

Álmomban megleltelek

KOLLÁR BETTI

KOLLÁR BETTI

Álmomban
megleltelek

Kollár Betti: Álmomban megleltelek
Copyright © 2022 by Kollár Betti

ISBN: 978-963-598-037-6 (epub)

ISBN: 978-963-598-038-3 (mobi)

Magnólia

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

Vezető grafikus: Coverist Studio, Faniszló Ádám

Grafikai munka: Bakos Fanni

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Bobály Icu

Korrektor: Balázs Piroska, Kővári Bettina

Tördelés: KFBook Design Studio

Műfaj: romantikus

*Minden fiatalnak és felnőttnek,
akinek elváltak a szülei, és ez megviselte őt.
Ugyan az időben utazni még nem vagyunk képesek,
de változást előidézni bármikor.*

ELŐSZÓ

Létezik egy kötelék.

Nem látható, nem hallható és nem is tapintható. Csak *érezni* lehet.

Meglátod azt a bizonyos valakit, és hirtelen az egész testedet átjárja a bizsergés. Mintha képtelen lennél elfordítani a fejed, a tekinteted rátapad. Még a nevét sem tudod, de máris úgy vonz magához, akár egy mágnes. Mintha csak egy láthatatlan erő döntene helyetted.

Nincs beleszólásod.

Nincs ráhatásod.

De valójában nincs ellenvetésed sem.

És ez a láthatatlan erő nem a sors, nem Isten és még csak nem is az időutazás.

Hanem a szerelem.

Nem vele lesz a legkönnyebb.

Nem vele lesz a leggondtalanabb.

De vele leszel a legboldogabb.

ELSŐ IDŐKÖZ

1. FEJEZET

Hivatalosan is egy csődtömeg vagyok.

Oké, természetesen lehetne ennél rosszabb is, mondjuk ha haldokolnék, vagy ha a globális felmelegedés hatására a kikötőváros, ahol élek, már ma víz alá kerülne. De csak mert nem hánykolódom a nyílt óceánon, ami bekebelezte az otthonomat, még nem érzem jobban magam. Az jár a fejemben, hogy kész, vége: szétcsúszott az életem.

Persze, ez nem igaz. Az óceánon hánykolódni igenis rosszabb lenne. Csakhogy jelen pillanatban ez cseppet sem vigasztal. Fáradtan és kimerülten ülök le az egyetem parkjában a padra, és a kezembe temetem az arcom. Ezt jól elszúrtam. Megint.

Azt hiszem, sokkal jobban zavar az újabb bukás, mint a tény, hogy mivel lekéstem a mesterszóbelit, tuti nem fognak felvenni. Amúgy sem akartam annyira elvégezni a következő két évet, mert nem vagyok sem motivált, sem elszánt a szociológiára. Az egész felvételi inkább egy utolsó lehetőségként lebegett a szemem előtt, amibe kapaszkodhatok, amivel bizonyíthatok, de elhivatottságról itt szó sem esett.

Már az alapképzést sem itt kellett volna megcsinálnom. Elég tökösnak kellett volna lennem évekkal ezelőtt, talpra állni a fájdalmak ellenére, és befejezni a pszichológia szakra való átjelentkezést. De nem voltam.

Hosszú, hullámos vörösesbarna hajamat a csuklómon felejtett hajgumival lófarokba fogom. Fehér blúzom alsó részével megtörlöm átlátszó műanyag keretes szemüvegemet, majd visszateszem a szememre. Beletúrok a táskámba és a cigisdobozom után kutatok. Kiveszek belőle egy szálát, aztán a számhoz emelem és rágyújtok. A vékony fehér papír rögtön felizzik, ezért mélyen beleszívok és benntartom a levegőt, hogy átjárjon a kellemes bizsergés.

Egyértelműen én viseltem a legrosszabbul a szüleim három évvel ezelőtti válását. Miután egy hosszabb huzavonát követően anya elköltözött, és nem sokkal később eladtuk a kertvárosi családi házunkat, én beköltöztem a belvárosba egyedül, egy panelház hatodik emeleti kis lakásába.

Nem az volt a baj, hogy különköltöztem a szüleimtől, hiszen két évvel ezelőtt, 21 évesen voltaképpen megértem rá, hogy magam mögött hagyjam a családi fészket. Azonban ez nem egy függetlenedésre vágyó fiatal lány

elhatározása volt, hanem sokkal inkább egy kényszer, aminek engedelmesskedtem.

Biztos vagyok benne, hogy sokan nőnek fel azzal az egészséges és biztonságot adó meggyőződéssel, hogy a szüleik szeretik egymást és örökké együtt lesznek. Még ha néhány közeli barátunk szülei szét is mennek, nincs okunk az aggodalomra, mert váltig hisszük, hogy a mi családjunkban ez nem fog előfordulni.

Én így töltöttem el a gyerekkoromat, és hiszem, hogy egy gyermeknek pontosan ilyen biztonságot adó érzéssel kell felnőnie. Nem születtek tesóim, ezért a szüleimmel hárman alkottunk családot. Kirándulni jártunk márciusban és októberben, péntekenként filmklubot tartottunk és januárban sátorozni mentünk.

Nyolcéves voltam, amikor bemutatták az *Elvitte a víz* című amerikai–angol animációs filmet. Szerelem volt első látásra. Úgy képzeltem, hogy a vörös hajammal tiszta olyan vagyok, mint Rita. Bátor kalandor, tele lelkesedéssel és megvalósítandó álmokkal. És biztos voltam benne, hogy a világban valahol rám is vár egy Roddy, akivel leélhetem az életemet. A házunkat Rita hajója után rendszeresen Jammy Dodgernek hívtam, és mindenem megvolt, kivéve az a nagycsalád, amiben Ritának része lehetett. Ráadásul míg élt a macskánk, Murray, addig vele is tudtam játszani, bár értelemszerűen nem ő volt a legjobb Le Béka, de hát mit izgatja ez egy nyolcévest? Szerettem volna testvéreket, de nem panaszkodtam, mert anya és apa rengeteget foglalkozott velem, és sosem éreztem, hogy magányos lennék.

Harmadéves voltam a gimiben, mikor először éreztem, hogy valami nem oké a szüleim között, de igazából fel sem fogtam a dolgot. Az azt követő nyáron leültettek, beszélgettünk egy nagyot, de megnyugtattak, hogy járnak párterápiára és dolgoznak a kapcsolatukon. Azt gondoltam, nincs itt semmi vész, majd megoldják.

Aztán jött az utolsó évem, a szalagavató, a nagy hajtás, az érettségi, majd az egyetem és vele együtt a vadonatúj élmények, izgalmak. Nem figyeltem eléggé a szüleimre, teljesen lekötött mindaz, ami *velem* történt. Csak saját magammal törődtem.

Persze nem csupán erről volt szó. *Féltem* is foglalkozni a problémával. És a félelem meg a gondoktól való szándékos elhatárolódás eltávolított a szüleimtől is, aminek eredményeképp nagyon rosszul reagáltam a válás tényére, és még csak megosztani sem tudtam velük az érzéseimet.

Lelkileg borzasztóan megviselt az egész, amire rátett egy lapáttal a házladás. Odalett a Jammy Dodger, a kék falú szobám, az én biztonságot adó menedékem. Úgy éltem meg az egészet, hogy a családom széthullásával együtt minden, amit biztos pontnak éreztem az életemben, eltűnt.

A szüleim a válás kimondását követően nem sokkal új családot alapítottak, és alapvetően egészséges, de számomra gyors tempóban továbbléptek. Én pedig, aki eleve rosszul viseli a változásokat, egy idő után egyáltalán nem próbáltam megbirkózni a történetekkel és a bennem kavargó érzésekkel.

Össze kellett volna kapnom magam. Nyíltan beszélni anyával és apával arról, hogy mi játszódik le bennem, hogy úgy érzem, kicsúszik a lábam alól a talaj. A barátaimhoz fordulni a gondjaimmal, segítséget kérni és tudatosan arra törekedni, hogy még ha lassú tempóban is, de sikerüljön feldolgozni a történeteket. Igen, ezt *kellett* volna tennem, de mégsem tettem. Egyiket sem.

Helyette azt az utat választottam, hogy belesüppedek a szenvedésbe és a csendes siránkozásba. Először elhagytam a családomat, utána a barátaimat, majd végül magamat is. Onnantól kezdve pedig sorban érkeztek a gondok, és úgy dőlt el körülöttem minden, akár egy hosszú sor dominó: egy csomó vizsgán megbuktam, csúsztam másfél évet az egyetemi tanulmányaimmal, felhagytam a szenvedélyemmel, a futással, rászoktam a dohányzásra és most pedig lekéstem a mesterre való felvételhez szükséges szóbeli meghallgatást.

Ráérősen előhúdom a telefonomat a táskámból, és ötös alakban végigvezetem a mutatóujjamat a pöttyökön. Azóta ez a feloldó mintám, mióta csak van olyan telefonom, amin be lehet ilyet állítani. A barátaim már a gimiben is jót derültek rajta, hogy mindenki ismeri a biztonsági záram, és lényegében nincs is semmi értelme. Én persze mindig azzal érveltem, hogy semmi rejtegetnivalóm nincs, és csupán azért van szükségem feloldó mintára, hogy a fenekem ne tárcsázzon kedvére akárkit, míg a telefonom a farzsebemben pihen.

Megnyitom a TikTokot és sorban pörgetem a videókat, de egyik sem köt le igazán. Nem is ezért csinálom. Nem más ez, mint egyszerű pótcselekvés, aminek segítségével könnyedén elterelhetem a gondolataimat, hogy ne kelljen magammal meg a problémáimmal foglalkoznom. Nem akarok azon agyalni, hogy miután három helyett nekem öt évbe telik megszereznem az alapidiplomát, most még a szóbelit is lekéstem. Jó, az is igaz, hogy egyedül

a szakdolgozatom nem készült el az előző fél év végére, és ezért nem tudtam záróvizsgázni, így lényegében csak ezek pótlása tolódt el erre a félévre. De azt leszámítva, hogy ez egy hangzatos mentség, nem érzem tőle jobban magam. Olyan, mintha nem lennék képes semmire. Egy nagy csalódás vagyok.

Egy Facebook-értesítés kúszik a kijelzőmre.

A felső kisablakban megjelenő szöveg szerint Tiffany Sandford bejegyzést tett közzé a 12. A = *Királyság!* csoportban. „Ötéves érettségi találkozó” – hirdeti az esemény címe, melynek időpontját február elejére tűzték ki. Hogy miért kezdték el máris szervezni, azt nem tudom.

Azt viszont tudom, hogy még csak október van, és erre a legfőbb bizonyíték a nappali 35 fok. Úgy érzem, menten meggyulladok az elegáns fehér blúzomban, de elfelejtettem váltás ruhát hozni.

Port Rellvic, a mi gyönyörű kikötővárosunk trópusi éghajlatú, itt nincs négy évszak, de még kettő se igazán. A nappali hőmérséklet egész évben 30 és 35 fok között ingadozik, éjszakánként lecsökken 25-re, és csak júliusban és augusztusban süllyed 20 körülre. Ami azt illeti, a magam 23 évével még sosem láttam hőmérőn egyessel kezdődő fokot. Leszámítva azt a nyarat a nagymamámnál, mikor elromlott a teraszra kitett harmincéves hőmérője és azt akarta elhíttetni velünk októberben, az egyik legmelegebb hónapban, hogy csupán 11 fok van odakint.

Két ujjammal a halántékomat masszírozom, és az esemény leírásában szereplő, „szeretnék, ha mindenki fixen el tudna jönni, ezért gondoltunk rá, hogy ilyen hamar nekikezdünk a szervezésnek” indoklást olvasom. Próbálok tárgyilagos maradni, de igazság szerint rosszul érint, hogy ennek pont ma kellett megjelennie.

Az érettségi találkozó minden évben megrendezésre került, az osztálytársaink által szervezett csomó másik programmal egyetemben, de már évek óta nem vettem részt egyikén sem. Sőt, ami azt illeti, igyekeztem tudomást sem venni róluk. Ha csak a régi baráti társaságunkra gondolok, vagy az összejövetelekre, amikre nem járok, összeszorul a szívem. Nem arról van szó, hogy *nem szeretnék* elmenni, sokkal inkább arról, hogy *nem merek*. Én voltam az, aki szó nélkül kivált a társaságból, és az is, aki aztán hónapokig nem adott életjelt magáról.

Alexis üzenete: Hogy ment a felvételi?!

Szándékosan nem nyitom meg, hanem fűgén eltüntettem a kijelzőről Alexis óceánparton készült napszemüveges, mosolygós profilképpel ellátott

chatfejét. Nehezemre esik beszámolni neki a legújabb kudarcomról.

Alexis a legjobb barátnőm, sőt, ha igazán őszinte akarok lenni, ő az egyetlen barátnőm. Az utóbbi években, miután elhagytam a gimis baráti társaságunkat, ő volt az egyetlen, aki végig kitartott és kiállt mellettem. Márpedig azoknak a legnehezebb beszámolni a bukásainkról és a saját hibáinkból fakadó kudarcainkról, akiket a legjobban szeretünk. Baromi nehéz látni a sajnálatot a szemükben, hiszen ők bíztak és hittek bennünk, mi pedig megint csalódást okoztunk. Még ha azt mondják, hogy így is szeretnek és továbbra is támogatni fognak, egy kicsit azért mindig lemondanak rólunk.

Lezárom a telefonom kijelzőjét és elnyomom a cigimet, a csikket pedig a pad melletti kukába hajítom. A táskámból ezúttal a kókusz- és hibiszkuszvirág-illatú parfümömet veszem elő és befújom vele a kezemet. Utálom a cigi szagát a bőrömön. Kiráz tőle a hideg.

Ironikus, hogy egy dohányzó embernek ilyen hóbotja van, az már biztos.

2. FEJEZET

A befuccsolt szóbeli után két hónappal, decemberben sikeresen leadom a szakdolgozatomat, és valahogy teljesítem az államvizsgát is, így januárban átvehetem a diplomámat. Nem megyek el a diplomaosztóra. Nem hívom meg a családomat, nem húzok talárt, csak elbattyogok az egyetemre és átveszem az ügyintézőktől az oklevelet az iratokkal.

Hétköznap és szombatonként a munkahelyemen, a Visszhang nevű könyvesbolt-kávézóban dolgozom. Az újonnan érkezett könyveket rendezgetem, takarítok, kávéfőzők és kiszolgálom a vevőket. Most, hogy már nincs egyetem, nemcsak rész-, hanem teljes munkaidőben itt vagyok, így egyedül viszem a boltot a főnököm segítségével. Hétfőn, kedden és csütörtökön fixen én nyitok és veszem át a péksütemény-szállítmányt meg a szerződött kiadók által kipostázott könyveket, ugyanis Mr. Parsamyan, a Visszhang tulajdonosa ezeken a napokon reggeli kezelésekre jár. Nem árulja el, és nincs is semmi közöm hozzá, de gyakran nem lép ki az e-mail-fiókjából a pultban lévő számítógépen. Távol álljon tőlem a mások életében való vájkálódás, de nem sokat tehettem, mikor megnyitottam a leveleket, hogy lássam, mikor érkeznek az új *Elle Kennedy*-példányok (igen, újabban azok a könyvek hódítanak a piacon, amelyek borítóján félmeztelen pasik ejtőznek, és elnézve azokat a testeket, végül is értem én, hogy miért), és a felső sorban a Szent Anna klinika nevét olvastam, időpont-egyeztetésre való felhívással. Nagybetűkkel. Képtelenség lett volna nem észrevenni.

Mr. Parsamyan mindentől függetlenül jól néz ki. Van vagy 185 centi és ugyan elég vékony, de ez alkati adottság, és nem a betegségének következménye. Szőke haja már őszülőfélben van, az arca mindig határozott és kiegyensúlyozott. És állíthatom, hogy remek főnök. Precíz és szigorú. Olyan, akinek komplett elképzelése van mindenről a boltjával kapcsolatban, és ez az, amit én speciel kifejezetten kedvelek benne. Nem kell kitalálnom, mit akar vagy mire vágyik, csak megmondja, mi hogy legyen, én pedig tartom magamat az elképzeléseihez.

Január második felének egyik 30 fokos estéjén, a ventilátorom elé helyezkedve, felhúzott lábakkal ülök a kanapén és *A Winx Saga* frissen megjelent évadát nézem, mert Alexis tudni szeretné, vajon ő-e az egyetlen, aki nem érti, mi ez a felhajtás a sorozat körül. Egyik pillanatban még az öt tündér csajszi sejtelmes és rejtelmes akciózását követem nyomon (már

persze ha jól értem, hogy mi történik), a következőben pedig már kezemben a telefonom, és ujjaim önkéntelenül is az osztálytalálkozó eseményének felületére tévednek.

Lassan végigpörgetem, hogy kik jeleztek vissza, és egyes emberek részvétele még inkább visszatart attól, hogy elmenjek, míg másoké ösztönzőleg hat rám. De igazából az egész nem arról szól, hogy ők ijesztenek el, sokkal inkább saját magam és a gondolat, hogy szembe kell néznem velük és azzal, hogy mennyire hiányoznak.

Szerettem a középiskolát és egyenesen imádtam azt a négy évet, amíg odajártunk. Úgy éreztem, hogy még ha nem is mi voltunk a földkerekség legösszetartóbb osztályközössége, a termünkben mindig jó hangulat uralkodott. És csak mert idegtépő volt néha a matek vagy a fizika, mindig lehetett legalább halkan sugdolózni vagy egy messze ülő, de remek dobótechnikájú baráttal levelezni. Ráadásul az olyan dupla órák, mint az életvitel, a zene és a művészet, kifejezetten kellemes felüdülést biztosítottak a humán és reálórák forgatagában. A klubtevékenységekről és a sulis programokról már nem is beszélve.

Igazából nagyon klassz volt az egész négy év. Sok barátom akadt, és egy idő után olyan filmbe illő társaságunk is alakult, akikkel minden nap, még ha fárasztóan is, de szórakoztatóan telt el.

Talán ez is közrejátszik, hogy ez a tinisorozat és az osztálytalálkozó együttes hatására kezdem meggyőzni magamat arról, hogy mégiscsak jót tenne nekem ez az összejövétel.

Éppen hogy megfogam bennem ez a gondolat, amikor újabb ember jelez vissza igennel.

Sawyer Woodrow.

A kisfiúsan jóképű, humoros és szelíd Sawyer Woodrow, aki sosem tudott nemet mondani, és akibe menthetetlenül bele voltam zúgva egész gimnázium alatt. Nem volt ez valami mesebeli romantikus sztori, a szürke, bÉna lány szerelme a menő srác iránt. Az első évben már haverkodtunk, aztán barátokká váltunk, és közös barátaink révén egy társaságba is kerültünk. Azonban sosem alakult ki közöttünk ennél több.

Alapvetően minden sulinak megvan a maga népszerű sráca. Na, ez nálunk, a Foothillben Sawyer volt, úgy, hogy közben mégsem ő volt az. Sawyer ugyanis nem vágyott a népszerűsÉgre, csak a népszerűsÉg (és a lányok) vágytak rá. Ettől lett még különlegesebb és még elérhetetlenebb.

Az Instagram-posztjaiból tudom, hogy bőven kijutott neki a jóból. Elvégezte az egyetemet, és építész lett, mint az édesapja. Nos, illik is hozzá ez a klassz élet. Kinek ez jut, kinek az. Holtbiztos, hogy nem fogok holnap odamenni azért, hogy szembesítsem Sawyert és a többieket azzal, mekkora csődtömeg is vált belőlem. Rettenetesen szégyenkeznék.

Hale rángat ki a gondolataim közül, ahogy belép a nappaliba.

– Holnap kezdődik a Kollégiumi Örület – mondja.

Most végzett a fürdéssel, derekára törülközőt kötött, és épp nedves sötétbarna haját simítja hátra. Bal karját a vállától egészen a csuklójáig egy tetoválás borítja. Sötét fellegek sorakoznak a bőrén, melyek között fehér villámok csapnak le. 18 évesen varratta magára, mikor végre a szülei engedélye nélkül is elmehetett egy szalonba. A tetkó szimbolizálja a felnőtté válást és a függetlenedést, ugyanakkor talán kissé furcsa módon a zene iránti szeretetét is. Hale basszusgitáros a saját bandájában, a Végtelen Mennydörgésben, de a karján húzódó villámlás nem az ez előtti tisztelgés jele. Azt mondja, a vihar és a villámlás mindig megihleti. Azt állítja, olyankor mindig az a bizsergés lesz úrrá a testén, mint mikor zenét ír, gitározik vagy szeretkezik. Egy felszabadító érzés, ami feledtet minden mást a világban.

Mikor elmesélte ezt, nem bámultam bambán vissza rá, mint akinek fogalma sincs, miről hadovál, mert pontosan értettem. Én is éreztem ezt, amikor még futottam. Azt a lehengerlő szenvedélyt, aminek akárhányszor hódol az ember, nem tudja sem megunni, sem háttérbe szorítani. Persze mindaddig igaz ez, míg éltet a szenvedély. Ha kihuny a fény, oda az élvezet.

Ami Hale-t illeti, nagyjából egy évvel ezelőtt ismerkedtünk meg. Egy verőfényes forró péntek délután besétált a Visszhangba, kért egy eszpresszót, majd leemelt egy *Patrick Rothfuss*-könyvet a polcról és elolvasta a hátsó borítót. Hamar beszélgetésbe elegyedtünk a könyv kapcsán, és mikor egy héttel később visszajött, mondván, hogy kiolvasta a választott művet, arra kért, ajánljak neki ezúttal valamit én. Aznap meghívott egy kávéra, a következő héten pedig vacsorázni.

A monogám kapcsolatunk dinamikája alapvetően a következő: rendszeresen összejárunk, eltöltjük az időt, majd ennyiben maradunk. Nem tudom, minek nevezhetném azt, ami közöttünk van, hiszen nem vagyunk igazán sem barátok, sem szerelmesek. Egyikőnk sincs titkon belezúgva a másikba, ez a viszony nem egy beletörődő megalkuvás, amiért több nem jutott.

Jó vele lenni. Jó, mert kedvelem a laza stílusát, az észszerű meglátásait, és tetszik a külseje is. Jó vele olyanokról beszélgetni, mint a könyvek mondanivalója vagy a társadalmi felelősségvállalás. Jó figyelni, ahogyan a színpadon játszik, és elszívni egy szál cigit utána az éjszakában. És különösen jó, hogy sosem kérdez arról, amiről nem szeretnék beszélni. Hagyja, hogy magam körül tartsam a falaimat, így nem érzem magam érzelmileg kiszolgáltatottnak és lecsupaszítottnak.

Az általa említett Kollégiumi Örület pedig a december közepétől január végéig tartó nagyszünet utáni koleszos visszaköltözés időszaka. Ilyenkor csomó programot szerveznek a campusokon, például kolifutást, aminek keretében a résztvevőknek fel kell sprintelniük a legfelső szintre és minden emeleti lépcsőfordulóban legurítani egy felest. Ez ugyan szerintem nem túl szórakoztató (se nézni, se részt venni benne), de az esti záróbulik és koncertek mindig jó elfoglaltságnak bizonyulnak.

– A szombat nem jó. Érettségi találkozó lesz – felelem. A kijelentésem nyomán megdermedek és csak meredek magam elé. – Nem tudom, ezt miért mondtam.

Épp az imént erősített meg Sawyer Woodrow visszajelzése abban, hogy nem akarok elmenni, de még előttem van megnyitva az esemény, valószínűleg ez sarkallt arra, hogy mást mondjak, mint amit gondolok.

– Felteszem, azért, mert tényleg érettségi találkozó lesz – emeli rám csokoládébarna szemeit Hale mosolyogva. Napbarnított bőrén szinte vakít a csípőjére kötött, egyébként törtfehér törülköző, a hajából vízcseppek indulnak útnak az arcán.

– Az lesz, de semmi keresnivalóm ott – zárom le a telefonom kijelzőjét.

– Talán nem volt jó a gimis osztályod, Reverie? – érdeklődik.

Lágyan és dallamosan ejti ki a nevemet, ahogyan mindig. *Re-ve-rie*. A második találkozásunk alkalmával kérdezte meg a nevemet, és rögtön megtetszett neki. Azt mondta, Debussynek van egy híres zongoradarabja, aminek *Rêverie*, azaz álmodozó meditáció a címe. Tetszik neki, azt mondja, illik hozzám, és ennek fényében mindig a teljes keresztnevemen szólít.

– De. Az osztály az jó volt – felelem. Mondanék még valamit, de a telefonom felvillan, és azt jelzi, üzenetet kaptam.

Alexis

Szerintem el kellene jönnöd. A többiek is szívesen látnának! Jól éreznénk magunkat! Kikapcsolódnál kicsit.

Alexis néha ijesztően jól időzít. Mivel fogalmam sincs, mi történt a sorozat utóbbi öt percében, megállítom a lejátszást és a telefonra, illetve a barátnőmre irányítom a figyelmem. Az utóbbi években, mióta csak elhagytam a közös baráti társaságunkat, nem forszírozta a visszailleszkedésemet a csapatba. Elfogadta a döntésem, és miután megosztotta velem az álláspontját, nem hangoztatta tovább a véleményét. Nem hívta fel a figyelmem minden találkozóra, nem telefonálgatott és nem is ösztönzött, hogy menjek vele. Egyrészt azért, mert tudta, hogy makacs vagyok, akár az öszvér, és úgyse lenne esélye, másrészt pedig tiszteletben tartotta a döntésemet.

Felmerül bennem, hogy most azért tesz mégis másképp, mert a minap véletlenül kibukott belőlem, hogy hiányzik a gimis korszak. Megelőz a válasszal és saját magára reflektálva újabb üzenetet küld.

Alexis

Nincs miért szégyenkezned. Világos, hogy nem sikerült minden úgy, ahogyan évekkal ezelőtt eltervezted, de másoknak sem feltétlenül.

Úgy sejtem, hogy Tammyre céloz, aki érettségi után rögtön teherbe esett. Ugrott neki az egyetem és vele együtt az óvodapedagógus-szakképzés, amire végzős korunkban annyira vágyott. Helyette főállású anya lett, akit aztán sajnos otthagytott a gyereke apja, és egyedül maradt. Viszont Tammy történetesen egyáltalán nem jó példa, mert attól még, hogy az élete nem az elképzelései szerint alakult, nagyon is boldog a kicsivel.

Alexis

Talbotnak is csak most lett meg a diplomája.

Persze, mert a jog eleve ötéves.

Alexis

Nem kell mindent elmondanod. Nem muszáj beszélned arról, amire nem vagy büszke.

Alexis rendszerint ezt csinálja. Ha nem válaszolok azonnal, vagy esetleg egyáltalán nem reagálok valamire, elkapja a szófosás, és megbeszéli velem az egészet úgy, hogy lényegében meg sem szólalok. Érdekes módon a legtöbbször tényleg oda lyukadunk ki, ahová akkor is vezetne a beszélgetés, ha én is kivenném belőle a részem.

Rev

Nem az a találkozó lényege, hogy őszintén megtudjuk, mi van a többiekkel?

Alexis

Attól még azt árulsz el magadról, amit mondani szeretnél.

Rev

Tehát arra biztatsz, lódítsak bátran...?

Alexis

Arra biztatlak, hogy gyere el!

Miután decemberben sikeresen lediplomáztam, *nem csináltam semmit*. Mármost persze nem olyan értelemben, hogy tényleg semmit, csak hát semmi változás nem történt az életemben pusztán azért, mert a kezembe kaptam a diplomámat. Nem kerestem a végzettségemnek megfelelő állást, és nem böngésztem a további lehetőségeket vagy a kikapukat, miután lekéstem a mesterszóbelt.

Az a nagy helyzet, hogy nekem jó ez így. Van egy fix állásom a Visszhangban, amivel eleget keresek, szeretem a munkámat, és jó a viszonyom a főnökömmel, ezért semmi szükségem arra, hogy ezt feladjam valami teljesen ismeretlenért.

Ugye sosem rajongtam a változásokért. Mindenkinek megvannak a maga erősségei és gyengéi, ez tény. Ha azt nézzük, én miben vagyok a legrosszabb, egyértelműen a nagy változásokkal való megbirkózásban. Nem csoda, hogy a szüleim válása és a költözés csak rátett még vagy húsz lapáttal erre az életet amúgy is rendesen megnehezítő gyengeségre. Az, hogy állást módosítsak, elköltözzek, vagy ne adj' isten, újra beiratkozzak az egyetemre, egyáltalán nincs ínyemre. De szerencsére nem is vagyok ráutalva.

Megint nem felelek, mert bizonytalan vagyok a válaszomat illetően. Az, hogy kissé szégyellem, amiért nem sokra vittem, egy dolog, de sokkal jobban tartok attól, hogy a régi barátaim szemébe nézzek. Alexis megint beelőz.

Alexis

Akkor átmegyek, és töltsük együtt az estét.

Rev

Ne már! Érzelmi zsarolást vetsz be?
Ez még tőled is gonosz húzás!

Alexis

Ez van, kislány.

Alexis szereti az osztálytalálkozókat, ami alapvetően maximálisan érthető. Még mindig tagja a gimis társaságnak, és számára ez az este jó program a barátaival, azokkal az emberekkel, akikkel együtt töltötte azt a négy évet. Plusz, még ha nem is mindenkiel és nem is heti rendszerességgel, de sokakkal tartja azóta is a kapcsolatot.

Majdnem színjelesre diplomázott a gyógypedagógus szakon, és tanulási, érzelmi és viselkedésszavarokkal küzdő gyerekekkel foglalkozik. Már levágatta a gimiben még derékig érő szőkesbarna haját, és már nem a rózsaszín a kedvenc színe. Vékony, sportos és nagyon csinos, így nem is csoda, hogy minden második hónapban beleszeret valamelyik kis serdülő srác, akivel épp foglalkozik.

Én anyu erős csontozatát örököltém, és még a legsportosabb időszakomban sem voltam ilyen vékony. Ennek ellenére sosem volt problémám a testemmel. Kerekedem, ahol kell, és izmos is vagyok, bár tény, hogy ha nem figyelek oda a kaja minőségére és mennyiségére, illetve nagyon keveset sportolok (mint épp jelenleg is), akkor előfordulhat, hogy jobban kerekedem ott is, ahol nem lenne indokolt. Azt hiszem, a hízás azért nem következik be mégsem, mert sokat cigizem, gyakran iszom feketén a kávé, bár ezek nem éppen az egészséges életmód szereplői.

Nagyon büszke vagyok Alexisre, és biztosan tudom, hogy ezzel a többiek is így vannak, épp ezért nem szeretném, ha miattam hagyná ki a találkozót. Ráadásul jól ismerem a barátnőmet: ez nem üres fenyegetés a részéről. Ez egyszerre ravasz taktika, amihez azért folyamodik, hogy rávegyen a találkozóra, másrészt tudom, hogy nem akar magamra hagyni a holnapi este folyamán, amit így ad burkoltan a tudtomra. Évek óta nem forszírozta, hogy elmenjek, és tudom, hogy jól akar.

Nagy sóhajtas bukik ki belőlem, mire Hale kíváncsian rám emeli tekintetét.

– Olyan arcot vágysz, mint mikor rádumáltalak a Baker-féle medencés bulira – jegyzi meg.

Az a medencés parti maga volt a pokol. Én valahogy előre sejtettem, hogy így lesz, mégis hagytam Hale-nek, hogy kedvenc olívazöld paplanom alatt meggyőző érvekhez folyamodva megpuhítson, és rábólintottam a részvételre.

De a buli pocsék volt. Egy részeg csaj belehányt a medencébe, így ugrott a fürdőzés, egy másik pár pedig pont azt az estét választotta, hogy (egyáltalán nem közös megegyezés alapján) szakítsanak. Én meg persze pont a mosdóban voltam, mikor a párocska rosszabbul járt fele berontott, és az lett volna az este megkoronázása, ha épp pisilés közben nyit rám. De nem ez történt. Rám zúdította az érzéseit, és végül órákon keresztül egy vadidegen lelkét ápoltam a kádban ülve. És még csak nem is ez volt az első ilyen eset.

– Mert megint rádumáltak valamire – grimaszolok, de valójában nincs bennem rossz érzés. Igazából hálás vagyok Alexisnek, amiért nem mond le rólam, és tudom, hogy igaza van.

Rev
Jól van. Menjünk.

Alexis
Ez a beszéd!
Ezzel eldőlt hát.

3. FEJEZET

Nem vagyok és sosem voltam az a típus, aki egy fontos esemény előtt egész éjszaka gyomorgörccsel küzd, aztán reggel ráadásként kidobja a taccsot. Már tini koromban sem szorongtam a futóversenyek előtt, sem felelés közben. Igyekeztem mindent beleadni, hogy bármilyen kimenetellel is végzek, úgy érezzem, én mindent megtettem. És ez a hozzáállás segített abban, hogy ne is szorongjak a megmérettetések előtt, legalábbis ne egészségtelen mértékben.

Ráadásul miután kiszakadtam abból a gondtalan gyermeki korszakból, és szembesültem vele, hogy mennyivel komolyabb megrázkódtatások is léteznek az életben, elsajátítottam egy új megküzdési taktikát. Onnantól kezdve minden konfliktusnak és problémának a vesztesek nyugalomával indultam neki, hogy ne érhessen még egyszer akkora trauma.

Erre jó bizonyíték, hogy most, Alexisszel az oldalamon az osztálytalálkozó helyszínére tartva, nem érzek sem stresszt, sem feszültséget. Az érzés, amivel küzdök, leginkább a saját magam felé irányuló szégyenérzet és a viszontlátástól való félelem.

Február eleje van, és szokás szerint oltári a meleg. Néha már fel sem tűnik, hiszen 23 éve ez megy. Farmersortot viselek khaki színű pólóval és egyszerű, vastag talpú tornacipővel. Csak mert 32 fok van, még nem szeretek szandált hordani. Valahogy sosem szerettem, és inkább rohasztom a lábam műszálas sportcsukában, mint hogy a szandalomba kúszó homokkal és porral vívjak teljesen egyoldalú és értelmetlen küzdelmet.

Alexis csini fehér nyári ruhában feszít mellettem, vállig érő, szőkésbarna haja az arcát keretezi. Szereti a fehéret, ami csak azért meglepő, mert a Foothill diákjai ritkán választják kedvenc színüknek azt, amit négy, illetve egyesek esetében öt éven át kellett viselniük az egyenruhán. De Alexis sosem bánta az egyenruhát. Rendszeresen heves vitába keveredett Fayjel, a hátsó padban ülő, lilára vagy kékre festett hajú osztálytársunkkal arról, hogy jó-e vagy rossz az uniformis. Alexis úgy vélte, jó vagy legalábbis nem feltétlen rossz, mert elmossa az olyan társadalmi különbségeket, amelyek indokot adnak a gyerekeknek a kirekesztésre vagy bántalmazásra. Fay ezzel szemben azt állította, hogy az egyenruha másra sem jó, csak hogy szerepekbe kényszerítsen minket, és nem a különbségeket mossa el, hanem az egyéniségünket. És minden összetűzésük alkalmával, mikor nem jutottak

dűlőre, engem tettek meg döntőbírónak, és rám meredve várták a válaszat. Az én álláspontom persze mindig ugyanaz volt. Szerintem mindkettejüknek igaza volt, ugyanakkor mindketten tévedtek is. A foothilli egyenruhahordást ugyanis kellőképpen lazára vették ahhoz, hogy elmoshatta volna a különbségeket vagy az egyéniségünket. Szerintem sokkal inkább egy hagyománynak számított, és más iskoláktól való megkülönböztetésnek, mintsem társadalmi jelentőségű kezdeményezésnek. Már rég nem szolgálta azt a célt, amire kezdetben kikiáltották, mivel manapság már bárki hordhatta kigombolva a fehér ingét, hogy látszon a pólója, húzhatott pulóvert és színes harisnyát (utóbbira mondjuk a 34 fokban csak Fay volt képes). A cipő sem volt megszabva, és festhettük a hajunkat meg a körmünket kedvünkre.

A pubhoz érve ismerős érzés kerít hatalmába. Fogalmam sincs, mikor jártam utoljára a Rombuszbán, de hiába telt el annyi idő, mégis jól emlékszem az itt töltött estére. A kőépület ajtaja felett a hely neve díszes színes betűkkel, az „o” pedig egy szép, szabályos rombuszt formál. A faajtó nyitva áll, és három lépcsőfokkal később már bent is vagyunk. Hűvösebb van, mint odakint, és rögtön megérezem azt a jellegzetes illatot. Kő, dohány, mentol és alkohol.

A keskeny lépcsősoron a felső emeletre megyünk, ugyanis Alexis elmondása szerint Tiffany és Talbot, akik minden évben magukra vállalták a főszervezői szerepet, az egész emeletet lefoglalták nekünk.

A hely szemernyi sem változott. A fejünk fölött vastag fagerendák, a falakon színes poszterek, régi bakelitlemezek és nyelvtörők, melyeket józanul is kihívás hibátlanul felolvasni, de részegen igazi lehetetlen küldetés. Eddigi életem során csak egyvalakivel találkoztam, aki alapos ittasság ellenére is képes volt a falon lévő összes nyelvtörő tiszta és hibátlan kiejtésére. Bár ez egy meglehetősen haszontalan képesség, Kipp, Sawyer legjobb barátja mégis sokszor csalt vele mosolyt az arcunkra.

A falakra felszerelt hangszórókból a Maroon 5 *Cold* című dala szól, a helyiség közepén Tiffany és Talbot pakolja éppen körbe a székeket. Az első gondolatom az, hogy az egész úgy néz ki, mintha valamilyen terápiás csoportfoglalkozásra készülődnének. Szinte látom magam előtt, ahogyan páciensként bemutatkozom, ők pedig kórusban így köszöntenek: „Szia, Reverie.”

Azért a teljes történethez hozzátartozik, hogy összességében sajnos hiába álltak neki négy hónappal hamarabb a szervezésnek. Talbot és Tiffany eredetileg kiöltözős, elegáns estét tervezett, tanárokkal és pezsgővel. Viszont a Jersey's, ahol termet foglaltak, a hét elején egy csúnya baleset következtében (az új mosogatófiú törökmézet akart készíteni a tűzhelynél, de elaludt közben, és kigyulladt a konyha) kénytelen volt határozatlan időre bezárni. Szóval Tal és Tiff szó szerint az utolsó pillanatban kalibrálta újra az egész eseményt, míg végül (Sawyer és Kipp ötlete nyomán) úgy határoztak, hogy nem lenne rossz oda rendezni, ahová amúgy is sok közös emlék köt minket. Minderről persze csak és kizárólag azért tudok, mert minden apró részletet megvitattak az osztálycsoport kommentszekciójában, nekem pedig van olyan eseménytelen az életem, hogy figyelemmel kísértem a beszélgetést.

Észrevesznek minket a többiek, és rögtön el is kezdődik az ölelkezés és pusziszkodás. Azon kapom magam, hogy könnyedén mosolyt csálnak az arcomra, mert tényleg jó újra látni őket. Faynek ezüstszerű a haja, ami eszméletlenül jól áll neki, és mikor ennek hangot adok, elmeséli, hogy először véletlenül alakult így (kék festéket akart venni, és elkerülte a figyelmét, hogy csak a doboz kék, a modell haja ezüst). Aztán mivel utál pazarolni, kipróbálta ezt, és annyira megtetszett neki, hogy azóta nem is váltott. Ivynek orrpiercingje van, egy fekete karika, ami az orrhegye alatti részt öleli körbe. Hamar kiderül, hogy ugyanott csináltatta, ahol én a tragus piercingemet. Az enyém ugyan visszafogottabb, hiszen a bal fülem hallójárata melletti kis porcba van fúrva egy kis arany kő, de jóleső a felismerés, hogy mindkettőnk testét ugyanaz a csaj lyukasztotta, akinek egy hatalmas Vigyori úr-tetoválás terült el a kézfején.

– Reverie! – kerül eléem Tiffany mosolyogva. Sűrű, göndör hajában szőke melírcsíkokat vélek felfedezni az eredeti barna között. Vagy érzelmileg nem sikerült elengednie a puccos osztálytalálkozó iránti vágyát, vagy amolyan „csak azért is” indíttatásból viseli ezt a szépséges búzavirágkék ruhát, amiben klasszisokkal elegánsabb, mint bármelyikünk.

– Nem hittem volna, hogy eljössz. Nem nyomtál igent – jegyzi meg.

– Bocsi – húzom el a számat.

A hangsúlyja arról árulkodik, illetlenség volt a részemről, hogy nem jeleztem előre a részvételemet. Nem akarom elárulni neki, hogy ennek az egyetlen oka az, hogy konkrétan egészen tegnap estig abban a hitben éltem,

nem jövök el. Sőt, igazából még útközben is megfordult a fejemben, hogy mégis csak jobb lenne visszafordulni.

– Hé, Tempest! – tornyosodik fölém Kipp vigyorogva. – Ezer éve nem láttalak! Azt hittem, meghaltál, vagy valami.

Egyedül áll előttem, a barátnője, Mia nincs vele. Alexis szólta előre, hogy így lesz, mert tudta, hogy Miával lenne a legnehezebb szembenéznem. A másik legjobb barátnőmmel, akinek ugyanúgy hátat fordítottam, mint itt mindenki másnak.

– Hát pedig... – kezdem, de be sem tudom fejezni a mondatot, mert Kipp átkarolja a vállamat és magához ölel.

– Alex megszarolt, mi? – érdeklődik.

Alexis utálja, ha Alexnek szólítják, és ezt Kipp is pontosan tudja. Fogalmam sincs, ez lehetséges-e, de olyan, mintha nőtt volna, mióta utoljára láttam. És holtbiztos, hogy izmosodott is. Szűk fekete pólót visel, ami rásimul kemény mellkasára és dudorodó bicepszére. A haja meglehetősen rövid, csak néhány centi, és dús sötét borostája van, de az arcán ugyanaz a pimasz mosoly játszik.

– Lényegében önszántamból jöttem – felelem, miközben állam a vállának szorul. Tehetetlenül ácsorgok az ölelésbe zárva, karom haszontalanul lóg az oldalam mellett. Úgy érzem, nem érdemlem meg a kedvességét, de közben azért jól is esik.

– Reve! – jelenik meg előttem Talbot magas, jelentőségteljes alakja, csaknem kitakarva előlem Kippet.

Már kilencedikes korunkban is magas volt, de mikor a tizenegyedik előtti nyáron a sporttábort választotta a tantábor helyett, úgy tért vissza, mint aki elcserélte a testét az egyik végzős kigyúrt rögbissel. A vállai szélesek, orrán keret nélküli, szögletes szemüveg pihen, sötét haját elegánsan oldalra fésülte. Inget és nyakkendőt visel, amiben pont úgy fest, mint egy hivatásos ügyvéd. Az ajkán kedves mosoly, amitől egyszerre szorul össze a szívem, és nyugszik meg a lelkem.

– Szia, Tal! – köszönök neki egy mosoly keretében, ő pedig habozás nélkül magához húz egy nagy ölelésre.

– Azt hittem, nem jössz.

– Nos, én is ezt hittem – dünnyögöm őszintén.

– Ne butáskodj! – igazítja meg a szemüvegét, miután eltol magától. – Nagyon örülünk neked, rég nem láttunk és nem sokat hallottunk felőled az utóbbi időben.

Tal mindig is roppant szókimondó típus volt, így megnyugtató, hogy ezt gondolja. Ő is a társaság oszlopos tagja, akárcsak Kipp és Mia. Amennyire tudom, én vagyok az egyetlen, aki kivált közülük.

– Emberek, ülünk körbe! – emeli fel a hangját.

Magamban elmosolyodom a stílusán. A gimnázium négy éve alatt végig Tal volt az osztály képviselője plusz az utolsó két évben ő töltötte be a sulis diákelnöki tisztségét is. Egész lénye sugározza magából a vezető pozícióra való alkalmasságot, tekintélyt parancsoló pillantását egy szemtelen diák sem állta sokáig. Már tiniként is jó vezetői képességekkel rendelkezett, határozottsága és felkészültsége jó hatással volt mind az osztályunkra, mind az iskola többi tanulójára.

Megragadom az alkalmat, miután sikerült mindenkinek köszönnöm, és egy pillanatra senki nem figyel rám, villámgyorsan elosonok a mosdóba. Átlátszó műanyag keretes szemüvegemet a kagylóra helyezem, majd hideg vízzel megmosom az arcomat, és a mosdóra támaszkodva a tükörbe bámulok. Kicsit sápadtnak látszom, de mintha életteli fény csillanna a szememben. Talán igaza van Alexisnek, és adnom kéne egy esélyt ennek a találkozónak. Mulatni egyet, beszélgetni a gimnázium barátaimmal és újrakezdeni a dolgokat. A falra akasztott fehér törülközőbe törölöm a kezemet és az arcomat, aztán a szemüvegemet a pólóm aljába. Kihúzómagam és elszántan kilépek a búvóhelyemről.

Mire visszaérek, a székek nagy része már foglalt. Felrémlik bennem a gondolat, hogy Tiffany és Talbot talán pontosan kiszámolta, hány ember is lesz jelen, aztán pontosan annyi széket tettek egymás mellé. Alexis integet nekem, hogy foglalt egy helyet, így hát mellé baktatok. Megkönnyebbülök, mert nem látom sehol Sawyert, és hosszan kifújom az addig benntartott levegőt.

Talbot kihúzza magát és bejelenti, kik azok, akik nem fognak megjelenni az este folyamán. Kis híján elnevetem magam, amiért ilyen hivatalos osztályelnök stílusban vezényli le a rendezvényt.

Sawyer neve nem szerepel a hiányzók között, viszont Fitzyé igen. Nem vagyok benne biztos, hogy csalódást vagy megkönnyebbülést érzek. Fitzy ugyanis jó barátom volt, akárcsak Talbot és Kipp, így egy részem szívesen találkozna vele. A másik felem viszont élénken emlékszik arra a napra, mikor szerelmet vallott nekem, és én elutasítottam. Azóta nem is nagyon beszéltünk és pláne nem találkoztunk, de ettől még hiányzott.

– Sawyer késni fog – pillant élénkzöld színű tokban tartott telefonjára Tiffany. – De azt írta, kezdjük el bátran.

Hirtelen olyan érzésem támad, mintha kivételesen minden úgy alakulna, ahogy nekem a legkényelmesebb. Hisz pont azok nincsenek itt, akik miatt a leginkább tartottam a viszontlátástól. És ha Sawyer késik, az azt jelenti, hogy fürgén elhadarhatom az elmúlt éveimet a többieknek a távollétében. Mert ha van valaki innen... Ha választanom kéne, hogy ki az, aki elől mindenképpen el szeretnék rejtőzni, akkor Sawyert mondanám.

– Szeretne valaki kezdeni? – érdeklődik Talbot, ismét magához ragadva az irányítást.

A kezem olyan gyorsan lendül a magasba, hogy még magamat is meglepem vele.

– Nagyon lelkes vagy – jegyzi meg Megan szórakozottan.

– Kezdj nyugodtan, Reve! – mosolyog rám Tal, átadva a szót.

Szerencsére senki nem foglalja parancsba, hogy álljak fel vagy netalán menjek a kör közepére, így ülve maradok. Még szerencse, hogy kértem egy palack cidert a bárpultnál, mert így most elmélyülten tudom kapargatni a címkéjét a hüvelykujjam körmével.

– Nos, sikeresen elvégeztem a szociológia alapszakot.

Nem hazudok, csak úgy irányítom a beszélgetést, hogy azt áruljam el, amit szeretnék, és amit jónak érzek. Köszí a tippet, Alexis!

– Van egy klassz állásom, ahol jól érzem magam, és saját albérletem is.

Ha nem tesszük hozzá, hogy mennyi időbe telt a képzés, hány vizsgán buktam meg, lekéstem a felvételi beszélgetést, és a lakásom olyan apró, hogy a lábam tele van kék-zöld foltokkal, mert állandóan beleütközöm valamelyik bútorba, a felsorolásom tulajdonképpen nem is hangzik olyan rosszul.

– Hm, mire vagytok kíváncsiak? – akadok meg a beszédben, és tétován körbenézek.

– Együtt jársz még azzal a fiúval? – szegezi nekem rögtön a kérdést Shelby. – Tudod, akiről néhány éve áradoztál.

Összeharapom az ajkaimat.

– Nem – ingatom a fejemet.

– A jóképű orvostanhallgatóra gondolsz? – folytatja Ashby, Shelby ikerpárja izgatottan. Büszke ikrek lévén a gimiben mindig egyforma ruhákat hordtak, ám Ashbynél többnyire a rózsaszín, míg Shelbynél a

babakék dominált. Most mindketten különböző stílust és színt viselnek, de a frizurájuk hasonló maradt.

Az imént említett Pat valóban jóképű volt, és nem mellesleg jó fej, aki végig tisztelettel bánt velem, de valahogy mégsem működött közöttünk egy fél évnél tovább a dolog. Hiányzott az a fajta kötelék, amit abban a pillanatban érzel, hogy először meglátod a másikat. Még a nevét sem tudod, de már érzed, és onnantól kezdve nincs is hatásod a dolgokra. Márpedig én nem éreztem a kötődést. Mikor ezt megmondtam neki, Pat a fejét csóválta, és nem hitt nekem. Azt mondta, a kötődés ki tud alakulni két ember között, és nem kell már az első másodperctől kezdve meglennie. Elfogadtam, hogy másképp gondoljuk. Elfogadtam, mert egész életemben csak egyetlenegyszer éreztem így, csak egyetlenegy ember iránt, és úgy voltam vele, hogy ezt nem lehet erőltetni.

Hale-lel sem azért vagyok együtt, mert meglenne a kötődés. Hanem mert arra jutottam, nem várhatok valami olyasmire, amire talán sosem lelek újra rá.

– Már szakítottunk – felelem.

– És akkor van valaki más? – érdeklődik Tiffany.

– Igazából van, de... – kezdem, mire Ashby máris lecsap.

– És milyen?

– Hát, zenész – mondom zavaromban. – Jóképű. Olyan bugyiolvasztó mosolya van.

Nem hiszem el, hogy ezt mondtam. A többség felnevet, bizonyára azt hiszik, viccelődöm.

– Az enyém is olyan – villantja meg mosolyát Kipp jókedvűen, és hálás vagyok neki, amiért (még ha nem is biztos, hogy tudatosan) próbálja eloszlatni a zavaromat. – És mondd csak, mindenkiét leolvasztja, vagy csak a tiedet?

– Hát, ami azt illeti... – kezdem, készen arra, hogy ha már ilyen szituációba keveredtem, akkor őszintén felelek, de ekkor meghallok egy ismerős hangot a hátam mögül.

– Sziasztok! Bocsi, srácok a késésért – lép el mellettem Sawyer.

Egy pillanatra megdermedek. Áthalad a körön, és helyet foglal a Kipp melletti, eddig üresen várakozó széken. A támlájára akasztja bőr válltáskáját, majd körbenéz.

– Még csak Reverie beszélt – tájékoztatja Tiffany készségesen.

– Kösz, majd kikérdezem Szélvészt a szünetben – közli.

A megszólítása egy minutum erejére visszaröpít a gimnáziumba. Ezt a becenevet tőle kaptam, és a mai napig ő az egyetlen, aki így szólít, ezért évek óta nem hallottam.

Egy pillanatra összeakad a tekintetünk, de aztán sietve elfordítom a fejemet. Már csak ez hiányzott! Nem változhatok vissza naiv és hősszerelmes tinivé, csak mert ismét látom őt.

– Akkor haladjunk tovább – böki a mellettem ülő Alexisre Talbot.

Szép sorban mindenki elmondja, hol tart az életben. A többiek beszámolnak a sikereikről és a bukásaikról, kiemelik a mérföldköveket, amiket elértek és röviden felvázolják, hol tartanak a tanulmányaikban, a munka és a magánélet terén. Ahogy a beszámolókat hallgatom, úgy érzem, túlagyaltam a dolgot. Világos, hogy ez az este nem arról szól, hogy versenyezzünk, kinek van jobb élete, és lenézzük azokat, akik kevesebbet értek el másoknál.

Persze, nyilvánvaló, hogy Walton úrprogrambeli szerves részvételéhez képest én például semmit sem tudok felmutatni, de ettől nem érzem rosszabbul magam. Ráadásul a többiek könnyedén kiemelik az életük nehezebb eseményeit is, például Tammy, ölében a kislányával beszél nekünk arról, hogy milyen egyedül nevelni. Akadnak közöttünk olyanok is, akik megházasodtak az elmúlt évben (Buck és Dot például egyenesen egymással léptek házasságra, ami elég aranyos), és olyanok is, akik külföldről jöttek haza.

Aztán elérkezünk Sawyerhez. Ha behunyom a szemem és magam elé képzelem a gimis Sawyert, egy szőke hajú, melegbarna tekintetű, vékony, középmagas srácot látok, szálkás izmokkal, karcsú derékkal, arcán kisfiús mosollyal. Most viszont egy férfi ül velem szemben, mégis valahogy ott van benne minden, ami a tini énjét jellemezte. Világoskék farmer rövidnadrágot visel bő szürke pólóval.

– Most kezdem az utolsó félévemet az építészmérnöki mesterképzésen, van egy állásom a Gelbero & O’Brien építészirodánál. Nagyon klassz hely, ott tervezek maradni a diploma után is.

– Van barátnőd, Saw? – szúrja közbe azonnal Michelle.

– Nem, nincs – feleli Sawyer habozás nélkül.

Bár miért is kéne egy ilyenén habozni?

Miután lemegy a kör, és mindenki elmondja, mi is van vele, feloszlik a nagy szervezettség, és mindenki társaloghat azzal, akivel kedve tartja. Kihasznlom az alkalmat, és fűrgén elhagyom a kocsmá belterét, hogy elszívhasak egy szál cigit. Odakint számos dohányzó csoport áll, így végűl odébb lépek a bejárattól és megállok egy kuka közelében. Mély levegőt veszek, magamba szívom az esti levegő tiszta, egyedi aromáját, majd előhúszom a táskámból a cigimet.

– Nocsak. Mit látnak szemeim? – hallom meg Sawyer hangját mögűlem.

– Mit? – érdeklődzm, miután szembefordulok vele.

– Úgy rémlik, Szélvész, anno nem díjaztad a dohányzást – jegyzi meg.

Ami azt illeti, anno versenyszerűen sportoltam, szóval nem is csoda, hogy ezt az álláspontot képviseltem.

– Kérsz egy szálát? – nyűjtom felé a dobozt, hogy még véletlenül se mélyűljűnk el a témában.

Farkasszemet nézűnk, majd megrázza a fejét.

– Nem, kőszí.

Megvonom a vállam, miközben az ajkaim közé veszem a cigit és beizzítom az elektromos öngűjtőmat.

Azzal, hogy Sawyer nem fogadja el a kínálást, nyilvánvalóvá válik, hogy nem dohányzik, és ebből kifolyólag feltehetőleg nem is emiatt jött ki. Mélyet slukkolok, és benntartom a levegőt a tűdzmben. Sawyer nem kérdez semmit. Nem érdeklődik, hogy miről beszéltem odabent, míg meg nem érkezett, és nem faggat, hogy hol tartok az életben vagy a tanulmányaimban.

– Hogyhogy eljöttél? – szólal meg végűl.

Szívesen adnám a hülyét, és hárításképp megérdeklődném, vajon miért kérdezi ezt tőlem mindenki. De hát nyilvánvaló. Egykor mind jó barátok voltunk, és jól tudom, hogy Alexis nem beszél nekik rólam. Most, hogy itt vagyok, igazából érthető, hogy ugyanazt a kérdést ismétlik, de sajnos nem volt annyi eszem, hogy készüljek valami válasszal.

– Évek óta nem láttunk – folytatja.

– És ha csupán pont nem értem rá az éves találkozókra? – hamuzok elmélyűlten a betonra egy hamis mosoly kíséretében. Nem jut eszembe jobb kifogás, és bár legszívesebben hagynám, hogy elnyeljen a föld, most mégis muszáj felelnem valamit.

– Nem csak ezek az alkalmak voltak, tudod jól. Mint mondtam, évek óta nem láttunk – ismétli meg.

A válasza és a stílus több szempontból is meglepő. Kezdjük azzal, hogy Sawyer Woodrow-nak nem szokása szemrehányást tenni. Ő az a típus, aki hisz az emberiségben és annak jószágában, szereti a legjobbat feltételezni mindenkiről, és előbb mindig alaposan utánajár a dolgoknak, mielőtt netalán szemrehányást tenne. De valószínűleg akkor se nagyon tesz, ha oka lenne rá.

– A gimi csak egy fejezet volt az életünkben, Sawyer. Szép volt, jó volt, de elmúlt – vonom meg ismét a vállamat.

Mestere vagyok annak, hogyan tegyek fapofával olyan nemtörődöm kijelentést, amivel igazából nem is értek egyet.

Persze, apa, nem zavar, ha elköltözől az új, nálad majd tíz évvel idősebb barátnőddel egy másik városba.

Hogyne, Mrs. Zampa, majd megkérdezem Mr. Parsamyant, hogy átrendezhetem-e a feng shuinak megfelelően a kávézót, mert attól bizonyára megnő a vásárlóink száma.

Nem, anya, eleve nem is jelentkeztem mesterszakra, mert egyáltalán nem érdekel a továbbtanulás.

Valójában egyiket sem gondolom komolyan, csak egyszerűen nem akarom bevallani nekik (és számos esetben magamnak sem), hogy mit érzek valójában.

Az elmúlt másfél órában, attól a pillanattól kezdve, hogy betettem a lábamat a Rombuszba, mást sem érzek, csak megbánást. Hiányoznak a régi barátaim, hiányzik a társaságunk és az efféle összeröffenések. Hiányzik Kipp viccelődése, Tal határozottsága, Fitz tanácsai és Mia bátorító, mindenre kész mosolya.

– Aha – hagyja rám. – Az lehet, de a barátságok és az emberi kapcsolatok nem illannak el, csak mert leérettségiztünk.

– Jól tudom – nyomom el a cigimet a kuka erre szolgáló fémrészén, majd kidobom. Most már feszült vagyok, de továbbra is próbálom megvédeni magamat. – Alexis és én...

– Igen, tudom, hogy jól megvagytok – szól közbe.

– Nem egészen értem, mi a gond.

Tényleg nem tudom hová tenni a reakcióját. Azontúl, hogy a szemrehányás eleve nem vall Sawyerre, úgy általában nem jellemző azokra, akikkel évek óta nem beszéltél.

– Csak próbállak megérteni. Szemmel láthatólag nem azért vagy itt, mert annyira érdekel, hogy kiből mi lett. Nem is dicsekedni jöttél, és nem is

azért, hogy mulass egy jót a barátaiddal.

Hát igen. Pont olyan kívülállónak látszom, amennyire annak érzem magam. És ez a felismerés sokkal fájdalmasabb, mint vártam.

– Igazad van. Nem is értem, mit keresek itt – igazítom meg a táskámat, amit szerencsére kihoztam magammal, és ellépek mellette. – Szia, Sawyer!

Hülyeség volt eljönnöm. Hülyeség volt azt gondolnom, hogy ennyi kihagyott év után felvehetem a fonalat. Nem mintha vissza tudnám forgatni az idő kerekét, hogy megint minden úgy legyen, ahogyan a gimiben volt...

– Hová mész? – szól utánam, de nem fordulok meg.

4. FEJEZET

Mikor kinyitom a szememet, hirtelen azt se tudnám megmondani, hol vagyok. Tétován nézek körbe és döbbenten konstátálom, hogy a gimis osztálytermünkben ülök. Az első gondolatom az, anno vajon miért hagyta az iskola, hogy bárki is ilyen élénkzöldre fesse a falakat... „*A zöld megnyugtatta az emberi elmét*” – idézem fel Tiffany bölcselkedését kilencedikből.

Hát én abban a pillanatban nem látok mást, csak egy gyomorforgató színű falat, így inkább fürgén a másik irányba pillantok.

Az első padban ülök belül, az ajtó közvetlen közelében. Legalább a fejem mellett egy széles parafa tábla takarja a ronda festéket, de nincs időm megszemlélni a rátűzött papirosokat, ugyanis észreveszem, hogy a balomon Alexis trónol. Fordítva ül a székén, a támlán könyököl, és éppen valami pólóról magyaráz nagyban a mögötte ülő Miának.

Jobban megnézem magamnak Alexist. Térdfőlé érő sötétzöld rakott szoknyát visel rövid ujjú fehér blúzzal, melyen a sulis címere virít. A haja sötétebb, mint legutóbb az osztálytalálkozón, és teljesen más a frizurája is. Hosszú tincsei egészen a háta közepéig leérnek, az arca pedig sokkal gyerekesebbnek tűnik. Úgy néz ki, mint... Igen, mint kilencedikben. Kilencedik? Jesszus, agyamra mehetett az osztálytalálkozó, ha még ezzel is álmodom.

Rosszat sejtve, vonakodva tapogatom meg a fejemet. A fenébe, van frufrum! Szörnyen néztem ki kilencedikben frufruval! Még ha normális frufrut vágattam volna, de nem, én olyat akartam, amilyen a *Fogadomban* Rachel McAdamsnek volt. Nyilván alig 14 évesen az ember szeretne úgy kinézni, hogy tetsszen az olyan pasiknak, mint Channing Tatum, és valahogy a frufru tűnt ehhez a legjobb megoldásnak. Persze az enyém egyáltalán nem állt úgy, mint Rachel McAdamsé, de kellett vagy másfél év, mire ezt beláttam.

– Revy, megvan a matekfenyőd? – fordul hozzám Mia mosolyogva.

Alexis mindig Revnek szólít, rendszerint csak a családtagjaim becéznek Revnek. Ahogy Miára nézek, összeszorul a gyomrom. Máskor is álmodtam már vele, de most annyira élethű, hogy belesajdul a szívem. Mert egyenesen a kilencedikes, babaarcú, édes és naiv kislánnyal találom szemben magam. Valamivel a válla alá ér egyenes barna haja, és

ugyanolyan szoknyát visel, mint Alexis. Ha már itt tartunk, rajtam is ilyen feszül, csak hogy én viselek alatta egy vékony, térdig érő, szürke cicanadrágot.

A foothilli gimi (meg úgy általában az összes Port Rellvic-i középiskola) szabályzatában szerepel az egyenruha viselete. A mi iskolánk színei a sötétzöld és a fehér (aminek egy mardekáros Harry Potter-rajongó szerfelett tud örülni), így az uniformisunk is ezekből tevődött össze. A lányoknak sötétzöld szoknyát, míg a fiúknak sötétzöld nadrágot kellett viselniük, továbbá a szerelés része volt az iskolai címerrel ellátott fehér ing, aminek gallérja és ujjának vége szintén zöld volt. A nagy és jelentős eseményekre az egyenkendő és -nyakkendő is kötelezőnek számított, de normál hétköznapiakon elhagyhatóak voltak.

– Azt hiszem – felelem, de valójában halványlila dunsztom sincs, van-e matekleckém vagy sincs.

A lányokat nem elégíti ki a válaszem, mindketten várakozásteljes mosollyal néznek rám, így hát lassan lehajlok a táskámért. Úristen! A kilencedikes szürke Converse válltáskám az! Anya tizedik vége felé szinte könyörgött, hogy dobjam már ki, de én addig hordtam, míg konkrétan tenyérnyi darabok szakadtak le róla.

Vajon milyen matekfüzetet hurcolhattam magammal ekkortájt? Komótosan kirámolom a padra a táskám tartalmát és keresgélni kezdek.

– Nem hoztad el? – kapja a szája elé kezét Mia ijedten, de úgy tűnik, kész megoldani a problémám, ha úgy alakul.

– De, csak nem találom – motyogom.

Érdekes, mert egyiknek sincs ráírva az elejére a tárgy neve. Vajon fejből tudtam őket, vagy csak mindig fellapoztam mindegyiket, míg nem rögzült, melyik melyik? Egyáltalán nem rémlik a füzetválasztási stratégiám, de szerencsére Alexis a megmentésemre siet.

– Pedig itt van – emeli fel a sárga-fekete kengurus füzetet.

– Ja, tényleg – hagyom jóvá, holott egyáltalán nem tűnik ismerősnek. Abban sem vagyok biztos, hogy az tényleg az én füzetem. – És benne van a házim? – érdeklődöm, mire Alexis nevetve fellapozza.

– Furcsa vagy ma. Megint hajnalig nézted Usain Boltot, ahogyan fut?

– Tuti nem – húzom össze a szemem, ők pedig pont olyan stílusban nevetnek fel, mintha mindhármunk számára egyértelmű lenne, hogy félrebeszélek.

– Kész a leckéd – csukja be végül a füzetemet, majd segít visszarámolni a táskámba.

Szuper. Mellesleg kit érdekel a mateklecke? Ez a legérdektelenebb álom, amiben valaha részem volt! A nagyi jut eszembe, mikor sok évvel ezelőtt egy reggel azzal hívott fel, hogy álmában egy óriási banán kergette, aminek apró lábai és ijesztő arca volt. Oké, annál talán jobb itt ülni, és a mateklecke miatt nem aggódni, mint genetikailag előnytelenül apró végtagokkal rendelkező, mániákus arckifejezéssel rám meredő banánok elől menekülni, de akkor is...

Felhangzik a csengő, mire egy csomóan beözönlenek a folyosóról, és mindenki komótosan elfoglalja a helyét. A fejemet kapkodva próbálom feldolgozni a rengeteg új (vagy inkább csak elfeledett) információt, hiszen az osztálytársaim mind kölyökképűek, előnytelen frizurákkal, fogszabályzókkal és zöld-fehér egyenruhában.

Mia visszaereszkedik a mögöttünk lévő padba Joanne mellé, és döbbsen tapasztalom, hogy Jo derékig érő egyenes, barna haja a tegnapi kábé ötcentis frizurájához képest éles váltás. Mindenki folytatja a beszélgetést, a serény leckemásolást és utolsó falatok címén fél szendvicsek egyben betolását mindaddig, míg meg nem érkezik az ofőnk, Mr. Darwill, és neki nem lát tanítani. Jó ég! Nem hiszem el, hogy végigálmodom egy negyvenperces matekórát! Nagyjából tíz perc is elég, hogy besokalljak, és azt érezzem, menten megfejelem a padom, mert annyira unalmasnak ítélik a függvények.

Amikor a gimi végén, az érettségi előtt állva minden idősebb ismerősünk azzal a béna biztatással jött, hogy „*ne aggódj, az egyetemen egy vizsgára kell majd annyit tanulni, mint most az egész érettségire*”, egyetlenegyszer sem vettük komolyan. Aztán persze kiderült, hogy tényleg így van, de ott és akkor számunkra marhára nem volt hasznos infó. Arról nem is beszélve, hogy az is milyen hangzatos fenyegetésnek tűnt, mikor az egy darab tanórát is alig bíró tiniknek azzal érveltek, hogy az egyetemen másfél órák az előadások.

Arra viszont senki sem tért ki, hogy a felsőoktatásban jó eséllyel már azt tanulod, ami érdekel, míg a gimiben kötelező jelleggel bele kell kószolnod mindenbe. És a függvények már negyven perc alatt is agyzsibbasztóan hatottak. Valahogy mégis sikerül túlélnem a kínzó lassúsággal eltelő matekórát (végig a négyzetrácsos füzet vonalait kihasználva rajzolgatok a még üres lapokra), de hiába a kicsöngetés, máris újabb próbatétel vár rám.

– Revy, mire vársz még? – sürget az ajtóból Mia.
– Mit bambulsz, Rev? Gyere már! – lép egyet vissza Alexis és megragadja a csuklómat.

Nemes egyszerűséggel lerángat maga után a másodikról, egészen az alagsori ebédlőig, ahol már egy kisebb sor kígyózik.

Már ki is ment a fejemből, milyen szörnyű volt ez az örökös száguldás az ebédlőbe, hogy sorra kerülhessünk az átlagos ötperces szünetnél valamivel hosszabb, „ebédszünetnek” csúfolt húsz percben.

– Szerintem van esélyünk – fújja ki a levegőt Mia a térdére támaszkodva.

– Lamingtonillat van – jegyzem meg a levegőbe szimatolva. Bár érezhetően keveredik némi mosogatószer- és főttkaja-szaggal, de attól még érzem.

– Igen, az a desszert ma – állapítja meg a telefonját bújva Alexis.

A középiskolás időszakunk kezdetén sok modern újítást vezettek be, ilyen volt például annak az elektronikus felületnek a megalkotása, melyre többek között a menzás menük egy hétre előre mindig felkerültek.

A menzás lamington (ami lényegében egyfajta kókuszos kocka) az egyik legjobb dolog, ami a gimnáziumban történhet valakivel. Jó, volt szórakoztató művészetóra egy habókos, göndör hajú fickóval, az érdeklődési körödnék megfelelő délutáni klubtevékenység meg persze a barátnőiddel átsugdolózott matekórák. De a menzás lamington még ezeknél is jobban fel tudta dobni az ember napját, megmelengette a szívét (és gyomrát), mert volt benne minden, ami kell: száraz keksz, aromás csokoládémáz és édes, kókuszos íz. Ráadásul ha nagyon megindító kölyökkutya tekintettel néztem a kiszolgáló hölgyekre, még egy pluszszeletet is kaphattam, ami aztán főleg még szebbé varázsolta a napjaimat. A mai napig nem tudom, miből készíthették, mert otthon valahogy sosem sikerült ugyanezt az ízt előállítani. És ez nem csak az én főzőtudományom igen méretes hiányosságaiból fakad, mert bizony Miának sem sikerült kikotyvasztania pontosan ugyanazt, pedig ő oszlopos tagja volt a főzőklubnak. Mondjuk lehet, hogy azóta már megtanulta a szakácsképzőben.

A suli étkezdéje két tágas helyiségből állt. Egy belsőből, ahol a pultnál rögtön át lehetett venni az előre kiadagolt ételt, és egy külsőből, aminek végében a büfé helyezkedett el. A gimiben nagyjából három lehetőségünk adódott: vagy hoztunk otthonról előrecsomagolt ebédet, vagy a menzán ettünk, vagy sehol. Én világeletemben menzás gyerek voltam, mert a

szüleimnek se ideje, se energiája nem jutott arra, hogy esténként, munka után nekiálljanak főzni. Tökéletesen megértettem őket, hiszen nekem se lett volna (és a mai napig nincs is) kedvem.

Velem szemben Sawyer például a gimi négy évén át mindig otthonról hozott kaját, amit aztán az udvaron fogyasztott el, sorban állás és bosszankodás nélkül. Nagyjából tizenegyedikről kezdve Mia is ráállt az otthoni főzésre, és nemegyszer megajándékozott minket is egy-egy adag házi kosztal.

– Halló, halló! – hangzik fel a kiabálás mögöttünk. – Vannak itt elsősök az A-ból?

– Ez Kipp – kuncog Mia.

– Már megint ezzel próbálkozik – ingatja a fejét megrovóan Alexis.

El nem tudom képzelni, miről lehet szó, úgyhogy csak egyetértő ábrázatot erőltetek magamra.

– Szerintem cuki – pirul el Mia édesen.

– Hát itt vagytok! – kap el minket Kipp vigyorogva. – Köszönöm, hogy foglaltatok nekem helyet! – sandít a mögöttünk állókra, hátha ezzel a szöveggel eléri, hogy ne nézzenek rá csúnyán.

– Nem foglaltunk – közli vele kíméletlenül Alexis.

– Dehogynem, hisz megbeszéltük! Ti komolyan megfélekeztetek róla? – hüledezik, és meg kell hagyni, remek alakítás a részéről.

Alexis csak grimaszol, míg Mia lelkesen mosolyog. Kipp is érzi, hogy Mia a leggyengébb láncszem hármunk közül, így ezúttal egyértelműen hozzá fordul.

– Most az egyszer beengedsz magad elé? Én meg visszaengedlek! – ígéri.

Atyaég! Ez a duma tényleg menő volt akkoriban! A lustább, lassabb, de nagyszájú embereknek egész listája volt arról, hogyan kerülhetnek előrébb az ebédlősorban különösebb erőfeszítések nélkül. Volt ez a „te előreengedsz, én meg visszaengedlek, így mögéd kerülök, de előrébb, mint ahol eddig álltam” dolog, ami így mai fejjel elég tolakodásszagúnak érződik. Ha ezt valaki az élelmiszerbolt kasszája előtt hömpölygő kilométeres sorban játszáná el velem, eléem tolva egy jól megrakott kosarat, biztosan nem hagynám szó nélkül. De ez itt Kipp és egy álom, úgyhogy csak megvonom a vállam.

Ahhoz képest, hogy az este rövid volt a haja, és dús, barna a borostája, sötét fürtjei most hosszabbak és viccesen hullámosak. Még egy zöld fejkendőt is visel, ami, meg kell hagyni, jól áll neki, de azért mókás is. Egy

szál arcszörzete sincs, és összességében furcsa megint gyerekek látni, ahogy igazából mindenkit. Évek óta nem akadt a kezembe egy osztálykép sem, mivel az összeset apáék garázsába vittem, amikor elköltöztem.

Azt kell hogy mondjam, egészen izgalmas új élmény ilyen fiatalnak látni magunkat. Bár még nem néztem tükörbe, azért bőven van elképzelésem arról, én hogyan festhetek. Hosszú, vörösesbarna haj örökösen copfba fogva, barna szem, kerek arc, hol kontaktlencse, hol szemüveg. És persze az elengedhetetlen sportos stílus. Gatyá a szoknya alatt, tornacsuka a lábamon, zöld fonott karkötő a csuklómon.

– Az a „most az egyszer” már megvolt vagy tízszer – fonja össze a karját Alexis.

– Légyszi, csajok! – fogja könnyörgőre Kipp. – Majd éhen veszek!

– Felőlem jöhetsz – vigyorog Mia, mint a vadalma, Kipp pedig hálásan kezet csókol neki.

– Ó, én megmentőm! – térdel le.

Mia nevetve pironkodik, nagyon is élvezve a fiú figyelmét. Alexis csak grimaszol, mert nem akar ellentmondani Miának, de szemmel láthatóan bosszantja Kipp viselkedése. Ez a fiú figyelmét sem kerüli el, és beszélgetésbe bonyolódnak. Alexis azzal érvel, hogy ha mindenki csak egy embert engedne be maga elé, most mi sem kerülhetnénk sorra. Kipp bűnbánó arccal veszi tudomásul, és megígéri, hogy legközelebb sprintelni fog, és nem alufólia labdázni az osztályteremben.

A menzator nem olyan végeláthatatlan, mint amilyennek elsőre tűnt, így tízpercnyi várakozás után végül az ablakhoz érünk. Kipp persze végig szórakoztat minket, például előre elcsent mangókkal zsonglőrködik és az előttünk állók vállát bökdösi, majd direkt a másik oldalukra áll, hogy rossz irányba nézzenek hátra. És ha ez még önmagában nem lenne elég, jól rám fogja az egésztestet. Nem csoda, hisz Mia túl ártatlan, Alexis pedig túl határozott ahhoz, hogy rájuk kenje, épp ezért rendszerint hármunk közül én voltam a célpontja.

A belső részbe érve nosztalgikus érzés lesz úrrá rajtam. A helyiség olyan, mint bármelyik terem. A falak fehérek, de fejmagasságtól lefelé szürke csempe borítja őket, míg az ajtó- és ablakkeretek zöldek, akárcsak az iskola címere, a fiúk nadrágja és a lányok szoknyája. Balra rögtön a konyha és a széles pult található, ahol átvehetjük a kaját, vele szemben pedig fehér asztalok sokasága, hozzájuk illő székekkel.

A pulthoz érve gondolkodás nélkül a lamingtonos menüt kérem, majd megrakott tálcával a kezemben a lányok által foglalt asztalhoz sétálok. Kipp végül Mia nagy bánatára máshová ül, ahol valószínűleg felsőbb évesek lebzselnek.

– Szerintetek tetszik neki az a lány? – tördeli az ujjait Mia szomorkásan, arra a szemüveges csajra célozva, akinek Kipp épp nagyban bohóckodik. Egy kanalat egyensúlyoz az orrán, ami aligha a leghatékonyabb udvarlási módszer.

Míg Alexis igyekszik megnyugtatni és bátorítani elveszett barátnőnket, én a körülöttünk ülőket tanulmányozom, és próbálom beazonosítani az idegennek tűnő arcokat.

– Revy, te mit gondolsz? – fordul ekkor felém Mia, ismeretlen eredetű kérdésével kizökkentve a gondolataim közül.

– Miről is? – pillantok rá kissé zavarodottan.

– Kippről!

Az említettre siklik a pillantásom és kibököm az első dolgot, ami eszembe jut.

– Vicces a haja.

– Szerintem szexi – kel a védelmére rögvest Mia.

– Hát, végül is az a lényeg, hogy neked tetsszen – reflektálok nagy bölcsen.

Mit kellene mondanom? Hogy ne parázzon, mert úgyis összejönnek majd a tizedik utáni nyáron? Ráadásul abban a minutumban sajnos nem is igazán sikerül azonosulnom a problémájával, mert a lamingtonnak nagyon is valóságos íze van. Lelkesen magamba tömöm mindkét szeletet, majd Mia maradékát is elfogyasztom.

De a finom ebéd és a rég nem kóstolt lamington még nem jelent megnyugvást. Amint felérünk a második emeleti termünkbe, újabb kihívással kell szembenéznem.

– Gyere, felkísérlek a harmadikra – segít összerámolni a padon szerteszét hagyott motyómat Mia.

– Miért is? – ráncolom a homlokomat értetlenül.

– Ott lesz infód, rémlik? – kocogtatja meg a homlokom kuncogva. – Nagyon el vagy ma varázsolva.

Ne már! Informatika? Bontott csoportban? Az iskola csodás ötlete alapján a névsor minden páratlan számú tagja került az első, és minden páros a második csoportba. Emlékszem, hogy tiniként mennyit átkoztam ezt

a rendszert, amiért sem a legjobb barátnőimmal, sem álmaim hercegével nem kerültem össze. Most akkor a matekon történtek fényében az informatikát is szenvedhetem végig? Ráadásul Alexis meg Mia nélkül? Talán karon kellene csípnem magamat, hogy végre felébredjek, de ekkor Sawyer sétál be a terembe. Egy árva szó nélkül halad el mellettem, egészen a középső padsor leghátsó padjáig, majd leül a helyére.

Elfordítom a fejemet.

Megdörzsölöm a szemem és hunyorogva nézek körbe. Megint a hálósobámban vagyok. Abban a pici kis helyiségben, amit hálónak kiáltottam ki, mikor két éve beköltöztem ebbe az albérletbe. Álmosan kutatok a telefonom után, majd mikor végre a kezem ügyébe akad a párnám alatt, felemelem és bekapcsolom a kijelzőt. Vasárnap reggel van, tíz óra.

De fárasztó egy álmom volt! Mondjuk mikor nem álmodom semmiről, akkor is fáradtan ébredek, de azért ez így mégiscsak keményebb menetnek bizonyult.

Kikászálódok az ágyból és megigazítom a pólómat, mely szinte a nyakamig felcsúszott az éjszaka folyamán. Mezítláb kislattyogok a kis előszobának csúfolt folyosón keresztül a konyhába és nekilátok kávéfőzni. Míg az apától kapott gépem (ami az apró konyha nagyjából egytizedét ki is tölti) nagyban őrli a kávészemeket, a pultra könyökölve ismét feloldom a telefonomat és megnézem, mi a helyzet. Alexistől egy késői üzenet vár plusz anyától is van egy nem fogadott hívás.

Miután leléptem az osztálytalálkozóról, dobtam egy SMS-t Alexisnek (mikor már kellő távolságban voltam ahhoz, hogy ne tudjon észérvekkkel visszacsábítani), hogy eljöttem, mert nem éreztem jól magam. Persze nem telt bele tíz percbe sem, máris felhívott és közölte, hogy Sawyer azt mondta, akarátán kívül elüldözött. Megnyugtattam, hogy szó sincs ilyesmiről, egyszerűen csak kívülállónak éreztem magam, és nem szerettem volna ott maradni. Jó, mondjuk Sawyer volt az, aki erre egyértelműen rámutatott, de mindegy.

Ezután felhívtam Hale-t és becsatlakoztam hozzá a Kollégiumi Örület zárókoncertjére. A Végtelen Mennydörgés is fellépett előzenekarként, így Hale, bár kifejezte együttlérzését, amiért nem jött össze az osztálytalálkozó,

de örült nekem. Három rockdalt is eljátszottak, és az egyik saját szerzemény volt. Hale fekete atlétát viselt, de még így is erősen izzadt, pedig nem pattogott annyira, mint a frontemberük, Tim. Nálam töltöttük az éjszakát, de mivel ma jelenése volt a nagymamájánál, ahogyan minden második vasárnap, reggel lelépett, mikor még aludtam.

A konyhában, a törtfehér szekrényekkel szemben egy világos kisasztal áll két műanyag székkal. Az ajtóhoz közelebbi tele van pakolva dobozokkal, amelyekben elcsomagolt melegszendvicssütő, egy étkészlet és bontatlan alátétek meg terítők vannak. Ezeknek sajnos nem nagyon sikerül helyet találnom a lakásban, de igazából jól elvannak a széken. Ha meg épp útban vannak, akkor átcsoportosítom őket a pultra. Helyet foglalok az ajtótól távolabb lévő széken, és meggyötört képpel masszírozom a csuklyás izmomat meg a nyakamat. Valószínűleg elfeküdtem őket valahogy az éjjel, és most emiatt sajog a fejem.

Egy eseménytelen, unalmas vasárnap vár rám, ráadásul még a nyakam is fáj. Munka nincs, tanulnivaló nincs. Így tehát csak annyit tehetek, hogy pizsamában, egy tál müzslivel a kezemben levetem magam a tévé elé, és *A Wix Sagát* szüneteltetve elindítom az *Outlander* második évadának ötödik részét, ahol jó pár nappal ezelőtt abbahagytam.

5. FEJEZET

A következő három éjszaka hasonlóan telik el.

Megint kilencedikes vagyok, béna frufruval, érdektelen matekórákkal és egy csomó olyan baráttal, akikkel valójában már hónapok, sőt akár évek óta nem beszéltem.

Mindezek fényében érthető, hogy nehezen is veszem fel a fonalat. A nagyját nem értem annak, ami körülöttem zajlik, fogalmam sincs, miről hadovál Alexis és Mia, mikor a heti „*mondj igent a ruhára*” epizódot fejtegetik. Mia azt állítja, én osztottam meg vele a minap azt a vágyálmomat, miszerint olyan jóban leszek a vőlegényem családjával, hogy a ruhapróbára nemcsak az anyukámat és a barátnőimet viszem, hanem a vőlegényem édesanyját és lánytesóját is. Merthogy lesz egy nővére, az fix. (Nyilván a 14 éves énem ekkortájt erősen Sawyerben gondolkodott mint potenciális férjjelölt, és hozzá igazította az elképzeléseit.) Illik a képbe, hogy tiniként ilyeneket mondtam volna, de ettől még, mikor előhozakodnak vele, hirtelen fogalmam sincs, miről beszélnek.

Ők meg persze nem értik, mitől vagyok így szétcsúszva. Minden egyes nap újra megkérdezik, miért viselkedem ilyen szokatlanul, majd csekély szóváltást követően arra jutnak, hogy nem aludtam eleget, és csak fáradt vagyok. Tulajdonképpen nem zavar, hogy kialvatlannak titulálnak, mert még ha itt nem is, de úgy általánosságban én is annak szoktam érezni magamat.

Ami a sulit illeti, a felelések többségén megbukom, hisz nem emlékszem a kilenc évvel ezelőtti tanultakra, de legalább a leckéim valamilyen varázslatos módon mindig készen vannak, és ott lapulnak a táskámban. Előfordul, hogy egészen hosszúak az álmaim, csodálatos módon több tanórának a végigülését követelik meg, de olyan is akad, hogy rövidebbre, kevésbé mozgalmasra sikerednek. Na nem mintha az egymás utáni biológia-kémia-fizika óra ledarálását eseménydúsnak lehetne nevezni, csak mert sokáig tart.

Van azonban valami, ami mindegyik álmomban egyezik: mindig a gimiben vagyok, a régi osztályommal, nagyjából kilenc évvel ezelőtt. És szinte mindig *napközben* van. Annyira ugyanis nem jófejség, hogy mondjuk onnantól csöppenjek az álmomba, amikor vége lett az utolsó órának és kezdődnek a klubtevékenységek vagy a délutáni pihi.

Mindazonáltal lassan rádöbbenek, hogy annyira nem is rossz ez. Igaz, az órák nagyobbik része nem túl érdekfeszítő, de például a technika és életvitelen megejtett húspitekészítés vagy a művészetórai szobrászat egészen szórakoztató. Ráadásul mindez a felnőtt korhoz képest jóval gondtalanabb tinédzser környezetbe csomagolva kifejezetten kellemes. Azt is megkockáztatom, hogy ezek az álmok feldobják az amúgy egyhangú napjaimat. Sőt, még azt is, hogy napközben szinte várom, hogy este legyen, és álomra hajthassam a fejem.

Aztán az ötödik éjjelen megváltoznak a dolgok.

– Miss Reverie Tempest! – hallom meg a nevemet.

– Hm? – Mindössze erre az illedelmes válaszra telik.

Eddig mindig viszonylag nyugodt körülmények között kezdődtek az álmaim, most mégis valamelyik órán vagyok, ahol éppenséggel pont felszólítanak.

– Kifáradna, kérem, jelenteni?

– Hogy mit csináljak? – meredek a történelemtanárra.

Minden hiába, képtelen vagyok felidézni az egyenes barna hajú, fehér kosztümöt viselő nő nevét. Az viszont nagyon is rémlik, hogy csak az első évben tanított minket, aztán várandós lett és szülési szabadságra ment. Aztán (már ha hinni lehet az iskolában terjengő pletykáknak) elhagyta a férjét a sulink mogorva földrajztanáráért, így aztán sosem tért vissza ide. Mindennek pedig már nyolc éve. Nem is csoda, hogy nem jut eszembe a neve. Meg hát eleve borzalmas a névmemóriám, ráadásul, ami azt illeti, nem is kedveltük túlságosan, és nem fájt különösebben a szívünk, amiért helyette megkaptuk a kopasz háromgyerekes apukát, aki köztudottan az egyik legjobb fej tanárnak számított. Zsinórban háromszor is bezsebelte az év tanára díjat, míg odajártunk.

– Maga a hetes – mondja a tanárnő.

Ja, hogy így értette a jelentést. Ez azért egész vicces. Van, aki a kedvenc énekesével tesz romantikus világutazást éjszakánként, én meg arra is képtelen vagyok, hogy legalább ne én legyek a hetes a saját álomban.

– Menj már! – tapos a lábamra Alexis, mire feltápáskodom és tétován kiállok Talbot mellé.

– Nos, Miss Tempest? – érdeklődik a tanárnő türelmetlenül.

– Hát, izé. – Jó lenne tudni, kik is hiányoznak. – Nézzük csak... – kezdem, készen arra, hogy most akkor összeszámolom, hányan vagyunk, és kitalálom, ki nincs itt, de Talbot megelőz.

– Tisztelt tanárnő, hárman hiányoznak: Joanne Brown, Cody Durham és Walton Lynn. Taft Ogden a tanáriban van engedéllyel, előreláthatólag késni fog – veszi át a szót.

Szuper! Nem is értem, miért kellett kirángatni engem ide, amikor teljesen felesleges hetespárt adni Talbotnak. Ha már amúgy is páratlan volt az osztálylétszám (mivel 23-an voltunk), végül is tök okés lett volna, ha Tal egyedül jelent. Mégis jobb ez így, és hálás vagyok neki, amiért kihúzott a csávéból.

– Köszönöm, Mr. Tenley – bólint Smith tanárnő, majd a helyünkre küld minket. Smith? Lehet, hogy inkább South. Vagy Shelly? – A helyére mehet, Miss Tempest! – szól indulatosabban, merthogy még a nevén filózom, elfelejték elmozdulni a tábla mellől.

Behúzott nyakkal kullogok a helyemre. A napját sem tudom, mikor pécézett ki magának utoljára egy tanár, de biztosan még a gimiben lehetett. A kis akciómmal természetesen nem igazán sikerül megkedveltetnem magam vele, és szerintem még azt is megérzi, hogy a nevére sem emlékszem, így hát *S betűs tanárnő* egész órán engem szólongat. Ami azt illeti, elég kínos a szitu, mert persze van, ami dereng a történelmünkéből, de az olyan apróságokra, mint a keleti partvonal felfedezésének pontos évszáma vagy Arthur Phillip derékbősége (ez utóbbiról fogalmam sincs, egyáltalán miért fontos), totál nincsenek a fejemben.

– Remélem, következő órára felkészültebben érkezik, Miss Tempest! – búcsúzik Shirley (?) tanárnő elégedetlenül méregetve engem, és a felszólítása igazi fenyegetésnek hangzik.

Nem bosszantom feleslegesen azzal, hogy megosztom vele a gondolataim, miszerint én erősen kételkedem a jövőbeni felkészültségem javulásában.

– Kérlek, maradjatok még a helyeteken! – pattan fel Talbot, időben megakadályozva a kirobbanófélben lévő nyüzsgést. – A jövő heti osztályfőnöki órára már muszáj lesz eldöntenünk, milyenre fessük át a falat.

Az iskolánkban sokéves hagyománynak számít, hogy minden első osztály kedvére kifestheti termének erre a célra kijelölt falrészét. Állítólag az egész tradíciót egy vérbeli rosszfiú indította, aki szexi fekete ruciban

Brontë-idézeteket festett a falra graffitistílusban. Én személy szerint mindig is erőteljesen kételkedtem ennek a történetnek a hitelességében, sőt egyenesen biztosra vettem, hogy a irodalomtanárnőnk vagy a vágyálmait osztotta meg velünk, mikor ezt elmesélte, vagy csak így próbált ösztönzőleg hatni ránk. Mindenesetre (elvileg!) egy szabályszegő, klasszikusrajongó fiúnak köszönhetően a gólyák kipingálhatják a termük négyből három falát nagyjából egy méter széles csíkban (és a srác esete óta még csak intő sem jár érte).

Ha az emlékezetem nem csal, félévkor (a júliusi kéthetes szünetet megelőzően) még szavazást is tartanak, ahol az iskola öt új osztálya megmérkőzhet egymással a falfestés területén. És aki a legtöbb szavazatot kapja, egyrészt nagyon elégedett lehet magával, másrészt a szünetet követő egy hétben minden művészetórát a nyertes osztály tarthat a többieknek.

Most, hogy jobban belegondolok, ezt a zöld falat nem is Tiffany akarta, hanem az előző osztály hagyta itt így. Tiffany csak *megtartani* szerette volna. Sőt, ha *még jobban* belegondolok, Tiffany nővére (Tracy vagy Tayla?) abba az évfolyamba járt, akik pont előttünk ballagtak, és az osztályától örököltük meg a termet. Tiffany zöldimádatából kiindulva simán el tudom képzelni, hogy már korábban is a nővére hatására lett ez a fal ilyen visszataszító.

– Mindenképpen előnyös volna, ha most tartanánk egy szavazást – ajánlja fel Tal megigazítva orrán a szemüvegét. – Nyílt vagy titkos legyen?

Figyelem őt és azon gondolkodom, igazából érdekes, hogy mindenkinek elárul valamit a stílusáról és a személyiségéről az, ahogyan az egyenruháját viseli. Tal például szigorúan a nadrágjába tűri fehér ingét, míg Kippet például sose láttuk betűrt inggel. Még akkor sem, mikor a polgármester ellátogatott a foothilli gimibe, hogy gratuláljon az éves teljesítményhez.

– Legyen titkos! – kiabál be Kipp hátulról. – Woods tuti nem meri felvállalni, hogy babakék táncoló egyszarvúakat szeretne!

Az osztály huhog, majd nevetnek. Arra számítok, hogy Sawyer majd meglöki barátja vállát a sajátjával, miközben mond valami olyat, hogy „ne már, haver!” De nem reagál, csak gondterhelten mered maga elé.

– Jól van, mindenképpen úgy a legtisztességesebb, ha titkos szavazást tartunk. Mindenki írja fel egy papírra, melyiket szeretné a korábban közösen jóváhagyott lehetőségek közül.

Én mire is szavaztam anno? Tuti nem erre a brokkolikrémlevesbe kevert sóskafőzelékre. Ha legalább olyan telt színe lenne, mint a rukkolának egy jó

garnélasalátában, vagy ínycsiklandó, mint az avokádókrém! De ez valahogy úgy bír jellegtelen maradni, hogy közben majd kiégeti a szemem.

Na jó, vissza a szavazáshoz. Az azért rémlik, hogy én örök romantikusként a csillagos égre adtam le a voksom, de hogy konkrétan mik is voltak a felmerült ötletek, az már nincs annyira meg. Az jut eszembe, hogy ha már álmodom, akár szavazhatnék másra, mint a valóságban, ezért az osztályfelelősünkhöz fordulok.

– Khm, Talbot! – jelentkezem kissé bénán.

– Hallgatlak, Reverie.

– Bocsi, esetleg megtennéd, hogy elismétled, mik is az alternatívák?

Alexis mellettem épp nagyban szaggatja a lapokat a füzetéből szavazócédulának, és ismerem annyira Talt, hogy tudjam, amint valakihez beszélni kezdenék, azonnal rajtakapna és leteremtene, amiért megszegem a titkos szavazás legalapvetőbb szabályát: *ne szólj senkihez*.

– Hol jártál, Reverie? 24 óra sem telt el azóta, hogy megbeszéltük – ingatja a fejét Talbot hasonlóképp, ahogy korábban a töritanárnő is tette.

– Bocsi – mondom újra, de nem vagyok benne biztos, hogy elnézést kellene kérnem. Az a tegnap csaknem kilenc éve volt.

– A lehetőségek a következők. Egy: marad ez a kellemes, megnyugtató zöld szín; kettő: csillagos égbolt, három: különböző film- és mesehősök és négy: mindenféle vicces, bátorító idézet.

– Kösz.

A zöldnél mindegyik lehetőség jobban tetszik, és egyszerűen elképzelni nem tudom, miért szavaztuk meg végül ezt a szörnyű színt. Merthogy a falunk a következő négy évben bizony zöld színben éktelenkedett. Ó, várjunk csak, eszembe jutott! A filmes-mesehősös győzött, csak nem tudtuk jól megfesteni, mert túl részletesre akartuk. Végül besokalltunk és egyszerűen visszafestettük zöldre az egész felületet.

Azért vicces, hogy e téren semmit sem változtam majd egy évtized alatt, mert bárhogya is szeretnék másra szavazni, egyértelműen most is a csillagos hangzik a legjobb ötletnek.

Mikor mindenki végez a szavazata leadásával, Talbot összegyűjti a papírokat és egyenként kihajtogatja őket – Tiffany készséges segítségével –, majd kihirdetik az eredményt.

– A film- és mesehősös ötlet 10 szavazatot kapott, a csillagos égbolt 6-ot, az idézetes és a zöld pedig 3-3-at, illetve érkezett egy voks a táncoló babakék egyszarvúakkal borított falra is.

Kipp vigyorog, amiért felolvasásra került az ő ötlete is, de Sawyer megint nem reagál a poénra.

Talbot nem végez fél munkát, előre megkérdezte a hiányzókat is, mindenre felkészülve – bár ezzel ugyebár megfosztotta őket a titkos szavazás lehetőségétől, de mindegy –, így mindenki kinyilváníthatta a véleményét.

– Ezzel végeztünk, Tal? – hallom meg Sawyer sürgető kérdését hátulról.

– Igen, köszönöm az együttműködéseket – adja ki utunkat Talbot hivatalosan, mintha minimum egy munkahelyi tárgyalásnak vetett volna véget.

– Szélvész! – jelenik meg hirtelen a padom előtt Sawyer izgatottan, majd megragadja a csuklómat. – Gyere velem, kérlek!

Nem tudom mire vélni a viselkedését, de ezzel nem vagyok egyedül. Mia és Alexis kérdő tekintettel figyel, így hát egy amolyan „nem tudom, mit akarhat” pillantást küldök feléjük, majd hagyom, hogy Sawyer kihúzzon a folyosóra. Egészen a földszintig lépcsőzünk, ott pedig az egyik eldugott, kietlen folyosói beugróba tol. Hátamat a szürke csempével borított falnak támasztom, és úgy nézek fel a nálam legalább fél fejjel magasabb srácre.

– Segíthetek valamiben?

Tekintetünk összekapcsolódik, és döbbenet, hogy tényleg a 15 éves Sawyer néz vissza rám. Az arca olyan gyerekes, nincs borostája, viszont vannak halvány barna szeplői. Közel áll hozzám, így még az apró sebhelyet is észreveszem a jobb szemöldökénél. Apropos, a szemöldöke sötétszőke, akár a szempillái. Nagyot sóhajtok, amiért megint szembetalálom magam a szőkésbarna pillákkal keretezett meleg tekintettel. Az osztálytalálkozó jut eszembe, és a beszélgetés, amit utoljára lefolytattam ezzel a fiúval.

– Lehetséges, hogy... Szóval te vagy az, Szélvész? – vakarja meg a fejét tanácstalanul.

– Nyilván én vagyok – húzom össze a szemem értetlenül, mert elképzelésem sincs, miről hadovál.

– Úgy értem – lép közelebb és halkabban folytatja –, hogy a 23 éves Reverie Tempest.

Megtörlik a varázs. Egy szimbolikus kis villanykörte gyúl ki a fejemben, de még nem tulajdonítok neki jelentőséget. Vajon Sawyer honnan veszi, hogy már felnőtt vagyok? Talán látja rajtam? Megtapogatom a halántékomat, de sajnálatomra az undok frufu ott lapul kétoldalt a fejemre.

Talán csak rosszul hallottam volna?

– Parancsolsz? – kérdezek vissza.

– Jó, ez hülyén hangzott – húzódik el egy kicsit, és ujjait végigfuttatja sötétszőke tincsein. – Nézd, itt valami nem stimmel! Biztos, hogy nem vagy amúgy 23 éves, aki este elalszik, és aztán itt találja magát? – piszkálja cipőjével a fal tövét.

Ez a kérdés annyira konkrét, hogy az már gyanús.

– Ami azt illeti, de – vonom meg végül a vállamat nagy lazán. Nagy ügy. Most beletrafált az álom-Sawyer, hát akkor?

Tekintete egy darabka szalonna után ácsingózó kölyökkutyáéval vetekedik, ami nem sok jót sejtet. Rám nézve persze.

– Én száz százalék, hogy 24 vagyok, Szélvész. Van munkám, egy diplomám és még egyetemre járok. És tuti, hogy nem vagyok már kisfiú – hadarja. – Mi a fene történik? Figyellek néhány napja, de ma tűnt úgy a leginkább, hogy te is el vagy veszve. Ezért gondoltam, hátha úgy jártál... mint én.

– Mit is értesz azalatt, hogy „úgy jártam”? – visszhangzom.

Tekintetét az enyémbe fúrja, majd végigsimít az arcán és megint közelebb lép.

– Talán merész ezt állítani, de... – kezdi, hangja bizalmasan és izgatottan cseng. – Szerintem időutazunk.

6. FEJEZET

Megdermedek, és csak bámulok rá. Jól hallottam volna? A kölyökképű, magát felnőttnek gondoló Sawyer az imént valóban azt állította, hogy szerinte ő meg én utazunk az időben?

Csengetnek, és a diákok eltűnnek a folyosóról, de mi nem mozdulunk.

Türelmesen várom, hogy megerősítsen benne: csak rosszul hallottam, vagy nevetve összeborzolja a hajamat és a tudtomra hozza, hogy csak ugrat. Azonban nem tesz semmi ilyet, hanem csillogó szemekkel mered vissza rám.

Felhorkantok. Hihetetlen, mennyi képtelenséget álmodom össze!

– Ja, mert az időutazás tök valóságos dolog – jegyzem meg szarkasztikusan.

– Van jobb magyarázatod arra, ami történik? – húzódik el csalódottan, mintha kettőnk közül én volnék az, aki túlságosan szkeptikus.

– Igen. Én például csupán nagyon valósághűen álmodom a kilencedikes évünkről – közlöm vele a jelenlegi meggyőződésemet.

– Szóval te ezt gondolod? – pillant le rám eltűnődve.

Nem hagyom magam összezavarni. Úgy döntök, rövidre zárom ezt az értelmetlen, sehova sem vezető beszélgetést, mert úgy rémlik, korábban láttam egy csokit a táskámban, ami most igazán jólesne.

– Olyan, hogy időutazás, nem létezik – közlöm Sawyerrel kerek perec. – Csak elalszom és álmodom. Ez egy álom, Sawyer, semmi több.

– Ki kell hogy ábrándítsalak, Szélvész. Úgy látom, te így élted meg az elmúlt négy éjszaka történéseit, de én igyekeztem mindent alaposan megfigyelni.

Mivel nem felelek, folytatja.

– Érdekes, hogy láthatólag semmire sem emlékszel a tananyagból, sem a falfestéses szavazás alternatíváiból, mégis minden részlet aprólékosan kidolgozott. A tanórák, a beszélgetések, az események... A leckéd is mindennap kész, igaz? Nem érezted éhesnek magad?

Valójában de. Furamód többször is rám tört az éhség, de ez egy álom, persze hogy mindig van müzliszelet meg szendvics a táskámban.

– Lehet, hogy te nem emlékszel ezekre a lényegtelen apróságokra, de én nagyon is – folytatja Sawyer. – Ezek mind megtörténtek már egyszer, érted?

Nem csupán a kilencedikes életünkről álmodunk, Szélvész. Konkrétan *újraéljük* a kilencedikes évünket!

Ekkor gyúlik ki a második villanykörte a fejemben.

Sawyer nagyon gyorsan és ebből fakadóan nehezen követhető tempóban beszél és érvel, így nem könnyű tartani vele a lépést. Ugyanakkor bármennyire is szeretném figyelmen kívül hagyni az elméletét, mégis van valami abban, amit mond. Ahogy rámutat a kisebb részletek pontosságára, hirtelen önkéntelenül is elkezdem visszajátszani a fejemben az eseményeket. A szavazás ugyanígy történt, sőt, ha jobban belegondolok, halványan dereng Kipp egyszarvús vicce, mert még később is elsütötte párszor, hogy Sawyer biztos szomorú, amiért végül nem mosolygós, táncoló pacik terítették be a falat. Aztán az ebédlős eset Miával... Akkor vallotta be nekünk, hogy tetszik neki Kipp. Féltékeny volt arra a tizedikes lányra és abban az évben sokat szomorkodott miatta.

– Na most már igazat adsz? – rángat ki a gondolataim közül Sawyer.

– Nem – felelem hitetlenkedve.

Nem az a fajta hitetlenkedés ez, mikor az ember rádöbben, mennyire menő, hogy valami természetfeletti történik vele, hanem az, amikor a háta közepére sem kíván egy ilyesfajta fordulatot, és egyszerűen csak *tényleg nem akarja elhinni*.

– Megértem, mert ez annyira elképesztő! – bólogat. – Tudod, nekem fotografikus memóriám van, ezért nem tudok nem emlékezni a rengeteg részletre. És döbbenet, mert egyszerűen minden stimmel! Fel tudod ezt fogni? Nincsenek ilyen részletes álmok! Minden pontosan úgy történik, mint kilenc éve, leszámítva, hogy mi nem vagyunk ugyanazok. Másként reagálunk, és mást teszünk.

– Na, álljunk csak meg! – tartom fel a kezemet. A gondolataim őrülten kavarnak a fejemben, de a monológjának vége hirtelen más oldalról világítja meg az eseményeket. – Tegyük fel, hogy igazad van. De csak tegyük fel. Ha utazunk az időben, akkor minden, amit most teszünk, amin változtatunk, az kihatással lesz a jelenünkre?

Minden időutazós filmből és könyvből szerzett tudásomat bevetem, hogy megpróbáljam megfejteni az esetet, így azt nézve, milyen kétes hitelességű forrásokra alapozom, nem is csoda, hogy ez az első, ami eszembe jut.

– Van egy elméletem – kezdi felspannolva Sawyer. Úgy tűnik, neki nagyon tetszik ez a helyzet, és totál nem aggasztja az egész. Ez a hozzáállás mellel remekül tükrözi a személyiségét. – Ahogy én látom, minden este,

mikor elalszunk, utazunk az időben. Visszakerülünk, feltehetőleg a gimnázium egy véletlenszerűen kiválasztott napjára, és megéljük azt vagy legalábbis egy részét. Egyelőre nem volt olyan, hogy ne a gimibe kerültem volna vissza, és olyan se, hogy véget ért volna aznapra a tanítás. Veled mi a helyzet?

– Ugyanez, addigra mindig felébredtem.

– Okés – helyesel. – Én eddig csak kilencedikbe jöttem vissza, de nem egymást követő napokra érkeztem. A kérdés az, hogy vajon te meg én mindig ugyanarra a napra jövünk-e. Hányadika volt aznap, mikor először idekerültél?

– Fogalmam sincs – nézek vissza rá rezzenéstelen arccal.

– Nem nézted meg a telód? – hüledezik.

– Miért néztem volna meg? A fene se gondolta, hogy majd négy nappal később előállsz azzal a képtelenséggel, hogy időutazunk! – védekezem széttárt karokkal.

– Oké, akkor mondd el, mi történt aznap! Mit tanultunk, volt-e valami extra infó, párbeszéd vagy valami, amiből beazonosíthatjuk.

Röviden felvázolom neki a matekórát, hogy mit vettünk aznap, és beszélek neki a menyei lamingtonról is. Ez utóbbiról ugyan nincs tudomása, mert kint ebédelt az udvaron, és azt kell hogy mondjam, fogalma sincs, mit hagyott ki. Mivel minden stimmel, megbeszéljük a következő három napot is, mígnem egyértelműen arra a megállapításra jut, hogy bizony ugyanazokat a napokat éltük meg.

Oké, elismerem, az kicsit tényleg fura, hogy Sawyer mindenre emlékszik, ami megtörtént velem és körülöttem, de ezt továbbra is annak tudom be, hogy egy álomban igenis bárhogyan (és bármilyen megtevesztően) alakulhatnak a dolgok.

– Jó, ez rendben van. Ha összevetem az eddig történeteket, akkor olyan, mintha mindennap egy, a miénktől eltérő univerzumba kerülnénk, amik feltehetően párhuzamosak egymással – tapasztja tenyerét elmerengve a nyakára. – Kéne az ellenőrződ.

Igazán nem akarom megtudni, minek az neki, ezért kérdés nélkül válaszolok.

– Fent van – mondom, majd tétován hozzáteszem. – Asszem legalábbis.

– Menjünk, nézzük meg! – indul rögvest.

Én meg sem mozdulok, csak az alsó ajkamba harapva gondolkozom a hallottakon, ezért Sawyer visszafordul, és ismét karon ragad.

– Várj már! Semmit nem értek. Milyen párhuzamos univerzumok?

Álom-Sawyer tuti megőrült. Jó, értem én, fura, hogy mindennap a gimivel álmodom, és elismerem, hogy akadnak részletek, amik tényleg megtörténtek ugyanígy, de hát ez csak álom. A tudatalattink köztudottan eltárol minden információt, szóval még ha nem is emlékeztem részletesen mindenre, tök normális, hogy álmomban ezek az apró emlékek mégis előjönnek.

– Gyere, már becsöngettek! – sürget, fellépve az első lépcsőfokra.

Teljes erőmmel azon vagyok, hogy ne botoljak meg a szürke fokokban. Hirtelen egyáltalán nem értem, miért fontos, hogy becsengetéskor a helyünkön üljünk, de mivel Sawyer lényegében húz maga után, nincs sok beleszólásom. Mikor végre felérünk az emeletre, a folyóson felém fordul és a termünk felé hátrál.

– Figyelj ide. Tegnap egyesre feleltél kémián, igaz? Nem emlékszel véletlenül, hányast kaptál kilenc éve ugyanerre a feleletre?

– Hát pont nem – közlöm, mire elneveti magát.

– Egy kicsit sem?

Erőt veszek magamon és megpróbálom felidézni azt az évet.

– Azt tudom, hogy nem egyest. Büszke voltam, hogy kilencedikben egy egyest se gyűjtöttem be – felelem végül.

– Ez az! – csettint izgatottan. – Szerintem ha megnézzük az ellenőrződ, nem egyes lesz benne, hanem az a jegy, amit eredetileg kaptál.

Persze hogy az lesz, mivel ez csak egy álom.

– Nem értem, hová akarsz kilyukadni – közlöm vele higgadtan.

Sawyer lefékez az osztályterem előtt.

– Siess, hozd ki az ellenőrződ! – kéri, én pedig jobb ötlet híján teszem, amit mond.

– Tessék, nézd! – bök az oldalra, ahol a kémiafeleletem ugyan nem a legszebben görbülő osztályzatot, de legalább egyes helyett egy négyest hirdet.

– Szuper – hagyom rá.

Sejtem én, hová akar kilyukadni, és nem, nem arról van szó, hogy *nem tudom* megérteni, amiről beszél, sokkal inkább *nem akarom*. Azóta, hogy először kiejtette az *időutazás* szót a száján, mintha bekapcsolt volna a vészjelző a fejemben, és a testem, rögtön reagálva a veszélyre, máris maga köré vonta a védelmi falait.

– Figyelj, Szélvész. Tegnap egyest kaptál, itt mégis egy négyes áll, igaz?

– Igaz – helyeslek.

– Ez azt jelenti, hogy a tegnapi feleleted ránk nézve meg sem történt. Ha most felébrednénk, úgy vélem, az ellenőrződben ugyanúgy ez a négyes lenne. Gyakorlatilag minden éjszaka visszakerülünk egy, a miénkkel párhuzamos univerzum olyan napjára, ami tényleg megtörtént.

– Mi értelme a párhuzamos univerzumoknak, ha mindegyikben ugyanaz történik?

Sawyer nevetve bólogat.

– Nem sokat értek ehhez, így a kérdés hiába szuper, a választ nem igazán tudom. Az a teóriám, hogy mégsem fog ugyanaz történni, hiszen mi máshogy éljük most meg, ám ha minden igaz, ez nincs hatással se a jövőnkre, se a legközelebbi időutazásunkra.

– Tehát úgy utazunk az időben, hogy semmi értelme nincs? – próbálom tudomásul venni a hallottakat oldalra sandítva.

– Ezt hogy érted? Már miért ne lenne értelme? – pislog zavarodottan.

– Mégis mi haszna van, ha semmi hatása a jelenre? – fogalmazom át a kérdésemet.

Szándékosan próbálok tárgyilagos maradni, és nem úgy fogalmazok, hogy a „jelenemre”, de Sawyer mégis veszi az adást.

– Azt hittem, jó életed van. Miért szeretnél változtatni a jeleneden?

– Mi van?

– Azt hittem, jól megy a sorod – ismétli meg lassabban. – Diploma, saját albi, jó kis állás – sorolja a szavakat, amelyek az osztálytalálkozón általam elmondottakat idézik. Mégis, ahogyan kimondja őket, mintha kicsit sem hinne a hitelességükben.

– Ezt meg honnan veszed?

Sokkal könnyebb azon akadékoskodni, hogy vajon hallgatózott, vagy csak valaki leadta neki a drótot, mint megbirkózni az általa felvázolt, sehová sem vezető időutazással.

– Igazából ott voltam – vallja be.

– Tényleg? – nyögöm kínomban.

Nem elég, hogy ott volt és mindent hallott, most még azt is tudni akarja, őszintén beszéltem-e, és ha nem, annak mi az oka. Sawyer világéletében mások iránti megmentési kényszerrel küzdött, így nem csoda, hogy az álmomban is ilyen. Szerencsémre ekkor a folyosó végén feltűnik a késve érkező ofónk, Mr. Darwill, és a megmentőm szerepében tetszelegve beterel minket a terembe.

– Mit akart Sawyer? – suttogja Alexis, a mögöttünk ülő Mia pedig érdeklődve hajol előre.

– Semmit, csak lemásolni az infóleckém – hazudom gyorsan, miközben az jár a fejemben, vajon Sawyer hol bujkálhatott, amikor is én merőben eltűlözve ismertetem az életemet az osztálytalálkozón.

– Nem is vagytok együtt infón – emlékeztet Alexis.

– És házit sem szoktunk kapni – teszi hozzá halkán Mia.

– Mármint a matekot – javítom ki magam, és csak remélni tudom, hogy ez már hihetőbben hangzik.

Ezt követően a matek- és az osztályfőnöki órán plusz a közöttük lévő ötperces szünetben végig arról folyik a vita, hogy bár 10-en a hősös falat választották, a másik 13-nak nem az tetszett, és akkor ők most hogyan viseljék el négy éven keresztül azt a falat, ami voltaképpen nem is tetszik nekik.

Erre emlékszem. Ez tényleg így történt. Anno komoly lavinát indított el, hogy hiába a többségi szavazati arány, ha egyszer a fél osztály nem akart hősöket, hanem zöldre, csillagokra és idézetekre vágyott. Így mai fejjel már nem nagyon értem, miért nem lehetett ezeket kombinálni és kész, de az is rémlik, hogy akkoriban jómagam is rendesen kardoskodtam a csillagok mellett.

Sawyerre pillantok, de nem figyel sem a falfestés vitájára, sem a mellette poénkodó Kippre, nagyban írogat valamit egy spirálfüzetbe. Azt érzem, hogy nagyon szeretném, ha már kicsöngetnének, azt viszont nem tudom eldönteni, mi ennek az oka. Lehet, hogy a fal színéről folytatott vita, ami így, hogy tudom, hová vezet, elég unalmasnak tűnik. Vagy az, hogy szeretném tisztázni Sawyerrel, szó sincs időutazásról, sem arról, hogy rossz lenne az életem... Vagy inkább csak végre el akarok szelelni innen, amilyen fürgén csak lehet.

Na jó, pontosan tudom. Menekülni akarok. De nincs hova.

7. FEJEZET

– Kitaláltam valamit – jelenti be Sawyer közvetlen óra után, mikor ismét a földszinti kis rejtékhelyünkön tartózkodunk. Én ugyan megpróbáltam meglépni, de nem sikerült olyan ügyesen elvegyülnöm a diákforgatagban, hogy ne eredjen utánam.

– És mit? – kérdezem rezignáltan.

– Egy óvatos tesztelési módot arra, hogy rájöjjünk, valóban párhuzamos univerzumokról van-e szó vagy sem.

Én személy szerint először legalább az időutazásra szeretnék bizonyítékot látni, de mindegy.

– Hallgatlak.

– Oké, csinálj rólam egy képet – nyújtja át a telefonját, én pedig engedelmesen lekapom, ahogy mosolyog.

A testem megdermed, az elmém kiürül. Istenem. Képtelen vagyok felidézni, mikor is láttam utoljára Sawyer kisfiús mosolyát, de most, hogy itt van előttem, valahogy nem is számít. Jobboldalt, orrától lefelé, egészen a szája sarkáig megjelenik az a markáns vonal, ami mindig, amikor így mosolyog. Majdnem elfelejtem lenyomni a gombot.

– Feltöltöm a Facebook-profilomra – veszi vissza a telefonját és elmélyülten nyomkodja. Arcán már nyoma sincs a korábbi mosolynak, ami eszembe juttatja, hogy nem ismerek rajta kívül senkit sem, aki bármilyen helyzetben képes könnyedén természetes és gondtalan mosolyt varázsolni az arcára.

– A kérdés az – folytatja –, hogy vajon fent lesz-e, ha felébredek, és fent lesz-e holnap, mikor ismét visszakerülök ide.

– Ez jó terv – ismerem el kicsit kábán.

Ami azt illeti, nem a terve vagy az időutazás gondolata okozza ezt, sokkal inkább az, hogy még a mosolya hatása alatt állok. Nem, ez sem teljesen igaz. Annak a kellemetlen érzésnek a hatása alatt állok, ami kezdi elhíttetni velem, hogy *megint kilencedikes vagyok*.

– Meg is van – végez a feltöltéssel, majd sötétzöld, már-már feketének látszó nadrágjának zsebébe dugja a telefonját. – Változott bármi is az életedben, mióta álmodunk?

– Nem igazán – ingatom a fejemet, és igyekszem olyan hangot megütni, ami nem fedi fel, hogy sajnálom, amiért így alakult.

– Okés. Nekem se. És itt Alexis meg Mia emlékszik arra, amit előző nap tettél?

– Nem – vonom meg a vállam. – Mindennap megkérdezik, mi bajom, majd mindennap elkönyvelnek fáradtnak és kialvatlannak.

– Kipp meg Lamar is ugyanígy kezeli – ért egyet.

Lamar Sawyer másik jó barátja. Már kilencedikben is 190 centi volt, született kosaras, kissé hiszékeny, de csupa szív fiú.

– Ez is alátámasztja a párhuzamos univerzumok elméletét – bólogat.

Látja rajtam, hogy továbbra sem tudok mit kezdeni ezzel, ezért felveti, hogy menjünk el a sulis könyvtárba kicsit utánanézni az ügynek.

A negyedik emelet folyosójáról nyíló kétszárnyú ajtón belépünk a tágas, egy félemeletnyi teret elfoglaló könyvtárba. A belmagasság jóval nagyobb, mint a tantermekben, jobbra rögtön a félkör alakú információspult, ami egyben a kölcsönzések végrehajtásának helyszíne is.

– Jó napot, Mrs. Finch! – köszön mosolyogva a könyvtáros hölgynek Sawyer.

– Jó napot, Mrs. Finch! – visszhangzom.

– Sawyer! Reverie! – villanyozódik fel Mrs. Finch.

Miával és Alexisszel gyakran jártunk ide, hogy kikölcsönözzük a könyvtár új szerzeményeit, illetve romantikusokat és kalandregényeket olvassunk, amiket aztán kibeszéltünk. Mia képviselte az örök romantikust, aki minden balgaságot megbocsátott a szereplőknek, csak mert hitt a mindent elsöprő szerelmükben. Alexis volt a szöges ellentét, aki a legtöbb sztorihoz szkeptikusan állt és megkérdőjelezett mindent, amit csak lehetett. Én pedig szokás szerint kettejük között helyezkedtem el. Én hittem a szerelemben és a tündérmesékben, de rendszerint kritizáltam azokat a megszólalásokat, amiket károsnak vagy irreálisnak véltem.

– Sawyer, még egyszer hadd köszönjem meg, hogy segítettél tegnap felkutatni a kallódó könyveket! – jön ki a pult mögül Mrs. Finch derűsen.

Még sosem láttam olyan szélesen mosolyogni, mint most, pedig minket Miával és Alexisszel egészen kedvelt, hiszen szerettünk olvasni és időben visszahoztuk a könyveket. Mrs. Finch nem testesítette meg azt a könyvtáros néni sztereotípiát, ami a társadalom fejében él, de ettől még nem ő volt a világ legmosolygósabb embere. Valószínűleg kicsit belefásult, hogy a diákok nem vigyáznak a könyvekre, nem tartják be a határidőket, nem tisztelik a rendet, csak idejönnek és követelik azt, amire épp szükségük van. Márpedig Mrs. Finch *imádta* a rendet. Minden áldott nap katonás sorrendbe

rendezte a könyveket, újra és újra, fáradhatatlanul járt a sorok között és visszaigazította a kilógó köteteket, megcserélte a rosszul visszarakottakat és utánajárt a késéseknek.

– Szóra sem érdemes, Mrs. Finch! – mosolyog Sawyer, akinek a jelek szerint semmiség visszaemlékezni, hogy miben is segíthetett kilenc éve. – Ez mindannyiunk érdeke.

– Bár mindenki így gondolkodna! – sóhajt ábrándosan Mrs. Finch.

– Kérem, ne csüggedjen. Az osztályfelelősünk, Talbot Tenley felveti a legközelebbi diákönkormányzati ülésen, hogy hívják fel jobban a diákok figyelmét, mennyire fontos a könyvtári rend.

– Ó, hiszen ez nagyszerű, köszönöm! – örvendezik Mrs. Finch, és ekkor már egyenesen ragyog az örömtől.

– Szóljon bármikor, ha segítségre van szüksége – viszonozza a tündöklést Sawyer.

Mindketten ismerjük a járást a könyvtárban, így tudjuk, hol keressük a párhuzamos univerzumokról szóló könyveket.

– Szóval, besegítettél Mrs. Finchnek? – érdeklődöm, miközben a könyvek gerincét vizslatjuk, a megfelelő darab után kutatva.

– Hát igen, kétségbe volt esve, mert megint egy rakás könyv eltűnt.

Alapvetően egy csomó mindenkire jellemző volt, hogy leveszik a könyveket a polcról, mászkálnak velük, majd mikor már nem kellenek, csak visszarakják valahova. A katalógusban a könyvtári jelzet alapján lehet megtalálni őket, és mivel elég nagy a könyvtár, ha nem ugyanoda vannak visszatéve, akkor az később bonyodalmakhoz vezethet. Ráadásul azt se lehet tudni, hogy rossz helyen van-e, vagy valaki meglépett vele.

– Gyakran keresgélte elkalódó példányokat?

– Csak ha kellett – feleli, leemelve egy vaskos kötetet a polcról, és fellapozza. – Ez az! Nézd! – bök az egyik oldalra, de én nem mozdulok a helyemről.

– A multiverzum speciális elméletének értelmében a mi univerzumunk mellett számos másik is létezik. Ezek együtt tartalmazzák... Igen, igen, ez most nem olyan fontos nekünk – ugorja át az egyik részt, majd folytatja a felolvasást. – A különféle univerzumokat a multiverzumon belül *párhuzamos univerzumoknak* is nevezik. Többféle definíció és elképzelés is létezik, de ezek többsége csak feltételezés.

Feltételezés. Jó szó. Azt jelenti, hogy nem sokra megyek vele.

– Vannak olyan teóriák, melyek szerint rengeteg különböző univerzum létezik, ahol különböző módon játszódnak le az adott események. Egy másik elmélet szerint némely univerzumokban ugyanúgy, míg másokban eltérően játszódnak le ugyanazok a cselekmények, és a sítok száma végtelen. Ez utóbbi az, ami igaz lehet ránk – pillant fel rám. – Hogy olyan univerzumokba kerülünk, ahol eredetileg ugyanaz a felállás, de mi megváltoztatjuk a történések kimenetelét.

Elkalandoznak a gondolataim, és egyáltalán nem a párhuzamos univerzumokon agyalok. Az jut eszembe, hogy négy éven keresztül szerdánként mindig az osztályfőnöki óra volt az utolsó, ami azt jelenti, hogy mára véget ért a tanítás. Mióta tartanak az álmaim, ilyen még egyszer sem történt. Ennek a gondolatomnak véletlenül hangot is adok, Sawyer pedig rögtön ráharap.

– Tényleg! – kap a fejéhez, majd visszateszi a könyvet a polcra. – Lehet, hogy ezúttal hosszabb az itt töltött időnk, és megélhetünk egy teljes, 2012. áprilisi napot?

És akkor kigyullad a harmadik villanykörte is a fejemben.

2012. április.

Se szó, se beszéd sarkon fordulok és a meglepett Sawyert magam mögött hagyva elhúzó a könyvtárból.

– Szélvész! Szélvész! – szólongat, de eszem ágában sincs megállni.

2012. április! Hát mégiscsak van értelme ennek a buta álomnak! A szüleimnek semmi problémája nem volt ekkortájt, együtt éltünk a Jammy Dodgerben, és senki nem gondolt válásra vagy költözésre!

Eszembe jut, milyen érzés volt hazamenni az iskolából egy fárasztó nap után, ledobni a táskámat az előszobában és beköszönni anyának a konyhába, apának meg a dolgozószobájába. Aztán kibújtam az egyenruhából, kényelmesbe öltöztem és kimentem a kertbe tanulni. A törifüzetemmel a kezemben elterültem a medence faborítású szélén, míg a szomszéd macska a mellkasomra telepedett, és így olvastam a lekörmölt soraimat. Aztán anya behívott vacsorázni, és megbeszéltük, kivel mi történt aznap. Melegséggel tölt el ez az emlék, mikor rágondolok, és arra, hogy ezt most megint átélhetem. Valósággal honvágyam van.

Átvágok az aulán és nyílegyenesen a kijárat felé tartok.

– Mi baj van? Hová rohansz? – vág elém a kijáratnál Sawyer, aki összezavarodva mered rám.

Nem felelek, csak megpróbálom kikerülni, de megint elém lép.

Ahányszor hazamegyek, egy üres lakás vár, és jó, ha kéthetente egyszer beszélek a szüleimmel, akkor sincs miről. Mikor ébren vagyok, nincs otthonom, és nincs családom, de most itt vagyok, 14 évesen, és mindkettő megvan, ráadásul egy helyen.

– Nincs nálad semmi. Mégis hová akarsz így menni?

– Nem mindegy? Ez csak egy hülye álom! – vágom rá.

– Mi a baj? Hé, nézz rám! – ragadja meg a csuklóm és finoman maga felé fordít. – Mi van veled?

– Hagyj békén, Sawyer! Haza akarok menni! – Nem akarom elárulni neki, mégis kibukik belőlem.

– Miért, mi van ott, ami ennyire fontos? Beszélj hozzám, Szélvész!

Összepréselem az ajkaimat és dühösen nézek farkasszemet vele.

– Nem foglak elengedni. Fogalmam sincs, hogy működik az időutazás, és milyen hatással van a jelenre, ha mondjuk megsérülsz. Amíg ilyen zaklatott vagy, holtbiztos lehetsz benne, hogy nem eresztelek. Beszéljük meg! Mi történt? – állja a tekintetem mereven.

Ujjai továbbra is szorosan fonódnak a csuklóm köré, és látom rajta, hogy hajthatatlan.

– Elváltak a szüleim, oké? – fordítom el a fejemet.

Jelen pillanatban nem sok választásom van: úgy fest, vagy beszámolok neki a történetekről, vagy nem megyek sehova. A pulzusom gyors, érzem, hogy kipirosodik az arcom, és tudom, az idegesség teszi, nem a meleg. A bejárati ajtó zöld keretét bámulom, mert nem akarom látni a sajnálatot a szemében.

– Elköltöztünk. Haza akarok menni. Itt még minden rendben volt, és haza akarok menni – hajtogatom, mert úgy érzem, ez az egyetlen, ami most számít.

Sawyer tekintete megvillan, majd egyetlen szó hagyja el az ajkát.

– Mikor?

– Ehhez aztán már tényleg semmi közöd! – vitatkozom.

Ki tudja, mikor álmodom újra ilyeneket, ezért most akarok menni, amíg még van rá lehetőségem.

– Áru! el, mikor! Kérlek!

Arcán nyoma sincs a szokásos gondtalan mosolyának. Próbálja megérteni a helyzetemet, de érzem, hogy feszült. Persze a benne lakozó 24 éves férfi feszültsége a kis 15 éves vékony testében annyira nem jön át, de azért mégis tekintélyt parancsolónak hat. Főleg ha azt is bele vesszük, hogy őt

nem nagyon lehet kihozni a sodrából. Mindig is híres volt a végtelen szelídségéről és kiegyensúlyozottságáról.

– Három éve.

Nagyot sóhajt, és ujjainak szorítása alábbhagy. Bár nem enged el, hagyja, hogy elhúzzam a kezemet.

– Szedjük össze a cuccunkat és menjünk hozzátok! – mondja végül.

8. FEJEZET

– *Menjünk?* – visszhangzom Sawyer szavait, mert egyáltalán nem tetszik az általa használt többes szám.

– Veled megyek – bólint ellentmondást nem tűrő arccal.

– Minek?

Ez a szituáció eszembe juttatja, mi az, ami mindig is jellemezte Sawyert: képes bármikor és bárkinek önzetlenül segítő kezet nyújtani. Épp ezért tisztában vagyok azzal, hogy sosem lenne képes elmenni valaki mellett, ha úgy érzi, az illető támogatásra szorul. Szinte mániákusan segít másokon, ám a kéretlen önzetlensége és a megmentési kényszere alkalmakkor a visszájára fordulhat. Mint most is, mikor én például egyáltalán nem tartok igényt a szolgálataira.

– Nézd, Szélvész – kezdi komolyan. – Nekem nincs itt semmi, ami ne lenne meg a jelenben.

Döbenten meredek rá, és nem akarok hinni a fülemnek. Tudom, hogy őszintén beszél, tudom, hogy nem úgy érti. Nem kellene mellre szívnom az érzéketlennek ható kijelentését, de mégis rosszulesik. Fojtogató érzés kúszik a torkomba, mikor arra gondolok, mennyire más helyzetben vagyunk. Nem az életét irigylem, hanem azt a gondtalanságot és megnyugvást, amit a jelenével kapcsolatban érezhet. Ami miatt nem jelent számára *semmit* itt lenni, 2012-ben.

– Akkor olvass el egy könyvet, amit mindig is el akartál, vagy valami! – vágom rá szarkasztikusan. – Csak azért, mert unatkozol, még nem kell beleavatkoznod a magánéletembe!

Annak ellenére, hogy egy tisztább pillanatomban pontosan tudnám, esetében szó sincs haszonleső unaloműzésről, most mégis feldühít, hogy úgy hangzik, mint aki csak valami szórakoztató elfoglaltságot keres.

– Nem beavatkozni akarok. Segíteni szeretnék! Még mindig nem tudjuk, nincs-e véletlen hatással a jövőre az, amit itt teszünk. Arról nem is beszélve, milyen felkavaró lehet ez neked. Össze kell tartanunk! – folytatja, és ami azt illeti, elég rendíthetetlennek látszik.

Semmi kedvem vitatkozni, mert látom, hogy értelmetlen lenne. Úgy határozok, egyelőre belemegyek a játékba, és megpróbálok *úgy tenni*, mintha tényleg lenne realitása annak, hogy időutazunk.

Leeresztem mindeddig feszülten felhúzott vállamat, és hallgatásba burkolózom, mint mindig, mikor nem tudok vagy nem akarok mit mondani.

– Csak te meg én vagyunk, Szélvész. Egyelőre csak te meg én tudunk erről, csak velünk történik az egész. Éppen ezért együtt kell maradnunk!

– Biztos nem utazgatnak mások is? – érdeklődöm.

Minden örömmel azon vagyok, hogy lehiggadjak és rendezni tudjam a gondolataim, de ehhez arra van szükségem, hogy jegeljük a témát. Egy egyszerű kérdéssel terelek, amire Sawyer rögtön ráharap.

– Hát figyelj. A közvetlen környezetünk valószínűleg nem. Kippet meg Lamart megkérdeztem, de ők például nem tudnak semmiről.

– Megkérdezted őket? – hökkenek meg.

– Persze.

– Csak így? Nyíltan? Hogy véletlenül nem utazgatnak-e az időben éjszakánként?

– Hát nem pont így. Csak hogy nem fura-e nekik, ami körülöttünk zajlik, meg egészen véletlenül nem 24 évesek-e.

– Ja, szóval úgy, ahogy engem – veszem tudomásul.

– Te a harmadik voltál, akit kifaggattam, szóval ott már meglehetősen óvatos voltam. Úgy tűnik, rajtunk kívül mindenki érti, mi történik, és elégedett is vele.

Nem jártatom feleslegesen a szám azért, hogy megint hangot adjak annak az apróságnak, hogy szerintem csak álmodunk. Ez a téma ugyanis pont megfelelő volt arra, hogy összeszedjem magam. Megmondom Sawyernek, hogy nekem mindegy, mit csinál. Ha jönni akar, hát jöjjön, mert én most elindulok. Szó nélkül jön velem, és együtt hagyjuk el az iskola épületét.

Kéne egy cigi. Cigi... Ez fura. Mióta elkezdődtek ezek az álmok, most jut eszembe először a dohányzás. Ha igazából eddig utaztam az időben, ahogy azt Sawyer állítja, nem pedig csak álmodtam, a 23 éves énemnek igénye lett volna a dohányzásra. Most akkor vagy tényleg csak álmodom, vagy annyira jól éreztem magam ebben a megnyugtató, kiegyensúlyozott és problémáktól mentes környezetben, hogy nem is jutott eszembe. Bárhogya is legyen, most viszont megtört az idilli kép, és én bármit megadnék egy szál cigiért. Csak el kell mennem a közeli kisboltba és... Basszus. 14 vagyok!

– Nem cigiztél stikában ekkortájt, Sawyer? – érdeklődöm mellékesen, mikor elhagyjuk az iskolát.

– A fenébe veled, Szélvész! Azt reméltem, bulidohányos lettél, vagy ilyesmi. Ennyire rákaptál a cigire?

– Nem bulidohányos vagyok, hanem stresszdohányos – pontosítok.
– Ne csináld már... – kezdi, de közbevágok.
– Hagyjuk ezt, jó? Inkább meséld el, milyen volt neked az elmúlt négy éjszaka – kérem.

Most a legkevésbé sem szeretnék a dohányzás ártalmasságáról értekezni. Az volna a legjobb, ha a gondolataim elterelődnének mind a cigiről, mind arról, ahová épp tartunk. Sawyer veszi az adást és nem ellenkezik.

– Hát első nap én is azt hittem, nem több ez, csak egy álom, de azért bökte a csőrömet néhány dolog. Furcsának tartottam, hogy minden olyan részletes: kiválóan érzek ízeket, vannak létszükségleteim, és a párbeszédnek kísértetiesen hasonlóan zajlanak. Második éjszaka pont mangót ettem, mikor felébredtem. Mármost itt ettem a mangót. És a jelenben mangóíz éreztem a számban, érted? Nagyon különös volt, de még akkor is úgy voltam vele, hogy csak az agyam viccelt meg. Biztos jártál már úgy, hogy álmodban mondjuk megvágta magad vagy beütötte valamid, és mikor felébredtél, kicsit sajgott ugyanott.

– Igen.

Egyszer egy *Különbén dühbe jövőnk*-filmmaraton után azt álmodtam, hogy megtámadott egy fekete ruhás alak (aki egyébként furamód Zorróra emlékeztetett), és Terence Hill a megmentésemre sietett, de sajnos addigra Zorro megmártotta bennem a kardját. A jóképű, szőke, kék szemű Terence Hill megmentett és bosszút állt értem, így igazából ezt az álmot egyáltalán nem rémálomként könyveltem el. Viszont mikor felriadtam, órákon keresztül fájlaltam az érintett felületet.

– Na, azt hittem, ez volt a mangóval is. De aztán egyre feltűnőbbek lettek a jelek. Rengeteg mindenre emlékszem, és tudod, van, amire akár szó szerint is. Úgy éreztem, ijesztő véletlen lenne nap mint nap szóról szóra megálmodni mindent, ami korábban megtörtént velem. Ezért a jelenben elkezdtem utánaolvasni ennek a jelenségnek és eltöltöttem vele egy csomó időt. Kiderítettem, hogyan és mennyit álmodik az ember, mi a jellemző és mi a szokatlan alvás közben, míg végül arra jutottam, hogy totál nem okés, ami a fejemben zajlik éjszakánként. Többször is felvetődött bennem az időutazás lehetősége, de úgy voltam vele, hogy biztosan bediliztem.

Hát, nekem egyetlenegyszer sem jutott eszembe, és még most sem szeretném komolyan venni ezt az opciót, de megtartom magamnak a véleményemet.

– Aztán a negyedik éjszaka hallottam, ahogy Kipp *Lamingtonpusztító úrnőnek* szólított, mert a gólyatáborban egyik este egy ültő helyedben megettél 12 kocka lamington. Te viszont nem hallgattál erre a névre, mert gondolom, nem is emlékeztél rá. Csak néhány hónapig hívott így poénból, aztán abbahagyta, mert átkeresztelt Vihar kisasszonyra. Mindenesetre nekem rémlett, hogy anno ahányszor *Lamingtonpusztító úrnőnek* nevezett, te mindig így feleltél: „*Tessék? Tán van nálad némi pusztítandó lamington?*”

Sawyer meséje mintha egy pillanatra feledtetné velem minden frusztrációm, mert önkéntelenül felnevetek.

– Komolyan? Nem is rémlik – ráncolom a homlokom.

Kippről és a nevekről az jut eszembe, hogy egyszer Tamponnak szólított, mert nem jutott eszébe a Tempest. Azt egy pillanatra a szívemre vettem, de aztán valahogy sokkal viccesebbnek tűnt, mint bántónak. Kipp meg a tapintat mintha hírből sem ismernék egymást.

– Hát tényleg csak néhány hónapig tartott. Utána átálltatok a Vihar kisasszonyra és válaszként az „*elsodorlak, kiccsávó*”-ra – mosolyog derűsen.

– Oké, ez halványan dereng.

– Gondolom, a végkifejletre azért már emlékszel – tippel, én pedig bólogatva helyeselek.

– Minden nyelvet felhasználva a neveinknek megfelelő fordításokat és jelentéseket keresgélünk – idézem fel. – Így lettünk mi az Álmodozó Szélvihar és a Csirke Csatlakozó.

Jó, persze a történethez az is hozzá tartozik, hogy leginkább a Google Fordítóra hagyatkoztunk, és ha fegyvert fognának a fejemhez, akkor se tudnám már felidézni, milyen nyelvek is voltak ezek.

– Avagy a még továbbfejlesztett változat szerint Ász és Csat – fejezi be a kis sztorit Sawyer.

– A legbénább hőspáros – teszem hozzá visszafogott mosollyal. – Tehát minden a Lamingtonpusztító úrnővel kezdődött, meg azzal, hogy kiszúrtad, nem reagáltam rá – kanyarodom vissza a sztorijához.

– Aha plusz feltűnt, hogy nem sok kérdésre tudtál pontos válaszokat adni az órákon. Ahogy te is mondtad, jó tanuló voltál, szinte csak négyeseket meg ötösöket zsebeltél be akkoriban. Nem illett a képbe a viselkedésed, így hát elkezdtelek megfigyelni.

– És ezelőtt vagy ezután kérdezted meg Kippet és Lamart, hogy nem utazgatnak-e véletlenül az időben ők is? – szúrom közbe.

– Előtte. És akkor még én sem sejtettem, miről is van szó. Csak annyit kérdeztem, nekik nem fura-e ez, meg hogy nem érzik-e úgy, mintha az egész megtörtént volna már egyszer.

Mi se tudhatjuk biztosra – jegyzem meg magamban, de ismételten nem adok hangot az aggodalmamnak.

– Igazából minden akkor dől el, ha felkeltünk – folytatja Sawyer, mintha csak hallotta volna a gondolataimat. Talán kiült az arcomra, hogy egyáltalán nem hiszek az elméletében. – Ha mind a ketten emlékszünk az álmunkra, és ezekre az itt lefolytatott párbeszédre, máris kizárhatjuk a „csak álmodtunk” lehetőségét. Két ember nem álmodja pontosan ugyanazt. Ilyen nincs.

– Eddig időutazás sem volt – teszem hozzá.

– Szerintem kár ezen rágódnod. Ha ez időutazás is, a mechanikáját, a valóságosságát úgysem fogjuk megérteni.

– Szóval azt mondod, simán el kéne fogadnom, hogy egyszer csak álomban elkezdtem utazni az időben? – ráncolom a homlokom.

– Könnyen lehet, hogy nem mi vagyunk az elsők, akikkel ez megesik. Biztos léteznek más időalvók is a világon – vonja meg a vállát.

– Időalvók?

– Nem tetszik?

– Lehetnének inkább az alvó időutazók.

Igazán nem kellene részt vennem az ötletelésben.

– Ez olyan, mintha alva járva utaznánk az időben – fintorodik el.

– A tied meg olyan, mintha nem utaznánk az időben, csak átaludnánk az időt – vágok vissza. Ez a vita egészen hazáig tart, és én tudom, csak ócska ürügy arra, hogy elüssem az időt, és addig se kelljen az egész helyzet abszurdítására és teljes valószínűtlenségére gondolnom.

Húsz percbe se telik, mire megérkezünk a belvárost övező kertes részbe. Felrémlik előttem, hogy ekkoriban mindenki bringával járt suliba, és bosszús vagyok, amiért ez hamarabb nem jutott eszembe. Megspórolhattam volna egy csomó időt, gyaloglást és beszélgetést Sawyerrel.

A házunkhoz érve tétován megállok. Izzad a tenyerem, és a torkomban dobog a szívem. Ha már idáig eljutottam, igazán nem most kellene megtorpannom, de rám tör a bizonytalanság és az attól való félelem, hogy mit is vált majd ki belőlem, ha bemegyek. Sawyer szentimentálisan figyeli

az épületet, amiről eszembe jut, hogy a gimiben szerveztem néhány házibulit, így ő sem teljesen ismeretlen errefelé. A járdán ácsorogva nézzük a barackszínű házat, melynek kétszárnyú üvegajtaja az utcáról nyílik. Mindig is bírtam, hogy a megszokott elrendezéssel ellentétben a mi házunk egyenesen az utcáról nyílt, a kert pedig csak a házon keresztül volt megközelíthető.

– Már itthon vannak a szüleid? – érdeklődik Sawyer.

– Nem – ingatom a fejemet. Még kábé háromnegyed óra.

Ötpercnyi csend elteltével ismét megszólal.

– Arra gondoltam, mondhatnánk, hogy a fizikaprojekten dolgozunk – hozakodik elő ötletével.

– Mi?

– Hát, tudod, indokként, amiért itt vagyok. Vagy a szüleidet nem izgatja, ha a 14 éves lányuk hazahoz egy fiút, akiről azelőtt még nem is hallottak?

Azon kéne fennakadnom, hogy ez csak egy álom, és nincs jelentősége, hogyan reagálnak majd, mégis más irányt vesz a beszélgetés.

– Miből gondolod, hogy nem tudnak rólad?

– Nem tudhatom biztosra, de az tuti, hogy ekkortájt a kommunikációnk annyira volt redukálva, hogy „hé, Szélvész, akarsz versenyezni?” és „kösz, Woods, nem is kérdés”.

– Jó, ez igaz – ismerem el. – És mi a fizikaprojekt?

– Az egyenletes körmozgás – vágja rá.

– Hű, ezt jól kitervelted – állapítom meg.

– Ezt vettük ma – vigyorodik el.

– Vagy úgy.

Rövid időre megint hallgatásba burkolózunk, és megint Sawyer az, aki megtöri a csendet.

– Nem akarsz bemenni? Tudod, körbenézni meg ilyesmi, mielőtt hazajönnek.

Ami azt illeti, de. Csak hát nyomasztanak a kételyek és a tudat, hogy már három éve nem jártam a Jammy Dodger közelében sem. Végül a kíváncsiság és az, hogy mennyire kötődöm ehhez a helyhez, felülkerekedik a félelmemen. Behelyezem a táskámból előkotort kulcsomat a zárba, és belépünk. Azonnal megcsap a házunk jellegzetes illata: fabútor, friss öblítő és még valami, ami a ház maga.

Odabent minden pontosan úgy néz ki, ahogyan az emlékeimben él. Rögtön megpillantom a faház alakú kulcstartó szekrényt az ajtó mellett,

melybe a „Tempesték otthona” feliratot gravírozták. Az előszoba bézs falán a nagymamám testvérének festményei sorakoznak, melyek egytől egyig Port Rellvic városát és környékét ábrázolják. A képek élénk színekkel készültek, a kék és a zöld dominál. A nappaliban lévő, kikötőt ábrázoló kép a kedvencem, az most is ki van akasztva a lakásomban. Könnybe lábad a szemem, és tehetetlenül roskadok össze a macskás lábtörlőn.

– Szélvész, őszintén fogalmam sincs, mit kellene tennem. Mit szeretnél, hogy vigasztaljalak, vagy hogy magadra hagyjalak?

– Légyszí, hagyj egy kicsit magamra – kérem szipogva, a tenyerembe temetem az arcom, mire ő szó nélkül sarkon fordul és kimegy az utcára.

Kezemmel megtörlöm a szememet és megpróbálom kicsit összeszedni magamat. Szipogok néhányat, majd lassan felállok. Hirtelen azt sem tudom, hol kezdjem.

Komótosan körbejárom az egész házat és boldogan konstátálom, hogy tényleg minden úgy van, ahogyan 2012-ben volt. Egyszerre kap el a boldogság és nosztalgia, ugyanakkor mardosó rossz érzés feszíti a mellkasomat. A viszontlátás örömét beárnyékolja a fájdalom, hogy mindez már valójában nincs meg.

A konyhában előkeresem a kedvenc színes, kockás bögréinket, melyeket még a nagyszüleim kaptak nászajándékba, de eltörtek a költözéskor. A fürdőszobában ellenőrzöm a koalás-eukaliptuszos zuhanyfüggönyt, ami eszembe juttatja kettővel ezelőtti elődjét, amely egy fakanál által ütött lyukkal végezte. Akkoriban hallottam először az osztálytársaimtól a *Psycho* című film híres zuhanyjelenetéről, és ugyan én nem láttam a filmet, azért jó bulinak tűnt eljátszani, amíg anya fürdött. Persze szerencsétlen baromira megijedt, és kis híján elcsúszott a kádban, úgyhogy aznap alaposan megtanultam, hogy ilyesmit csinálni meggondolatlanság.

A nappaliban álló két polc sor tömve van a DVD-inkkel, melyek nagyobb részét már mind láttuk, és az egyik polcon a nyomtatott listát is megtalálom, amit apával készítettünk. Közösén állítottuk ábécésorrendbe az összes filmünk címét, és még azt is odabiggyesztettük melléjük, hogy melyik polcon találhatóak. A lista speciel egy fél évvel később elveszett és csak a költözéskor került elő.

Az átriumnak nevezett helyiségünkől lehet feljutni az emeletre, így fellépcsőzöm a szobámba, kezemet végighúzva a korláton. Mosolyogva veszem tudomásul, hogy ekkortájt mindhárman voltunk olyan lusták és hanyagok, hogy április ellenére még mindig körbe van futtatva a karácsonyi

égősor a korlát körül. Mindig azzal érveltünk, hogy a hideg fehér fény jól mutat az év többi napján is, illetve nyomós mentség volt a „ha eddig nem szedtük le, most már minek?” felvetés is.

A lépcső sötétszürke, míg a lépcsőfokokat borító felső faréteg juharból készült. Gyerekként külön nagy élmény volt, hogy a fokok jobb alsó sarkában kis számok jelezték, alulról indulva hányadiknál jársz. Szinte izgatottan várom az utolsó előtti, a tizenkettedik lépcsőfok jól ismert reccsenését. Középiskolás koromban nagyon hálás voltam a tizenkettesnek, amiért mindig időben jelezte, ha valamelyik szülőm a szobám felé tartott, és neki köszönhetően így időben tudtam a tabletet tankönyvre cserélni.

A szobám ajtaja büszkén hirdeti tulajdonosa nevét: *Reverie*. Ujjaimat végigfuttatom a betűkön, majd kezemet a fémkilincsre fektettem és óvatosan benyitok. Feltáru előttem a régi szobám, és összefacsarodik a szívem. Annyira otthonos, annyira természetes és annyira csodálatos! Mióta elköltöztem, a lakásomat sosem éreztem igazán magaménak. Nincs meg az az igazi otthonérzés, amikor hazaérek a munkából, vagy egy hosszú útról visszatérek.

A gondolataimba merülve ülök le a puha zöld polárpléddel beterített ágyamra és csak figyelem a szobámat. A falon képek és poszterek sorakoznak, melyek híres futókat, zenekarokat, a családjunkat és engem, illetve a barátaimat ábrázolják. A polcaimon romantikus és kalandregények sorakoznak, a szekrényekre apró, színesen világító gömb égősorok vannak felaggatva.

Hirtelen meghallom a garázskapu jellegzetes hangját. Az ajtó feletti analóg faliórámra pillantok, melyen a körbefutó alak lábát éppen az öt órát jelző csíkra teszi.

Ez tuti anya és apa!

Erre mégsem állok készen.

A lehető legfürgébben nyargalok le a földszintre, de sehol sem találom Sawyert, így a kertbe is kikukkantok. Basszus! Az utcán maradt volna? Vagy megunta a várakozást és elment?

Hol a fenében lehet...?

Izzadságban úszva ébredek.

Megdörzsölöm a szemem, hogy teljesen magamhoz térjek és megállapítsam, hol is vagyok pontosan. Hunyorogva ragadom meg a telefonom és vizslatom a kijelzőjét, hogy mégis mennyi idő lehet. 8:15. Igaz is, akkor mennem kell dolgozni.

Tekintetem megakad a digitális óra alatt sorakozó megannyi üzeneten. Az első egy fél órával korábban érkezett. Felegyenesedem és törökülésben nekilátok sorban elolvasni őket.

Sawyer

Most ébredtem és emlékszem mindenre.

Sawyer

Remélem, te is emlékezni fogsz, ha felkelsz.

Sawyer

Az sok mindent megmagyarázna.

Sawyer

Megnéztem, és a képem sehol. Mintha fel se töltöttem volna.

Sawyer

Ha felkelsz, keresd meg az ellenőrződ és nézd meg a kémiajegyet!!!

Sawyer

Jesszus, Szélvész! Téli álmot alszol, vagy mi?

Ezt a sort az első üzenete, tehát a felkelését követően írtak után öt perccel küldte.

Sawyer

Bocs, hogy magadra hagytalak, de nem igazán tudom, hogy lehet befolyásolni ezt a dolgot.

Sawyer

Írj majd, hogy mi van.

Sawyer

Remélem, minden rendben ment.

Sawyer

Vacsorázzunk ma együtt!

Ez utóbbi nagyjából három perccel ezelőtt érkezett.

Nagyot sóhajtvá hanyatlók vissza az ágyra és lehunyom a szememet.

Ez nem lehet igaz.

Tényleg időutazunk?

Az időutazás tuti benne lenne a top hármas listámban arról, hogy mi az, ami tényleg soha, de soha nem történhet meg az emberrel. Ami egyszerűen nem létezik. Persze, mellé a vámpírrá változást és a szuperhősként öntudatra ébredést tenném, szóval nem mondanám, hogy komolyan gondolkodtam eddig a leghihetetlenebb természetfeletti átváltozásokról.

Ez nem lehet normális. Ez nem valóságos. *Ilyen egyszerűen nincs.*

Végül ebben maradok, és mivel a munkám viszont nagyon is létezik, feltápáskodom és nekilátok a reggeli rutinomnak. A reggelim elfogyasztása közben azonban valami nem hagy nyugodni, így a mentazöld színű tállal a kezemben felkelek az asztaltól és az előszobában lévő, dobozokkal teli tárolószekrényhez lépek. A müzlivel megrakott tálat a mikró melletti polcra teszem. A mikró sajnos nem fért be a konyhába, így kiszorult az onnan nyíló helyiségbe. Az előszobában igazából csak egy polcos és egy kétajtós szekrény, egy fogas és egy cipőtartó van, illetve a bejárattal szemben egy tükör a falon. Kinyitom a kétajtós szekrényt, mert többnyire ide vannak behajigálva azok a tárgyak, amelyeket a legkevésbé használlok, és nekikezdek az ellenőrzőm felkutatásának. Igazából biztosra veszem, hogy nincs itt, de legalább a keresgélés eltereli a gondolataimat. Mikor már csak 15 percem marad indulásig, feladom a küzdelmet és gyorsan összekapom magam.

A Visszhanghoz érve először kinyitom a zárat, majd szétpakolom a kinti székeket, és elrendezem a napernyőket. Fél tízkor megérkezik a friss péksütemény, és miután átveszem, nekilátok kirakosgatni a pultba. Kifizetek egy lamingtonkockát, és míg fél kézzel falatozom, a másik kezemmel folytatom a pakolást. Tízkor kinyitom az üzletet, de csak megfordítom a nyitva táblát, az ajtó csukva marad. Február lévén odakint 32 fok van, míg idebent a légkondinak hála jóval hűvösebb. A pultra könyökölök és előhúzom a telefonomat, de akkor megszólal az ajtó feletti kis csengő, mely azt jelzi, vendég érkezett.

– Jó reggelt, Mrs. Zampa! – köszöntöm a mai első vásárlót.

– Jó reggelt, Reverie! – lép be a hölgy, nyomában a Bedlington terrierjével, Margot-val. A kutyus bodros kinézetével és lelógó füleivel, mint mindig, most is úgy fest, akár egy hivatásos kis báránka. A Visszhang kutya- és állatbarát hely, így nap mint nap érkeznek olyan vásárlók, akik magukkal hozzák a kedvenceiket. Többnyire jól nevelt kutyák jönnek, ám

azért akadt olyan is, aki ellopott egy könyvjelzőt a pultról, és szétcincálta, illetve egyszer egy border collie egy beszökött macskát kergetve felborított két asztalt. Összetört két cukorszórá, de semmi egyéb. Mr. Parsamyan csak legyintett, és felállítottuk a felborult tárgyakat, majd összeszedtük a lehullott szalvétákat, és ment tovább az élet.

– Alistair itt van? – érdeklődik Mrs. Zampa.

Ötéves voltam, mikor először hallottam Mr. Parsamyan keresztnévét, és úgy hangzott, akár egy vérbeli király. Sosem volt túl jó a névmemóriám, de az ő nevét rögtön megjegyeztem, pedig akkor még nem is volt a főnököm. Apa hozott el a boltjába, hogy mesekönyvet vegyünk, és az akkor majd húsz évvel fiatalabb Mr. Parsamyan, az elegáns öltözkékével, szőke hajával és kék szemével úgy is nézett ki, mint valami meseszerű alak, egy hatalmas királyság uralkodója.

– Sajnálom, Mrs. Zampa. Mr. Parsamyan délnél hamarabb nem ér vissza – csóválom meg a fejem.

Mrs. Zampa elém tesz egy palackozott folyadékot, és azt mondja, Mr. Parsamyannek hozta. Valami gyógyító hatású teaként utal rá, én pedig bólogatok, hogy átadom a küldeményt. Mrs. Zampa helyet foglal az egyik asztalnál, Margot pedig a lábához telepszik.

– Kér egy kávét? – érdeklődöm.

– Hát persze!

– Hogy van? – kérdezem, mert a szokásosnál is bosszúsabbnak tűnik.

– Fáradt vagyok – sóhajt.

– Nem aludt jól az éjjel?

– Az éjszaka nagy részében Mr. Zampával veszekedtem – közli.

Mr. Zampa a Zampa papa étterem tulajdonosa, és amennyire a kívülállóknak mutatják, a kettejük kapcsolatának szerves része az örökös veszekedés. Illetlenség lenne rákérdezni, így csendben várom, hogy magától folytassa. Ám erre nem kerül sor, mert újabb vendég érkezik, és rögtön szóba elegyedik Mrs. Zampával, én pedig nekiállok lefőzni egy újabb adag kávét. Míg várakozom, kezembe akad a telefonom.

Sawyer

Tudod, látom ám, ha megnézed, mit írtam, de nem válaszolsz.

Sawyer

Ez egy nagy hátránya a Messengernek. Sokkal kisebb erőfeszítéssel lehet goromba az ember. Csupán annyit tesz, hogy direkt megnyitja az

üzeneteket, majd nem válaszol.

Sawyer (velem ellentétben) nagyon is be van pörögve az időutazásnak már csak a gondolatától is, és sokkal kevésbé aggasztja, hogy mennyire lehetetlen is ez a helyzet. Egészen megfeledkeztem a nyitás és a Mrs. Zampával folytatott beszélgetés közepette arról, hogy Sawyer állítása szerint időutaztunk az éjszaka.

Reverie

Nem találom az ellenőrzőm.

Mintha csak készenlétben tartotta volna a telefonját, szinte azonnal érkezik a válasz.

Sawyer

Ez komoly? Ennyi?

Reverie

Biztos apáék garázsában van a cuccaim között.

Csupán a gondolatmenetem teljességéért teszem hozzá ez utóbbit.

Sawyer

Besokalltál?

Mindig is zavart, ha valaki a vesémbe lát. Nincs félelmetesebb és bosszantóbb annál, mint mikor valaki könnyedén átlát a viselkedésemen és simán, erőfeszítés nélkül kiismer. Mert ettől olyan lecsupaszítottnak, gyengének és törékenynek érzem magam. De hasonló helyzetben, azt hiszem, mindenki besokallna. Ha valami *ennyire* természetfelettiben lenne része... Mindenki, kivéve persze Sawyert. És a jelek szerint pont azzal hozott össze a sors egy kis természetfeletti kiruccanásra, aki nemcsak hogy nem retten meg tőle, de még a fejembe is beelát.

Reverie

Nem értem, te miért nem.

Sawyer

Attól jobb lenne, ha pánikolnék?

Reverie

Nem, de legalább normálisnak tőnnél.
És kevésbé lenne olyan érzésem, hogy velem
van a baj.

Sawyer

Megnyugtatlak, Szélvész, hogy teljesen normális vagyok. De nem
töröm a fejem olyanon,
amin felesleges. Inkább megpróbálom kihozni belőle a legtöbbet.

Nem írok vissza, mert nem tudom, mit mondhatnék még. A hozzáállása
ésszerűnek tűnik, és ahogy megfogalmazta, úgy egyszerűnek is hangzik,
de hogy én ezt megvalósítsam, az egyenesen lehetetlen.

Sawyer

Vacsorázz ma velem. Beszéljessünk!

Sawyer

Kérlek!

9. FEJEZET

– Milyen volt a meló? – érdeklődik Sawyer kedvesen mosolyogva.

Zampa papa éttermének egyik eldugott sarki bokszában üldögélünk, egymással szemben. A légkondinak hála kellemesen hűvös van, a helyiségben átható húspiteillat terjeng, tehát friss fokhagyma, gomba és éppen sült darált hús illatát érezni a levegőben. Alattunk kényelmes párnázott székek, előttünk fa asztallap, a falon pedig olyan hírességek által dedikált fotók sorakoznak, akik már ellátogattak ide. Mr. Zampa erre borzasztóan büszke, míg Mrs. Zampa a falra tudna mászni tőlük. A múlt héten is, mikor a kávézóban járt, hosszasan ecsetelte a férje aláírásgyűjtés iránti mániákus megszállottságát, majd aznap már vagy harmadszorra felhívta a figyelmemet arra, hogy a boltívek a gazdagságot jelképezik, ezért célszerű lenne kicsit átalakítanunk a bejáratot. Ahogy mindig, most is mosolyogva ígértem meg, hogy továbbítom az ötleteit Mr. Parsamyannek.

– *De sosem teszed – jegyezte meg a főnököm, miután Mrs. Zampa távozását követően lejött az emeletről.*

– *Mert tudom, hogy a feng shui az utolsó, amiben hinne – feleltem őszintén.*

– *Colette csak jót akar – pillantott rám szelíden.*

– *Igen, meg kivetíteni a vágyait, amiért Mr. Zampa nem hagyja neki, hogy átrendezze az éttermet. Épp ezért nem mondom neki soha, hogy maga egyáltalán nem nyitott az ötleteire.*

Mr. Parsamyan halványan elmosolyodott.

– *Nehéz lehet, ha a társunk nem támogat, nem igaz? – fordult el, és minden bizonnyal költői kérdésnek szánta, mert a választ meg sem várva visszament az emeletre.*

Nem tudom, milyen üzenetnek szánta ezt, hiszen tudtommal neki nincs se felesége, se társa. De persze ha lenne, azt se kötné az orromra, és jól is van ez így.

Szórakozottan piszkálom az asztalra előre kihelyezett evőeszközöket.

– Nem tudom eldönteni, hogy egy szeretetteljes apára vagy egy gondoskodó férjre emlékeztetsz – jegyzem meg.

– Csak kérdeztem. Oldom a feszkót, meg ilyenek.

– Aha – hagyom rá.

– Hol dolgozol?

– Azért hívtál vacsorázni, hogy a munkámról csevegjünk? – kérdezek vissza.

– Csak beszélgetni próbálok. Mióta vagy ilyen zárkózott? – kíváncsiskodik.

– Bizonyára azóta, hogy utoljára beszélünk. – Nem az álmunkra és nem is az osztálytalálkozóra értem, hanem arra, hogy évekkal ezelőtt ültünk utoljára így egy asztalnál.

– Nem kell ilyen távolságtartónak lenned, Szélvész. Nem foglak se kinevetni, se lenézni – biztosít róla.

Megint a lelkembe lát, és ezért csak még inkább tartani szeretném a távolságot. Mégis az a nap jut eszembe, mikor ezt a becenevet adta.

A középiskola legelső hetében máris felmérték az állóképességünket, ami nem jelentett egyebet, mint tíz kör futást a focipálya körüli atlétikapályán. A gimi négy éve alatt a fiúknak és a lányoknak együtt volt tesiórájuk, de igaz, hogy gyakran csináltunk teljesen különböző gyakorlatokat csoportbontásban. Azt gondoltam, én vagyok az egyetlen, aki igazán örül a futásnak.

– *Lenyűgöző vagy! – ért utol az utolsó előtti körben Sawyer.*

– *Mert tudok futni? – pillantottam rá jókedvűen.*

– *Mert ilyen gyorsan tudsz futni – pontosított.*

– *És még ennél gyorsabban is tudok – vigyorodtam el, mire elismerően füttyentett.*

– *Akarsz versenyezni az utolsó körön? – ajánlotta.*

– *Állok elébe! – húztam ki magam izgatottan.*

– *Akkor érij utol, Szélvész! – kacsintott rám, és háromra mindketten nekiiramodtunk.*

– Azt hittem, arról akarsz beszélni, ami éjszaka történt – hessegetem el az elmémbe toluló emlékeket egy alig észrevehető fejrázás közepette.

– Arról is. Voltaképpen azért hívtalak el, mert megtudtam, mi történt veled évekkal ezelőtt, és gondoltam, jól jönne egy barát – folytatja.

– Nincs szükségem alamizsnára – sóhajtok.

– Ijesztő, mennyire mást veszel le a szavaimból – lepődik meg, mégis annyiban hagyja.

Megkönnyebbülten dőlök hátra, és a kezdeti feszültségem után máris kicsit oldottabbnak érzem magam. Grace, az egyik pincérnő az asztalunkhoz érve felveszi a rendelésünket, majd kihoz két pohár vizet és két pohár bort, ahogyan kértük.

– Csak hogy tudd, engem nem rettent el, ha így viselkedsz, Szélvész. Ez után az éjszaka után fix, hogy nem fogsz tudni levakarni magadról – közli Sawyer csupán mellékesen, aminek következtében máris visszakúszik a gyomromba a kellemetlen, nyomott érzés.

Őszintén szólva elég ambivalens érzések kavarnak bennem, és ennek köszönhetően magam sem tudom, valójában mit is akarok. Bizton állíthatom, hogy a bennem örvénylő legerősebb érzés nem Sawyer lerázására irányul. Igazából még csak nem is vele van bajom.

Egyszerűen a viszontlátás *így* nincs az ínyemre. Ez az egész helyzet, amibe belepottyantunk, eléggé erőlteti ezt a dolgot és lényegében össze lettünk *kényszerítve*. Ráadásul Sawyer mestere annak, hogyan törje át mások gondosan maguk köré emelt falait, és biztos vagyok benne, hogy én még nem állok erre készen. Lássuk be, ez az egész újratalálkozás nem éppen a tini Revy képzeletében megszülető mesébe illő felállás, hanem sokkal inkább egy rémálomra emlékeztet.

Világos, hogy Sawyer mit sem változott azokban az években, míg nem tartottuk a kapcsolatot.

Még mindig egész lénye lelkes és életteli, az a típus, aki mindig olyan fényesen tündököl, hogy szinte kiég tőle a szemem. Mintha tükörbe nézve a tökéletes ellentétemet látnám.

Persze, az benne a legrosszabb, hogy nem voltunk mindig ennyire tűz és víz. Most viszont arra van a legkevésbé szükségem, hogy szembesüljek vele, milyen más irányba változtunk az évek alatt, és mennyire itt lenne már az ideje, hogy összeszedjem magamat. Félek a változástól és úgy érzem, sem energiám, sem bátorságom nincs tenni valamit magamért. És mindaddig tökéletesen jól ment a jelen elfogadása és a belesüppedés az eseménytelen, nyugodt életembe, míg nem jött Sawyer és az állítólagos időutazás, hogy felkavarja az állóvizet.

– Az éjszakáról hajlandó vagy beszélgetni? Vagy attól is teljesen el kívánsz zárkózni? – könyököl az asztalra, állát a kezébe támasztja és tekintetét le sem veszi rólam.

Olyan érzésem van, mintha próbálna alaposan megnézni magának, tanulmányozni, hogy meg tudja, milyen is vagyok mostanában.

– Tulajdonképpen el kívánok, de nem vagyok olyan naiv, hogy azt gondoljam, hagynád nekem ezt a luxust – fintorodom el.

– Hm, látom, kezdünk összeccsiszolódní – veszi tudomásul gyermeki meglepődéssel. – Mi volt, miután felébredtem?

– Semmi különös. Én is felébredtem, mielőtt megjöttek volna a szüleim.

Ez persze nem a teljes igazság, de arra a célra éppen megfelelő, hogy kielégítse Sawyer kíváncsiságát.

– És mindenre emlékszel, ugye? Ami éjszaka történt, meg amikről a gimiben beszéltünk.

– Aha.

– Én is. Azért az ellenőrződ kutasd majd fel.

– Mindenképpen – felelem rezignáltan.

– Hogy lehetsz ennyire érdektelen, Szélvész? Nem ilyennek ismertelek – ingatja a fejét, és igazság szerint csalódottnak tűnik. Szavai nyomán kellemetlen érzés kúszik a mellkasomba.

Nem mintha érdektelen lennék, sokkal inkább... Félek. Sőt, ami azt illeti, egyenesen rettegek ettől a totál ismeretlen dologtól, amibe belecsöppentem, és ha már itt tartunk, félek a túl lelkes Sawyertől is.

– Úgy tűnik, már nem ismersz.

Fájdalmas kimondani ezeket a szavakat, de még ennél is fájdalmasabb szembesülni azzal, hogy Sawyer az imént kimondta, hogy jobban kedvelte a fiatalabbik énemet.

– De meg szeretnélek ismerni!

– Ez nem igaz! Téged csak az hajt irányomba, hogy van egy közös... akármink. Oké? Világos, hogy nem tudod senkivel megbeszélni mindazt, ami velünk történik! De ettől még nem lettünk hirtelen barátok – ellenkezem.

Tisztában vagyok vele, hogy én vagyok az, aki falakat húz maga köré védekezésül. Én vagyok az, aki elszántan tereli magáról a témát, és aki minden alkalmat megragad, hogy minél távolabb tartsa a másikat. De Sawyer esetében kivételesen maximálisan jogos az önvédelmem. Hiszen egészen eddig nem vettünk tudomást egymásról, nem beszéltünk, nem hajszoltuk a régi barátságunkat. Csak azért ülünk most itt és vacsorázunk együtt, mert hajtja őt irányomba ez az álmodásdolog, és az, hogy tudomást szerzett a szüleim válásáról.

– Szándékosan kerülöd az *időutazás* szót? – hajol közelebb, és összehúzott szemekkel fürkészi az arcomat.

Elfordítom a fejem.

– Nem. Csak nem jön a számra – füllentek ismét.

– Azért, mert még mindig nem hiszel benne?

– Továbbra is tartom magam ahhoz, hogy kettőnk reakciója közül az enyém a normális – vágom rá, és a karomat összefonom a mellkasom előtt. Önkéntelen reakció ez, mégis eszembe juttatja, hogy a testbeszédben ez elzárkózást jelent, így gyorsan leeresztem a karomat, mielőtt Sawyer megjegyezné.

– Tehát homokba dugod a fejed – értelmezi a hallottakat. – Azta! Tényleg újra meg kell ismerkednünk. Egészen más vagy, mint ahogyan az emlékeimben élsz.

Az „emlékeimben élsz” kifejezés megdobogtatja a szívemet, de nem engedhetek teret a középiskolás énemnek, aki most szurkolólány módjára ujjongva rázza a levegőbe a pomponjait. Nincs itt minek örülni, hiszen csak egy újabb utalás érkezett arra, hogy a gimis Szélvész mennyivel jobb volt.

– Én csak próbálom feldolgozni a történeteket, oké? – meredek Sawyerre. – A saját módszeremmel.

– Értem én. Azzal, hogy szőnyeg alá söpröd az igazságot és úgy teszel, mintha semmi nem történt volna – bólogat.

Szemmel láthatóan éppen most jegyzi fel a kis fejbeli noteszába, hogy ezek szerint ez az én megküzdési stratégiám, míg az övé a problémával való nyílt szembenézés.

– Nem hiszem, hogy van bármi jogod is ítélni – nézek mélyen a szemébe.

– Eszem ágában sincs ítélni – állja a tekintetem.

Bevallom, bosszant a dolog. Jobb volna, ha minősítené a viselkedésemet, mert legalább találnék rajta valami fogást, aminek segítségével negatívabb képet festhetnék le róla magam előtt. Attól, hogy ilyen megértően és jól reagál mindenre, csak még rosszabbul érzem magam, amiért én képtelen vagyok ilyen reakciókra.

– És igazad is van – folytatja. – Tény és való, hogy nem tudom senki mással megosztani azt, ami az éjszaka történt, vagy feltehetőleg a továbbiakban történni fog. De szeretném, ha tudnád, hogy nem is akarom mással megvitatni. Ez a kettőnk bulija, amit együtt élünk át: te meg én. Engem is megrémiszt, oké? Nem mindennap utazik az ember az időben.

Itt egy pillanatra elhallgat, tekintetét a plafonra emeli és elgondolkodva megvakarja az állát, majd a világ legnagyobb természetességével hozzáteszi:

– Leszámítva minket, persze.

Nem bírom megállni, és kibukik belőlem egy kurta, de őszinte nevetés. Sawyer elmosolyodik.

– Örülök, hogy veled élem át ezt, Szélvész. Lehet, hogy pillanatnyilag nem állunk valami közel egymáshoz, de meggyőződésem, hogy okkal történik minden. És szerintem jól fogunk szórakozni.

A vacsora hátralévő részében szerencsére (vagy sokkal inkább a sikeres elzárkózásomnak köszönhetően) nem beszélgetünk személyes dolgokról, hanem az éjszaka eseményeit fejtegetjük. Úgy érzem, Sawyer csupán előzékenységből hagy békén. Óvatosan közelít, mert nem szeretné, hogy még ennél is jobban besokalljak. Vacsora után úgy dönt, hazakísér, így egy kiadós séta után együtt érkezünk meg a fakó szürkés-bézs falú tízemeletes lakóházhoz. Már a tömb elején megcsapja az orromat az a szokásos szag, amit ezek a házak árasztanak. Ezen a környéken több hasonló szerkezetű épület is áll, és mind rendelkezik ugyanazzal a használt olaj, alkoholos tisztítószer és állatszag egyvelegével. Az újabb építésű házakból ez hiányzik. De persze nem az embereknek.

Mikor megérkezünk, úgy tűnik, foglalkoztatja még valami, amiről eddig nem beszélt. Nem kérdezek rá, mert sejtem, miről van szó. Mikor hangot ad a gondolatainak, beigazolódik a gyanúm.

– Miért nem beszéltél nekünk a szüleidről? – néz rám bánatosan.

Azonnal elfordítom a fejem, hogy ne kelljen a szemébe néznom. Helyette a falra festett méretes kilencesre tapasztom a tekintetem, mely az én lépcsőházamat jelzi.

Nem felelek, csak konokul összeszorítom a számat. Egészen kicsi korom óta csinálom ezt. Mikor nagyon megmakacsolom magam, csak összepréselem az ajkaimat, annyira, hogy szinte teljesen elvékonyodik a szám, és nem szólok egy árva szót sem. Órákig is képes vagyok fenntartani ezt az állapotot, ha arról van szó.

– Alexis sosem említette, hogy mi történt veled, mi zajlott le a családotban. Mindig csak annyit mondott, hogy nem jössz és kész, meg hogy nem az ő tiszte megosztani velünk ezt. Ő aztán jó barát, az biztos. A sírba is magával viszi a titkodat.

– Igen.

Sohasem kértem Alexist, hogy hazudjon rólam a barátainknak, vagy titkolózzon. Azért nem beszélt, mert úgy véli, nem az ő feladata. Ez az én problémám, az én életem, ezért az én dolgom megosztani a nehézségeimet azokkal, akik kíváncsiak rá és törődnek velem. Nem beszélt nekik rólam, de

eleinte nap mint nap biztatott, hogy forduljak feléjük. Ám engem elborított a félelem, a makacsság, és úgy éreztem, képtelen vagyok megnyílni másoknak. Végül egy idő után nem mondogatta többet.

Azt hiszem, sosem sikerült kifejeznem felé, mennyire hálás vagyok, amiért annyira kitartóan mellettem maradt. Amiért annyi bátorítást és szeretetet kapok tőle, amiért sosem mondott le rólam és sosem adott ki másoknak. Nem is hiszem, hogy megérdemlem a barátságát, mégis önző módon nem akarom elengedni.

Sawyer veszi az adást és nem kérdez többet azokról az időkről. Ő is tudja, és én is tudom, hogy ennek még messze nincs itt az ideje.

A bejáratához vezető lépcső aljánál állunk, és én végre felpillantok rá.

– Rendben. Aludj jól, Szélvész! – búcsúzik, ujjait összekulcsolja a háta mögött.

Nem erőltet semmit, nem akar feltartani, csak türelmesen, kedves mosollyal az arcán ácsorog.

– Te is – viszonzom a kívánságot, majd megmászom a lapos betonlépcsőket.

– Álmodj velem! – kacsint rám huncutul, mikor visszanézek rá.

Megvárja, hogy beüsse a hatjegyű kódot, majd azt is, hogy bemenjek a házba. Az ajtó koszos, ujjlenyomatokkal tarkított üvegén keresztül figyelem, ahogy végül sarkon fordul és hazaindul.

Irodalomóra közepén ébredek öntudatomra, vagy mi ez.

Sűrűn pislogva próbálom felfogni a helyzetemet, és örömmel konstátálom, hogy akkoriban a tanárnő imádott ültetni. Kivételesen nem a jól megszokott első padban ülök, hanem a középső sor vége felé helyezkedem el, Taft padtársaként.

Hálás vagyok, hogy Sawyer padja az enyém mellett van, mert mióta előhozakodott ezzel az időutazás-témával, mégiscsak jobbnak látom a közelében maradni. Így legalább egy hangyányival kevésbé érzem magam örültnek és elveszettnek. Ráadásul elég bizonytalan vagyok azóta ezen a terepen, úgyhogy egyelőre mozdulatlan maradok.

Nem sokat hagy töprengeni az életemen, hamarjában egy kis papírmadár landol a padomon fekvő nyitott vonalas füzetem. Sawyerre pillantok, ő

pedig szélesen rám mosolyog. Kihajtogatom a műalkotását és elolvasom a benne lévő üzenetet.

Üdv újra itt.

Honnan tudtad, hogy megérkeztem? – írom vissza.

Azóta bámulok, hogy magamhoz tértem.

Amolyan „mi van?” fejjel meredek rá, de ő továbbra is vigyorogva vonja meg a vállát.

Perverz – vésem tehát a lapra és visszadobom neki.

Mielőtt válasz érkezne tőle, a másik irányból elém repül egy darab galacsin.

Jól látom, hogy Sawyerrel levelezel???

Ahogy felnézek, Alexis kérdő pillantásával találom szembe magam. Vajon ha azt írom, rosszul látja, elhiszi majd? Kétlem.

Megint le akarja másolni a házimat.

Megint?!

Mit is mondott Sawyer a párhuzamos világokról? Ja, igen, hogy Alexis a játékszabályok értelmében ugyebár nem emlékszik arra, amit tegnap mondtam neki itt. Vagyis nem arra emlékszik, hanem arra, ami valójában történt kilenc évvel ezelőtt. Márpedig kilenc éve tuti, hogy nem levelezgettünk irodalomórán Sawyerrel.

Mégis mióta vagytok ti ilyen viszonyban?

Ezt aligha lehet viszonynak nevezni – írok vissza.

Ugye nem engedsz neki?

Dehogy. Ezért nyaggat állandóan.

Míg Alexis válaszára várok, Sawyer újabb madárkával ajándékoz meg.

Alexis tudni akarja, mióta vagyunk jóban?

Még szép.

És ha szabad tudnom, mit mondasz neki?

Hogy el akarod kunyizni a leckém.

Sawyer halkán felnevet, mikor elolvassa a válaszem.

Ugye tudod, hogy lényegében bármit mondhatsz neki, nem fog számítani másnap? Se a jelenben.

Te mit mondtál Kippéknek? – kérdezem.

Tegnap azt, hogy udvarolok neked, most pedig azt, hogy igazából elveszett testvérek vagyunk.

Látom, te maximálisan kihasználsz ezt a „meg sem történt” dolgot – forgatom a szemem, de igazából azon kapom magam, hogy szórakoztat a

dolog.

Magabiztos vagyok.

Nem semmi.

Kicsengetnek óráról, engem pedig két oldalról elkap Alexis és Mia, majd nemes egyszerűséggel kivonszolnak a folyosóra.

– Komolyan tudni akarjuk, mi folyik közöttetek! – állítanak falhoz és csillogó szemekkel, izgatott kíváncsisággal magasodnak fölém.

– És ne gyere a leckés dajkamesével!

– Az a nagy helyzet, hogy Sawyer meg én... – keresem a megfelelő szavakat, aztán hirtelen eszembe jut a fedősztorija. – Rég elveszett testvérek vagyunk! – jelentem ki, mire mindketten teljesen elképednek.

Megértem a döbbenetüket, mert egy részem hasonlóan reagál. Azonban már nincs visszaút, így hát belekezek a magyarázkodásba.

– Az apámnak 16 éve volt egy futó kalandja, és onnan született Sawyer, de ezt eltitkolták előlünk.

– Micsoda családi dráma! – rogy mellettünk a földre Taft, aki valószínűleg csak erre járva az utolsó mondatot hallhatta. – Ármánykodó szülők önző gáztettei majdnem elválasztottak két tiszta, gyermeki szívet.

Taft Odgen, amióta csak ismertük, színésznek készült, így természetesen a drámaklubba lépett be, és már suli alatt is számos szerepet kapott a gimis és a helyi színházak társulatában. Bár igazán tehetségesnek számított, a hétköznapiakon imádta túljátszani magát. Rendszerint darabokból idézve válaszolt a kérdésekre akár órákon is, remekül szórakoztatta az osztályunkat még akkor is, ha sikerült túlszólalnia a helyzeteket és roppant drámaiba átfordítani a szituációkat. Ugyanakkor ezt sosem vetette senki sem a szemére, mert tehetséges és meglehetősen mulatságos.

– Bizony ám! – csatlakozik Sawyer is, átfurakodva a lányok között, és mikor mellém ér, játékosan átkarolja a vállamat. – Ennyi év után kellett megtudnunk, hogy igazából testvérek vagyunk!

Beszéd közben szabad balját a hatásosság kedvéért a mellkasára szorítja. Sawyer és Taft lelkesedése magával ragad, és már azon kapom magam, hogy tovább szövöm a mesénket.

– Igen. Próbáljuk bepótolni a sok elvesztegetett időt, de hát eltelt több mint egy évtized, amit sosem kapunk vissza! – kontrázom egészen belelendülve.

– Ez komoly?

– Ugye csak vicceltek?

A lányok még mindig leesett állal bámulnak vissza ránk.

– Halálosan komoly – állítom.

– Mint egy szívroham – bólogat Sawyer.

– Ezt nem tudom elhinni! – mered maga elé Mia szörnyülködve.

– Pedig így történt. Az igazi nevem... Sawyer Tempest! – zárja le ütős fináléval Sawyer, és úgy látszik, kellőképp sokkoltuk a kis jelenetünkkel a lányokat.

Aztán elenged és rám mosolyog.

– Nem hittem volna, hogy ilyen hamar láthatom újra az igazi Szélvészt!

– Ezt meg hogy érted? – kérdezek vissza, és csak remélni tudom, hogy nem az jön, amire számítok.

– Mindig is odavoltam a humoros, életvidám, rafinált és bármit bevállaló Szélvészért. És most megint kaptam belőle egy kis morzsát.

Az igazi Reverie Tempest, mi? Azt hiszem, az is az igazi, aki tegnap vele szemben ült az étteremben, de a jelek szerint ő ahhoz ragaszkodik, akit a gimiben ismert. Annak ellenére, hogy már nem vagyok az a 14 éves lány, Sawyer ártatlan mosolya arra késztet, hogy megint azzá váljak. Hagyom magam megtéveszteni és befolyásolni, hogy kicsit az lehessenek, akit keres.

– Akarod Kippnek és Lamarnak is előadni ezt a színdarabot? – eresztek meg egy visszafogott mosolyt.

– A lelkembe látsz, hugi! – szorítja kezét ismét drámaian a mellkasára.

Mivel – mint kiderül – az irodalom az utolsó előtti óránk, már csak egy infó vár ránk, ami kényszerűvé válik.

– Ellóghatnánk – veti fel Sawyer, miközben átkísér a másik terembe.

– Hogy mondod? – torpanok meg a lépcsőn hirtelen, aminek következtében hátulról kis híján felkenődik rám.

– Ugyan minek üljük végig?

Furcsa, de most először döbbenek rá, hogy voltaképpen semmi okom folyamatosan itt tartózkodni. Nem vagyok a székhöz rögzítve, igazából bármelyik uncsi matek közben felállhattam volna, hogy aztán sokkal kellemesebben üssem el a napot.

– Nem tudom, villoghatnál a felnőtt tudásoddal és hallgathatnád Kipp viccelődését – fordulok vele szembe és így, hogy egy lépcsőfokkal feljebb állok, szinte egy vonalba kerül az arcunk. Tisztában vagyok vele, hogy a megjegyzésem csupán egy újabb gyenge kísérlet arra, hogy tartsam a közöttünk lévő szimbolikus távolságot.

– Nem túl szórakoztatóak az órák, Szélvész. A barátaim jelenleg 14 és 15 éves *fiúk*. Lehet, hogy akkoriban mókás volt, hogy folyamatosan jöttek a cicis viccekkel, de őszintén szólva, már akkor is csak zavarba hozott, mikor a lányok melleit pontozták. Így mai fejjel pedig még gyerekesebbnek és zavarba ejtőbbnek érzem.

– Látom, akkoriban minden a női domborulatok körül forgott – jegyzem meg, és komolyan azon vagyok, hogy visszafogjam a kitörőfélben lévő nevetésemet. Valami azt súgja, Sawyer már akkortájt sem értékelte annyira ezt a fajta elfoglaltságot, csak nem akart kilógni a környezetéből.

– Nagyon úgy tűnik – csóválja a fejét rosszállóan.

– Talán ma már nem izgatnak a cicik?

– Elég perverznek érzem magam, ha egy nálam kilenc évvel fiatalabb kislány melleit kell mustrálnom és kitárgyalnom – fintorodik el kelletlenül.

A mozdulat következtében orrának két oldalán összehúzódik a bőr. Olyan közel áll hozzám, hogy látom az arcán és az orrán a halvány szeplőket.

– Az én melleim 23 évesek – nézek le a szóban forgó testtájamra, de az emlegetett 23 éves melleim nagyon megbújnak a blúzom alatt.

– Az lehet, de itt ezt még ők nem tudják – téved az ő tekintete is a mellkasomra, aztán zavarba jön a saját poénjától, ezért megköszörüli a torkát.

Úgy határozok, kiélvezem a zavarát.

– Szóval, akkor csak a 14 éves cicik nem izgatnak? És mi van a felnőttekkel? Azok azért érdekelnek?

Sawyer egészen belepirul a kérdésembe.

– Hát, tudod... Csak egészséges mértékben – feleli, én pedig elnevetem magamat az őszinte válaszára.

– Na, akkor lelépünk? – mosolyog ő is.

– Rendben – bólintok, mert egyáltalán cseppet sem hajt a vágy, hogy végigüljem az informatikaórát.

– Irány a pláza!

– Mit akarsz a plázában csinálni? – érdeklődöm, mikor végre sikeresen elhagyjuk a sulit.

– Szeretnék felvenni egy *pólót* – feleli komoly képpel, alaposan kihangsúlyozva az utolsó szót.

– Pedig nem rossz ez az ing.

– Az lehet, de nagyon melegem van. – A suliban van légkondi, de most, hogy kiléptünk az áprilisi, durván 35 fokokos levegőbe, eléggé melege lehet

hosszúnadrágban és ingben.

Hümmögök egy sort, aztán megszólalok.

– Tudod, engem mi akaszt ki?

– Na, mi?

– Hogy van frufrum.

– Kábé harmadévre növesztetted le, nem?

– De, és azóta egyszer sem volt. Iszonyatosan zavar. Szerinted meddig fogunk még kilencedikbe járni? – nézek fel rá abban a hiú reményben, hogy meg tudja adni a választ a felvetésemre.

– Ez egy nagyon jó kérdés. A jelenben elkezdtem naplót vezetni, hogy mely napokon voltunk már itt.

– Sikerült az összeset beazonosítanod? Kizárólag abból, hogy mi történt? – tűnődöm hangosan.

– Nem, Szélvész. Csupán mindennap megnéztem a telómon, hányadika van – feleli lassabban, szemmel láthatóan furcsállva, hogy ilyen gyatra lassan jár az agyam.

– Ó. Vagy úgy. Jogos. Na és mik a dátumok?

– Február 28., kedd, március 21., szerda, 29., csütörtök, majd április 6., péntek, 18., szerda és ma, 26., csütörtök.

Azt a meghökkenésemet inkább nem fejezem ki szavakkal, hogy memorizálta a napokat, mert eszembe jut a fotografikus memóriája. Úgy könnyű.

– Sokat törtem a fejem, hogy mi lehet a logika közöttük – folytatja, miközben bekanyarodunk a sulis utcájáról a körútra.

Megkérem, hogy még egyszer sorolja fel őket, és ezúttal jobban figyelek, de nem különösebben találok benne logikai rendszert.

– A középső három dátum között hét-hét nap van – állapítom meg, amit valószínűleg ő már sokkal hamarabb realizált.

– Ez nekem is feltűnt – ért egyet. – De utána oda a sorminta.

– Viszont ha ez így halad, nagyon soká érünk el tizenegyedikbe – sóhajtok csalódottan.

– Szerintem jól nézel ki frufruval is.

– Szerintem meg jól áll a fehér ing – viszonzom a bókot zsigerből.

Na nem mintha a frufruval lenne gondom. Az állítólagos időutazás és az ebből fakadó tudatlanság meg kilátástalanság sokkal inkább megrémít. A frufru csak ürügy, ami mögé rejtőzhetek, és úgy sejtem, valójában Sawyert sem az inge zavarja.

– Akkor ebben megegyeztünk. Nem akarsz inkább hazamenni?

Ezt a kérdést már az első pillanatban feltettem magamnak, mikor felébredtem ebben az... álomban. Egy részem nagyon is szeretne hazarohanni, aztán csak ülni a házban és élvezni, hogy minden úgy van, ahogy régen. De, ami még ennél is jobban vonz, hogy együtt lehessenek a szüleimmel, mint egykor. Filmeket néznénk, együtt vacsoráznánk és megbeszelnénk, kivel mi történt aznap. Ugyanakkor rettegtem attól, hogy ez talán sokkal fájdalmasabb lesz, mint ha inkább távol tartanám magamtól az emlékeket. A szüleim már három éve elváltak, és igazság szerint nem is maga a válás vagy a költözés az, amire megterhelő visszagondolni. A problémámat sokkal inkább az okozza, hogy azóta nem találtam meg újra a helyem a világban. Nem arra van szükségem, hogy 23 évesen az egész napot vagy hetet a szüleimmel töltssem... Inkább csak egy ábrándot kergetek, miszerint visszatérhetnek azok az idők, mikor úgy éreztem, szeretnek, tartoztam valahova, és nem voltam magányos.

– Majd kicsit később. Szerinted tudunk valahogy cigit szerezni?

– Na nem! Nem fogom támogatni a láncdohányos karriered! – ellenkezik teljes erőből, szokás szerint máris magára vállalva a megmentőm szerepét. – Tegnap este is... vagy ma este... vagy mindegy, amikor vacsoráztunk, előtte meg utána is elszívtál egy szálát. Sőt, hazafelé kettőt! Egyáltalán miért dohányzol?

– Mert oldja a stresszt – vonom meg a vállam.

– Ebben a világban nincs stressz – vágja rá, de szerintem ezt még ő maga sem gondolja komolyan.

– De az igazi világunkban van.

– És akarsz róla...?

– Nem.

– Jó. Akkor vegyünk nekem egy pólót – kanyarodik be a Warner pláza bejáratához vezető parkba.

– Sok zsebpénzed van? – érdeklődöm nem sokkal később, az egyik emeleti ruhabolt férfirészlegén szobrozva.

– Mondhatjuk így is – feleli rejtélyesen, amit inkább nem kommentálok.

– Ehhez mit szólsz? – emel fel egy egyszerű, kerek nyakú szürke pólót.

– Szép. Szürke – bólintok.

– És ez? – mutat egy talán leheletnyi árnyalattal világosabbat.

– Ez ugyanolyan – nyugtázom.

– Nem, ez világosabb.

– Szóval, ilyen a jelen Sawyere? Piperkőc? – vizslatom őt.
– Dehogy, csak ugratlak! – teszi vidáman a helyére mindkettőt.
– Aha, akkor jó. Nem is akarod lecserélni az inget?
– De, azt azért igen. Csak édes mindegy, melyik árnyalatra – ragad meg találomra egy darabot és rám néz.
– Te szeretnél valamit?
– Hát, bemegyek az egyik fürkébe, hogy kibújjak ebből a gatyából – közlöm.

A szoknyám alatt megint ott az ezúttal fehér térd fölé érő pamut cicanadrág, nem is akármilyen, mert két-két macskafüllel és -fejjel van megtoldva a vége. Nem mondanám, hogy túlzás, szerencsére egyszerű a stílusa, de azért manapság már nem hordok ilyeneket.

– Mi? Ó, nem! Szó sem lehet róla! – dermed meg Sawyer.
– Tessék? – illetődöm meg a heves reakcióján. – Hiszen te kérdezted!
– Igen, de az egyetlen elfogadható válasz az lett volna, hogy „nem, köszí, így is édesen festek” – tartja fel a mutatóujját.
– Ki mond olyat magára, hogy „édesen festek”? – grimaszolok.
– De hát édesen festesz benne – pattan elém mosolyogva. – Tündéri!
– Így 23 tájékan igyekszem kevésbé tündérien kinézni – sóhajtok, Sawyer pedig vállat von és bevonul az egyik próbafülkébe, hogy felpróbálja a pólót.

Ekkor megrezdül a telefonom a felsőm zsebében. A mai kijelzőméretekhez képest meglehetősen kicsi, az alsó részén még egy gombsorral rendelkező mobilomon egy SMS fogad anyától.

Anyá

Kicsim, ma korábban elengedtek a munkából.
Apa is hamarosan otthon lesz.

Hevesen dobban meg a szívem. A félelmem helyét villámgyorsan átveszi egy annál sokkal erősebb érzés, mely azt üzeni, hogy megint megtalálhatom a helyemet. Ahová tartozom, ahol lennem kell, és ahol biztonságban érezhetem magam. Nem érdekel se Sawyer, se a cicagatyám, sőt az égvilágon semmi, csak fogom magam és hazairamodom.

De a kijáratig sem érek el, nemhogy a házukhoz.

10. FEJEZET

Tompa fejfájással ébredek az ébresztőm zsibbasztóan monoton hangjára. Kinyomom az éjjeliszekrényen zenélő digitális órát, majd visszahanyatlom az ágyamra, és kezemmel eltakarom a szememet.

Vajon miért történik ez velem?

Miért engem nézett ki magának az ég? Azt gondolta, jópofa lesz még alaposabban próbára tenni azt a lányt a Földön, aki eleve képtelen megbirkózni az újdonságokkal és a változásokkal? Vagy kifejezetten az olyan pórul járt egyéneket pécézi ki magának, akiknél már nem oszt, nem szoroz, ha bedobják az időutazásnak nevezett mélyvízbe, hogy aztán kezdjenek vele, amit tudnak? Ezt az utóbbit hamar elvetem, hiszen akkor Sawyernek semmi keresnivalója nem lenne az álmaimban.

Nincs túl sok időm (és őszintén szólva nem is akarok) belemélyedni az ezen való filozofálásba, így kikecmergek az ágyamból és nekilátok a reggeli teendőknék. Épp pizsamában mosom a fogamat, amikor a telefonom megrezdülve adja tudtomra, hogy üzenetem érkezett. A képernyőn Hale és Sawyer neve is megjelenik, de Hale üzenetét nyitom meg először.

Hale

Néhány dal erejére fellépünk ma a Moonlit Fishben. Van kedved átjönni utána?

A Moonlit Fish egy kisebb étterem és bár, a város szélén van, nem ez az első alkalom, hogy meghívják oda Hale-t és a bandáját.

Reverie

Szívesen elmegyek a koncertre is. Ráérek.

Jó lenne elterelni a gondolataimat az álmaimról és arról, hogy mennyivel jobb életem volt 2012-ben. Szeretek Hale koncertjeire járni, mert mindig jó a hangulat, pörgős a zene, és a banda is jó fej. Ráadásul minden alkalommal, mikor Hale átszellemülten zenél, az egész estéjére kihat az a tipikus hangulata. Ilyenkor végtelenül felszabadult és szenvedélyes.

Hale

Hurrá, akkor hétkor ott!

Ezúttal Sawyer üzenetére téved a tekintetem. Vajon kiszúrta, hogy elmentem éjszaka, vagy annak könyvelte el az eltűnésemet, hogy bizonyára felébredtem? Egészen megörülök az egérút lehetőségének, ekkor viszont ijesztően jó időzítéssel befut tőle még egy üzenet.

Sawyer

Jó reggelt!

Sawyer

Egy percre se hidd, hogy nem láttalak elnyargalni a plázából.

Kisebb borzongás fut végig rajtam, ugyanis megint az az érzésem támad, hogy olvasott a gondolataimban. Persze nem vagyok teljesen kattant, nem hiszem, hogy *tényleg* képes lenne rá, de egy pillanatra mégis megfordul a fejemben a lehetőség, hogy ez nem véletlen. Hogy őszinte legyek, szerintem a gondolatolvasás hangyafos az időutazáshoz képest, ezért nem sokáig emészttem magam miatta. Sawyer csak ért az emberekhez, mert nagyon odafigyel másokra, és ennyi.

Mutatóujjammal a telefon oldalán dobolok, és a számból lomhán kilógó fogkefével a lehetséges válaszokon morfondírozom. Mivel az elnyargalni kifejezést használta, arra következtetek, hogy nem vette zokon. *Talán inkább nem is írok semmit* – zárom le a kijelzőt, majd leteszem a telefont a mosdó szélére. Miközben a mosdókagylóba ürítem a fogkrém maradékát, a szemem sarkából észreveszem, hogy a mobilom ismét felvillan. Ráerősen kiöblítem a számat, majd a kéztörölővel megtörölöm az arcomat és megint kézbe veszem az eszközt.

Sawyer

Azt hiszem, már tisztáztuk, hogy megnézni az üzit, de nem válaszolni rá illetlenség.

Reverie

Bocsi.

Sawyer

Melyikért?

Reverie

Az utóbbiért.

Nem volna egyenes azért elnézést kérnem, hogy otthagytam a próbafülkében, mert az teljes mértékben szándékos volt.

Sawyer

Vacsorázz ma velem!

Reverie

Beragadt a tegnapi üzenet, vagy mi?

Sawyer szemrehányós smiley-kkal reagál, és lelki szemeim előtt felvillan morcos kisfiúarca is, amit írás közben vág.

Tudom, hogy azért próbálkozik ennyire elszántan, mert látja a lehetőséget, hogy megint barátok lehetünk. Szeretné visszahozni a régi szép időket, talán azt is a fejébe vette, hogy rendbe teszi az életemet.

De nekem ez egyelőre nem megy. Nem akarom, hogy felszakítsa a régi sebeimet. Sem azokat, amelyeket a szüleim válása után szereztem, sem azokat, amelyeket annyi éven át akaratlanul ő okozott.

Sawyer

Nem, de ma is szeretnék találkozni veled.

Ebben mindig is jó volt. Sawyer ugyanis mindenféle mögöttes szándék és szégyenérzet nélkül, egyszerűen és könnyedén képes kifejezni az érzéseit.

A középiskolás éveim alatt megedződtem mellette: elsajátítottam előzékeny reakcióinak és közvetlen stílusának hatékony kezelését. Ugyanis a kedves megnyilvánulásai és az odaadó törődése egyáltalán nem jelenti, hogy különleges érzéseket táplálna az adott illető irányába. Ő mindig mindenkivel egyformán bánt, és mindenkivel kedves. Ezért aki gyengéd érzelmeket táplál iránta, annak jól meg kellett tanulnia, hogy nem szabad félreértenie a viselkedését. Ezt a saját bőrömnön tapasztaltam meg.

Milliószor voltam már tanúja az efféle helyzeteknek. Mikor Miának megrándult a térde a gólyatáborban, Sawyer rögtön mellette termett, a karjaiban vitte el az orvosi szobáig és utána is támogatta, mikor segítségre szorult. Nagyon féltékeny voltam, mert azt hittem, Sawyernek Mia tetszik. Aztán nem sokkal később Taftot igazságtalanul megvádolták a felsőbb évesek egy focimeccsen, hogy letapizta őket ott. Persze Taft tényleg kalimpált, mert köze sem volt a focihoz, de ettől még nem érdemelt volna hetekig tartó megaláztatást. Ahányszor találkozott a felsőbb évesekkel, ők látványosan húzódoztak, eltakarták az ágyékukat és beszólogattak neki. Sawyer azonban újra és újra kiállt Taftért, még ha ezzel egy időre ő is céltáblává vált, és addig állt ellen, míg be nem fejezték. Aztán ott volt Ivy esete is, aki első évben kis híján megbukott fizikából, de Sawyer

felajánlotta, hogy korrepetálja, és heti háromszor, két-három órán keresztül tanultak együtt.

Most, hogy ismét összehozott minket a sors, ideje előásni a fejemben tartott könyvecskét, amely *Sawyer Woodrow használati utasításait* tartalmazza, mely „tudásról” egészen eddig azt gondoltam, hogy sosem fogom már hasznát venni.

Reverie

Ma este nem érek rá. Már elígérkeztem.

Kezd sok lenni nekem az életvidám és izgatott Sawyer Woodrow tündöklő személyisége, úgyhogy duplán örülök, amiért már van programom estére.

Sawyer

És holnap?

Reverie

Leutazom apához, ha már kiróttad rám ezt a nagyszabású ellenőrző-kereső akciót.

Sawyer

Akkor elkísérlek! Hadd kísérjelek el!

Most erre mit feleljek? Ha arról van szó, hogy valakinek segíteni kell, pont olyan makacs és hajthatatlan tud lenni, mint én, mikor el akarok zárkózni. Tudom, hogy húzza hozzám ez a szituáció, mert senki mással nem tudja megosztani az éjszaka történeteket. Ugyanakkor én nem vagyok se izgatott, se kíváncsi. Inkább nyugodt éjszakákra vágnék pihentető alvásba burkolózva, helyett, hogy olyan emlékekkel szembesülök, amelyek csak fájdalmat okoznak.

De mindezt elismerni neki... Kizárt, hogy megtegyem.

– Na, hadd menjek veled! – folytatja az unszolásomat Sawyer álmomban.

– Attól még, hogy szépen kérsz, ugyanúgy rám erőlteted magad – jegyzem meg.

– Neked adom a pudingom! – nyújtja felém az asztal felett az ebédhez járó csokis-kókuszos nasit. Nem tudom eldönteni, emlékszik-e rá, mennyire szeretem, vagy csak azt ajánlja fel, amije van.

– Komolyan ezzel próbálsz megdumálni? – meredek rá hitetlenkedve.

– Kippét is megkaphatod – veszi ki barátja kezéből a pudingot, majd egy huncut mosoly jelenik meg az arcán. – Ugyan nem lamington, de azért finom.

Legszívesebben rávágnám, hogy ennyivel nem tud megadni, de az a kisfiús mosoly az arcán mégis belém fojtja a szót. A gimis Sawyer ül előttem és mosolyog rám. A gimis Sawyer, aki a valóságban ekkortájt soha nem ült velem egy asztalnál az ebédlőben, hiszen a tini Revy óriási bánatára mindig az udvaron kajált. Hamar az érzelmeim börtönébe zárva találok magamat, és egyszerűen képtelen vagyok ellentmondani neki.

A legrosszabb az egészben mégis az, hogy még csak nincs is tisztában azzal, milyen hatással van rám vagy a körülötte levőkre. Nem szándékosan veti be ellenünk az aduását, ő így mosolyog másokra, és kész.

– Ez a végső ajánlatod? Két doboz puding? – kérdezem, ujjaimmal az asztalon dobolva.

– Sajnos itt jelenleg nem nagyon állnak más eszközök a rendelkezésemre – tárja szét a karját jókedvűen, majd elém teszi a pudingokat.

– Hé! Én azt még megettem volna! – panaszkodik Kipp.

– Vedd úgy, hogy feláldoztad egy jó cél érdekében – legyint Sawyer, majd felpattan, hogy szerezzen egy másikat Kippnek.

– Milyen jó cél? – kérdezi a puding nélkül maradt, és mivel barátja elhagyta az asztalt, most tőlem várja a választ.

A szemem sarkából Sawyert figyelem. Egy lány a hátának ütközik a tálcájával, és az ingére borul vizespoharának tartalma. Sawyer gyorsan reagál, és fél kézzel megtartja a tálcát, így csak a pohár landol hangos csattanással a földön. Mindenki odakapja a fejét, mire a lány pipacsvörös arccal sajnálkozik, de Sawyer mosolyogva megnyugtatja. A lány leguggol, felteszem, azzal a szándékkal, hogy jobb ötlet híján összeszedegesse az üvegszilánkokat, de megvágja az ujját. Sawyer elé guggol és megérinti a kezét, hogy tudtára adja, ennek így nincs értelme. Kér egy szalvétát és a lány ujjára tekeri, majd az orvosi szobába küldi a barátnőjével. Aztán pillanatok alatt szerez egy seprűt és lapátot a konyhasasszonyoktól, és seperc alatt feltakarítja a kupit. Cserébe megajándékozzák egy pudinggal.

– Figyelsz te rám? – lengeti meg a kezét az arcom előtt Alexis.

– Aha. Bocsi, mit is mondtál? – szakítom el a tekintetemet Sawyerről, aki időközben visszaindul az asztalunkhoz.

– Azt kérdeztem, hogy mióta vagytok ti ilyen jóban? És miről hadováltok itt? Hova akar veled menni Sawyer?

– Ami azt illeti, Alexis, én bárhova elmennék Szélvész után. Akár az űrbe is. Vagy ami még durvább: még a múltba is – érkezik vissza mosolyogva Sawyer, és Kipp elé teszi a pudingot.

– Ugyan, minek mennétek a múltba? – horkant fel Alexis.

– Miért ne? – hajol hozzá bizalmasan közelebb az asztal felett Sawyer. – Mi van, ha én magam is egy jövőbeli Sawyer vagyok? Sose tudhatjátok – bújja rejtélyesen, arcán nyoma sincs a korábbi mosolyának.

– Oké, most kirázott a hideg – közli Mia, majd megdörzsöli libabőrös karjait.

– Mondjuk az megmagyarázná, miért ülünk egy asztalnál – hümmög Alexis, aki persze nem retten vissza még az időutazás gondolatától sem. – Viszont akkor ezek szerint jóban vagytok a jövőben?

– Szó sincs róla – előzöm meg Sawyert a válasszal.

– Miért válaszolsz úgy, mintha tényleg a jövőből jönnétek? – mered rám Kipp vigyorogva.

– Igazából mindegy is, honnan jöttetek – szedi össze magát Mia, majd magához ölel. – Akár a jövőben, akár itt, ezek szerint mi elválaszthatatlan barátnők vagyunk!

Egészen eddig teljesen természetesnek hatott, hogy mivel kilencedikben vagyunk, Mia, Alexis és én barátnők vagyunk, és kész. Ám Mia ezúttal rátapint a lényegre. A valóságban ez távolról sem ilyen örök életű dolog.

Hirtelen állok fel, a székem hangosan nyikorogva csúszik hátra. Szó nélkül hagyom el az asztalt és még a tálcámat is ott felejttem, de nem érdekel. Dühös vagyok, és csalódott, amiért hagytam, hogy megtévesszen ez a hülye álmodás vagy időutazás, vagy bármi is ez! Igazából a valóságban egyáltalán nem ilyen idilli a helyzet, és hiába jópofizunk most, ez mit sem változtat a jelenemen.

– Hé, hé! Szélvész! – ér utol Sawyer és elém pozicionálja magát. – Megint besokalltál?

Szeretném kiadni magamból, hogy ez nem a valóság, és semmi nem valós abból, ami itt történik, de csak farkasszemet nézek vele, összeszorított szájjal.

Ezek a beszélgetések sose játszódtak le. Nem úgy van, ahogy Sawyer mondta. Nem újraélem a gimit. Mint egy börtönbe, úgy vagyok idezárva, miközben hamis valóságokkal szembesülök. Úgy érzem, menten sírva fakadok. A napját sem tudom már, mikor sírtam utoljára, de most annyira tehetetlennek és kilátástalannak érzem a helyzetemet, hogy kezd eluralkodni rajtam a kétségbeesés. És még csak felébredni sem tudok... Az egészre nincs egy szemernyi ráhatásom sem, és ez kikészít.

– Tudom, mit gondolsz. De ez is valóság. Még ha ők nem is emlékeznek majd erre, mi akkor is fogunk – közli elszántan, mintha ez valójában jó lenne.

Nagyot sóhajtok, mert pontosan ez a bajom. Az ebédlőhöz vezető lépcsősoron állunk, hátamat a falnak vetem, míg Sawyer velem szemben áll és engem figyel. Elfordítom a fejem, mintha csak akkor tudna belelátni, mikor a szemembe néz. Nem akarom, hogy továbbra is olvasson a gondolataimban és az érzelmeimben, de azt sem tudom, hogyan kéne elrejtennem őket előle.

Az általa mondottak elárulják, hogy tud mindenről. Nem mintha akkora sztoriról lenne itt szó. Az anya elköltözését követő hat hétben elbújtam a világ elől. Nem mentem sehova, visszautasítottam minden közeledést, programot és kezdeményezést. Nem akartam senkivel sem megbeszélni a problémáimat, egyfajta depresszióba süllyedtem. Egész nap ágyban voltam, sorozatokat bámultam és minden erőmmel arra törekedtem, hogy ne vegyek tudomást arról, ami körülöttem zajlik. Kiváltam a baráti társaságunkból és mikor újra beszéltem Miával, veszekedtünk. Ő mérges volt, mert egy szó nélkül eltűntem, én meg azért voltam pipa, hogy nekem van problémám, mégis engem hibáztat. Utólag persze megbántam, mert mindkettőnk érvelésében volt igazság, és nem vettem észre, hogy mennyire aggódott értem. Mégsem tettem semmit.

– Szélvész – kezdi gyengéd és megnyugtató hangon. – Nem számít, hogy nem emlékeznek rá. Ezek a kis csevegések nem befolyásolják a jövőd alakulását. Az fontos, hogy te igenis emlékszel.

– De miért? Miért jó nekem, hogy emlékszem valamire, ami meg sem történt?

– Nem az emlék a lényeg, hanem az érzés, ami hozzá párosul – feleli, tekintetét mélyen az enyémbe fúrva.

Meleg, borostyánszínű szemét nézem. Arca közel van az enyémhez, és teste a jól ismert megnyugtató aurát sugározza.

Aztán megint kinyitja a száját, amivel máris megtöri a varázst.

– Hadd kísérjelek el a hétvégén!

Kiábrándulva ereszttem le a vállamat.

– Te aztán sose adod fel, mi? – Sóhajtok egy hatalmasat és már tudom, hogy nem fogok nemet mondani neki. Már a pudingok mellé csatolt kisfiús mosolynál is tudtam.

– Nem. Vannak alkalmak, amikor nincs esély, és el kell engedni a dolgot, de ez egyáltalán nem olyan. Én nem hagyom annyiban. Egyszer már hagytam, hogy magadra maradj és megszakítsd a barátságunkat, de ezúttal nem áll szándékomban – közli elszántan.

Van abban valami, ahogy kihangsúlyozza az „én” szócskát, de nem háborodom fel rajta. Ha célzásnak szánja, jogosan teszi. Egy ideje már magamévá tettem ezt az életszemléletet, ami szerint sokkal könnyebb mindent harc nélkül feladni. Belefásultam a küzdelmekbe, és ha ő ezt a szememre kívánja vetni, hát csak tegye. Alapvetően már az is kimerít, hogy folyamatosan nemet mondjak neki.

– Legyen.

11. FEJEZET

– Én mondtam, hogy menjünk vonattal – csóválom a fejem, miközben Sawyer a leeresztett hátsó gumit vizslatja.

– Én meg erre azt mondtam, hogy nem kell, mert elviszlek kocsival – feleli szórakozottan. – Most, hogy tisztáztuk, ki mit mondott, ideje kereket cserélni.

A természetes aranybarna Dacia Duster az út szélén parkol, mivel öt perccel ezelőtt kénytelenek voltunk félreállni, mert leeresztett az egyik kereke. Sawyer a kocsi hátuljához megy, és kinyitja a csomagtartót. Az aszfaltra teszi az emelőt, majd kezembe nyomja a kerékkulcsot és előhalássza a pótkereket a csomagtartó aljából. Egy szál tengerészkék pólóban és világos farmer rövidnadrágban gurítja előre.

Csináltam már ilyet apával, úgyhogy nem teljesen ismeretlen a téma. Miután sikeresen végrehajtjuk a cserét, Sawyer elégedetten szemléli az eredményt.

– Nem számít, ha problémák merülnek fel mindaddig, amíg meg lehet őket oldani – söprögeti le kezéről a koszt és szokás szerint tündököl az optimizmustól. – Sőt, ezt történetesen együtt csináltuk meg. Látod? Jó csapat vagyunk! Megy a kerékcseré és az időutazás is.

Nem tudom, hogy csinálja, de számomra ez továbbra sem ennyire természetes. A normális emberek nem vesznek részt időutazáson. Nem töltik azzal a hétvégét, akivel évek óta nem beszéltek, csak mert mindketten időutazók. Ez teljességgel szembemegy mindazzal, amit hétköznapiak lehet nevezni. Így hát nagy sóhajjal magára hagyom Sawyert, és míg elteszi a lyukas kereket, én visszamászom az anyósülésre.

– És hogy van apukád? – érdeklődik, miután ismét útnak indulunk.

– Jól – felelem tömören.

– Hogyhogy elköltözött? – folytatja a faggatózást.

– Találkozott egy nővel, és ott költöztek össze – adom meg ismét a lehető legtömörebb választ.

– Ó! – hökken meg Sawyer, majd óvatosabbra veszi a figurát. – És ezzel a nővel talán akkoriban... – kezdi, de sietve közbevágozok.

– Nem! Semmi ilyesmi nem történt.

– Akkor miért süt rólad az ellenszenv, mikor azt mondod, „egy nővel”? – érdeklődik.

– Nem ellenszenves, oké? Nagyon rendes és szereti apát. Amíg apa boldog, addig semmi bajom nem is lesz vele – bámulok ki az ablakon.

– Mégsem változtál olyan sokat, mint hittem – szólal meg lágyan Sawyer –, hisz még mindig feltétel nélkül szeretsz.

Az első, ami kibukik belőlem, egy kurta nevetés.

– Azt hiszem, összekeversz magaddal. Én önző vagyok, és büszke, aki nem lát tovább a saját problémáin.

Ezért nem hívom túl gyakran se anyát, se apát. Ezért nem rendezem a barátságomat sem Miával, sem a többiekkel.

– Talán így van – mosolyog halványan –, talán nem.

Nem tudok mit kezdeni a rejtélyes megfogalmazásával.

– Ugyan mire mennék vele, ha utálnám? – terelek vissza a témához. – Attól nem lenne jobb nekem.

– Nos, ez így van, mégis sokan szeretnek úgy gondolkodni, hogy „ha valami nem lehet az enyém”, vagy ha „valami másnak megadatott, de nekem nem”, akkor „inkább ne legyen nekik se jó”. Vagy „legyen csak nekem jó”. De olyan verzió ritkábban fordul elő, hogy képes szívből örülni a másik sikerének és boldogságának, még akkor is, ha közben ő maga szenved.

Egyértelműen többet lát ebbe bele, mint ami. Örülök apának. Örülök, hogy nem magányos, örülök, hogy nem szenved, örülök, hogy boldog. De ez az öröm valahogy nem egészen az a komplex, mindenre kiterjedő jóérzés.

– Szerintem eltúlzod. Nem kell piedesztálra emelni, csak mert szeretem a saját apámat és azon vagyok, hogy örüljek annak, ha boldog.

– Pont az benne a különleges, hogy így látod. Annak ellenére, hogy közben láthatóan rossz érzések is mardosnak.

– Fejezd be az analizálásomat, oké? – nézek rá most már haragosan.

– Oké! – engedi el a kormányt egy pillanatra és védekezően felemeli a kezét. – Akarod, hogy valami másról beszéljünk?

– Nem.

– Mondjuk az én családomról?

– Nem!

– Akkor az időutazásról?

– Pláne nem! Inkább alszom egyet – fordulok el, és tarkómat a háttámlának döntve lehunyom a szemem.

Persze, nem tudok elaludni. Inkább a mellettünk elsuhanó tájat figyelem. Az ablakok le vannak eresztve, Sawyer a párkányon könyökölve tartja a kormányt, ujjaival a rádióból szóló *Release me*-feldolgozás ritmusát dobolja. Kezét és arcát tűzi a tizenegy órai nap, de nem visel napszemüveget, helyette lenyitja a napellenzőt. Mellettünk az óceán terül el, és imádom ezt az utat, amiért egy hosszú szakaszon rálátni róla a partra. Az én oldalamon nagy fák, pálmák és eukaliptuszok sorakoznak. Az út mellett, az óceán felől biztonságos távolságban egy bicikliút is halad, amin sokszor tekertünk fiatalabb koromban.

Amikor apa először beszélt nekem arról, hogy megismerkedett valakivel, az első reakcióm egyértelműen őszinte mosoly volt. Olyan életteli fényt véltem felfedezni a szemében, amit már jó ideje nem, és örültem neki, hogy ilyennek látom. Akkoriban már rég nem volt olyan közeli és bizalmas a viszonyunk, mint gyerekkoromban, így nem beszélt nekem túl sokat Caroline-ról, én pedig pont emiatt teljesen el tudtam érzelmileg zárkózni az egész helyzettől. Aztán mikor először találkoztam vele, szinte arcon ütött a valóság. Vacsorázni mentünk, és akkor szembesültem vele, hogy az apám szerelmes egy számomra vadidegen nőbe. Ölelő karja Caroline dereka körül, szerelmes pillantásai és tószítja, melyben azt mondta, milyen hálás, mert nem is hitte volna, hogy még egyszer szerelmes lehet az életben, rádöbbsentett, hogy tényleg van valakije, aki nem az anyám. Bizonyára én vagyok kicsinyes, amiért egyedül engem érintett rosszul ez, és csak én nem tudtam mit kezdeni vele. Ettől függetlenül sosem bántam vele illetlenül, nem büntettem a haragommal, vagy ilyesmi, csak tartottam tőle a távolságot. Ahogy apától is.

Anya esete kicsit másmilyen volt. Ő már hamarabb kapcsolatra lépett a kollégájával, Tristannal, mint apa Caroline-nal, csak hogy titkolta. Azt gondolta, korai lenne ez nekem, az elköltözése után fél évvel, és csak akkor számolt be az új párjáról, mikor kiderült, hogy terhes tőle, amit nem terveztek. Mondanám, hogy másodszorra sokkal jobban viseltem a dolgot, de hazugság volna. Arról nem is beszélve, hogy nemcsak Tristant mutatta be, hanem a fiát, Azielt is. Gyakorlatilag percek alatt fény derült mindenre: hogy együtt fognak élni, és attól fogva ők is a családukhoz tartoznak. Aznap egész álló este az újdonsült 11 éves mostohaöcsémre koncentráltam, aki ugyanolyan makacsul préselte össze az ajkait, ahogy én is szoktam.

Szóval két családom lett. Kettő is lett, de mégis egyedül maradtam. Két szék között a pad alá estem, mert hiába a két család, ha mindkettőtől

teljesen kívülállónak érzem magamat.

Megint arra gondolok, mennyire rosszul kezelem a változásokat és a konfliktusokat, hisz rendszerint csak menekülni akarok. És nem elég, hogy itt van ez az időutazás-dolog, ami elől nemcsak hogy megszökni sem tudok, de még egészen apró ráhatásom sincs. A hab a tortán pedig maga Sawyer. Ahányszor ránézek, ahányszor kiderít valami apróságot az életemből vagy rólam, süt a tekintetéből, hogy belém lát. Fokozatosan rakja össze a képet, hol csalódik bennem, amiért nem az vagyok, aki régen voltam, hol reménykedik, amiért felfedez valamit a gimis Szélvészből.

Nem akarom, hogy rájöjjön a gondolataimra és az érzéseimre. Ez egyszerűen nem fair. Az ember azért nem mondja el bizonyos érzéseit vagy titkait másoknak, mert nem akarja, hogy tudjanak róluk. Nem akarja, hogy sajnálják, szánják vagy csak szomorúan tudomásul vegyék, hogy amit benne keresnek, az talán már nincs is ott. És főleg nem akarja, hogy pont azok szembesüljenek ezzel, akik szemében nem akar egyre kisebbnek és kisebbnek látszani.

12. FEJEZET

Délre már Port Perlában vagyunk, és rögtön apáék garázsában kezdünk.

– Miért van itt ennyi cuccod? – kérdezősködik Sawyer a helyiség tartalmát szemlélve.

– Mert túl kicsi az albim – adom meg a logikus választ.

Hát igen, az a belvárosi kis lakás eltörpül apa kertvárosi háza mellett. Itt csak a garázsában van legalább két kocsinak elegendő hely, ahol őrizgetheti ezeket a (szerintem a legtöbb esetben leginkább haszontalan) kacatokat.

A szüleim szerették volna megtámogatni a függetlenedésem és a költözésem, de túl makacs és dühös voltam ahhoz, hogy elfogadjam. Volt félretett pénzem és némi örökségem is a nagymamámtól, ezekből kerestem albérletet, a munkám pedig elég bevételt hozott, hogy fedezni tudjam a költségeimet.

– És ez még nem minden! Látnád a padlást, Saw – ingatja a fejét apa, ahogy besétál a kocsibejáró irányából.

– És miféle kincseket rejtene a dobozok? – kíváncsiskodik Sawyer.

– Gyermekkori rajzok, képek, alkotások. Az összes érem, kupa és elismerés, de van egy csomó régi játék, ruha meg ilyesmik – sorolja apa, majd büszkén átkarolja a vállamat.

– A kedvenc rajzai és művei Reverie-től pedig a dolgozószobájának falait díszítik – kerül elő Caroline is.

– Mindenképp szeretném azokat is megnézni! – lelkesedik Sawyer, majd megköszöni Caroline-nak a mentás-citromos hűsítőt, amit kihozott nekünk.

– És te mivel foglalkozol, Sawyer? – érdeklődik.

– Egy építészirodánál dolgozom, mellette pedig még a mesterképzésre járok.

Miközben beszél, én ráerősen a dobozokat nyitogatom, és azon morfondírozom, talán ideje lenne szelektálni ezt-azt. Legalább a ruhákat meg a játékokat eladományozhatnánk.

– És hogy vannak a szüleid? – kérdezi apa.

– Jól, köszönöm. Nagy unokalázban égnek, mert a nővéremnek két éve született meg a kislánya.

Megmerevedem a mozdulatom közepette, és a gólyatáboros zöld pólót szorongatva hallgatom a beszélgetést. Mióta ismét beszélő viszonyban

vagyunk, Sawyer állandóan faggat és egyre több mindent derít ki a magánéletemről, miközben én igyekszem teljesen elzárkózni tőle. Ám a távolságtartás nemcsak azt jelenti, hogy nem akarom beavatni őt a saját életem részleteibe, hanem hogy mindeddig az ő életének történéseitől is elhatároltam magam.

Megint az érzéseimmal csatározom. Egyrészt nagyon is érdekel, mi van Sawyerrel, ugyanakkor minél kevesebbet tudok róla, annál kevésbé kötődöm hozzá. Nem akarok beleesni abba a csapdába, hogy közel kerülök hozzá, megnyílok felé, majd mikor megszűnik a közös időutazás, hirtelen megint egyedül találom magam, amiért onnantól kezdve már semmi nem tart minket össze.

– Ó, egy kislány! Biztosan tündéri!

– Igen, van is róla néhány fotóm – kapja elő a telefonját lelkesen Sawyer, és mutat néhány képet apának meg Caroline-nak, akik persze rögtön odavannak a kicsiért. – A legédesebb unokahúg a világon!

Történetesen tudok a kislány létezéséről, hiszen ott virít Sawyer Instagram- és Facebook-oldalán, így az információ nem újdonság, csak Sawyer arckifejezése az, ahogy az unokahúgáról beszél. Sugárzik róla a büszkeség és a feltétel nélküli szeretet.

– És hogy hívják? – érdeklődik apa.

– Sophie.

Ezek után még jó ideig elcsevegnek hármasban Sophie-ról, Sawyer nővéréről és a családjáról. Végül apa és Caroline magunkra hagy minket, hogy előkészítsék a vacsorára tervezett kinti sütögetés hozzávalóit.

A földön ülve túrok át éppen egy ruhákkal teli dobozt, miközben Sawyer leemel egy másikat a polcról és helyet foglal velem szemben. Nem nézek rá, miközben a nővéréről és a kislányáról kérdezek.

– Tudod, Say már majdnem 28. Mondjuk az esküvőt el kellett halasztaniuk, mert a pocakjával sehogy sem fért volna bele a ruhájába – meséli.

Saydee Woodrow-t, Sawyer nővérét én is ismerem a gimiből. Elsősök voltunk, amikor Say végzős, így Sawyeren és az akkori diáktanácson keresztül (aminek mellesleg Say volt az elnöke) volt alkalmunk megismerni őt. Hasonlóan tiszta és szeretetre méltó személyiség, mint az öccse, csak jóval szókimondóbb és kevésbé simulékony. Plusz kifejezetten muris, hogy az egyiküknek Say,* míg a másikuknak Saw** a beceneve.

– És mikor házasodnak?

– Majd novemberben.

Az még jó pár hónap.

Nem mondok egyebet, néhány másodperccel később azonban egy telefon kúszik a látóterembe, és a kijelző kezdőképén Sawyer áll, a nyakában pedig Sophie ül. Mindketten szélesen mosolyognak. A lány haja szőke, a szeme kék, és meg mernék esküdni rá, hogy már most is hasonlít a nagybátyjára.

– Nagyon szép! – dicsérem őszintén.

– Szerintem is. Ő a szemem fénye – mosolyog büszkén.

A korábbi beszélgetés során az is elhangzott, hogy nem csupán a nagybátyja, de a keresztapja is a kislánynak. Az jut eszembe, akár az apja is lehetne, én pedig simán lehetnék az anyja a kétéves féltestvéremnek. Hiszen például Tammynek is van gyereke. Én abszolút nem állok még készen az anyaságra, főleg mert saját magammal sem sikerül egyenesbe jönnöm. Alapvetően teljesen normális, ha két egyidős ember különböző utakon jár, hiszen nem kell mindannyiunknak ugyanabban a tempóban haladnia, mégis van bennem egy rossz érzés, mintha kötelességem lenne előremozdulni.

Elrakja a telefonját és maga elé húzza a barna kartondobozt.

– Ó, ezt nézd! Ez érmeikkel van tele! – emel ki egy aranymedált. – *Diákolimpia, északi régió, I. hely. 2013* – olvassa fel a belekarcolt szöveget.

Odapillantok, de nem különösen hoz lázba a látvány.

– Emlékszem, milyen elképesztőt futottál akkor – idézi fel a tizedikben tartott versenyt. – Azt gondoltam: „hú, de menő ez a csaj”.

Megint a világ legtermészetesebb könnyedségével tesz tárgyilagos kijelentést, ami számára valószínűleg nem bír nagy jelentőséggel.

– Miért nem futsz már? – érdeklődik.

– Egy idő után már nem leltem örömet benne. Nem volt kedvem folytatni, és kész – vonom meg a vállam, de persze nem hagyja ennyiben. A dobozra könyökölve közelebb hajol.

– Elmehténénk holnap reggel futni – ajánlja, mintha nem is hallotta volna az előbbi szavaimat.

– Kösz, nem.

– Biztos? Jó buli lenne! Ezer éve nem futottunk együtt! – próbálkozik.

– Nincs kedvem – utasítom el. – Inkább aludni fogok reggel, ha már álmomban is te gyötörsz – forgatom a szememet.

– Tényleg! A gimiben is futhatunk! Nem is kell várnunk holnap reggelig – lelkesedik, mire az alsó ajkamba harapok. Basszus, csak olajat öntöttem a tűzre!

– Egyébként mi lenne, ha felriadnánk éjszaka? Ha visszaalszunk, ugyanoda kerülünk vissza, ahol abbahagytuk? – vetem fel a töri és a matek közötti szünetben.

– Fogalmam sincs, én mindig átalszom az éjszakákat – töpreng. – De mivel nem kerülünk egy éjszaka más napra, valószínűleg ha most felébrednél, majd visszatérnél ide, én ugyanitt várnalak.

– Csak addig zombi lennék?

Sawyerrel elkezdtek zombinak nevezni azt a változatunkat, akik akkor vagyunk, mikor még nem álmodunk. Például ha az egyikünk korábban elalszik, és ezáltal előbb kerül vissza a gimibe, akkor, míg a másikunk meg nem érkezik, helyette csak a zombiváltozata van jelen.

– Nem bírom annyira zombi-Szélvészt. Mindig meglepetten méreget, amikor kérdezgetem tőle, hogy te vagy-e az – húzza el a száját Sawyer.

– Akkor ne aludj el hamarabb – tanácsolom.

– De nem tudok mit tenni, egyszerűen csak behunyom a szemem és már alszom is...

Legszívesebben megmondanám neki, hogy örüljön, amiért könnyen elalszik, mert nekem minimum fél órába, de inkább egy egészbe telik, mire sikerül valahogy álomba erőszakolnom magamat. És abban az egy órában a lehető legrosszabb dolgok jutnak eszembe, eleinte összevissza forgolódom, majd magzatpózba húzom magam, míg végül már azért vagyok ideges, hogy nem sikerül elaludnom.

– Mondtam, hogy aludjunk együtt, ha már egy helyen tartózkodunk – hozza fel az esti témát Sawyer.

– Én meg mondtam, hogy eszem ágában sincs veled aludni.

– Pedig klassz lenne. Ha megvárnám, hogy előbb aludj el, figyelhetnék, hogy mi történik a testeddel, míg időutazol!

– Először is, figyelni álmomban elég perverz dolog. Másodszor pedig inkább nem akarom tudni, mi történik a testemmel éjszakánként...

– Semmiről se akarsz tudni – biggyeszi le az alsó ajkát csalódottan.

Ráhagyom, mert igaza van. Így is éppen elég tétel áll már a „sikertelen feldolgozás” című listámon.

13. FEJEZET

Vasárnap reggel arra ébredek, hogy valaki bökdös. Nem viccelek. A zaklatóm a jelek szerint azt találja a leghatásosabb keltegetésnek, ha az arcomat bökdösi a mutatóujjával. Mondjuk valaki tájékoztathatná, hogy amíg ilyen gyengéden csinálja, addig a félálomban levő személy inkább azt az utat választja, hogy nem törődik vele és visszaalszik. Valószínűleg a behatoló is érzékeli, hogy nem elég hatékony a módszere, mert megszólal.

– Szélvész! Hé, Szélvész! – folytatja a reggeli terrorizálásomat Sawyer, mire nemes egyszerűséggel a fejemre húzom a paplant.

– Már kilenc óra van, menjünk futni! – ömleszt rá a már reggel is lelkesedéstől túlcsorduló személyiségét. Válaszul csak egy morgást hallatok.

Egyáltalán mi az, hogy *már*? A legjobb indulattal is *még* csak kilenc óra van.

– Gyerünk, Szélvész! Menjünk futni! – unszol tovább.

– Menj csak – dűnnyögöm végül a párnámba és a szememet szorosan behunyva tartom, mert tudom, hogy ha kinyitom, akkor elveszítem a visszaalvás utolsó reményét is.

– De én veled szeretnék menni! Nem is ismerem a környéket!

– Nyugi, én se.

– Gyerünk, Szélvész! Megtaláltam az egyik futócipőd a padláson.

– Akkor húzd a fejedre és ismerkedj meg a vidékkel! – tanácsolom neki.

– Mogorva vagy reggel! – érkezik a meglehetősen jókedvű válasz, mire nagyot sóhajtva leeresztem a paplant és fél szemmel Sawyerre sandítok.

Rövid szürke sportnadrágot visel, és fehér pólót.

– Előre kiterveltet, hogy futni kényszerítesz a hétvégén? – hüledezem a szerkója láttán.

– Dehogy, apukád adott kölcsön megfelelő szettet – rázza a fejét.

Valóban mintha bővebb lenne a felső a kelleténél, hiszen apának a válla is szélesebb, és a pocakja is nagyobb. Mellesleg hihetetlen, hogy egyesek bárkivel és bármikor könnyedén megtalálják a közös hangot és feszengetés nélkül kölcsönkérik például egy sportszerelést. Vajon mivel érdemeltem ki, hogy alvás és semmittevés helyett vasárnap reggel az egyszerűen fárasztóan lelkes Sawyer Woodrow-val kell futnom?

Ez a kérdés még húsz perccel később is ott motoszkál a fejemben. Immáron pizsama helyett rövid sportnadrágban és egyszerű ujjatlan pólóban nyújtok a kertben. Próbálom felidézni, hogyan is vett erre rá Sawyer, de képtelen vagyok. Ilyesmi már korábban is történt, mégis megdöbbenő és persze legalább annyira bosszantó is, hogy már vagy két éve nem voltam futni, ez a srác pedig csak úgy forgatta a lapokat, hogy pillanatokon belül sikerült rádumálnia.

Egymással szemben, terpeszülésben helyezkedünk el a fűben, a talpunk összeér. Sawyer arról kíváncsiskodik, hogy mikor voltam utoljára futni, közben felém nyújtja a kezét, én pedig belecsúsztatom tenyerébe a sajátomat. Először ő húz maga felé, majd én őt.

– Nem hiszem el, hogy még álmunkban sem voltál hajlandó futni velem – vág megrovó arcot, és szándékosan nem enged el, mikor én már kiegyenesedni szeretnék. – Pedig milyen jókat versenyeztünk a gimiben!

– Az a gimiben volt – próbálom rövidre zárni a beszélgetést, de persze hajthatatlan.

– Minden éjjel a gimiben vagyunk – vitatkozik.

– Igen, de ettől még nem vagyunk megint ott.

– Pont ezt mondom, hogy de. Igenis ott vagyunk – kontrázik, és bár ez az eszmecsere nem vezet sehova, mégsem hátrálok meg.

– Csak az élet viccel meg minket, de valójában nem vagyunk megint gimisek. Ha megint azok lennénk, nem a felnőtt énünk rekedt volna a gyermektestünkben.

– Túl sokat képzelsz bele – ingatja a fejét, miközben rajtam a sor, hogy húzzam a testét magam felé.

– Épp ellenkezőleg. Én vagyok az, aki nem lát bele többet, mint ami. Egy érthetetlen és értelmetlen időutazás, ami során semmi más nem történik, csak újraélünk mindent, ugyanúgy. De ha mégse ugyanúgy, akkor is ugyanúgy, mert nem változtathatunk semmin!

Útközben érezhetően kicsit belezavarodom a magyarázatba, de nem számít.

– Oké! – enged el Sawyer, és ahogy hirtelen megszűnik a tartása, elveszítem az egyensúlyom és elterülök a fűben. – Ó, bocs! Viszont kezdem megtanulni, hogyan működik mostanság az agyad, és világos, hogy egyelőre megingathatatlan vagy e téren, így nem erőszakoskodom.

– Ez a futásra is vonatkozik? – meredek a tiszta kék égre.

– Ne is álmodj róla! Erre már rávettelek! – lép fölém és a kezét nyújtja, én pedig hagyom, hogy felhúzzon.

Két év alatt mozgás nélkül ellustul a test. Ez idő alatt nem figyeltem az egészséges táplálkozásra, rászoktam a cigire és teljesen elhatároltam magamat a rendszeres mozgástól. Egészen odáig fajult a helyzet, hogy a lépcsőházban mindig a liftet választom a gyaloglás helyett, ha pedig valamit a másik szobában felejték, inkább beletörődöm, mintsem hogy felkeljek érte a kanapéról.

A közös futásunk laza kocogásnak indul. Apa azt ajánlja, hogy menjünk fel a ház utcájának végébe, ami ugyan enyhe emelkedő, de ott majd nagy mezőket találunk, és mellettük, a széles földösvényen kellemes lesz futni. Már az emelkedőt is alig bírom, de nem akarok megállni. Annyi év versenysport és futás után úgy érzem, szánalmas lenne most 200 méter után megtorpanni és elismerni, hogy képtelen vagyok továbbmenni. Be akarom bizonyítani magamnak, hogy legalább ennyit meg tudok csinálni, de mikor megérkezünk a réthez, nem bírom tovább. Tenyeremet az oldalamra szorítom, a szívem szaporán ver és olyan, mintha ki akarna ugrani a mellkasomból. Nem tudom eldönteni, mi fáj jobban, az égő tüdőm vagy a szűrő oldalam. A szám kiszáradt, izzadok, és a talpam is sajog. Esküszöm, mintha még a világ is forogna velem, így szorosan lehunyom a szemem és elterülök a földön.

– Jesszus, Szélvész! – hallom Sawyer hangját, majd kezeket érzek a derekamon.

Könnyedén talpra állít, és nem enged el.

– Ne feküdj le, még a végén elájulsz – tanácsolja. – Inkább sétáljunk.

Hagyom, hogy oldalról támogasson, és lassan kinyitom a szemem. Nem mintha le akartam volna feküdni, inkább úgy éreztem, vagy ez, vagy összeesem.

– A fenébe, hogy olyan makacs vagy! – szid meg. – Miért nem szóltál már félúton, hogy tartsunk szünetet?

Összeszorítom a számat és nem felelek.

– Te meg a büszkeséged... Azt gondoltad, hogy „még bírom”, nem igaz? Csak akkor állsz le, mikor már majdnem elájulsz... Ez annyira rád vall! – folytatja a fejmosást, és hálás vagyok, amiért nem az életstílusom miatt ostromoz, ami idejuttatott, hanem csak szimplán a személyiségem miatt.

Felsandítok rá, és arra leszek figyelmes, hogy halvány mosoly jelenik meg az arcán. Egyik kezével a derekamat öleli, másikkal a hozzá közelebb

levő bal könyökömet fogja.

– Mi olyan vicces? – érdeklődöm, és azon vagyok, hogy a kiszáradt számmal nyeljek valahogy egy hatalmasat. Olyan, mintha a nyelvem a szájpadrásomra tapadt volna.

– Egy újabb dolog, amiben nem változtál – pillant le rám elégedetten.

– Listát vezetsz, vagy mi? – vágok fancsali képet.

Falra tudnék mászni, ahányszor csak emlékeztet, hogy a gimis énem mennyivel jobb volt.

– Olyasmi – feleli rejtélyesen. – Na, gyerünk, nagy levegő. Orron be, szájon ki. Fújd ki magad, aztán megint megpróbálkozunk a mozgással – fenyeget, én pedig arra gondolok, hogy mégiscsak jobb lett volna elájulni.

A közel halálos kimenetelű futást követően újabb kutakodásba kezdünk, míg végre-valahára megtaláljuk az ellenőrzőmet. Örülök, hogy megvan, mert ki tudja, mi lett volna, ha nem kerül elő. Még a végén a következő hétvégét is azzal tölténém, hogy apáék garázsában turkálók Sawyerrel, reggel meg futásra kényszerülök.

A kis könyvecskében négyes a felelet, amin Sawyer persze lelkesedik, míg én inkább csak újabb bizonyíték birtokában beletörődöm, hogy ha tényleg időutazunk, valóban nem fogunk tudni megváltoztatni az égvilágon semmit se. Ebédre még maradunk apáéknál, aztán összeszedjük a cuccainkat és berámolunk Sawyer kocsijába.

Elviszünk magunkkal néhány dobozt is, amiket adományozásra pakoltam össze. Mindenről megkérdeztem apát, nehogy valami olyasmitől váljunk meg, ami neki fontos. Sikerült négydoboznyi cuccot összeszednem, Sawyerrel a csomagtartóba tesszük, hogy aztán hazafelé beadjuk a Tiszta Szív civil szervezetnek. Alexis és én eljárunk hozzájuk önkénteskedni (rendszerint az óceán- és parttisztításban veszünk részt), így ismerjük őket és bízunk benne, hogy amit nekik adunk, az jó helyre kerül majd.

– Kellemes hétvége volt! – kezd bele a cseverészésbe rögtön indulás után Sawyer, de én csak a hűvös ablaküvegnek támasztom a homlokom és lehunyom a szemem.

– Alszom egyet.

– Rendben.

Kétpercnyi csend következik, majd kipattan a szemem és kérdően bámulok rá.

- Ha napközben szundítok, miért nem utazom vissza az időben?
- Jó meglátás! Talán azért, mert csak akkor tudunk utazni, ha mindketten alszunk? – tippel.
- Akkor miért van az, hogy te előbb elalszol, és előbb visszarepülsz a gimibe? Az időutazás tudja, hogy hamarosan én is követlek?
- Talán az időutazásnak lelke van – sandít rám huncutul, mire elfintorodom.
- Erősen kétlem.
- Akkor csak az lehet a magyarázat, hogy éjszaka tudunk utazni, napközben nem.
- És ha én ébren töltök egy éjszakát, te egyedül maradsz a gimiben?
- Könnyen lehet.
- És mégis milyen időponttól számít egy éjszaka éjszakának? Ha nagyon fáradt vagyok és véletlen bealszom este hatkor, akkor már életbe lép a dolog?
- És miért van ennyi kérdésem, ha egyszer eddig azt sem akartam elhinni, hogy tényleg utazunk az időben?*
- Csupa olyat kérdezel, amire csak teszteléssel találhatunk válaszokat – figyelj az utat Sawyer, majd olyat talál mondani, amitől kis híján félrenyelek.
- Összeköltözhetnénk.
- Aha, és utána össze is házasodhatnánk – vágom rá szarkasztikusan. – Kicsit túlságosan is beleéled magad ebbe az egészbe, nem gondolod?
- Most megint vitatkozhatunk ezen, vagy simán elfogadhatjuk, hogy egyszerűen csak másképp látjuk a dolgokat és másképp állunk a helyzethez. Szerintem például az a rettentően fura, hogy benned csak most merültek fel ezek a kérdések. Sőt, most jutottál egyáltalán oda, hogy legyenek kérdéseid! Tudod te, milyen nagy dolog, hogy utazunk az időben? Szerinted ez hány embernek adatik meg? – Rám pillant, de én csak összezavarodva meredek vissza rá.
- Erre most tudnom kéne a választ? Simán lehet, hogy mindenki tud utazni az időben, csak senki nem meri bevallani másoknak, mert attól fél, hogy elmebetegnek gondolnák! Azt kell hogy mondjam, néha saját magamat is kicsit annak gondolom.
- Kizárt, hogy mindenki tudna utazni az időben – jelenti ki Sawyer.
- Talán a jelenben is megkérdezgetted a barátaidat, hogy képesek-e rá? – érdeklődöm.

- Nem erről van szó. Egyszerűen csak szerintem ez nem olyasmi, ami mindenkinek jár, oké? Ez egy adottság. Egy *esély*.
- Esély? Ugyan mire? – horkantok fel.
- A változásra.

- Miss Tempest! Miss Tempest! – szólongat az angoltanárunk, mire zavarodottan rázom meg a fejemet.
 - Tessék?
 - A versmondás, ha kérhetem. Elkezdené végre?
- Azon kapom magam, hogy kint állok az osztály előtt, és mindenki arra vár, hogy belekezdjek egy költeménybe, amit ugyan lehet, hogy el is tudnék szavalni, ha egyáltalán tisztában lennék vele, melyikről is van szó. Az az érzésem támad, hogy ez nem csupán álom. Komolyan visszautaztam az időben, most pedig szembe kell néznem a sok rám meredő szempárral és a tanárnő türelmetlen tekintetével. Fogalmam sincs, mit kellene mondanom, és mindent érzek, csak azt nem, hogy ez nem valóság. Az egyre növekvő kétségbeesésem ugyanis rettentően élethű. Földbe gyökerezik a lábam, és csak bámulok magam elé.
- Hirtelen Sawyer pattan fel az utolsó padból, hozzám szalad és határozottan megragadja a kezem, aztán együtt kirohanunk a teremből.
- Üdv újra itt! – mosolyog rám, miközben a lépcsőket szeljük.
 - Hová megyünk? – kérdezem.
 - Akárhová. Ahová csak szeretnél! – feleli, és valahogy olyan felszabadítóan hangzanak ezek a szavak.

14. FEJEZET

Sawyernek igaza van. Oda megyek, ahová csak szeretnék.

Időutazom, és ebben a világban nem számít semmi, hisz senki sem emlékszik az itt történtekekre se a jelenben, se a múltban. A felállás tehát roppant egyszerű: azt csinállok, amit csak akarok. És míg Sawyer összeszedi a táskánkat a teremből, én mosdólátogatásra hivatkozva lelépek a suliból. A portást, Mr. Mylest könnyű kijátszani, mert jószágos, pont elég alacsony és kellőképpen idős. Szerencse, hogy még csak 2012, mert két évvel később, mikor tizenegyedikesek voltunk, felszereltek a kijáráshoz egy ajtónyitó gombot, ami eléggé hangosan csipogott ahhoz, hogy ne lehessen észrevétlenül kiosonni.

Mivel még csak most kezdődik a mai napi időutazás, simán hazaérek, viszont azzal nem számolok, hogy dél lévén senki nincs otthon. A telefonom folyamatosan rezeg, Alexis meg Mia tudni szeretné, hová tűntem, és mivel nem akarom, hogy feleslegesen aggódjanak, azt hazudom, hirtelen felindulásból ellógtam az órákat. Lássuk be, ez nem valami jellemző rám, de nem akarok ezen rágódni.

Jó megint otthon lenni. A házban, amit egész életemben az otthonomnak tartottam, és amilyen otthonra azóta sem leltem. Egy részem teljesen tisztában van vele, hogy azzal, hogy ennyire ragaszkodom a tárgyakhoz, csak magamnak nehezítem meg a dolgokat, de egyszerűen olyan, mintha nem lennék ura az érzéseimnek. Ebben a házban éltem születésem óta, az egész gyerekkorom és az egész eddigi életem itt játszódtott le. Körbesétálok a kertben és sorra veszek minden számomra kedves helyszínt, tárgyat és emléket. Óvatosan megérintem a kedvenc pálmám levelét, melyet még a nagymamám nevelt csemetekora óta. Mióta elköltöztünk, egyszer sem néztem meg, mit tettek a házunkkal a vevők: kivágták-e a harmincéves fáinkat, átfestették-e a falakat vagy betemették-e a kert hátsó sarkában lévő tavacskát.

De ez nem is számít, mert most minden itt van, pontosan úgy, ahogyan hagytuk, ahogyan mi éltünk benne. És nemcsak hogy itt van, hanem az *enyém*. A karibi zöld medence vizén bambuszlevelek lebegnek, mert épp nem megy benne a szűrő. Eszembe jut, hogy kiskoromban mindig az *Elvitte a víz* jeleneteit játszottam el a medencében, ahol a matrac volt a hajóm, és ha sokáig rohangáltam körbe-körbe, még örvényt is tudtam generálni.

Most, hogy itthon vagyok, badarságnak tűnik, hogy az időutazások során félttem eljönni.

A tóban ott úszkálnak az aranyhalaink, és hirtelen a szomszéd hölgy macskája ugrik át a kerítésen.

– Hé, Ginger! – örülök meg neki, ő pedig a karomba mászik. – Emlékszel még rám?

A cica dorombol, miközben a szőrét simogatom, és rá se hederít a halakra. Ez a nagy szerencséje, mert ha Peterre, Egonra vagy Rayre fenné a fogát, közel sem lennék ilyen barátságos vele. Az aranyhalaink neveit a *Szellemirtók* című film ihlette, amiért fiatal koromban teljesen meg voltam örülve. Ami azt illeti, még most is nagyon szeretem a két eredeti részt, és mikor beteg vagyok, vagy nagyon letört, mindig azokat nézem.

– Persze hogy emlékszel, nagy GB – dűnnyögöm. – Ez egy olyan időszak, amikor jól ismerjük egymást.

Átvillan az agyamon a gondolat, hogy esetleg ha többet megtudnék az időutazásról, valahogy itt maradhatnék, ebben az évben. Biztos lenne rá mód. Sóvárogva gondolok rá, hogy mennyire jó lenne mindent újrakezdeni és innen folytatni. Elmélyülten simogatom Gingerbread puha tigriscsíkos bundáját.

Jobb lenne nekem itt. Sawyer azt mondta, az időutazás esély a változásra. Bár ő bizonyára nem így értette, de végül az is egy változás, ha itt ragadok.

Nem sok minden van a jövőmben, ami ne lenne meg itt is. Itt viszont egy rakat dolog van, ami nincs a jövőmben, kezdve az összes kapcsolatommal. Vannak barátaim, egy teljes, szerető családom, és egy hely, ami az otthonom. Itt boldog és kiegyensúlyozott lehetnék. Olyan élet ez, amelyet élni szeretnék, de ez a jövőmről egyáltalán nem mondható el. Miért volna jobb azt az életet élni? Ahol nincs meg semmim, amire vágnék, és teljesen korlátozottak a lehetőségeim? Nem akarok ott élni, ha itt is élhetek.

De persze fogalmam sincs, mik a játékszabályok, és hogyan maradhatnék itt.

Ébredés után egy csomó üzenet vár Sawyertől, így egészen egyszerűen kikapcsolom a telefonom, és az ágyra ejtem. Mellettem Hale alszik. Hason fekszik, fél arcát a párnába fúrva szuszog. Félmeztelen, a takaróm a

derekáig van csak felhúzva, napbarnított lábai kilógnak alóla. Arca kisimult, légzése egyenletes. Ő bezzeg biztosan nem utazik időt álmában.

Kelletlen sóhajtás közepette mászom ki az ágyból, hogy kávéfőzjek. Bugyiban és Hale pólójában csoszogok ki a konyhába. Mikor megszólal a csengő, gondolkodás nélkül, ösztönösen nyitom ki a nehéz fehér ajtót.

A küszöbön Sawyer áll. Rövidnadrágban, pólóban, kissé kócosan. Tekintete döbbszerűen kúszik le az arcomról a meztelen lábamra, mire elkerekedik a szemem, és bevágom az ajtót. Összeszorítom a fogamat és bár legszívesebben folytatnám a kávéfőzős projektet úgy, mintha mi sem történt volna, mégis a hálóba megyek és felhúzok egy pamut biciklisnadrágot. Hale ugyanabban a pozícióban alszik, arca meg sem rezdül. Valószínűleg ha ágyút durroztatnának a füle mellett, még arra sem ébredne fel. Elhagyom a hálót és behúzódom magam mögött az ajtót.

– Mit keresel itt? – köszöntöm Sawyert, miután újra kitárom előtte a bejárati ajtót.

Kezemet a kilincsen tartom, fejemet az ajtónak döntöm. Nem akarom behívni.

– Beszélni szeretnék veled – mondja, de sokkal inkább kérdésnek hangzik, mint kijelentésnek.

– Akkor beszélj.

– Tudom, hogy semmi jogom beleszólni, de... – kezdi, és arcán máris megjelenik az aggodalommal teli kényszeres megmentési arckifejezés.

– Ha tudod, akkor ne is szólj bele – tanácsolom.

– De segíteni szeretnék!

– Figyelj ide, Sawyer – tartom fel a kezemet, sikeresen beléfojtva a szót.

– Az emberek szólnak, mikor segítségre szorulnak.

– Te sosem szólsz! – vágja rá, de még én is tudom, hogy jó nagy hülyeséget mondtam. Jó lenne korrigálni, de semmi más nem jut eszembe.

– Talán mert nincs szükségem segítségre – emelem fel a hangomat, és a szóváltásunkra már Hale is felriad.

– Min vitatkoztok? – érdeklődik a hátam mögül, mire lehunyom a szemem.

Mély levegőt veszek, majd felé sandítok. A nappali és az előszoba között áll, meztelen vállát az ajtókeretnek támasztja, kezét összefonja a mellkasa előtt. Sawyer tekintete Hale-re vándorol, és szemmel láthatóan megdöbben a félmeztelen pasi láttán.

– Harvey? – szólal meg végül.

Bizonytalanul hátrébb lépek, mire Hale-nek is lehetősége nyílik megsejlelni Sawyeret.

– Woodrow? – Hale a kezét nyújtja, amit Sawyer vonakodva ugyan, de elfogad. Kezet ráznak, majd Hale visszahátrál.

– Szóval ismeritek egymást – nézek hol az egyikükre, hol a másikukra, és a homlokomat masszírozva veszem tudomásul, milyen kínos szituációba csöppentem.

– Igen. Az egyetemről. – Sawyer kicsit kábának tűnik.

– Az egyetemi zeneklubból – pontosít Hale, előhúzza a cigijét a zsebéből, és forgatni kezd egy szálat az ujjai között.

Hale basszusgitáros, és bár tudom, hogy egy egyetemre jártak Sawyerrel, mivel Hale három évvel idősebb, abban a hitben életem, hogy nem ismerik egymást. Vagy inkább abban, hogy még ha ismerik is, úgyse fognak összetalálkozni a jelenlétemben. Főleg nem az albérletemben.

– És ti honnan ismeritek egymást? – érdeklődik Hale.

Bírom benne, hogy ilyen lazán veszi a dolgokat.

– Osztálytársak voltunk a középiskolában – feleli gépiesen Sawyer.

Hale járátja közöttünk a tekintetét, míg végül megállapodik rajtam.

– Magatokra hagyjalak titeket? – kérdezi.

– Dehogy. Sawyer már amúgy is menni készült – vetek a vendégünkre sokatmondó pillantást, majd mikor veszi a célzást, lassan becsukom előtte az ajtót.

– Mi van köztetek? – kérdezi Hale, aztán a nappali széles ablakához megy és kinyitja. A hangsúly nem féltékenységről árulkodik, csak feltesz egy egyszerű kérdést.

– Semmi – válaszolom, mert azt mégsem mondhatom, hogy együtt utazunk az időben.

– Pedig Woodrow úgy néz rád, mint a sivatagban kóborló ember egy korty vízre.

– Ő mindenkire így néz, amikor azt hiszi, hogy az illető segítségre szorul.

Mindketten rágyújtunk és az ablakpárkányra könyökölve fújjuk ki a füstöt.

Hale nem minősíti a hallottakat. Ez az egyik oka annak, hogy jól érzem magamat vele. Nem szól bele abba, ami nem az ő dolga. Nem kezd szentbeszédbe, hogy szembesítsen a hibáimmal, nem analizál és nem is próbál pszichológust játszani, hogy rávezessen a hiányosságaimra. Nem

kell érzelmileg kiszolgáltatnom magam neki. Tiszteletben tartjuk egymás magánéletét, és nem lépjük át a határokat, amiket mi magunk jelöltünk ki.

Hale nem is firtatja tovább, hanem zuhanyozni megy, majd megreggelizünk és munkába indulunk. Egész nap feszült vagyok, a múlt jár a fejemben, az akkori életem és a mostani. Mikor délután hazaérek, azt érzem, hogy el akarok szabadulni innen. A lakásomból, Sawyertől és a valóságból. Összeszedek egy hétvégére elegendő cuccot és nem sokkal később elhagyom a lakást. Szólok anyának, hogy a hétvégére meglátogatnám őket.

Alig járok hozzájuk, és nem szoktam egész hétvégére maradni, főleg mert szombaton rendszerint dolgozom. Mr. Parsamyan mindig elenged, mikor nagy ritkán elkéredzkedem, de nem szeretnék visszaélni a jóindulatával.

Anyu új házasságában született féltestvérem, Rosie már két éves, Aziel, a mostohaöcsém pedig 13.

– Nocsak, te még élsz? – üdvözl Azy sajátos stílusában, miután ajtót nyit.

– Azt hittem, azért van a telefonod, hogy ha érdekel, élek-e, dobhass egy üzit – fintorgok, mire látványosan a füléhez emeli a telefonját, de nem történik semmi. – Ezt most értenem kéne?

– Tudod, épp téged hívlak, de érdekes módon semmi reakció.

Ösztönösen a zsebembe nyúlok, de nincs ott semmi. Lehajolok és a földre helyezett táskámban kezdek kutakodni, de nem járok sikerrel. Ezek szerint otthon felejtettem.

– Így írnak neked üzenetet, mi? – szegi fel az állát.

– Hülye egybeesés – bólintok, majd kiegyenesedve elfogadom a mai vereségemet.

Azy különleges gyerek, igazából külsőre és belsőre egyaránt. A teste vékony és karcsú, a haja éjfelete, a szeme sárgásbarna, az arca pedig szép és szimmetrikus. Mindig azt mondja, hogy az édesanyjától örökölte, és egyszer, mikor mutatott egy képet kettőjükről, egyértelműen látszott a hasonlóság. Hamar kialakult közöttünk ez az oda-vissza szólogatás, mert mindkettőnknek szokatlan és furcsa helyzet volt az új család. És tíz év korkülönbség ide vagy oda, jobb pillanatainkban szinte olyan, mintha egyidősek lennénk. Azynek nagyon hamar kellett megérnie, ezért sokkal felelősségteljesebb és komolyabb, mint a kortársai.

– Sziasztok! – lépek be a világos csempékkel kirakott konyhába, ahol anya és Tristan épp Rosie-t eteti.

– Rere! – köszönt a kishúgom mosolyogva. Mindenkit a keresztnéve első két betűjét megduplázva szólít. Kis kezeit felém nyújtva kéri, hogy megöleljem.

– Szia, kicsim – nyom egy puszit az arcomra anya.

– Bocsi, hogy ilyen váratlanul állítottam be.

– Mindig örömmel látunk, Revy – mosolyog rám Tristan.

– Ez nem igaz – szájal rögtön Azy. – Legközelebb minimum három nappal előbb szólj.

– Talán megzavartalak a nagy semmittevésben? – érdeklődöm, miközben átviszem a cuccom a vendégszobába. Azy szó nélkül segít átpakolni.

– Bármit is teszek éppen, zavar a jelenléted, szóval erről ennyit – grimaszol.

– Akkor menj máshova – súgom neki vigyorogva.

– Ez az én házam! – háborodik fel.

– Ez a szüleink háza. Akinek van saját lakása, az én vagyok.

– Csak béreled!

– De legalább te nem toppanhatsz be bármikor, ha kedved tartja – öltöm rá a nyelvemet.

– Dehogynem! Lényegében testvérek vagyunk!

– Mostohatestvérek – javítom ki feltartott mutatóujjal. Sosem hagyunk ki egyetlen alkalmat sem, hogy odategyünk a mostoha szót, de ez nem azért van, mert hangoztatni akarnánk. Inkább csak a köztünk lévő szurkálódás része.

– Nem kell emlékeztetned – vág kelletlen pofát, majd elhagyja a vendégszobát.

Este közös családi vacsorán veszek részt, ami nekik természetes, hiszen mindennap így esznek, csak ugyebár többnyire nélkülem. Megvan a családi hangulat, mégis érzem, hogy nem illek ide. Olyan témák, nevek és belső infók merülnek fel, amelyekről semmit sem tudok. És csak még rosszabb, mikor eszükbe jut, hogy én is itt vagyok, és elmagyarázzák, hogy kiről is van szó, vagy mi az adott sztori előzménye, de nyilvánvaló, hogy én vagyok az egyetlen az asztalnál, akinek szemernyi tudomása sincs ezekről.

Igazából anya és apa a válást megelőző fél évben már szinte sosem volt otthon egyszerre, és inkább csak egy lehetőségre vártak, hogy anyagi és egyéb szempontból megoldhassák a szétköltözést. Utáltam azt az időszakot.

Még annál is rosszabb volt, mint mikor anya elköltözött, vagy mikor eladtuk a házat. Együtt lakni úgy, hogy igazából nem is vagyunk együtt, szörnyen nyomasztó volt.

Mivel a válást követően én is hamar elköltöztem, nem tapasztaltam meg a mozaikcsaládi létet. A házunk eladásáig apával laktam, ezért lényegében teljesen kimaradtam anya új családjának mindennapjaiból. Persze, jelen voltam a húgom születésénél, és csak mert időnként meglátogatom őket, Tristan néha még most is vadidegennek tűnik. A két tesómmal könnyebb a helyzet, hisz az egyik még mindig nagyon pici, a másik pedig szórakoztató. Mintha egy haverommal vívnék szócsatákat.

Vacsora után anyáék Rosie szobájába mennek, hogy mesét olvassanak neki, én pedig visszavonulok ideiglenes lakhelyemre, a vendégszobába. Hallom, hogy nevetnek valamin, de nem tudom, hogy min. A lakásomban többnyire egyedül tartózkodom, ezért évek óta nem tapasztaltam meg azt a kellemes otthoni érzést, mikor este a szobádban vagy ugyan, de a többi helyiségben is égnek a fények, és halk beszélgetés meg nevetés szűrődik be a csukott ajtón. Most itt vagyok, és adott ez a környezet, mégsem kúszik kellemes melegség a mellkasomba.

A legutóbbi karácsony jut eszembe, amit velük töltöttem. Míg együtt éltünk, az ünnepi készülődés mindig egy meghatározott menetrendre épült, amin sosem akartunk változtatni. Én a fát díszítettem apával, ez amolyan közös hagyomány volt a számunkra, míg anya a vacsora előkészületeivel foglalatostkodott. Félúton közöttünk felállítottuk a lemezjátszót és a kedvenc karácsonyi CD-inket hallgattuk.

És az anya új családjával töltött karácsony nem azért volt nehéz, mert vadidegenek a díszek a fán, amiket nem én tettem fel apával, és olyan zenék szóltak a hangszórókból, amik nem a mi CD-inkről vannak, hanem mert idegennek éreztem az egészet. És soha nem is fogunk olyan természetes, kezdettől fogva adott érzést megélni közösen, mint amit az ember a saját családjában megtapasztal.

Elfordulok, és inkább azon morfondírozom, talán egész éjjel virrasztanom kellene, hogy elkerülhessem Sawyert. Bár fogalmam sincs, hogyan működik ez az időutazás-dolog, de a jelek szerint ha mondjuk napközben aludnék, amikor ő már ébren van, nagy valószínűséggel el tudnám kerülni. Persze fáradt vagyok, és kimerült mind testileg, mind lelkileg. És mindemellett elég magányos ahhoz, hogy ne akarjak egész éjszaka ébren unatkozni.

Lekapcsolom a villanyt és a hátamon fekve elterülök a széles franciaágyon. Minden erőmmel azon vagyok, hogy ne Sawyeren és az időutazáson agyaljak, de a gondolataim újra és újra arrafelé terelődnek. Nem vagyok olyan naiv, hogy azt higgyem, képes leszek egész életemen át bujkálni előle, ezért muszáj számolnom a következményekkel.

Az ajtó nyílásának halk, susogó hangja rángat ki a gondolataim közül, és a félhomályban arra leszek figyelmes, hogy Azy oszon a szobámba, majd bebújik mellém az ágyba.

– Most jön az, hogy gumikígyókat teszel a takaróm alá? – érdeklődöm.

– Nem vagyok ennyire gyerekes! – hóbörög.

– Igen, sajnos vicces sem vagy – értek egyet.

Az oldalára fordul, a kezére fekteti a fejét és engem figyel.

– Hogyhogy hazajöttél? – Van valami abban, ahogy a *haza* szót kimondja, de ezúttal magamban tartom a gondolataimat. Ez nekem nem otthon, hanem egy idegen ház, amit időnként meglátogatok.

– Nincsen különösebb oka – bámulom a plafont, mert képtelen lennék a szemébe hazudni.

– Hazug – elégedetlenkedik, és sajnos nem ez az első eset, hogy rajtakap.

– Mi vagy te, valami hazugságvizsgáló? – sóhajtok.

– A te bajod, hogy bénán hazudsz – vonja meg a vállát finoman. – Szóval?

– Csak épp... elkerülök valakit.

– Vagyis itt bujkálsz – érti meg rögvest.

– Így is fogalmazhatunk.

– És ki az, aki elől menekülsz?

– Egy középiskolai osztálytársam.

– Valami perverz zaklató, vagy mi?

– Inkább egy túlságosan kedves és közvetlen ember – pontosítok.

– A kedves emberek ijesztőek – ásít hatalmasat, a szeme lassan lecsukódik.

– Szerintem is – értek egyet, majd felé fordulok, és megsimítom a haját.

Persze, hiába megyek máshova, ahányszor álomba merülök, ugyanúgy a gimiben térek magamhoz. Nem totojázom sokat, rögtön lelépek, akár óra van éppen, akár ebédszünet. Három napon és három éjszakán át minden egyes alkalommal sikeresen meglógok Sawyer elől, de többnyire nem a

házunkba megyek, hanem anya vagy apa munkahelyére, hogy semmiképp se találhasson rám. A szüleim persze nem értik, mit keresek sulin kívül ilyenkor, de mindennap beadhatok nekik valami kamuszöveget (vagy akár ugyanazt), hogy milyen jó okkal maradok éppen távol az iskolától.

Ami anyát és apát illeti, a személyiségük nem különösebben más a múltban, mint a jövőmben. Mindkét helyen többnyire elégedettek és boldogok, de számomra egészen más élmény velük lenni *ebben* a gimis időszakban, hiszen akkor egymással voltak boldogok. Ráadásul a kapcsolatunk is egészen másképp működött akkoriban. Megvolt az a közvetlenség és egymás felé fordulás, amit mára már felváltott a távolságtartás. A múltban anya ismeri a gondolataimat, újra és újra megfejtí a kijelentéseim mögött bujkáló érzelmeket. Megdorgál, amiért lógok a suliból, míg apa azzal a végtelen szelídségével simogatja a fejem és mondja, hogy mivel sose rosszalkodom, ne csináljunk belőle ügyet. Akadnak olyan alkalmak is, hogy apa hazavisz, útközben felvesszük anyát is és újra együtt megyünk haza, közben megvitatjuk, kivel mi történt aznap. Végtelen megnyugvást jelent ismét gyereknek lenni és a szüleimmel élni. Olyan gondtalanság ez, amiről már egészen megfeledkeztem, mennyire fantasztikus érzés is.

Csütörtök éjszaka nagy mázlimra a lánymosdóban térek magamhoz, ráadásul a hatodik óra után, délután. Ennél jobban nem is alakulhatnának a dolgok! Kikémlelek az ajtón, majd mikor megbizonyosodom róla, hogy tiszta a levegő, egy nindzsát is megszégyenítő fürgeséggel szerzem meg a táskámat, azután hazanyargalok. Most kivételesen a házunkhoz megyek, mert péntek lévén korán számíthatok a szüleim hazatértére. A kapuhoz érve nekilátok előhalászni a kulcsomat a táskámból, de sehol sem találom. Türelmetlenül matatok a cuccok között, ám hiába. Az jár a fejemben, hogy el akarok szívni egy szál cigit, miközben újra áttúrom az oldaltáskám zsebeit.

– Nálam van – hallok meg egy ismerős hangot a hátam mögül, mire megpördülök. Sawyer kezében ott lóg a kulcsom, de mikor érte nyúlok, a magasba emeli.

Hátrálok egy lépést és karba fonom a kezemet.

– Add ide! Ehhez nincs jogod! – sziszegem.

A tekintete megvillan, majd egy jól irányzott mozdulattal áthajítja a kerítésem a kulcsot. A kerítés nem a miénk, hiszen nekünk csak a házunk nyílik az utcáról, de nekem így is jó, mivel megmászható. Ám mikor utánaindulok, Sawyer elkapja a vállam és maga felé fordít.

– Átesel a ló túloldalára, Szélvész! – Kényszerít, hogy a szemébe nézzek.

Megint feszült, és lassan díjat osztogathatnának nekem, amiért Sawyer Woodrow évente kétszeri ingerültségének előidézője mindkétszer én vagyok.

– Semmi közöd hozzá, Sawyer – közlöm vele szilárdan, de ez persze nem elég neki ahhoz, hogy elengedjen.

– Abba kell hagynod! Csak ártasz magadnak! – ráz meg egy picit, mintha ezzel észhez téríthetne.

Tekintete kétségbeesett és aggodalommal teli. Le akarom rázni a kezét, de nem engedi.

– Hagytam neked egy kis időt, de ahogy elnézlek, csak rosszabbra fordultak a dolgok. Nem használhatod erre az időutazást, ez így csak felőröl és tönkretesz! Ez nem a te jelened, Szélvész, ez a múltad! Nem ragadhatsz itt, sem fejben, sem éjszakánként!

– Hogyne ragadhatnék itt? Hisz minden éjjel itt vagyok, akár akarom, akár nem! – csattanok fel.

– Tudom. Pontosan tudom, oké? – fúrja tekintetét mélyen az enyémbé. – Én is itt vagyok, tudod jól. Én is idekerülök, és itt rekedek, akárcsak te.

– De téged egyáltalán nem izgat! – vágom rá.

– Már hogyne izgatna! Egy percig se hidd, hogy számomra teljesen elfogadható a helyzet! Nagyon nehéz, hogy nincs befolyásunk az egészre, és pláne nehéz felfognom egyáltalán, hogy tényleg megtörténik velünk mindez. Arról már nem is beszélve, milyen érzés végignézni, ahogy szenvedsz!

– Itt nem szenvedek. Itt megvan mindenem – préselem össze az ajkaimat makacsul.

– Értem én. Ez is az életed része, hisz ez a te múltad, nem egy mesevilág. De már nem ebben az időszakban élsz, ezt muszáj megértened! Nem jó taktika, hogy mégis ezekhez az időkhöz ragaszkodsz!

– Akkor mégis miért kerülök ide minden áldott éjszaka, ha nem azért, hogy élvezzem ezt az időszakot? – meredek rá és érzem, hogy könnyek marják a szememet. El akarom fordítani a fejemet, hogy ne láthassa, de nem

megy. A könnyecseppek útnak indulnak az arcomon, így hát szilárdan bámulok Sawyerre.

– Figyelj, Szélvész. Tény, hogy nem tudom, mi is történt pontosan veled, és mit éltél át az utóbbi időben. Igazán átérezni sem tudom a helyzeted, mert nekem nem volt részem hasonlóban. De pont ezért látok reálisabban, mert nem vakít el semmi! És szerintem az utazásunk nem arról szól, hogy keseregjünk dolgokon. Értem, hogy fojtogató ez most neked. Hogy nehéz helyzetbe kerültél, és rosszul alakultak a dolgaid. De itt csak hitegeted magad és belemerülsz egy olyan életbe, ami *nem valóságos*. Mert így nem fognak változni a dolgok a jelenünkben, érted? Hiába próbálsz élvezni, hogy együtt vannak a szüleid, nem a 14 éves Szélvész vagy, hanem a 23. Már tudod, hogy el fognak válni, így szerintem a lelked mélyén tisztában vagy vele, hogy soha nem lesz olyan érzés, mint amit keresel. Mint amire vágysz. Egy olyan dolog után lohatsz, amit sosem érhetsz utol.

Tágra nyílt szemekkel bámulok rá, de aztán lehajtom a fejemet.

– Akkor mégis mit gondolsz, mit keresünk itt? – ereszttem le a vállamat.

– Talán azért vagyunk itt, hogy megtegyük, amit amúgy nem tettünk, mert nem mertünk, vagy csak nem tudtunk. Most egy csomó mindent megélhetünk – vélekedik, és érezhetően gyengül a szorítása. – Bármi is az ittlétünk oka, együtt rálelhetünk, Szélvész.

Finoman magához von, átkarol, míg én a mellkasába temettem az arcom.

– Itt annyival könnyebb minden – suttogom, és könnyeim átáztatják a fehér ingét.

– Elhiszem – simogatja a hajam megértően. – De nem választhatod a könnyebb utat. Világos, hogy mostanában így szoktad, de valójában ez nem te vagy. Te erős, céltudatos és kitartó vagy, aki igenis képes felülkerekedni ezen a helyzeten és kihozni belőle a legtöbbet úgy, hogy közben jól érzi magát.

– És ha mégsem? – kapaszkodom a felsőjébe tanácstalanul, mert úgy érzem, megint egy olyan éneket hajszolja, ami már nem létezik.

– Én hiszek benned. És itt vagyok melletted, hogy támogassalak.

15. FEJEZET

– Meglep, hogy elfogadtad a meghívásomat! – üdvözlöd Sawyer, mikor este kilenckor kitárja előttem a lakása ajtaját.

Ma reggel felhívott, hogy szeretné a jelenben is tisztázni a dolgainkat, és ha nekem rendben van, együtt vacsorázhatnánk. Rendkívül óvatosan és a megszokottnál is visszafogottabban viselkedett, úgyhogy rákérdeztem, mi baja. Kiderült, hogy nem biztos benne, illik-e vacsorázni hívnia, ha egyszer járok valakivel. Biztosítottam róla, hogy nincs ilyen jellegű kapcsolatom. Már épp a sajnálatát szeretne volna kifejezni, mikor az értésére adtam, hogy akivel nem jársz együtt, nem is tudsz szakítani. Megértette a célzást és igazi jófiú lévén meghívta Hale-t, ám egy szarkasztikus nevetésre hasonlító horkantás közepette visszautasítottam az ajánlatot.

– Döntésre jutottam – lépek be az előszobába, és nem tudom nem észrevenni, hogy a lakásban milyen kellemes illatok terjengnek. Paradicsom, oregánó és gomba illatát érzem. – Csak nem főztél?

– Hisz mondtam, hogy vacsorára hívlak – tesz elém egy papucsot.

– Azt hittem, rendelsz valamit – magyarázom. Lehetséges, hogy magamból indultam ki.

– Szó sem lehet róla. De azért ne számíts semmi extrára. Pizzát sütöttem.

– Azért az elég extra – jegyzem meg.

Nem fogadom el a papucsot, mert bár a légkondinak hála nincs forróság, de én szívesen vagyok mezítláb. Körbevezet a lakásban, ami kábé tízszer akkora, mint az enyém. Minden helyiség tágas és szépen berendezett, a szobákban a világosszürke és az aranytölgy harmonizál. Az egész lakás letisztult, szép és kellemes. A nappalival egybenyitott konyha pultján egy széles tepsiben már fekszik egy késznek tűnő pizza, egy másik pedig a sütőben készül.

Sawyer rukkolát szór a megsült pizzára, majd felszeli, és megkínál.

– Mennyei! – nyögöm az első falat után. Megkönnyebbült mosoly terül el az arcán.

– Egyél, amennyi csak jólesik! Van bőven!

Négy szelet gombás-sonkás-zöldséges pizza elpusztítását követően a szemem még mindig kívánja, de a gyomrom már egyre kevésbé.

– Talán tartok egy kis szünetet – vélekedem, Sawyer pedig nevetve bólint.

– Akkor halljuk, mi az, amiben döntésre jutottál.

Egymás mellett ülünk a magas pult melletti faszékeken. Sawyer egész testével felém fordul és türelmesen várakozik.

– Azt hiszem, megpróbálok másképp hozzáállni ehhez az egészhez – bököm ki, miközben elmélyülten törölgetem a szalvétával az ujjaimat.

– Úgy érted, az időutazáshoz?

Nem adja fel, mert még mindig azon fáradozik, hogy kimondjam ezt a szót.

– Igen – tartok némi szünetet, majd nagy levegőt veszek és hozzáteszem.

– Az időutazáshoz.

– És miben nyilvánulna meg ez a szemléletváltás?

– Azt hiszem, végre elismerem, hogy tényleg időutazunk – mondom csendesen. – Talán nyitottabb leszek az ezzel kapcsolatos kérdések megvitatására és tesztelésére. És talán a gimiben sem csak sodródni fogok az árral, hanem mégiscsak felhasználni valahogy ezt az időt.

Az anyáéknál töltött hétvége és a legutóbbi éjszakánk, a régi házunk előtt történtek elgondolkodtattak. Világos, hogy kicsit elszaladt velem a ló. Tudom, hogy a megküzdési stratégiám szörnyen gyatra, de abban is igazam van, hogy az időutazás rettentően nehezen emészthető. Mégis erőt kell vennem magamon. Erőt kell vennem és másképp hozzáállni a kialakult helyzethez, különben hamar elveszítem a józan eszem. És azt is tudom, hogy Sawyer a lehető legbiztosabb és legszilárdabb pont az egész örületben, ezért muszáj belékapaszkodnom.

– Ez remekül hangzik! És mire akarod felhasználni az időt, amit kaptunk?

– Azt még nem tudom. Azt mondtad, tegyük meg elmulasztott dolgokat és érezzük jól magunkat. – Őszintén szólva ezen még nem nagyon agyaltam.

Figyelmesen hallgat, közben végigfuttatja ujjait szőke tincsein. Végül feláll és nem sokkal később egy darab papírral meg egy tollal tér vissza a nappaliból. A papírt a pultra helyezi, majd jellegzetes széles betűivel nehezen kiolvasható sort firkant fel bal kézzel a lap tetejére: *Szélvész és Sawyer álom-időutazós szabályai.*

– Biztos, hogy így nevezzük majd? – kötök bele rögvest a névválasztásba.

– Az álom-időutazás végül is jó átmenet azok között, amik a múltkor felmerültek – érvel, én meg jobb ötlet híján jóváhagyom.

– Végül is, nem is hülyeség megállapodni néhány szabályban – hajolok közelebb, mert már írja is az elsőt.

1. *Szélvész nem veheti át a tündéri naci*jait.

– Ilyet nem ér írni! – kapom fel a fejem és hűledezve bámulok rá.

– Hogyne érne? Már fel is írtam, látod? Felkerült a listára, nincs visszaút!

– Elsősorban rád vonatkozó szabályokat kellene megfogalmaznod!

– Tévedés. Minden tekintetben *ránk* vonatkozó szabályokat hozunk, mert együtt csináljuk az egészet – közli rendíthetetlen ábrázattal.

– Akkor te sem veheted át az ingedet – vágok vissza, ő pedig engedelmesen felfirkantja a kettes pontot.

2. *Sawyer nem cserélheti le az ingét*.

– Igazából jogos is. Nehogy már vásárlásra pazaroljuk a drága időnket és a különleges adottságunkat.

– Nehogy – értek egyet szarkasztikusan, amiért megajándékoz egy szúrós pillantással, de a szája sarkában mosoly bujkál.

A hármas pontban már közösen állapodunk meg.

3. *Szélvész és Sawyer nem léphet át bizonyos határokat, és nem eshetnek abba a hibába, hogy mindent annak szellemében tesznek, hogy az majd „úgyis meg sem történtté fog válni”*.

Ebbe beletartozik többek között az, hogy nem rabolhatunk ki boltokat, nem lophatunk és nem bánthatunk másokat, szóval semmi olyan normát és törvényt nem szeghetünk meg, amit a való életben se tennénk. Jó, világos, hogy egyikünknek sincsenek ilyen szándékai, de azért jó ezt világossá tenni.

A következő pontot én javaslom.

4. *Szélvész és Sawyer nem ringathatja magát tévhitekbe*.

– Mit értesz pontosan ezalatt? – pillant rám a lista felett.

– Valami olyasmit, hogy igenis tudatosítanunk kell magunkban, hogy amit megélünk, nem egészen a valóság. Mondok egy példát: mondjuk ha én szuper gátlásos lennék, de az időutazás alatt, teszem azt, ráveszel, hogy meztelenül szaladjunk végig a sulin. Én megteszem, mondván, úgyszincs jelentősége, senki nem fog emlékezni rá, csak te meg én.

– Én mindenképp – bólogat nagyban Sawyer, mire amolyan „haver, ne már!” stílusban meglököm a vállát a sajátommal.

– Szóval érted, ezek után nem hitegethetném magam azzal, hogy legyőztem a félelmeim, mert voltaképpen nem csináltam semmi ilyesmit,

hisz végig tisztában voltam vele, hogy amit teszek, annak valójában nincs következménye.

– Világos – bólint. – Erről eszembe jutott valami más.

5. Szélvész nem használhatja arra az időutazást, hogy a múltban rekedve valami olyasmihez ragaszkodjon, ami a jelenében nincs.

Csendben figyelem és hallgatom, ahogyan hangosan felolvassa a következő pontot, miután rögzítette a szavakat a lapra. Jelenleg magam sem tudom, mit akarok kezdeni ezzel az egésszel. De nem is kell róla most döntenem, mert Sawyernek elég, ha megfogadom, hogy nem teszek ilyet.

Számomra sokat jelent a múlt. Nekem olyasmi volt meg abban az időben, ami jelenleg már nincs, és ő nem értheti meg ezt az érzést. De azt is tudom, hogy kicsit igaza van, és ezért próbálom ezt is szem előtt tartani.

6. Szélvész és Sawyer a jelenben időt fordít rá, hogy jobban megértse, mi is történik az időutazás során, ennél fogva Szélvész nem dughatja homokba a fejét, és nem ignorálhatja Sawyert.

– Erre feltétlen szükség van? – meredek rá morcosan. – Hisz én jöttem ma ide!

– Míg nem ismerem ki a jelen Szélvészét, ragaszkodom ehhez a szabályhoz. Úgy érzem, bármelyik pillanatban megléphetsz, akár olyan messzire is, hogy aztán sose találalak meg.

Halálosan komoly képpel beszél, és látom rajta, hogy tényleg aggasztja az olajra lépésem lehetősége. Persze nem téved akkorát, hiszen nemegyszer fordult meg a fejemben, hogy az lenne legjobb, ha nyugodt és időutazás-meg Sawyer-mentes életet kezdhetnénk valahol máshol.

7. Sawyer nem viheti túlzásba az időutazás működésének megértése iránti nyomozást, mert az élet nem csak ebből áll, és vannak más kötelezettségek is.

– Nem értek egyet, de annyiban hagyom – veszi tudomásul csüggedten, miközben én újabb pizzaszeletért nyúlok. Először letépem a ropogós szélét és nekilátok azt elrágcsálni.

8. Szélvész és Sawyer az időutazások során minimum 50%-ban köteles a gimnázium falain belül tartózkodni.

– Mi van? Ennek meg mi értelme van? – reklamálok.

– Egy, mert különben még meg találsz szökni, amint pislantok egyet! És kettő, mert az időutazásnak oka van. Nem lehet véletlen, hogy oda kerülünk, ahová! Szerintem a gimiben megel lehetjük a választ – magyarázza közelebb hajolva.

– De... – kezdenék ellenkezni, azonban közbevág.

– Ebből nem engedek – jelenti ki, mire lemondóan legyintek.

Végül még egy kilencedik szabályt is odabiggyeszt a többi alá.

9. Szélvész és Sawyer nem beszélhet senki másnak az időutazásról.

– Mégis miért akarnék beszélni róla? Hogy hülyének nézzenek és diliházba dugjanak? – Az órára pillantok. – Későre jár, hazamegyek.

– Nem maradsz itt éjszakára? – ajánlja Sawyer könnyedén, mire nagyot sóhajtok, és az előszoba felé veszem az irányt.

– Aztán mi okom lenne rá?

– A hatos pont szellemében – ér utol vigyorogva, kezében a listánkat lebegtetve.

– Emiatt igazán nem kell együtt aludnunk.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy egymás mellett – pontosít. – Van egy szép, tágas vendégszobám. Már ittam – bök a nyitott borosüvegre. – Így nem tudlak hazavinni.

– Rá se ránts, ezért van a lábam – vonom meg a vállam és az ajtó felé fordulok.

– Kérlek, maradj itt, Szélvész! – pozicionálja magát elém, és tekintve, hogy magasabb és izmosabb is nálam, könnyedén elállja az utamat. – Azt érzem, hogy mikor végre lépünk egyet előre, te ijedtedben visszahátrálsz vagy hármat. Nem szeretném, hogy most elmenj.

Szőke tincsei a homlokába hullnak, és általában meleg, borostyánszín szeme a szokásosnál sötétebbnek, elszántabbnak tűnik. Tudom, hogy az égvilágon nincs semmi hátsó szándék a kérésében. Pontosan azért marasztal, aminek hangot adott.

Farkasszemet nézünk. Úgy érzem, jóval komolyabb, mint máskor, és mégiscsak egy gesztus a részéről, hiszen átlépni készül egy bizonyos illendőségi határt, ami nem vall rá.

– Megnézem azt a vendégszobát, aztán meglátom – mondom.

Sawyer megkönnyebbülten lélegez fel és rögtön az említett helyiséghez vezet.

A szoba tágas, közepén egy széles ágygal, a fal mellett fa bútorsorral. Sawyer kölcsönad egy rövidnadrágot és egy pólót, hogy abban alhassak. Bár nagyon csábító a szobához tartozó fürdő, amiben csak a kád akkora, mint a lakásomban az egész helyiség, megfürödtem indulás előtt, így csak elterülök az ágyon, aztán nagyot sóhajtva összegömbölyödöm.

Mikor magamhoz térek, éppen futok. Nem viccelek, mintha valami rossz álomba csöppentem volna. Csakhogy ez nem álom, hanem a *múltam*. Mellettem Sawyer kocog, és azon kapom magam, hogy most valahogy egyáltalán nem fárasztó a futás.

– Hé, Saw, ezt csekkold! Ebben a testben jól bírom az iramot!

Sawyer értetlenül fordul felém, sőt még meg is torpan.

– Saw? – pislog nagyokat.

Véletlenül a becenevén szólítottam, de ez azért csak nem ad okot az ámulatra.

– És mi az, hogy ebben a testben? Nem értelek – húzza össze a szemét, majd közelebb jön, és a homlokomra tapasztja a tenyerét. – Lázas vagy?

– Ó, hogy te zombi-Sawyer vagy – vágok kelletlen arcot. Akkor nem csoda, hogy értetlenkedett, hiszen ekkoriban mindig Woodsnak becéztem, ahogyan Kipp is.

Ezek szerint az igazi kilencedikes Sawyer áll előttem. Nem a tini testébe rekedt felnőtt, hanem konkrétan az a Sawyer, akit kilenc éve ismertem.

– Zombi? – ismétli meg.

– Á, mindegy, felejtsd el! Talán csak napszúrást kaptam – legyintek.

– Elkísérjelek az orvosiba? – ajánlja fel rögvést.

– Az jó lenne, köszi – bólintok, de mikor megindulunk, hirtelen megszédülök.

Sawyer gyorsan reagál és megtart. Épp meg akarom neki köszönni, de akkor a testem megint elnehezedik, és elveszítem az eszméletemet.

16. FEJEZET

Laposakat pislogva térek ismét magamhoz. Egy puha ágyon fekszem, a fejem alatt fehér párna, és ahogy lepillantok, látom magamon a sötétzöld egyenpólót, amit tesin kellett viselnünk. Fertőtlenítő és gumikesztyű szagát érzem, és ahogy körbepillantok, konstátálom, hogy az orvosi szobában vagyok. Az ágyam jobb oldalán vékony függöny lóg, ami elszeparál a többi ágytól. A bejárattól legtávolabbi ágyon fekszem, a sarokban. Mellettem Sawyer ül a nyitott ablaknál, ugyanolyan sulis címerrel ellátott pólót visel, mint én, csak épp a fehéret. A foothilli hírlapot olvassa, a suliójságot, melynek címlapján a videójátéklub tagjai vigyorognak, miután megnyertek valami *Battle Royale*-versenyt. Sawyer olvasás közben a széken hintázik, háta olykor az ablakpárkányhoz ér. Kellemes fuvallat érkezik odakintről, ami néhány virágszirmot is befúj.

– Fent vagy? – ereszti le az újságot, és abbahagyja a hintázást.

– Aha. Te vagy az?

– Igen-igen. Arra tértem magamhoz, hogy téged a karomban tartva idefelé nyargalok – meséli izgatottan. – Olyan váratlanul ért, hogy kis híján elejtettelek.

– Előbb elaludhattam – próbálok felülni az ágyban, ő pedig segítőkészen a hátam mögé gyűr egy párnát, majd tölt nekem egy pohár vizet. – Kösz.

Az ilyen pillanatok emlékeztetnek rá, hogy nem csak álmodom. A szám kiszáradt, és olyan érzésem van, mintha összeragadt volna a torkom. Hálásan kortyolom a hideg vizet az üveg pohárból. Tényleg elájultam... Nemcsak olyan volt, *mintha*, hanem nagyon is élethű. Vajon mennyire valóságosak ezek a történések? Mi történne, ha mondjuk komolyabb sérülés érne...?

– Mi történt, míg nem voltam itt? – kérdi Sawyer, ahogy a kis asztalhoz megy, és a kancsóból újratölti a poharamat.

– Nos, futottunk a zombiénnel, majd rosszul lettem, és felajánlotta, hogy idekísér, de addigra elájultam – foglalom össze röviden.

– Tényleg elájultál akkortájt, de nem kérdeztem tőled semmit. Csak futottunk, aztán elterültél – idézi fel. Állandóan megfeledkezem erről az emberfeletti memóriájáról...

– Lehet, hogy azt mondtam neki, napszúrást kaptam – bámulok ki az ablakon, hogy ne kelljen a szemébe néznem. Nem igazán szeretném, ha

elkezdene analizálgatni, ezért sietve témát váltok. – Hogy ájulhattam el?

Emlékszem, hogy anno azért történt, mert leesett a vércukorszintem. Aznap sokáig fent maradtam tanulni valamilyen dolgozatra és elaludtam, így nem volt időm reggelizni. Aztán napközben alig ettem és végül túlzásba vittem a futást, ezért egyszerűen lement a vércukrom.

– Ezt hogy érted?

– Annyira valós volt! Nem ébredtem fel, és nem éreztem semmit. Mi van, ha ne adj’ isten, meghalok itt? A jelenben azért életben maradok? – Elgondolkodva bámulok ki az ablakon. Mióta csak felébredtem, foglalkoztat ez a kérdés. Hirtelen a *Jumanji* jut eszembe, mert nemrég töltöttem le a második részt. Ott is az a játékszabály, hogy ha kalandozás közben kipurcansz, akkor bizony lőttek neked a való életben is. Csakhogy nekünk nincs a csuklónkon életszámláló, ami arra utal, hogy mindössze egy esélyünk van.

– Na, ezt tuti felírom a listára, ha felébredünk. Nincs határfeszegetés az időutazás alatt – jelenti ki Sawyer.

Szeretnék reagálni, mert úgy érzem, félreértett, hiszen eszem ágában sincs ilyesmivel kísérletezni, a következő pillanatban azonban Alexis és Mia ront be, és olyan hévvel húzzák el a lenge fehér függönyt, hogy szinte leszakad.

– Fent vagy, Rev?

– Ó, hála az égnek, halálra aggódtam magam miattad! – ölel magához Mia, miközben Alexis Sawyert méregeti.

– Hé, Saw! Te még mindig itt vagy? – Alexis kíváncsi pillantást vet rám.

– Jaj, Revy! Tesi után is jöttünk, de ki voltál ütve! Most meg csak pisilni kéredzkedtünk ki a szakkörről – magyarázza Mia hevesen, majd figyelmeztetően oldalba böki Alexist és Sawyerhez fordul. – Köszönjük, hogy vigyázol Revyre helyettünk!

– Ja, bár tuti, hogy neked is a klubodban lenne a helyed – állapítja meg Alexis és huncutul rám mosolyog. A gimis Alexis jól ismeri a gimis Revy érzéseit, és most biztosan azt gondolja, végre alakul közöttünk valami Sawyerrel.

– Nos, mivel én vagyok a hős megmentő, jogomban áll ellógni a klubtevékenységet – mosolyog Sawyer szórakozottan.

– Muszáj visszamennünk, de köszi, Sawyer, hogy itt vagy! – ragadja meg Alexis karját Mia és nekiáll elrángatni onnan.

– Csak hogy tudjátok, én is simán lógnék Rev kedvéért – jelenti ki vigyorogva Alexis.

– Én is legszívesebben itt maradnék, de tudod, hogy se Mrs. Fleming, se Mrs. LaPaglia nem tűri az ilyesmit! – biggyeszi le a száját Mia.

Mrs. Fleming a főzőklub felelős tanára, azonkívül a technika és életvitel óra életvitel részének oktatója. Szigorú asszonyság, de közel sem annyira, mint Mrs. LaPaglia, az egykori balett-tanár, aki most a táncklub vezetője és egyes szerencsétlenebb osztályok testneveléstanára. Alexis a diákok nagy részével ellentétben mindig is kifejezetten kedvelte Mrs. LaPagliát, mert elmondása szerint a fegyelmezettség és a tudatosság roppant fontos a különböző táncoknál (meg szerintem egy kicsit azért is, mert hasonlít McGalagonyra). Alexis mindig jókedvűen hagyta el a táncklubot, és büszke volt rá, mikor Mrs. LaPaglia megdicsérte, mert még ha csak annyi hangzott is el, hogy „szép” vagy „jó”, nála már az is komoly jelentéssel bírt. És Alexis mindent beleadott, hogy legalább hetente egyszer kicsikarjon valami elismerést a mindig komoly ősz hajú hölgyből.

– Ne aggódjatok, jól vagyok, semmi vész. Menjetek vissza nyugodtan! – mosolygok rájuk bátorítóan. Alexis rám kacsint, majd elhagyják a helyiséget.

Az orvosi szobára megint csend telepszik. Tekintetemmel követek egy apró sötét rózsaszín virágszirmot, ami berepül az ablakon és Sawyer sötétszőke haján landol. A lepedőmre is leszáll egy, és két ujjam közé fogva felemelem.

– Selyemmirtusz – állapítom meg a tenyeremben fekvő puha kis szirmot tanulmányozva. Ahogy kimondom, rögtön megvilágosodom és az indokoltnál hangosabban folytatom. – Ez selyemmirtusz! Az hogy lehet? Máris a negyedik szemeszterben vagyunk?

– Úgy fest, átugrottunk egy nagyobb időszakot – bólint Sawyer elmélázva.

Legutóbb, mikor itt jártunk, még csak május volt, szóval több mint három hónapot kihagytunk. A selyemmirtusz orgonára emlékeztető, nagy és fodros szirmú virágokból álló virágzatai ugyanis júliustól szeptemberig nyílnak. Tehát ha már hullnak a szirmok, akkor október elején járunk.

Az oktatási rendszerünkben az év négy szemeszterre van bontva, és négyszer tíz hetet járunk suliba. A szemeszterek között vannak kéthetes szünetek, illetve december közepétől egy hathetes nagyszünet vár a diákokra. A tanév január végétől december közepéig tart.

Sawyer feláll a székéből és az ablakhoz megy. Odakint alábbhagyott a nyüzsgés, megszűnt a zivaj: már nem kiabálnak a tanulók, és a tanári sípszó is elhalkult. Kikászálódok az ágyból és Sawyer mellé lépve én is kipillantok a derékmagasságban kezdődő széles nyitott ablakon.

Az alsó szinten lévő orvosi szoba a gimnázium hátsó udvarára néz, ami parkolóként és alkalomadtán tesiórák helyszínéként is funkcionál, ugyanis egyik felében beton kosár- és röpipályát alakítottak ki, a másik fele pedig az itt dolgozók autóinak van fenntartva. Az udvar közepén három hatalmas selyemmirtuszbokor áll. A középiskolában imádtam, mikor virágoztak, mert alattuk állva az embernek fantasztikus látványban lehetett része. Amikor már éppen elvirágzásnak indultak, és feltámadt a szél, a szirmok hópelyhek módjára hullottak alá.

Nincs kint senki, mert mint kiderül, már négy óra múlt. A többség hazament, vagy klubtevékenységet végez. Meglepetten veszem tudomásul, hogy milyen sokáig ki voltam ütve. Sawyer elmeséli, hogy miután idehozott, egy rövid időre magamhoz tértem és ettem csokit meg ittam vizet, aztán visszaaludtam.

Könnyedén átmászik a széles ablakon és kintről a kezét nyújtja. Elfogadom a segítségét és követem őt az ablakon át az udvarba. Gyorsan elengedi a kezemet, miután átsegít a párkányon és a selyemmirtuszok alá sétál. A középső alatt állunk meg, mindketten felfelé nézve gyönyörködünk a virágokban. Kinyújtom a kezemet és hagyom, hogy a szélfúttá szirmok a tenyerembe hulljanak.

– Nagyon szeretted ezt az időszakot – beszél hozzám Sawyer, és azon kapom, hogy engem figyel. – Szeretted itt futni a fák körül és délután tovább maradtál, hogy itt, a padon üldögélve élvezd a virágok látványát.

Jó érzéssel tölt el, hogy ennyi év után is emlékszik rá. Aztán eszembe jut a szuper memóriája, ami szokás szerint lerombolja az illúzióimat.

Feltámad a szél, belekap Sawyer szőke tincseibe és a homlokába fújja őket. Szirmok potyognak ránk és érzem, hogy néhány a hajamban landol. Sawyer felemeli a jobbját és a fejem felé nyúl, ám keze megdermed a levegőben, és végül visszahúzza.

Meg akarom kérdezni, mit csinál és miért, de akkor felébredek.

17. FEJEZET

Szombaton fél nyolckor riadok fel, és hamar realizálom, hogy nem a lakásomban vagyok. A szép, halványbézs falakról absztrakt festmények néznek vissza rám, miközben egy tölgy franciaágyon trónolok. A napját sem tudom, mikor aludtam utoljára ilyen széles ágyon.

Csendben átöltözöm, majd az ajtót résnyire nyitva kikémlelek a nappaliba. Sehol sem látom Sawyert, amiből arra következtetek, hogy még alszik. Érdekes. Vajon ő még most is ott áll a selyemmirtuszok alatt és zombi-Szélvésszel beszélget?

Átsuhan az agyamon a gondolat, hogy érdekes lenne bekukkantani a hálósobájába és megnézni, hogy fest időutazás közben. Tétován megtorpanok, de a menekülési kényszerem jóval erősebb a kíváncsiságomnál és hamar földre is dőngöli azt, ezért Sawyer szobája helyett a kijárat felé veszem az irányt.

Korán van még ahhoz, hogy rögtön a Visszhangba menjek, ezért először beugrom Zampa papa éttermébe egy reggeli tojásos rántottára.

– Jó reggelt, Reverie! – köszönt mosolyogva. Pocakján megfeszül az étterem kék köténye, ősz bajusza pont olyan dús és kackiás, mint a kötényen lévő férfié.

Szombaton mindig egész nap az étteremben van, és ilyenkor az a megtiszteltetés érheti a vendégeket, hogy ő maga készíti az ételüket. Mr. Zampa regéi alapján így volt ez régen mindennap, de miután felkapottá vált az étterem, idővel annyi dolga lett, hogy már nem győzte egyedül.

– Jó reggelt, Mr. Zampa! – foglalom helyet a pultnál, mert bár kevés a vendég, semmi kedvem egyedül leülni egy négyszemélyes asztalhoz.

– A szokásosat?

– Igen, kérem!

A pultnál ülve rálátás nyílik a konyhára, így mint mindig, most is azt figyelem, ahogy könnyedén, egy kézzel felüti és egy tálba önti a tojásokat. Mr. Zampa mindig alaposan megfűszerezi a tojást, és bár nem tudom, mit tesz bele, nincs okom panasza.

– Hogy van, Mr. Zampa? – érdeklődöm szórakozottan hajtogatva az elém tett kockás szalvétát.

– Szeretem a szombatot – mosolyog. Ezt már vagy százszor hallottam. Tudom, hogy azért szereti, mert imád az étteremben lenni. Imád sütni és

főzni a konyhában és beszélgetni a vendégekkel az asztaloknál. És persze ilyenkor Mrs. Zampától is távol tud maradni.

– Miért nem jön többet? Gary főztje is nagyon finom, de a magáénak nincs párja – felelem őszintén, mire a mosolya még szélesebbé válik.

– Gary ezt meg ne hallja! – kuncog.

Gary a 28 éves főszakács Zampa papa éttermében. Kicsit önérzetes, de csak azért, mert nagyon komolyan veszi a munkáját és Mr. Zampa hírnevét.

– Vele is beszéltem már erről – nyugtatom meg. – És ha kíváncsi a konklúziókra, szívesen elárulom, hogy egyáltalán nem bonyolódtunk vitába a témában.

– Az a fiú nagyon tehetséges. Évek óta rágja a füleket a titkos receptekért.

Hát igen. Mr. Zampa érdekes stratégiát alkalmaz, ugyanis nem osztja meg alkalmazottaival a legkülönlegesebb receptjeit. Amennyire én tudom, a Zampa házaspár borzasztóan vágyott gyermekekre, de sosem adatott meg nekik, amire lényegében ráment a kapcsolatuk, bár ez utóbbit csak mások rebesgetik. Az viszont biztos, hogy Mr. Zampa szerette volna az utódjára hagyni az éttermet és a családi recepteket, amelyek generációk óta öröklődnek a családjában. Így viszont kénytelen valaki másnak továbbadni, de ő rendesen dacol a sorssal. Látszik, hogy kedveli Garyt, bíz benne, és nyilván ő a legesélyesebb jelölt. Főnökének azonban vannak feltételei, ezért rendszerint megfigyeli Garyt munka közben, és egy apró noteszbe jegyzi fel az észrevételeit. Mr. Zampa azt szeretné, hogy Gary magától jöjjön rá a receptekre, csupán abból, hogy eszi az ő ételeit. Ha képes rá, ráhagy mindent.

Nagyjából három vagy öt fogásról van szó. Mrs. Zampa lehurrogta férjét, mondván, ez pocsék ötlet, és ha Gary másképp készíti az ételeket, akkor elveszítik a törzsvendégeiket. De mégsem így történt. Aki kifejezetten Mr. Zampa főztjére vágyik, az szombaton jön, vagy résen van és kifigyeli, mikor tartózkodik az étteremben a receptek gazdája. Mindenki más pedig tökéletesen elégedett szokott lenni a Gary által készített ételekkel.

– És te hogy vagy, Reverie? – kérdezi Mr. Zampa, mikor elém teszi a kész rántottát.

Remek kérdés.

– Köszönöm – bólintok, mind a reggelire, mind a kérdésre értve.

– Mrs. Zampa nem viszi túlzásba az ötletelést? – Méretes bajsza alatt apró mosoly bujkál a szája sarkában.

– Á, ne aggódjon emiatt! – legyintek. Igazából vannak napok, mikor nem azt mondom Mrs. Zampának, hogy továbbítom a javaslatait, hanem vitába bonyolódunk, és az mindig szórakoztató.

Új vendégek érkeznek, így Mr. Zampa folytatja a munkáját, én pedig belapátolom a rántottát, és mivel már mindjárt kilenc, továbbállok.

A zebránál pont pirosra vált a lámpa, de mellettem egy fiatal srác körbenéz, majd látva, hogy nem jön semmi, fürgén áthalad. Még ha késésben is vagyok, annyira sosem sietek, hogy meghaljak, így megtorpanok és türelmesen kivárom a váltást.

Mire a Visszhangba érek, Mr. Parsamyan már kinyitott, és épp a kinti, párnázott ablakpárkányon ül, egy fehér csészéből teát iszik.

– Nincs is jobb, mint Bertram reggelijével indítani a napot – mosolyog rám üdvözlésképp. Nem kérdezem, honnan tudja, mert mindig ráhibázik. Egyszer kíváncsiskodtam, mi ennek az oka, és azt felelte, érzi az illatokból. Mr. Zampa és Mr. Parsamyan régről ismerik egymást, közel egyidősek, és a boltjuk is csak néhány percnyi sétára van egymástól.

– Akkor maga miért nem volt ott? – érdeklődöm.

– Ott voltam én, csak jóval korábban.

Világos. Mr. Parsamyan szeret korán kelni és reggelizni, ellentétben velem.

Napközben a tegnap érkezett szállítmányt pakolom, a rendeléseket ellenőrzöm és menedzselem a gépen. Alapvetően korábban ketten dolgoztunk Mr. Parsamyan boltjában, mert míg egyetemre jártam, csak részmunkaidőben tudtam itt lenni. Most viszont már egyedül is megy a feladatok ellátása, ezért hétfőtől szombatig kilenctől ötig melózom. És mikor rendkívüli teendőm adódik, Mr. Parsamyan lényegében helyettesít. Szeretem a munkámat, mert szeretek itt lenni, ezen a nyugodt és kellemes helyen.

Sawyer meglepő módon egész nap nem teszi szóvá, hogy eljöttem, sőt nem is keres. Azon kapom magam, hogy többször is csekkolom a telefonomat, nem jött-e üzenetem, de nem vár tőle semmi. Lehet, hogy haragszik rám? Vagy téli álmot alszik? Talán az a baja, hogy hazudtam zombi-Sawyernek? Á, ugyan már, Sawyer egyáltalán nem kicsinyes... Nyilván az a baja, hogy szó nélkül eljöttem. De hát munkába kellett indulnom, ő meg aludt.

Megint a telómra téved a tekintetem. Ezt a marhaságot! A pultra ejtem a készüléket, és elhatározom, nem hagyom, hogy Sawyer megint a

gondolataimba férközzön. Igazán nem kellene azzal foglalkoznom, hogy miért nem keres.

Persze nem sikerül. Hale üzen, hogy ma sokáig próbál a bandával és nem ér rá, úgyhogy egyedül ballagok haza.

Este megint nekikezdek *A Winx Sagának*, és közben Alexisszel chatelek, de azért az ujjam csak odatévednek Sawyer chatablakához is. Nem jelzik a kis pontok, hogy írna, sőt a jelek szerint már órák óta nem is volt online. Talán programja van, és ennyi.

Alexis

Feltűnően csendes vagy. Titkolsz valamit?

Nem is hitegettem magam azzal, hogy sokáig elhallgathatom előle a történeteket. Azon nyilván agyaltam már, mit is kellene mondanom neki, hiszen az időutazásról egyértelműen nem beszélhetek. Szeretnék őszinte lenni vele, ahogyan mindig is, de nem tudom, ez esetben hogyan lehetnék.

Alexis

Kipp látott téged reggel Sawyer lakásából távozni. Azt mondta, még „hahózott” is neked, de észre sem vetted.

Jesszus! Hát kár volt azon töprengenem, mit is kellene mondanom.

Alexis

Összejöttetek, vagy mi a fene? Tökre adnám! Ennyi év után beteljesülne a gimis szerelmed.

Itt persze odabiggyeszt jó pár vigyorgós smiley-t is, de nem vagyok benne biztos, hogy komolyan gondolja vagy csak heccel.

A kettőnk barátsága mindig azon alapult, hogy sosem kértük számon egymáson, ha nem avattuk be másunkat a titkainkba és az aktualitásokba. Mia más volt, ő rögtön jött, ha történt vele valami, és rögtön faggatott minket, ha látta, hogy valamiről nem beszélünk. De Alexis és én, azt hiszem, nem így működünk. Mikor nem tudunk egy eseményről, azt nem úgy éljük meg, hogy kimaradtunk vagy lemaradtunk valamiről. Mert tudjuk, hogy amikor eljön az ideje, mindig megnyílunk egymásnak, viszont olykor szükség van előtte egy kis időre, hogy átgondoljuk vagy megemésszük a dolgokat.

De most mégis mit kellene válaszolnom neki? Talán érdemes lett volna egyeztetnem Sawyerrel, mit mondunk az ilyen helyzetekben. Lehet, hogy ő

kitalált egy fedősztorit, amit előadott Kippnek, én meg lebukom, ha valami mással hozakodom elő. Nem, Sawyer nem hazudna a barátjának, itt a jelenben biztos nem, ezért nekem is igazat kell mondanom.

Rev

Csak együtt vacsoráztunk. Késő volt,
és ott aludtam.

Alexis

És mióta vagytok ilyen „együtt vacsorázós” kapcsolatban?

Rev

Nem túl régóta.

Alexis

Figyelj, ha már ilyen nosztalgikus hangulatban vagy, eljöhetnél Miához meg Kipphez holnap.

Lesz náluk egy kis összejövetel, kinti sütögetés, meg ilyenek.

Alexis már nagyon régóta nem próbálkozik nálam ilyesmivel, így felkészületlenül ér a felvetése. Jól tudom, hogy bár nem mondja, de valójában sosem adta fel a reményt, hogy a két legjobb barátnőjét egyszer újra összehozhatja.

Már épp azon vagyok, hogy nemet mondjak, de akkor bevillan az éjszaka és arról az igazi múlt történései. Alexis és Mia tényleg fejvesztve rohant hozzám, mikor elájultam, és aznap hazakísértek a suliból, majd a biztonság kedvéért nálam is aludtak. Klassz este volt. Benyakaltunk egy csomó hideg barackos teát és úgy vigyorogtunk egész este, mintha minimum tequila lett volna a poharainkban. Két szivacsot terítettünk le a szobám közepére és azokon aludtunk, mert nem tetszett a gondolat, hogy én az ágyamon aludjak jóval feljebb. Kibeszéltük a Kipp, Sawyer és Alexis esetében az aktuális felsőbb éves srác iránti érzelmeinket, menő popzenéket hallgattunk és vicces videóüzeneteket készítettünk a jövőbeli énjeinknek. Általános iskolában senkivel sem sikerült ilyen közeli kapcsolatot kialakítanom, és aznap este azt gondoltam: á, szóval ilyen egy igaz barátság.

Rev

Rendben.

A gimiben nekilátok felkutatni Sawyert, de mivel nem találom sehol, a barátait kell kikérdeznem, merre lehet. Nyílegyenesen a férfimosdó felé veszem az irányt, és a velem szembejövő megszeppent alacsony sráccal mit sem törődve berontok a helyiségbe.

– Hé, ez a férfivécé! – hökken meg az egyik fülkéből éppen kilépő Sawyer.

Vicces, hogy ebben az életkorban mindenki csak „fiúvécének” nevezi, de Saw valójában már nem fiú.

– Ó, szuper, téged kereslek! – fordulok vele szembe. – Minden okés?

Egy másodpercre egymásra meredünk.

– Minden – mondja, majd a csapokhoz lép.

Sawyer pocsékul hazudik, és egy pillanatra sem veszem be ezt a dumát.

– Úgy értem, közöttünk – lépek mögé.

– Persze, miért ne lenne? – kérdez vissza, miközben én a tükörképét figyelem.

– Hát tudod, mert... Hm – vakarom meg a halántékom, majd elfordítom a fejemet, de nem sikerül befejeznem a mondatomat.

– Egy percig se hidd, hogy voltam olyan naiv, hogy azt higgyem, majd idilli hangulatban, jó barátokként együtt reggelizünk.

– Haragszol, mert eljöttem? – próbálom elkapni a tekintetét a tükörben.

– Nem haragszom – zárja el a vizet, és a kiakasztott törülközők egyikébe törli a kezét, aztán kifelé indul.

– Pedig eléggé úgy tűnik – követem.

– Nem haragszom, oké? – pördül sarkon és végre mélyen a szemembe néz. Kis híján beleütközöm a hirtelen mozdulattól, így most közről bámulok a szemébe. – Csak csalódott vagyok.

Karját keresztbe fonja a mellkasa előtt, aminek következtében fehér ingének anyaga megfeszül a vállán.

– Azt hittem, nem vagy olyan naiv, hogy... – akarom megismételni a korábban elhangzott kijelentését, de a szavamba vág.

– Nem is vagyok! De azért reménykedni csak szabad, nem igaz? Mint mondtam, egyet előre, hármat hátra! – fordít hátat, készen arra, hogy magamra hagyjon.

Azt hiszem, válaszúthoz érkeztem. Hisz ez mégiscsak egy lehetőséget rejt magában. Ha most ezzel a végszóval itt hagy, azzal kifejezi, hogy leveszi rólam a kezét. Eddig mintha pont ezt szerettem volna elérni, most mégis tétovázom.

Mert tudom, hogy csak aggódik. Csalódott, amiért azt hitte, végre megtört közöttünk a jég. Olyan elszántan próbálja áttörni a falaimat, és olyan türelmesen várja, hogy megnyíljak neki, hogy úgy érzem, muszáj valahogy örömet szereznem neki, mert nem akarom, hogy miattam érezze magát ilyen csüggedtnek.

Utánaszólok.

– Alexis meghívott Kippékhez, és én igent mondtam.

Kétszer olyan sebesen fordul meg, mint az előbb, és haragos tekintetének immáron nyoma sincs.

– Komolyan mondod? Eljössz holnap?

– Ez a terv – bólintok egy aprót, mert azért az az eshetőség még mindig ott lebeg a lelki szemeim előtt, hogy beijedek és inkább a kanapén, a tévé előtt ülve töltöm a vasárnapot.

– Ez nagyszerű! – ragadja meg a vállam két oldalról és kicsit megráz. – Ez... ez legalább tíz lépés előre!

18. FEJEZET

Sawyer vasárnap értem jön. Az az erős gyanúm, hogy ebben a jóindulatán túl az attól való félelme is benne van, hogy megint elszelelek. Most azonban erősen elhatároztam magam és azt, hogy végigcsinálom, bárhogya is lesz. És ami azt illeti, örülök Sawyer társaságának, mert jólesik a támogatása.

Egész úton szövegel, például arról, hogy mi történt vele éjszaka, míg én egy másik teremben tartózkodtam. Elmeséli, hogy kilenc-tizedikben hódított ez a korszak a srácoknál, hogy a lányok mintájára poénból ők is csoportosan jártak pisilni. Nevetve avat be, hogy emiatt kell éjszakánként menekülnie a 15 éves Kipp elől, aki mindenáron vele együtt szeretné felkeresni a mellékhelyiséget. Örülök ennek az egyszerű kis történetnek, mert legalább eltereli a figyelmemet a Miával való találkozás miatt érzett szorongásomról.

– Durva, hogy három hónapot átugrottunk. Vajon miért? Nem volt lényeges? Vagy eleinte azért voltak sűrűbbek a napok, hogy beleszokjunk? – vált témát Sawyer.

– Szóval mégiscsak úgy gondolod, hogy lelke van az időutazásnak. – Kiveszem a táskámból a behűtött vizemet és iszom belőle néhány kortyot.

– Ha nem is lelke, de logikája mindenképp. Már mondtam, hogy szerintem nem véletlenszerűen kerülünk vissza az egyes napokra, és ebben továbbra is biztos vagyok.

– Hát, a selyemmirtuszok virágzását mindenképp jó volt újra látni – bámulok ki az ablakon. Február lévén a jelenben a virágzás még odébb van, és tényleg nosztalgikus volt ismét látni azt a három hatalmas bokrot.

Sawyer leparkol egy sötétkék ház előtt. Miután kikapcsolja a biztonsági övet, teljes testével felém fordul.

– Itt mindenki szívesen lát. Akár most, akár évek múltán újra – néz mélyen a szemembe.

Egész lénye nyugalmat áraszt. Lágyan beszél hozzám és pontosan azt mondja, amit a leginkább hallani szeretnék ebben a helyzetben. Mégis olyan stílusban adja elő, mintha nem a kedvemért mondaná ki ezeket a szavakat, hanem pusztán azért, mert ez az igazság. Mivel nem felelek, bólint egy aprót, majd kiszállni készül, de hirtelen utánakapok.

– Saw!

Elegáns, mégis laza, bő világoskék ingének alját fogom az ujjaim között és zavaromban lehajtom a fejem.

– Köszönöm.

Halkan felnevet, majd mintha csak kislány volnék, megsimogatja a fejem tetejét.

– Bármikor, Szélvész. Bármikor.

A viszontlátás sokkal kevésbé kínos, mint vártam. Mia hezitálás nélkül, kedvesen magához ölel és a karjaiban valahogyan rögtön halványodni kezd a mardosó büntudatom. Lamar meg Kipp amolyan bratyós stílusban meglapogatják a hátamat, és Kipp Ásznak nevez, a tőle kapott becenevemen, amivel könnyedén eloszlatja bennem a feszültséget. Szerencsére csak mi hatan vagyunk, aminek örülök. Nem vagyok benne biztos, hogy még több viszontlátást el bírnék egyszerre viselni.

És ami azt illeti, Sawyernek igaza volt. Senki nem tesz megjegyzést, amiért évek óta nem láttuk egymást. Mindannyian őszinte örömmel üdvözlnek újra a társaságban, és ez olyan melegséggel tölt el, amit már jó ideje nem éreztem.

Mia sötétbarna haja szuper rövid (persze nem annyira, mint Kippé), de nagyon jól áll neki. Szép, kerek arca csak hangsúlyosabb tőle. Lamar már mesélte az osztálytalálkozón, hogy tavaly jött haza Amerikából, és most már egy hazai kosárlabdacsapatban játszik, de most még többet megtudok erről is. Mesél nekem az államokról, Los Angelesről, Kaliforniáról és New Yorkról. Az NBA-meccsekről, amelyeken nézőként részt vehetett, és kicsit a kultúráról meg az emberekről is.

Miából hivatásos séf lett, és az Óceáni Gyémánt étteremben dolgozik. Még csak kisegítő szakács, de ez így is hatalmas nagy dolog. Az álma, hogy saját éttermet nyit, a szakértelmét és az odaadását tekintve biztosan valóra is fog válni.

Kipp két év után ott akarta hagyni a gépészmérnököt, de végül erőt vett magán és befejezte. Aztán végre elhatározta, hogy azt fogja csinálni, amit mindig is szeretett volna, és elkezdte a bűnügyi igazgatási szakot. Most is komolytalan és szórakozott, mindenre van egy odaillő vicces megjegyzése, de mikor a tanulmányairól beszél, mintha kicserélték volna.

A kétszintes sötétkék háznak fehér ajtó- és ablakkeretei vannak, és egy helyes kis kertje. Távolabb helyezkedik el a parttól, mint például Sawyer lakása, így innen egyáltalán nem lehet ellátni az óceánig. Mia és Kipp elmeséli, hogy Kipp örökölte a házat a nagyszüleitől, és hatalmas segítség

volt számukra a közös életük megkezdésében. Megértem az érveiket, hiszen az albérlet engem is minden hónapban alaposan megcsapol. Kiderül, hogy a ház nem volt ilyen jó állapotban, mikor megkapták, de a többiek és főleg Sawyer segítségével felújították és kipofozták.

Furcsa érzések kavarnak bennem. Boldog vagyok, hogy jól megy a soruk, és őszintén örülök a sikereiknek, mégis elfog a szomorúság és a bűntudat, ha arra gondolok, hogy én mindezt kihagytam. Hogy nem voltam része az életüknek, nem álltam mellettük, mikor segítségre szorultak, sőt még külön kértem is Alexist, ha lehet, ne beszéljen arról, mi van a többiekkel. Szánalmas módon elrejtőztem minden boldogságuk és fájdalmuk elől.

Egy óra elteltével muszáj felkeresnem a mellékhelyiséget, ezért Mia felajánlja, hogy elkísér, és akkor már körbe is vezet. Halványan mosolygok, mert odabent egyértelművé válik, hogy bizonyos téren semmit sem változott. A ház csillog-villog. Minden tiszta, rendezett és egyszerűen tökéletes. A nappaliban megakad a szemem az egyik polcra kiállított képen, mely Alexist, Miát és engem ábrázol a ballagásunkon. Összeölelkezve nevetünk egymásra, a csuklónkra színes lufi van kötve, amiket Alexis anyukájától kaptunk. A képet szemlélve rádöbbenek, hogy ott és akkor milyen boldogok voltunk, mennyire közel álltunk egymáshoz, és én mennyi mindent hagyhattam ki a számomra igazán fontos emberek életéből, csakis magam miatt.

Mia megáll mellettem és ő is a kép felé fordul.

– Annyira sajnálom! – emelem fel lassan a fejemet és ránézek. – Én... én egyáltalán nem láttam tovább a saját problémámon...

– Én is sajnálom – feleli csendesen. – Én sem láttam igazán túl a sajátomon.

– Sajnálom, hogy ellöktelek magamtól – vezetem vissza tekintetemet a képre.

– Sajnálom, hogy hagytam, hogy ellökj. Melletted kellett volna lennem.

Mindketten elhallgatunk, aztán Mia hozzáteszi.

– Vagányban-vacakban. – Felkapom a fejem.

A kilencedikben kitalált szófordulatunk hallatán, amit a jóban-rosszban kifejezés helyett használtunk, kiszakad belőlem egy halk, megkönnyebbült nevetés, de közben érzem, hogy könnyek szúrják a szememet.

– Vagányban-vacakban – ismétlem meg.

Egyszerre mozdulunk, és egy szoros ölelésben fonódunk össze.

Olyan, mintha évek óta most először tudnék mély lélegzetet venni. Mintha eddig, ahányszor levegőt vettem, csak félig telt volna meg a tüdőm.

Úgy érzem, csordultig tele vagyok érzelmekkel, és muszáj egy kicsit egyedül lennem.

A fürdőszobában tehetetlenül lecsúszom a fehér padlóra, hátamat a csempézett falnak támasztom. Legszívesebben rágyújtanék, de csak forgatom a kezemben az öngyújtómat és ki-be kapcsolgatom.

Kopogást hallok, majd Sawyer érdeklődő hangját.

– Nyitva van – felelem, mire rögtön belép és elém guggol.

– Sírtál – állapítja meg, majd hüvelykujjával egy szempillantás alatt letörli a könnyeimet.

– Ja, azt még én is szoktam.

– Mia egyenesen zokogott odakint, hogy megint barátok vagytok, szóval sejtettem, hogy azért te is elhullajtasz néhány könnycseppet egymagadban – mosolyog rám kedvesen, és egy zsebkendőt nyújt.

Helyet foglal mellettem, hátát a falnak veti.

– Abban az időszakban szakítottak Kipp-pel, amikor neked is nehézségeid akadtak.

– Micsoda? – Szavai hallatán olyan érzésem támad, mintha valaki gyomron vágott volna.

– Szétmentek egy időre, és Miát nagyon megviselte.

Annyira el voltam foglalva a saját bajommal, hogy nem egyszerűen ellöktem Miát, de ráadásul a lehető legrosszabbkor csináltam. Félre kellett volna tennem egy pillanatra a fájdalmamat és mellette lenni. Mellette kellett volna lennem! De én túl önző és vak voltam ehhez.

– Fogalmam sem volt róla, hogy szakítottak! Alexis egy szóval sem említette! – meredek rá.

– Hát igen, nekünk sem beszélt a szüleid válásáról. Azt hiszem, így látta a legjobbnak.

– Ahogy mondod. – Alexisre leszek figyelmes, ahogyan a nyitott fürdőszoba ajtajában áll. – Azt gondoltam, hogy nem figyeltek egymásra, mert ott és akkor nem *tudtatok* figyelni a másikra. Nem láttam értelmét elmondani, hogy mindketten szenvedtek, csak nem veszitek észre.

– De akkor másképp gondolkodtam volna, a fenébe is! – pattanok fel, és megint könnybe lábad a szemem.

– Rev, a saját gondjaiddal se tudtál megbirkózni – néz rám őszinte, mégis fájdalmas tekintettel. – Csak mert tudtad volna, hogy Mia szenved, vagy

mert mindenki tudta volna, hogy min mész keresztül, nem fordultál volna felénk. Tulajdonképpen még most sem értem, mi hozott ekkora változást a hozzáállásodban.

A lelkem mélyén tudom, hogy igaza van, mégis mardos a bűntudat, amiért akkoriban ennyire vak és makacs voltam. Sőt, igazából egészen mostanáig az voltam.

Alexis kijelentése visszhangzik a fejemben. *Vajon mi hozott ekkora változást?*

Az időutazás? Vagy Sawyer? Vagy csak az, hogy túl hosszú ideje voltam már magányos és kétségbeesett? Magam sem tudnám megmondani.

– A falfestés hivatalosan is elbukott – közli Talbot lehajtott fejjel, a táblánál állva. Úgy osztja meg velünk a már egyébként igen nyilvánvaló hírt, mintha ez lenne mindenki legvadabb rémálma. – Mint tudjátok, nem lettünk kész a félévi versenyre. Sőt, egyáltalán nem lettünk kész.

– Ez kész katasztrófa! – csatlakozik az osztályelnökhöz Taft felpattanva, és kezét drámaian a mellkasára szorítja. – Istenem, segíts meg minket! Mi lesz így a továbbiakban? Mihez kezdünk eztán ezzel a félkész fallal?

– Így nem maradhat – ért egyet Tiffany is, aki szintén nagyon a szívéen viseli a fal sorsát.

– Nem volna érdemes újabb háromnegyed évet áldozni rá, hogy befejezzük – gondolkodik hangosan Tal.

– Mi lenne, ha lefestenénk egyszínűre? – vetem fel, hogy rövidre zárjam a megbeszélést.

– De van egy csomóféle festékünk – mutat a fal mellett sorakozó dobozokra Tal tanácstalanul.

– Másra is felhasználhatjuk – vélekedik Saw, majd feláll, gondolom azzal a szándékkal, hogy demonstrálja, mi mindenre is alkalmas a festék. Előrefordulok, hogy mondjak valamit Talbotnak, ám hirtelen a hátam mögül egy ecset kúszik a látóterembe, ami aztán hosszú kék csíkot hagy az arcomon.

– Hé-kás! – fordulok hátra döbbsenten és a vigyorgó Sawyerrel találom szembe magamat.

– Ez a szín nagyon szép. Lehetne ilyen a fal – állapítja meg engem vizslatva.

– Nekem ez is bejön – mártja kezét a piros festékbe Kipp, majd nemes egyszerűséggel Lamar homlokára nyomja a tenyerét, amivel otthagyja éktelenkedni ujjainak nyomát.

Öt másodpercbe sem telik és máris kitör a káosz. Mindenki felpattan és próbál valahogyan festéket szerezni, amit aztán a falra vagy valaki másra ken. Azt hiszem, mindannyian így adjuk ki az év során felhalmozódott feszültséget, illetve a falra is mindenki azt fest, amit csak akar. A félkész falat beborítják a különböző ormótlan alakok és figurák, össze nem illő színek és rajzok.

Nevetve mártom mutatóujjamat a kék festékbe, majd beszínezem vele Sawyer orrának hegyét, illetve 3-3 szál bajszot is húzok kétoldalt az arcára. Nevetve hagyja, hogy kipingáljam, sőt még lejjebb is hajtja a fejét, hogy kényelmesen felérhessem. Mia sikongatva menekül a sárga festékkel megpakolt Kipp elől, miközben Tiffany egy komoly harcot követően megkaparintja a zöldet Lamartól, és a sarokból indulva máris nekilát lefesteni a falat. Joanne képleteket írogat fel, Michelle egy pónit próbál odabiggyeszteni, míg Ivy egy galériába illő miniatűrön dolgozik.

Egy kimerítő fél órával később mindannyian festékesen, de széles mosollyal az arcunkon üldögélünk körben a földön, hátunkat a fal csempézett alsó részének vetve.

– Remélem, azzal azért tisztában vagytok, hogy az ilyesmit pazarlásnak nevezik – jegyzi meg Tiffany.

Kipp persze jól reagál rá, meglendíti festékes kezét, aminek következtében Tiffany hajába élénksárga festék fröccsen. A lány megtapogatja a fejét, majd belőle is kitör a nevetés.

19. FEJEZET

A kilencedik meglepően hamar eltelik. A vizsgákat persze ellógjuk vagy elhülyüljük, de már eleve nem térünk vissza olyan sok napra, mint kezdetben. Sawyer úgy véli, talán már csak a fontosabb vagy meghatározóbb jelenetekre utazunk vissza, míg én egyetértően megjegyzem, az „Időutazás” valószínűleg megunta, hogy lényegtelen és történetmentes napokra hozott vissza minket.

A múltunk tehát a párhuzamos világokban egészen kellemesen alakul, és a jelen sem teljesen reménytelen. A Miáéknál tett látogatás óta gyakrabban eljárók az efféle közös programokra, és tényleg azon vagyunk, hogy a kettőnk barátságát egyenesbe hozzuk.

Egy hónappal az időutazgatás kezdete után, március közepén úgy érzem, talán mégsem romlott el annyira az életem, mint gondoltam. Megfogan bennem a gondolat, hogy kezdenem kellene magammal valamit és az árral való sodródás helyett talán némi erőfeszítést tenni egy jobb élet érdekében. Ez a gyenge elhatározás egészen addig tart, míg a főbérő közli velem, hogy egy héten belül ki kell költöznöm.

– Tessék? – bámulok vissza rá abban a hiú reményben, hogy csak rosszul hallottam. Kezemben egy nejlonzatyrot tartok, ami a napi bevásárlásom során beszerzett élelmiszereket és tisztálkodási kelléket tartalmazza. Ha tudom, hogy a héten kiraknak az albérletből, tuti nem költök új szappantartóra.

– Ne haragudj, Reverie. A lányomat kitették a kollégiumból, és szeretném, ha ideköltözne.

Nem igazán emlékszem, mi is áll a szerződésben, amit évekkal ezelőtt aláírtam, így csak hümmögve a lakáshoz battyogok, és odabent levetem magamat a kanapéra. Behunyom a szemem és épp mély levegőt készülök venni, amikor megrezdül a zsebemben a telefon.

– Szia! – veszem fel fáradtan.

– Helló, Reverie! – köszönt Hale. – Minden rendben?

– Azt leszámítva, hogy épp kilakoltattak, igen – hunyom le a szememet.

– Konkrétan most lakoltatnak ki? – érdeklődik, miközben valószínűleg elhagyja a próbatermet, mert elhal a háttérben a dübörgés.

– Egészen konkrétan egy hét múlva. – Röviden felvázolom neki az imént történeteket, majd mikor megkérdezi, hogy ez jogilag is rendben van-e,

előtúrom a nappaliban álló egyik szekrényből a szerződést.

– Figyelj, nem tudom, mikor végzünk, de próba után átmehetek, ha szeretnéd – ajánlja, mire rögtön tiltakozom.

– Holnap felléptek. Maradj, gyakoroljatok, utána pihenjete! – kérem.

– Biztos?

– Persze. Holnap is pontosan ugyanebben a helyzetben leszek. A kilakoltatásnak sajna nem kél lába – fintorgok, ő pedig halkán felnevet.

Mivel nem járunk, olykor felmerülnek bizonytalanságok, hogyan is kéne egyes helyzeteket kezelni. Például ha Hale nem pihenné ki magát ma este, vagy teszem azt, előbb eljönne a próbáról, az már túlmutatna a kapcsolatunkon, nem illene bele. De nem ezért mondok nemet. Egyszerűen csak tudom, mennyire fontos neki a zene, ráadásul most egyébként is elfoglaltabb a szokásosnál. Kezd beindulni a karrierjük, egyre több fellépésre hívják őket, miközben ő az államvizsgára készül, és a szakdolgozatán dolgozik. És ez így van jól, neki ezekre kell koncentrálnia.

Megint megrezdül a telefonom, de ezúttal egy üzenet fogad.

Sawyer

Ma egy biliárd a JamTecben?

A Jam újabban vált a törzshelyünké, ugyanis nagyjából pont Sawyer és az albérletem között félúton helyezkedik el. Mivel a mára tervezett fürdőszoba-takarítás a történetek fényében immár értelmetlennek tűnik, azt felelem neki, hogy fél óra és ott vagyok. A fehér farmersortomban és a bő szürke ujjatlanban maradok, de lófarkba kötöm a hajamat.

Sawyer jó szokásához híven, igazi úriemberként a pub előtt vár, és abban a pillanatban kiszúrja, hogy valami nem stimmel, amint megérkezem. Röviden felvázolom neki a fejleményeket, aztán rendelünk két hideg sört.

– És ezt megteheti? Mi áll a szerződésben?

– Befotóztam, de szerintem jogilag rendben van, amit csinál – keresem elő a telefonomat.

– Mi lenne, ha felhívnám Talt, hogy nézze meg? Hátha tud valamit segíteni – ajánlja készségesen.

Az alsó ajkamba harapok és feszengve a sötét diófa asztal lapját kezdem fixírozni.

– Az nem lenne... bunkóság? – vetem fel végül és tekintetemet tétován Sawyerre emelem.

– Arra gondolsz, hogy nem beszélgetek egy ideje? – kérdez vissza türelmesen, mire aprót bólintok.

– Tal nem fogja annak venni – tárcsázza máris az osztályunk egyetlen ügyvéddé vált tagjának számát. – Szia, Tal!

Ugyan csak a beszélgetés egyik felét hallom, de a hívás kezdetét követően Sawyer máris felnevet.

– Nem, most nem erről van szó. Nem zavarlak? Oké, szóval jogi tanácsra lenne szükségem. Jobban mondva szükségünk, ugyanis épp Szélvésszel vagyok.

Szünetet tart, majd rám pillant.

– Aha – feleli a szemembe nézve. Megint szünet, majd újabb helyeslés. – Igen.

Tal mond valamit Sawyernek, aki erre eltartja a mobilt a fülétől és felém nyújtja.

– Veled szeretne beszélni.

Elkerekedik a szemem, de azért lassan átveszem a telefont és bizonytalanul beleszólok.

– Halló!

– Szia, Reve! – köszönt Tal barátságosan.

– Szia! Ne haragudj a zavarásért, kissé béna helyzetbe kerültem.

Tal kedvesen bátorít, hogy osszam meg vele a gondom, mire elhadarom neki a kilakoltatásomat, ő pedig megkér, hogy küldjem el neki a szerződést. Megköszönöm a segítségét, de továbbra is zavarban érzem magam.

– Tényleg bocsí, hogy így este ezzel zargatlak.

– Semmi vész, ne emészd magad emiatt. Az a dolgom, hogy segítsek – céloz a hivatástudatára. – Igazából azt sem bánám, ha gyakrabban hívnál. A jogi tanácsok mellett barátiakat is tudok adni.

Lesütöm a szememet és halványan mosolyogva megköszönöm.

Sawyer mosolyogva veszi vissza a telefonját, pötyög rajta valamit, majd elteszi a zsebébe. Pont úgy néz rám, mint aki a beszélgetésünk minden szavát hallotta és örül a fejleményeknek.

– Köszí a segítséget – igazítom meg a szemüvegemet elmerengve, majd belekortyolok a sörömbe. Néhány perccel később csöng a telóm, az ismeretlen számról pedig kiderül, hogy Talé. Sajnos rossz hírekkel szolgál, ugyanis jogilag nagyon is kitehetnek a lakásból, és igazából örülnöm kellene, hogy a főbérlőm jó fej, és nem szab ennél is szűkebb határidőt.

Feszülten masszírozom az ornyergemet, majd elteszem a mobilomat és hüvelykujjam körmével a sörösüveg címkéjét kapargatom.

– Talán most rögtön neki kellene látnom a lakáskeresésnek – mondom végül Sawyernek.

– Figyelj, Szélvész. Van egy tuti ajánlatom, de szinte biztos, hogy ellene leszel – fekteti napbarnított alkarját az asztalra, mire tekintetem a bőrszíjas órájára és a karkötőjére vándorol. A sötétkék és fehér színekből álló fonott karkötő a jobb csuklóján feszül, két felét egy hajóhorgony köti össze.

– Ez jól kezdődik – állapítom meg.

– Van nekem egy lakásom – jelenti ki.

– Aha, tudom, jártam már ott. Köszí, de nem fogok összeköltözni veled – nevetek fel kurtán.

– Úgy értem, azonkívül van még egy. Ami üres. Vagy hát, legalábbis nem lakik benne senki.

– Van egy másik lakásod? – visszhangozom, mert abban a pillanatban, tekintve, hogy nekem nagyjából egy sincs, váratlanul ér a kijelentés.

– Igen, mindkét lakás örökség. A nagyapám asztalos volt és azzal is foglalkozott, hogy lakásokat vett és újított fel. Néhány éve, mielőtt meghalt, ezeken dolgozott és végül nem adta el őket, hanem ránk hagyott néhányat.

– Részvétem – mondom ki végül az első szót, amit helyesnek vélek.

– Köszönöm. Úgy gondolta, túl sokáig élt a nagymamám nélkül, ezért már éppen ideje volt követnie őt – mosolyodik el halványan, majd elmerengve megérinti a karkötőjén lévő ezüsthorgonyt. Talán a nagyapjára emlékezteti vagy tőle kaphatta.

Jól emlékszem, hogy a nagymamája váratlanul hunyt el, mikor 16 évesek voltunk.

– Mindenesetre éppen bérlőt keresek, mert a múlt hónapban költözött ki az előző.

– Ez túl szép, hogy igaz legyen – közlöm.

– Én inkább szerencsés véletlennek mondanám – szélesedik a mosolya, és van abban valami, amit mond. Sawyer ugyanis köztudottan hatalmas mázlista, akit egész eddigi élete során végigkísért a határtalan szerencse. Az a típus, akinek mindig kihúzzák a számát a tombolán, aki, ha késésben van, valahogy a busz is pont később jön, és mindig talál az automatában ottfelejtett visszajárót.

– Engem általában messziről elkerül a szerencse – ereszték meg egy szívélyes mosolyt.

– Hát most mégis itt a lehetőség, és én felajánlom neked. Tuti lakás, erkéllyel, bútorokkal. Tágas és tiszta.

– És felteszem, egy kisebb vagyon – egészítem ki a felsorolást.

– Csak ha meg akarod venni – kacsint rám. – Bérelni egyáltalán nem az.

– Akkor csak ködösítesz, mert túlságosan is kedves vagy. Nem fogadhatom el, ha ne adj’ isten, féláron akarod kiadni nekem.

– Először is, olyan áron adom ki, amilyenén csak akarom. Másodszor, ha havi tíz lamingtonért adnám, azt is elfogadhatnád, mert barátok vagyunk. De semmi ilyesmiről nincs szó. Talán drágább valamivel, mint a mostanid, de szerintem beleférnél.

A kijelentését követően kemény fél percen keresztül farkasszemet nézünk, majd miután veszítek, megadóan csóválom meg a fejem. Megkérdezem az árat, és hamar kiderül, hogy tényleg lenne rá keretem. Míg csak részmunkaidőben dolgoztam Mr. Parsamyannél, a mostani keresetemnek valamivel több, mint felét kaptam kézhez havonta, amiből épphogy meg tudtam élni. Mióta viszont teljes állásban foglalkoztat, van miből félretennem, és telne egy drágább albérletre is. Ugyanakkor nehezen hiszem el, hogy Sawyer igazat beszél és korábban is csak ennyiért adta ki.

– Sétálni kell a buszmegállóig és szemben van egy sportpálya, ezért olykor hangosabb a környék. Tudod jól, hogy ezeket is beleszámítják az árba.

Na, álljunk csak meg egy pillanatra. Sportpálya a lakással szemben?

– Hol is van pontosan ez a lakás?

Sawyer nem habozik a válasszal.

– Az enyém mellett.

– Háh! – mutatok rá, mintha csak épp rajtakaptam volna egy hazugságon. Láttam a Leckie’s pályát az ablakból, mikor nála jártam. – A lakásod közel sincs egy árban az enyémmel! Csak jótékonykodni akarsz! Köszí, de ezt tényleg nem fogadhatom el!

Komolyan is gondolom a kijelentésemet, és az elhatározásom szilárd, öt nappal később és két nappal a kiköltözési határidőm előtt mégis tehetetlenül és kimerülten terülök el ismét a JamTec egyik biliárdasztalán. Sawyer épp a golyókat rendezi háromszög alakba, hogy megkezdjük a játékot.

– Az ajánlatom az örökkévalóságig áll – mosolyog rám derűsen. – Nem találtál semmit?

– Még annyit se. Mintha a város összes megfizethető lakóhelye foglalt lenne. A legjobb, amit találtam, egy egyszobás helyiség, előtte, a folyosón szétcsúszott egyetemisták ütötték a kongát.

– Ilyen helyeket néztél meg egyedül? – hervad le a mosoly az arcáról.

– És mint mondtam, ez volt a legjobb – csóválom a fejem lemondóan.

– Csak fogadd el a lehetőséget és költözz mellém! – ismétli, de a hangsúlyát és az arckifejezését elnézve sokkal inkább hangzik kérésnek, mint tanácsnak.

– Fogadjunk, hogy bámulni akarsz alvás közben! Erről van szó, igazam van? Tanulmányozni szeretnél az időutazás megértése érdekében – próbálom elviccelni a dolgot, de Sawyer komoly marad.

– Azt szeretném, hogy legyen egy kellemes és biztonságos otthonod – vágja rá gondolkodás nélkül. – Nem vennéd legalább fontolóra?

A biliárdasztalt fogva elmélyülten krétázgatom a végét, hogy majd az első lökéssel megkezdhessem a játékot.

– Mi van, ha megromlik a viszonyunk, és kiraksz?

– A jelenlegi esetedből kiindulva ehhez eleve nem kell hogy barátok legyünk.

– Akkor mi van, ha megromlik a viszonyunk, és majd a rendes árat követeled?

– Most is rendes áron kínálom – feleli automatikusan.

– Jó, de értem, hogy értem – húzogatom a szemöldököm.

Kis mosollyal az arcán figyel engem. Amikor így néz rám, érzem, semmi esélyem ellene.

– Nem igazán.

– Szóval ha megkeresném az előző bérlőt, ugyanezt az árat mondaná ő is? Hogy ilyen keveset fizetett?

Sawyer kinyitja a száját, majd hamar be is csukja.

– Sose találod meg – válaszolja végül.

Nevethetnékem támad, de megpróbálok komoly maradni.

– Na jó, akkor kizárólag elméleti szinten tegyük fel, hogy többet ér a lakás, és összeveszünk, te meg követeled a pénzed.

– Akkor max elköltöazol – vonja meg a vállát.

– Úgy értem, visszamenőleg.

– Ilyet jogilag biztosan nem tehetek meg. Ugyanúgy szerződést kötünk és tisztán elrendezzük az egészet. De egyébként milyen embernek nézel te engem?

– Olyannak, aki *túl szép, hogy igaz legyen* – vágom rá.

Csak úgy kicsúszik a számon anélkül, hogy elgondolkodnék rajta, mit is készülök mondani, ezért nem csoda, hogy Sawyer meglepődik. Először csak néz rám, kissé elkerekedett szemekkel, majd megjelenik arcán a kisfiús mosolya. Ekkor esik le, milyen kétértelmű kijelentést tettem.

– Úgy értem – sietek menteni a helyzetet –, hogy az egész lényed olyan, amiről egyszerűen nehéz elhinni, hogy tényleg ilyen vagy.

– Mire gondolsz? – kérdez vissza, és a tekintete őszintén azt üzeni, hogy nem kimondatni akarja velem a jó tulajdonságait, hanem egyszerűen tényleg nem érti.

– Sawyer, te végtelenül kedves és barátságos vagy. Ráadásul könnyen megbocsátasz és túllépsz a dolgokon, nem vagy haragtartó és mindenki irányába nyitva tartod a szíved. Nem idegenkedsz az újtól és a változástól, jó a humorod és mások vicceit is mindig értékeled. Kitartó vagy, lelkes és előretekinő. Türelmes és előzékeny. Udvarias és segítőkész.

Csendben hallgatja a beszámolómat, közben le sem veszi a tekintetét rólam.

– Nem arról van szó, hogy nagyszerűbb lennék másoknál – lép közelebb.

– Csak saját magadat értékeled alul.

– Ez nem rólam szól. Nemcsak nálam vagy klasszisokkal nagyszerűbb, hanem másoknál is.

– Én csak próbálom kihozni magamból a legjobbat. Neked is ezt kéne tenned – emeli fel jobbát, minden bizonnyal azzal a szándékkal, hogy a fülem mögé igazítson egy elszabadult tincset. Azonban megint meggondolja magát útközben és inkább leereszti a kezét.

– De mindentől függetlenül jólesik, hogy ilyennek látsz.

– A vak is láthatja, hogy ilyen vagy – hárítok zavaromban.

Mosolyog, de egyértelmű, hogy nincs tisztában az állításommal, ennél fogva kételkedik is a hitelességében.

Végül a biliárdasztal felé bök.

– Te kezdesz.

MÁSODIK IDŐKÖZ

20. FEJEZET

A márciust végül egy kiadós költözéssel zárjuk.

Elfogadom Sawyer túlontúl kedvező feltételeit és árajánlatát, így szomszédokká válunk. Továbbra is 33 fok körül van, rekkenő hőség, de már annyira megszoktuk, hogy meg se kottyán. Sawyer ügyvédje (mert neki van sajátja) és Tal segítségével megkötjük a szerződést, és beköltözöm az új lakásomba. Azt leszámítva, hogy nem sikerül túllépnem módfelett nagylelkű segítségén, alapvetően eléggé élvezem az új lakás nyújtotta extrákat.

Az új lakhelyem elrendezését tekintve egy az egyben Sawyer lakásának mása. Belépve a rögtön bal kézre eső hosszú, széles fal úgymond közös az övével, csak nála ez a vendégszoba és a háló hátsó fala. Ami az erkélyünket illeti, ott csak egy alacsony válaszfal áll közöttünk. A konyha hófehér bútorral van körberakva, amihez világosszürke pult és székek párosulnak. A nappali, a háló és a vendégszoba fala halványkék, míg a bútorok a konyhához hasonlóan fehérek.

Nehéz elhinnem, hogy ez az otthonos, szép és hangulatos lakás az enyém. Már persze annyira, amennyire egy bérelt lakás lehet azé, aki csak benne él. Sawyer egyszer járt az előző lakásomban és akkor is az ajtóban maradt, de biztosan leesett neki, hogy az a közelében sem volt ennek. Talán mikor megkért, hogy nézzem meg ezt a lakást, az is a céljai között szerepelt, hogy megmutassa, másképp is lehet élni. Hogy *vágyjak* ide.

Ugyanakkor nemcsak a lenyűgöző lakás győzött meg, hanem a kilátástalanság is. Nem szerettem volna hazaköltözni egyik szülőmhöz sem, és pénzt se akartam kérni tőlük. Úgy éreztem, pofátlanság lenne, hiszen alig fordulok feléjük. Azzal is nehezen birkózom meg, hogy tudom, Sawyer igenis kedvezőbbre faragta a bérleti szerződés anyagi oldalát a kedvemért. Sosem szerettem segítséget kérni másoktól, de ő annyira tisztán és őszintén ajánlotta ezt, hogy kevésbé mardos a rossz érzés, mint máskor. És igazán hálás vagyok neki.

Egyik este, míg én az újdonsült erkélyemen a műrattan függőfotelben himbálózom, Sawyer a nagyjából mellmagasságig érő válaszfalon könyököl. Épp az első bérlőjéről mesél, akivel hamar fel kellett mondani a szerződést, mert a közös fal és a közös erkély jó néhány problémát felvetett kettejük között. Hosszan részletezi a viszontagságokat, amiket az erkélyen

füvező, hangoskodó és a sirályokat csikkekkel dobáló srác mellett kellett elviselnie. Azt is kifejti, hogy első ránézésre (és általában nappal) milyen normálisnak is tűnt a bérlője, és bizalmat szavazott neki, de hiába, mert éjjelente mindig átváltozott valami egészen mássá. A tanulságos sztorit követően megemlíti, hogy ezért sokkal fontosabb neki egy olyan szomszéd, aki normális, mint az, aki bármennyi pénzt megfizet.

Értem a célzást. Könnyíteni akar a bűntudatomon, és bár nem segít, mégis értékelem a gesztust.

– Nem zavar, ha rágyújtok? – veszem elő a fekete gumitokba bújtatott cigisdobozomat. Utálom az elrettentő, gusztustalan képeket a dobozokon, ezért szereztem be a megfelelő méretű tokot, ami megvéd a rothadó fogak és haldokló emberek látványától.

– De – vágja rá, csakhogys ismerem már ezt az arckifejezést.

– Nem úgy általában értettem, hogy egyetértesz-e a tevékenységgel vagy sem, hanem magára a szagra.

– Egyáltalán nem értek egyet azzal, hogy ennyit dohányzol – ragadja meg a lényegét.

– Mert büdös?

– Nem.

– Mert egészségtelen?

– Nem. Persze annak se örülök, de inkább azért, mert nincs rá szükséged. Elég erős vagy, hogy megold a problémáid. Nem az fog segíteni, hogy mikor stresszes vagy, elszívsz egy szálát, hogy aztán jobban érezd magad. Tudod, hogy az sosem szűnik meg tőle, ami a stresszt okozza.

– Ez így van, ahogy mondd – értek egyet.

Szótlatlanul néz vissza rám, valószínűleg nem erre a válaszra számított, és egy csomó másik érvet is felsorakoztatni készült, amelyek most hirtelen értelmüket veszítették. Végül egy rövid szünetet követően folytatja.

– Persze hogy így van. Te tudhatnád a legjobban. Nem pszichológiára készültél? Mi lett azzal az elképzeléssel?

Amikor végzősök voltunk, pszichológiát szerettem volna tanulni, de későn jöttem erre rá, és nem szereztem meg a kellő pontszámot. Így hát a jól ismert ha nincs ló, jó a számár is mondás szellemében elkezdtem a szociológia szakot, de azzal az elhatározással, hogy amint megvannak a szükséges pluszpontok, átjelentkezem.

Nagyon lelkes voltam, egy csomót képeztem magam, könyveket olvastam és online előadásokat néztem, ráadásul felvettem egy halom

pszichós szabadon választható tárgyat. A pluszpontok sikeresen összejöttek, jók voltak az eredményeim, és minden készen állt, mikor beütött a krach. A szüleim válása és a vele együtt érkező stressz, szorongás és a képtelenség, hogy megbirkózzam a problémával, sikeresen elvette a kedvem az átjelentkezéstől.

– Hát nem jött össze – fordítom el a fejemet, ahogyan mindig teszem, mikor szégyellem magam és képtelen vagyok a másik szemébe nézni.

– Nem vettek át vagy átvettek, de nem mentél el?

Nagy sóhaj közepette húzok elő egy mentolos cigit és a számba helyezem.

– Az utóbbi.

Féloldalasan Sawyerre pillantok. Úgy fest, mint akinek bőven akad mondanivalója, de úgy érzi, talán mégsem kellene kinyitni a száját. Vagy csak nem *azt* kellene kimondania, amit készül. Végül bólint egyet és kiegyenesedik.

– Türelmes leszek és megvárom, míg egyszer elmeséled az egészet. Egyben.

– Rendben – hagyom rá és meggyújtom a cigimet.

A folyosón vagyok fehér blúzban és sulis kendőben. Ezek szerint valami esemény vagy ünnepnap van. Az igazgató épp beszédet mond az aulában, míg mi illedelmesen állunk a termünk közelében és hallgatjuk. Alexisszel és Miával az egyik széles folyosói ablakból nézünk le az alacsony, szemüveges igazgatóra, aki épp valami olyasmit fejteget, hogy az iskolánk hasonlít a Roxfortra, mert sok benne a lépcső (?), és mert varázslatos hely, de azért reméli, hogy megmozdulni nem fognak. Erre a beszédre még én is emlékszem, mert legendásnak számított körünkben, és gyakran felemlegettük. Az igazgatónk ugyan maga is kicsit elvarázsolts személy volt, és bár nem igazán tudott jó beszédek mondani, legalább kézben tartotta a sulis ügyeit.

Egyszer csak Sawyer feje tűnik fel Mia és közöttem, majd rám vigyorog.

– Hát tizedikesek lettünk, Szélvész! – tartja fel a kezét, mire belecsapok.

Megfordulok és immáron a teljes figyelmemet neki szentelem. Fehér ingben feszít, melynek felső néhány gombját nyitva hagyta, zöld

nyakkendője lazára kötve lóg.

– Már csak egy év és nem lesz frufrum – állapítom meg, miközben a folyosó egy kevésbé népes szegletébe húzódunk.

– Vagy ha úgy nézzük, csak másfél hónap.

– *Ha úgy nézzük*, igazából pár óra, mert felkelek, és nem lesz – vitatkozom, amin jól derül.

– Vajon melyik napokra kerülünk majd vissza? – ábrándozik. – Próbáltad már, hogy elalvás előtt konkrét napra gondoltál, amire szívesen visszatérnél, hátha van ráhatásunk a dologra?

Egy pillanatig csak csendben meredek rá, mert igazság szerint tényleg nem jutott eszembe semmi ilyesmi.

– Nem.

– Sejtettem – jelenik meg egy halvány mosoly az arcán. – Egyszer kipróbálhatnánk, hogy ugyanarra a napra gondolunk, és hátha bejön.

– Szerintem semmi befolyásunk nincs, de ettől függetlenül, persze, tehetünk egy próbát – bólintok, ő pedig lelkesen fogadja, hogy nem utasítom el.

A napunk viszonylag eseménytelenül telik el, ezért délután, az órák után úgy döntünk, hogy elmegyünk a kedvenc fagyizónkba, ami a sulis utcájának végében található. A lépcsőn lefele azt latolgatjuk, hogy a fagy után esetleg megnézhetnénk valami „új” filmet a moziban, ám mikor leérünk a földszintre, Sawyer nem a kijárat felé megy, hanem az udvar irányába indul.

– Hé! Hova mész? – értetlenkedem, de rám se hederít. – Sawyer! – eredek utána.

Hiába szölongatom, nem reagál, így csak annyit tehetek, hogy követem egészen az atlétikapályával körbevett focipályáig, ahol egy felsőbb éves már vár rá, és jókedvűen kezét fognak. Ismerős arc, de persze sehogy sem jut eszembe a neve.

– Woodrow, örülök, hogy elfogadtad a felkérésünket! A fociklubnak nagy szüksége van egy ilyen tehetséges játékosra! – veregeti meg Sawyer vállát a srác.

– Hé, Saw – mondom neki. – El is felejtettem, hogy fociklubos is voltál.

Sawyer felém se néz, ahogy a másik srác sem.

– Sosem tudok nemet mondani – nevet Sawyer a srácre, de semmilyen rosszallás nincs a hangjában.

– Sajnálom, hogy így alakult, de egymás mellett is csinálhatod a két klubtevékenységet. Mr. Wiggin nem ismer se határokat, se nemet, ha a

focicsapatáról van szó. Bár azért most majdnem túlzásba esett.

– Milyen túlzás? Miről beszél? – faggatom Sawyert, de hiába minden próbálkozásom, egészen konkrétan levegőnek néznek.

– Melegíts be és csatlakozz hozzánk! – veregeti meg újból Sawyer vállát a srác, majd visszaszalad a pályán várakozó többiekhez.

Sawyer egy másodpercig néz utána, majd olyan váratlanul fordul felém, hogy összeressenek.

– Mi a fene volt ez? – mered rám döbbenten.

– Nekem kéne kérdenem, hogy mi a fene volt ez! – vágok vissza.

– Ez nagyon furcsa volt, Szélvész. Mintha nem is én irányítottam volna a testemet. Egyszer csak nem tudtam irányítani a tetteimet és a mondataimat, az egész jött magától. És közben hiába próbáltam feléd fordítani a fejemet... Észleltem, hogy beszélsz hozzám, de mégsem tudtam reagálni – vizslatja a kezét tanácstalanul.

– Komolyan beszélsz? – húzom össze a szememet.

– Hát persze! Fagyizni indultunk, és egyik pillanatban még én voltam az, aztán mintha a tizedikes Sawyer visszabitorolta volna a testem, de fejben mégis itt maradtam. Te nem éreztél még ilyet?

– Nem igazán – ingatom a fejemet gondterhelten.

– Akkor egyelőre figyeljük meg magunkat – vélekedik, de válaszolni már nincs alkalmam, ugyanis a következő pillanatban a lábam magától megindul az atlétikapálya felé.

Meg akarok fordulni vagy legalább megszólalni, de egyik sem sikerül. Sawyer szólongat, majd valószínűleg rájön, hogy ugyanaz történhet, ami az előbb vele is. A szemem sarkából észlelem, hogy csak csendben követ.

– Tempest! Üdv újra itt! – köszönt Charlie, a női atlétikacsapat kapitánya.

– Ezt úgy mondod, mintha nem találkoztunk volna a múlt heti edzéssorozaton – kuncogom.

Másképp cseng a hangom, és szörnyen fura érzés, hogy nem vagyok ura a saját testemnek. Az időutazások során lassan megszoktam, hogy a jelenbeli meg az itteni testem másmilyen és másképp is működik, de mivel mindkettő én vagyok, annyira nem volt nehéz dolgom. Viszont az az abszurdum, hogy a saját testemben vagyok, mégsem én irányítok, egészen más tészta.

– Jó, de a múlt héten nem itt gyakoroltunk – tartja fel a mutatóujját nagy bölcsen.

Tekintve, hogy az időutazás úgy vélte, a nyarat érdemes teljes egészében kihagyni a kalandozásból, én tegnap kilencedik decemberében voltam, így el kell kicsit gondolkodnom, hogy fel tudjam idézni, milyen edzésről is van szó. Lassan bevillan, hogy ekkortájt mindig kijártunk a város melletti szigetre.

A kellemes, északi fekvésű Tillnora-sziget egy telepes testvérpárról, Tillről és Noráról kapta a nevét, akik elvileg maguk fedezték fel ezt a kis paradicsomot és tették lakhatóvá. A sziget a városból közelíthető meg egy hídon keresztül, és van rajta minden, amire az ember vágyhat. Az északi szélén egy aquapark helyezkedik el, aminek egyes csúszdái egyenesen az óceánba visznek. Középtájt egy kisebb vidámpark is működik, vizes-csónakos hullámvasúttal, dodzsemmel meg efféle, gyerekeknek és felnőtteknek is szórakoztató eszközökkel. Továbbá az egész szigetet számos zöld terület borítja, illetve sok a sportolási és kikapcsolódási lehetőség. Ami pedig a futást illeti, a szigeten körben, a part mellett jó minőségű bicikli- és futópálya épült, így nyaranta edzésképp mindig szigetköröket futottunk.

– Jogos. Akkor üdv neked is újra itt – mosolyodom el lelkesen.

Persze kívülről az nem látszik, hogy közben minden erőmmel azon vagyok, hogy valamilyen más arckifejezést öltsek, de sehogy se sikerül.

– Az idén biztosan megnyerjük a Port Rellvic-i diákolimpiát – bokszol a levegőbe elszántan Charlie.

Nagyjából egy fejjel magasabb nálam, pedig tizedikben már lehettem vagy 170 centi. A haja rövid, a bőre napbarnított, a szeme zöld. Pólójának ujjait szokás szerint feltúrte és ujjatlanra hajtogatta. Ezt a stílust tőle szedtem, és őt majmolva én is így hordtam a pólóimat, csak én többnyire a sportmelltartóm pántja alá gyűrtem az anyagot. Charlie idén végez, így ez az utolsó lehetősége, hogy a sulink színeiben megnyerje az iskolák között megrendezett éves versenyt.

Port Rellvic nem a világ legnépesebb városa, de legalább húsz gimnázium lehetett ekkortájt, amelyek megmérkőztek egymással számos sportágban meg persze tudományos és egyéb területen is. Charlie indított minket 100, 200, 400 és 800 méteren, illetve ő maga a gátfutásban is remekelt, sőt még váltófutásra is kiállított egy csapatot. Én általában 400-on és 800-on indultam, illetve másodévesen a váltócsapatba is bekerültem.

– Számíthatsz rám! – emelem a magasba a kezemet. – Mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy az utolsó éveket győzelemmel zárjátok!

Charlie vidáman megborzolja a hajamat, majd elküld átöltözni. Ahogy elfordul, és a többiekhez indul, hirtelen visszazökkenek a valóságba. Már amennyire ezt annak lehet nevezni. Miután visszaszerzem az irányítást, kissé bambán fordulok Sawyerhez.

– Ez ultra fura – jegyzem meg.

– Milyen kis lelkes voltál ekkoriban! – vigyorog.

Ő persze már megint pillanatok alatt túllendült az útjába kerülő újabb nehézségen, és cseppet sem tűnik frusztráltnak, csak mert valami érthetetlen történt velünk. Engem viszont aggaszt az ügy, mert ezek szerint könnyen lehet, hogy megint alkalmazkodnunk kell valamihez, amit nem értünk és a jelek szerint nem is szabályozhatunk.

– Charlie-éknak ez volt az utolsó évük, és nagyon szerettük volna, ha győzelemmel ballaghatnak – idézem fel, inkább az emlékre, mint az iménti események erőltetett kötelezőségére koncentrálni.

– Nagyon keményen küzdöttél értük – mosolyog, amiről eszembe jut valami.

– Hé! Mindketten a klubtevékenységünk kapcsán zombultunk be! Lehet, hogy ezeket a történéseket kell majd így újraélnünk?

– Őszintén fogalmam sincs – tárja szét a karját tehetetlenül, de még mielőtt válaszolhatnék, Charlie és a fociklubos felsős srác, akinek továbbra sem jut eszembe a neve, egyszerre kiabál nekünk, hogy mit csinálunk már és menjünk végre melegíteni.

Kétségbeesetten meredek Sawyerre, mert nagyon nincs kedvem mostantól állandóan futni az álmaimban. Neki is hasonló gondolat motoszkálhat a fejében, mert hirtelen megragadja a csuklómat, és szaladni kezdünk a kijárat felé.

21. FEJEZET

Az időutazás során tapasztalt dermedésről és a testünk feletti kontroll elvesztéséről hamar kiderül, hogy nem egyszeri alkalom.

Aznap reggel Sawyer és én a közös erkélyünkön találkozunk össze. Mindketten pizsamában vagyunk, és mezítláb, mert az első utunk ébredés után rögtön egymáshoz vezet. Tanácstalanul fejtegetjük, mi is történhetett az éjjel, és megosztjuk a másikkal, pontosan mit is éreztünk, míg elvesztítettük az uralmat a testünk felett. Sawyer számára izgalmas, míg számomra inkább aggasztó ez az újdonság, de nem marad más választásunk, mint kívánni, hogy legközelebb is lesz-e ilyen, és tanulmányozni a jelenséget.

Attól a naptól kezdve bizony minden éjjel, mikor visszakerülünk 2013-ba, a nagy többségi szabad mozgás mellett megkötött jeleneteink vannak, amelyekbe egyszerűen sehogy sincs beleszólásunk. Ráadásul míg tart a jelenet, a szereplők nem vesznek tudomást a plusz egy főről, aki hol én vagyok, hol pedig Sawyer. Mi észleljük egymást, de attól még olyan, mintha erre az időre kísértetté válnánk. Úgy véljük, ennek az lehet az oka, hogy a másikkal annál a jelenetnél eredetileg valahol máshol tartózkodott, ezért a kötelezőknél indokolatlan lenne a jelenléte.

A jelenben sokat tartózkodunk a közös erkélyünkön, hogy kivesézzük, mi is történik velünk, de túl sok hasznosítható eredményre nem jutunk. Inkább csak tippekkel és feltételezésekkel tudunk előállni, mint tényekkel. A befolyásunk nélkül zajló eseményeket kötelező jeleneteknek nevezzük el, Sawyer pedig, ahányszor csak felébredünk, továbbra is rögzíti, milyen napra mentünk vissza, és most már azt is odabiggyeszti, hogy mik voltak azok a történések, amiket nem kerülhettünk el.

Egyik este zsebes pamut rövidnadrágban és ujjatlanban üldögélek a függőfotelben, míg Sawyer világos farmer rövidnadrágban és fehér pólóban könyököl a válaszfalon.

– Érdekes, mert nem egészen az van, hogy amikor jön a kötelező jelenet: bumm, ott termünk, ahol lennünk kell. Hanem beüt a zombulás, és elindulunk oda, ahol *lennünk kéne*. Mintha felébrednénk egy jelenet erejére, és addig megint az akkori Szélvész és Sawyer szerepelne.

– De nem ébredünk fel – ragadom meg a lényegét. – Gondoltam rá, hogy mi van, ha egyszerűen csak valami megzavarja az időutazást. Tudod, mikor

éberén alszik az ember, vagy kopogtatják az ablakot a sirályok, és emiatt fel-felriad.

– Sirályok tanyáznak az erkélyeden? – kérdezi, időutazó társból lakástulajdonossá avanzsálva.

– Nem – forgatom a szemem.

– Pedig azt sem csodálnám. Állandóan lemorzszálsz a földre – nevet, mert éppen tonhalas-tojásos-majonézes szendvicset eszem, aminek tény és való, hogy nem kerül minden egyes darabkája a gyomromba.

– Nincsenek sirályok! – makacskodom. – Elméleti síkon értettem.

– Jó, világos. De én nem alszom rosszabbul, mint eddig. És nem is hagyom el a gimis világot.

– Hát ez az, hogy én se. Épp ezt mondom, hogy ez az elmélet hamar megbukott.

– Lehet, hogy valamit nem jól csináltunk. Talán túl sokat lógtunk a gimiből, és az időutazás így figyelmeztet bennünket, hogy nem kalandozhatunk kedvünkre.

– Én tartom magam ahhoz, hogy nincs lelke – rágcsálok elmélyülten egy uborkaszeletet, amit a szendvics mellé vágtam.

– Lehet, hogy fel kellene hagynunk a találgatással, és beletörődni, hogy nem értjük – mereng, és picit csalódottnak tűnik.

A felírt dátumokat és jeleneteket olvasgatja a füzetében. Egy fehér kemény borítású füzetet kiáltott ki időutazós naplónak, és lelkiismeretesen körmöli bele az infókat.

– Ezt ijesztő tőled hallani – közlöm vele.

– Úgy értem, talán sosem kapunk válaszokat. Ha állandóan válaszokat keresünk, amiket aztán sosem lelünk meg, könnyen lehet, hogy csak frusztrálóbb lesz számunkra. Talán ha elengednénk a megértést, csak elfogadnánk a helyzetet és sodródnánk az árral, az jobb lehetne.

Nem mondom neki, hogy én már réges-rég így csinálom, mert nem szeretném kiábrándítani. Mikor előhozakodik az ötleteivel és az elképzeléseivel, igyekszem társ lenni az elmélkedésben, és nem csak azért, mert a közösen hozott szabályok így kívánják. Érzem, hogy ez fontos számára, és ha legalább annyival segíteni tudok, hogy nem lombozom le azonnal, akkor megteszem.

– Nocsak, szóval azt mondod, sodródjunk az árral? – vonom fel a szemöldökömet.

– Betartjuk a szabályainkat és alkalmazkodunk az időutazás által megszabott dolgokhoz is, de nem agyaljuk túl – bólint, majd ellöki magát támasztékától és az erkélykorláthoz lép. Csípőjét nekidönti és féloldalasan néz rám.

– Tehát azt mondd, eresszük el azt a nézeted, hogy okkal és céllal utazunk az időben? – teszem le a kezemben tartott tányért.

– Nem! Semmiképp! – vágja rá hevesen. – Csak ne függjünk rá a megértésre. Az ok- és célkeresés, illetve azok teljesítésére törekvés marad. Mi lenne, ha többet tartózkodnánk a gimiben?

– Arra célzol, töltsük azzal minden éjszakánkat, hogy középiskolás órákon ülünk, délután meg az udvaron rohangálunk? – nézek vissza rá elhűlve.

– Hát, színesítsük meg ezeket a napokat, de igen, pontosan így értettem. Amúgy se csinálunk semmi hasznosat.

– Már vagy öt filmet megnéztünk, amit korábban sosem láttunk – mutatok rá, majd hozzáteszem: – Ráadásul nagy vásznon!

– És kábé ez minden, amit fel tudunk mutatni – fintorodik el.

Felállok a függőfotelből és a válaszfalhoz lépek.

– De hát mi mást tehetnénk? Nem tudjuk lassítani a környezetszennyezést vagy megelőzni a természeti katasztrófákat – könyökölök az elválasztóra.

– Tudom, de most már akkor is kicsit zavaró ez a semmittevés. Engem legalábbis zavar – fordul el és a fényekben úszó városunkat figyeli.

Engem nem különösebben izgat a semmittevés, mert jól elvagyok ezzel az úgynevezett pótló tevékenységgel, amit végzünk. Megnézni olyan filmeket, elolvasni olyan könyveket és csekkolni olyan helyeket, amelyekre eddig nem volt kapacitásunk, időnk vagy csak kedvünk, jó buli, mert segít kikapcsolódni és jól érezni magamat.

Ugyanakkor tudom, hogy itt mindkettőnk érzései fontosak. Kezdetben úgy tűnt, Sawyer jól elvan ezzel a felfoghatatlan dologgal, míg engem jobban megviselt, hogy egyik napról a másikra elkezdtem utazni az időben. Lássuk be, még most is nevetségesen hangzik, mikor hangosan kimondom.

De Sawyerrel mégis könnyű beszélgetni ezekről. Valahogy vele természetesnek hat az egész. Tisztában vagyok azzal, hogy ő a kezdetektől fogva türelmesen támogatott, hogy megbirkózzam a történetekkel, ezért nem áll szándékomban a saját érdekeim által vezérelve olyan időtöltésre

kényszeríteni, amit nem élvez. Sokkal inkább viszonzni szeretném a türelmét és valahogy a társa lenni ebben a természetfeletti utazásban.

– Akkor mi a terv? Fixen újraéljük a gimit? – kérdezem, mire megkönnyebbülten néz vissza rám.

– Ott is tolhatjuk a pótló tevékenységet – veti fel. – De ha úgy sem jön be, akkor max. elengedjük.

Keserű érzés kúszik a torkomba. Nekem már a kezdetektől fogva nem tetszett ez a „semmi jelentősége, mit csinálunk, mert úgyis minden meg nem történtté válik” felállás. Eleinte az volt vele a bajom, hogy én nagyon is szerettem volna megváltoztatni a jelenemet, és bosszantott, hogy hiába az időutazás, erre nincs lehetőségem. Könnyűnek és egyszerűnek tűnt volna így rendbe tenni a valóságomat, és mérges voltam, mert azt gondoltam, semmi értelme az egésznek.

Aztán jött az a szakasz, amikor képes voltam élvezni a teljes szabadságunk előnyeit, mert nagyon egyszerű volt azt csinálni, amit csak akarok. De mikor arra gondoltam, hogy teszek valamit, aminek aztán semmi jelentősége nincs, valahogy ismerős rossz érzéssel töltött el. Mikor Sawyer azt mondta, a gimiben is lehet pótolni dolgokat, olyasmik jutottak eszembe, mint a szekrényeink lefestése (mert ezt négy éven át valahogy sosem sikerült) vagy előrelátóan másik faktra járni. De hogy lehetne ekkora változásokat egy nap alatt előidézni úgy, hogy másnap megint meg nem történtté válnak?

– Mi jár a fejedben? – szólít meg halkán Sawyer, ismét teljesen felém fordulva.

– Mikor a szüleim úgy határoztak, hogy elválnak, anya elköltözött a nagynénémhez, apa meg én pedig maradtunk a házunkban. Apa egy ideig abban gondolkodott, hogy megvásárolná anya részét és megtartaná a házat, de aztán meggondolta magát, és árulni kezdtük. Majd fél évbe telt, mire akadt rá vevő, és az az időszak nagyon megterhelő volt számunkra. Tudod, én születésem óta abban a házban éltem, az az otthonom, az emlékeim színhelye, és miután meghirdettük, nemcsak azzal kellett megbirkóznom, hogy el kell költöznünk, hanem hogy abban a fél évben egyszerre volt az enyém, de ugyanakkor mégsem. Onnantól kezdve már nem volt motivációm kimenni a kertbe virágokat ültetni, sem rendben tartani a házat. Apa is valahogy így érezhetett, mert lassan eluralkodott felettünk a káosz, és ilyen szempontból végül mindkettőnknek jól tett a költözés. De az az

érzés, hogy az otthonod nem is az otthonod, mert fél lábbal már kilógsz onnan, elég pocsek.

– És úgy érzed, kicsit az időutazás is ilyen? – rakja össze a képet szokás szerint fürgén és könnyedén. – Hogy nincs motivációd tenni valamit, mert másnap már úgyse fog számítani?

– Aha, ugyanaz, mint mondjuk a kertészkedés volt. Minek ápolni a kertet, ha holnap lehet, hogy megveszik a házat?

Olyan érzésekről beszélek, amelyekből Alexisnek is csak a töredékét árultam el.

– Undok egy hasonlóság – ért egyet a szemembe nézve. – De talán ez jó alkalom, hogy másodszor másképp állj hozzá. Ne gondolkodjunk, mi lesz holnap, hanem élvezzük azt, ami aznap történik. Dobjuk fel a gimis éveinket! Éljük újra a jó dolgokat és változtassuk meg a rosszakat. Ha csak egyetlen napra is.

– Miért jó ez, ha csak egy napra szól? – teszem fel újra a nagy kérdést.

Sawyer továbbra is mélyen a szemembe nézve felel.

– Mert mikor felébredünk, mi emlékezni fogunk a jóra, és az sokkal felemelőbb érzés lesz, mint ha semmit se tettünk volna, vagy ha csak a rosszakat tudnánk felidézni.

Ezt mondta korábban is, és még ha nem is értek vele teljesen egyet, most úgy határozok, adok egy esélyt az elméletének.

Aznap éjjel persze hogy futás közben térek magamhoz.

Az egész atlétikacsapat köröket ró a suli nagypályáján, miközben a fociklub a futópályán belüli füves területen edz. Akkoriban nagyon komolyan vettem a gyakorlást, ezért sosem a többiekkel futottam egy blokkban, mert nem szerettem volna, hogy mondjuk a lányoknak a fiúk kockás hasáról folytatott értekezése elvonja a figyelmem. Most is egy nagyobb csoporttól valamivel lemaradva, egyedül kocogok a belső köríven. Felmerül bennem, hogy meg kellene állnom, de valahogy jólesik a mozgás. A 15 éves testem jól bírja a gyűrődést és könnyen veszi a terepet és a távot, így nézelődve haladok tovább.

Egyszer csak megpillantom a pályán Sawyert. Épp nála a labda és sebesen halad vele előre. Fehér focisnadrágot visel sötétzöld pólóval, haja

izzadtan tapad a homlokába. Kíváncsivá tesz, hogy vajon azért vezeti a labdát ilyen serényen az ellenfél kapuja felé, mert még a valódi tizedikes Sawyer az, vagy mert tartva magát a tegnap megbeszéltekhez próbál sodródni az árral. Pár pillanattal később sikeresen betalál a kapuba és összepacsizik pár csapattársával, majd forgolódni kezd.

Mintha csak engem keresne.

A tekintetünk összetalálkozik, ő pedig elvigyorodik. Először integet nekem, majd hátrasimítja a homlokába hulló nedves tincseit. Oké, ez tuti a felnőtt verziója. Az edzésük a végéhez közeledhet, mert mindannyian elhagyják a pályát és törülközőt vesznek a nyakukba, vizespalackot pedig a kezükbe. Sawyer is így tesz, majd megindul felém, és amint beér, mellém kerül, és együtt rójuk tovább a köröket.

– Egyébként mi volt tegnap az a beszélgetés a fociklubos arccal? Hogy is volt nálad ez a két klub dolog? – érdeklődöm. Átnyújtja a vizét, hogy kortyoljak néhányat.

Eszembe jut, hogy gimiben szándékosan alakítottam úgy a helyzeteket, hogy legyen alkalmam Sawyer palackjából inni vagy a törülközőjét használni, csak hogy legalább a közvetett csók szintjére léphessünk. Ez egyszerre komikus és valahol mégis szomorú.

– Kilencedikben ugye csak a zeneklubba jártam, de aztán év végén megkeresett a fociklub edzője és mindenféle eszközzel próbált átcsábítani a csapatba – magyarázza. – Hamish, akivel beszélgettem tegnap, a focicsapat kapitánya.

Tényleg, Hamish!

– Szóval, Ham is megkeresett kilencedik elején, de mondtam neki, hogy már máshová jelentkeztem, így ő annyiban hagyta a dolgot. Aztán év végén lesérült egy játékosuk, és Mr. Wiggin nagyon szeretett volna beszervezni helyette.

A Port Rellvic-i gimikben kilencedik év elején kötelezően választani kell egy klubot, ahol minimum heti kétszer részt kell venni a tevékenységben. Összességében ez egy klassz rendszer, mert rengeteg lehetőség van, mindenki megtalálhatja a kedvére valót, és ezáltal összehozzák az azonos érdeklődési körű, de különböző osztályokba járó tanulókat. A diákok együtt lóghatnak azokkal, akikkel feltehetőleg sok bennük a közös plusz minőségi időtöltésre sarkallják őket. Vannak sport-, tudományos és mindenféle szabadidős foglalkozásra épülő klubok, ezáltal tényleg mindenki megglelheti a számára ideális szakkört.

Én kilencedik elején az atlétikaklubba léptem be, míg Sawyer a zeneklubba. Kipp focizott, Lamar kosarazott, Mia a főzőklubba járt, Alexis pedig a táncklubba.

– Szóval végül beadtad a derekad – hümmögöm.

– Hát igen, azzal a feltétellel, hogy nem klubot váltok, hanem együtt csinálom a kettőt – meséli.

Alapvetően semmilyen szabály nem tiltja a többszörös klubtagságot, ám mindegyik megköveteli a minimum heti kétszeri megjelenést, így minél többhöz csatlakozik az ember, annál nehezebb összeegyeztetnie a teendőket.

Mivel úgy tűnik, mi is végeztünk a mai edzéssel, Sawyerrel leülünk a fűbe és nekilátunk lenyújtani. Egymással szemben foglalunk helyet, lábunkat terpeszbe tesszük, talpunk összesimul, ahogy apánál is. Sawyer a kezét nyújtja, és először ő húz maga felé, majd cserélünk.

– Be kéne lépnünk a természetfeletti jelenségekkel foglalkozó klubba – dobom be a legújabb ötletemet, amire felkapja a fejét.

– Azt hittem, őket lekapcsolták tavaly, mert felmerült a gyanúja, hogy csak lopják a napot.

Az iskolában szabad lehetősége nyílt bárkinek saját klubot alapítani, de ez számos feltétellel járt. Az egyik a minimumlétszámot határozta meg, ez nem mehetett öt alá, illetve szükség volt arra is, hogy az adott csoportosulás fel tudjon mutatni valamit, ami igazolja a klubtevékenységet. Az is fontos kikötés volt, hogy a tevékenységet lehessen a sulis területén belül végezni, így például egy esetleges szörfklub sajnos eleve lehetetlen volt.

– Úgy hallottam, hosszas kutakodás után a nyáron sikerült bizonyítaniuk valami okkult jelenséget – vonom meg a vállam, majd elkezdem magam felé húzni Sawyert.

– Érdemes lehet benézniük, hátha többet tudnak az időutazásról, mint mi.

Aznap végül nem sikerül zárás előtt ellátogatnunk a klubba, így csak másnap kerítünk erre sort. Sawyer így is ellógja a zeneklubot, én pedig a beiktatott pluszedzést.

– Köszöntelek benneteket az okkult jelenségeket feltáró klubban!

A harmadik emeleti terem szinte teljesen sötét, holott délután van, és csupán egy zseblámpával megvilágított arcot látunk. Hallom, hogy

becsukódik mögöttünk az ajtó, és várom, hogy a szemem megszokja a sötétet.

– Már vártunk titeket! – közli a fej, akit látunk. Hosszú fekete haja van, kerek szemüvege, és biztosra veszem, hogy remek színész.

– Vártatok? – kérdezek vissza iróniától nem teljesen mentesen.

– Hát persze, gyermekem. Láttuk, hogy jöttök. Megsúgták nekünk a szellemek!

Nem akarok illetlen lenni, ezért visszafojtom a kitörőben lévő nevetést. Csak mert újabban képes vagyok az időutazásra, még nem kezdtem el hinni minden olyan természetfeletti jelenségben, amiről korábban azt gondoltam, hogy nem létezik. Továbbra is szkeptikus vagyok minden olyan lény létezésével kapcsolatban, mint mondjuk a szellemek vagy a vámpírok. De nem töröm le a lelkesedésüket azzal, hogy megjegyzem, bizonyára csak a folyosón látták, hogy jövünk.

– És azt is elárulták, milyen szándékkal érkezünk? – kíváncsiskodik Sawyer.

– A veletek megesett természetfeletti történésre keresitek a választ – feleli a lány bűgő hangon, akár egy hivatásos szellem.

– Ki az, aki nem emiatt látogat el ide? – súgom Sawyernek, aki erre elmosolyodik.

Hirtelen egy srác emelkedik fel mellőlem, mire összerezzenek, és önkéntelenül is kicsit közelebb húzódom Sawyerhez. Az ismeretlen fiú sorban meggyújtja a gyertyákat körülöttünk, majd invitál, hogy üljünk le az asztalhoz. Narancssárgás fény árasztja el a szobát, viasz és füst szaga keveredik a levegőben, és most már egyértelműen látszanak a vastag sötétítőfüggönyök az ablakok előtt.

– Voltaképpen arról szeretnénk beszélgetni veletek, hogy hisztek-e az időutazásban – kezdi Sawyer.

– Gyermekem, mi mindenben hiszünk – érkezik a diplomatikus válasz.

Bár azt nem teljesen értem, a korkülönbség miatt érzi-e úgy, hogy gyermekeinek tekinthet minket, vagy mert ebben a szobában elvileg ő minden tudás birtokosa.

– És mit tudtok róla?

A lány int valakinek, majd egy hatalmas könyvet tesznek elé. Szakszerű arckifejezéssel fellapozza, aztán látványosan lefújja róla a port és nekilát a beszédnek. Sawyer és én lélegzet-visszafojtva várjuk a választ.

– Számos kutakodásunk és feljegyzéseink alapján, ha képes valaki utazni az időben, akkor előre és vissza tud kerülni akárhová. Az időutazások alkalmával nem szabad változtatni semmin, mert időparadoxont idézhet elő, és főleg, FŐLEG nem szabad találkozni az akkori énünkkel.

Egy másodpercig csak meredünk rá, aztán Sawyerrel egyszerre tör ki belőlünk a kacagás.

– Oké, ezt tuti, hogy a *Vissza a jövőbe* című filmből vettétek – jegyzem meg. Hihetetlen, hogy egy pillanatra azt gondoltam, tényleg mond majd valamit, amitől okosabbak leszünk.

– Jól van, na – csapja össze a könyvet a lány. – Villanyt! – utasítja az egyik klubtagot, mire felkapcsolódnak a terem fényei, és elhúzzák a függönyöket is.

Hunyorogva próbálom megszokni a hirtelen támadt fényességet. A szobában rajtunk kívül a klubelnök, két nálunk fiatalabb srác, egy évfolyamtársunk és egy felsőbb éves tartózkodik.

– Az időutazás sajnos nem éppen a szakterületünk, mert nem esik az érdeklődési körünkbe.

– Akkor mi izgat titeket?

– A tévelygő lelkek! – vágja rá a lány. – Az e világon rekedt szellemek. Épp egy kalandra indulunk, ha van kedvetek velünk tartani!

Sawyer kérdőn pillant rám, én pedig a „sodródjunk az árral” világnézetünk értelmében vállat vonva bólintok. Csak mert nem hiszünk a kísértetekben, még érezhetjük jól magunkat.

– Miért is ne?

Végül úgy alakul, hogy a barátaink is mind végeznek a klubtevékenységükkel, és miután értesítjük őket chaten, hogy mire is készülünk, velünk tartanak a természetfeletti kalandtúrára. Edythe (mint kiderült, így hívják a klubelnököt) szerintem sosem volt olyan boldog (a klub pedig OLYAN népes), mint most, mikor plusz nyolc fővel bővül a kis társaság. Tal és Taft eredetileg nem tartott volna velünk, de az osztályelnökünknek, mikor meglátott minket csoportosan elhagyni a sulit, elmondása szerint olyan érzése támadt, mintha rosszban sántikálnánk, ezért jobbnak látta, ha ő is jön. Taft pedig... Hát őszintén szólva nem vagyok benne biztos, miért is van itt.

Mindenesetre így történt, hogy most csoportosan vonulunk át a városon.

– Rev, ne mondd nekem, hogy te elhiszed ezt! – jegyzi meg Alexis szkeptikusan.

Ő aztán világéletében ilyen volt. Sosem szerette a vámpíros és vérfarkasos romantikusokat, mert mindig egy listányi kivetnivalót talált bennük. Inkább az olyan történeteket kedveli, amelyek megállják a helyüket a valóságban, és logikus, hihető magyarázattal szolgálnak arra is, amit esetlegesen még nem tapasztalt.

– Most miért? Simán lehet, hogy léteznek szellemek! – kel a védelmemre Mia, holott igazából én is Alexis véleményét osztom.

– Hiszem, ha látom – horkant Alexis, én pedig helyeselve bólogatok.

– Ez a jó hozzáállás – értek egyet. – Ha látok egyet, én is hinni fogok.

– És ha nem tudjuk, mit láttunk? – veti fel mögülünk bűgő hangon Kipp.

– Képtelenségeket beszélsz – csóválja a fejét Alexis vigyorogva. – Ha nem is tudjuk, mit látunk, akkor az nem is lehet bizonyíték semmire.

– Ha látsz egy kísértetet, gyermekem, könnyen lehet, hogy nem fogod tudni, mi is az – közli velünk Edythe nagy bölcsen. – Az emberek azért ilyen szkeptikusak a természetfeletttel kapcsolatban, mert akkor sem ismerik fel, mikor látják.

– Nyilván, hisz túl egyszerű lenne, ha a homlokukra lenne írva, hogy „kísértet vagyok” – tátogja nekem Alexis, én pedig lehajtom a fejem, hogy Edythe ne lássa a vigyoromat.

Egy kiadós sétát követően egy út menti elhagyatott házhoz érkezünk, ami lényegében a város legszélén helyezkedik el. Bal felé már nincs is szomszédja, mintha csak ez lenne a város utolsó háza. Feketére festett faborítása és csúcsos teteje van, ami szinte ironikus módon pont úgy fest, mint a filmbéli kísértetházak.

Az egyik elsőst (ha jól emlékszem, Sonnyt vagy Samet) bíztuk meg az operatőri teendőkkal, így folyamatosan kameráz a telefonjával, Edythe pedig közvetít. Kísérteties, bűgő hangon, csak hogy növelje a helyzet hangulatának „szellemességét”.

– Bejelentést kaptunk, hogy szellemet véltek felfedezni ezen a környéken – magyarázza a nézőknek, mert mint kiderült, online közvetítenek, nehogy később megvádolják őket, hogy megvágták a felvételt.

– Ezek az elhagyott házak veszélyesek. Sose lehet tudni, nem ingatag-e a tetőtér vagy nem omladozik-e a belső – közli Tal felelősségteljesen.

– Édes istenem, hát itt leljük halálunkat, egy ház romjai alá temetve? – zendít rá Taft.

Sawyerre pillantok, aki épp felölti a már ismert „gyermektestben rekedt felnőtt” arckifejezését. Arra tippelek, hogy építészként épp szakértői szemmel vizsgálja az építményt.

– Azért egy védősisak nem ártana – állapítja meg.

– Milyen klubelnöknek néztek ti engem? – háborodik fel Edythe. – Felsőbb évesként és a vezetőökként alapos felmérést végeztem! Az épület nincs olyan rossz állapotban, csak fél évvel ezelőtt költöztek ki belőle! A látszat néha csal!

– Gondolom, nem ez a klubotok szlogenje – jegyzi meg Kipp, és rám kacsint, mire felnevetek.

Edythe szúrós pillantást vet rá, de Kipp csak mosolyog, majd mindannyian befelé indulunk az épületbe.

– Arról már nem is beszélve, hogy ez birtokháborítás – folytatja Talbot, de lényegesebben halkabban beszél, mint korábban.

– Beszéltem a tulajjal – pisszegi le Edythe. – Most komolyan ilyen kezdőnek néztek?

– Mi van, ha a szellemek ennyi intézkedés után már tudják, hogy jövünk, ezért felkészültek és szándékosan nem mutatkoznak? – érdeklődik Alexis.

– Pech – adja meg a logikus választ Kipp.

Edythe megint lepisszeg minket, majd szépen halkán beljebb oldalgunk a házba. Odabent sötét uralkodik, ugyanis, hogy Sawyer szavait idézzem, „az épületszerkezet előnytelen kialakítású, az ablakok aránytalanul kicsik a belmagasság és a belső tér méretéhez képest”. Mindannyian csendben haladunk előre, egyesek a telefonjukkal, míg Edythe és a klubtagok zseblámpával világítanak előre.

Amennyire kivehető, a bútorok fekete leplekkel vannak letakarva, és mindenhol áll a por.

– Ó, mily sötét hely ez! Nem várhat itt ránk más, csak halál és szenvedés! – állapítja meg Taft költőien, de immár ő is suttog.

– Szerintem ez a hely annyira kihalt, hogy még a halál is továbbállt – vélekedik Kipp halkán.

Hirtelen valami megzördül, mire mindannyian odakapjuk a fejünket. Kipp rá akar világítani, de Edythe közbeavatkozik, hogy el ne ijesszük, bármi is legyen ott. A mozgolódó feketeség elindul felénk, mire mindannyian megdermedünk. Halvány árnyéka elég alaktalan, így képtelenség megállapítani, mi lehet az. Senki nem mozdul, csak meredünk a felénk tartó árnyra. Olyan, mintha megszorázná lépteit, és a susogó hang

felgyorsul. Lélegzet-visszafojtva várjuk, mi fog történni, amikor hirtelen mély, dörrenő hang hallatszik. Mind összerezzenünk, aztán újra felhangzik a baljós szólam. *A cápa* betétzenéje.

Lamar bocsánatkérően előhalássza a telefonját és kinyomja a hívást.

– Komolyan? Ez a csengőhangod? – mered rá Alexis és leengedi kissé felhúzott vállát.

– Bocs, ez most nem jött ki jól. Jobb lett volna, ha a húgom kedvenc hercegnős dala szólalt volna meg – vigyorodik el Lam, de a tekintetét csak nem veszi le a feketeség korábbi helyéről, azonban annak már nyoma sincs.

– Szerintetek mi volt ott? Tényleg egy kísértet?

– Hiszel a szellemekben? – villanyozódik fel rögtön Edythe.

– Nem, de szívesen hinnék ilyesmiben – bólogat nagyban Lamar.

– Ha ez igaz, talán el kéne árulnunk neki az időutazást – bököm oldalba Sawyert.

Elmosolyodik és közelebb hajol a fülemhez.

– Szerintem lehet, hogy hinne nekünk. Talán áldoznunk kéne itt egy napot arra, hogy elmondjuk mindenkinek és meglátjuk, hogy reagálnak.

– Nem vitatkozom – vigyorodom el.

– Gyermekem, neked itt lenne a helyed a klubunkban! – folytatja Lamar megkörnyékezését Edythe.

– Már tavaly is szemezttem vele, de sajnos a kosár mellett nem férne bele az időmbe – ismeri el Lamar bánatosan, miközben Kipp és Sawyer amolyan „igen, ez az igazság” arccal bólogat.

Nevetve csóválom meg a fejemet, és azon kapom magam, hogy nagyon hiányzott már ez a társaság.

22. FEJEZET

Péntekre meghívom a lányokat egy csajos estére, amit mindketten örömmel elfogadnak. Hétre az egész lakást kitakarítom, harapnivalót veszek és behűtöm az italokat.

Évek óta ez az első alkalom, hogy hármasban eltöltünk egy estét, és bár korábban sokszor csináltunk ilyet, most mégis egyszerre hat az újdonság erejével, ugyanakkor annak ellenére, hogy mennyi minden változott, valahogy mégis természetesnek is érződik.

– Szia, Sawyer szomszédja! – sétál be az ajtón Alexis.

– Szia, Sawyer szomszédja! – követi őt jókedvűen Mia.

– Van ám nevem is – dünnyögöm, becsukva utánuk az ajtót.

– Nem számít, mert már Sawyer szomszédja vagy – teszi le a táskáját a bőrkanapéra Alexis, aztán körbejárja a lakást. – Ez a kérő baromi jól néz ki.

– Köszí – állok egyik lábamról a másikra, hiszen nem az enyém az érdem a kinézetét illetően.

Az előző lakást is bútorozva béreltem, így nem sok saját tárgyam van. A ruháimat, az edényeimet és a nappaliban sorakozó könyveimet leszámítva a gyönyörű lakás abszolút Sawyer és az ő nagypapájának érdeme.

– Imádom ezt a halványkék falat – áradozik Mia, én pedig egyetértően bólogatok, hiszen a szín abszolút passzol hozzám.

A konyhát egy pultsor választja el a nappaltól, ahol a fehér kanapé előtt egy üvegasztal, vele szemben pedig a könyves és a tévés szekrénysor áll. A kanapé mögötti két fehér ajtó egyike a vendégszobába, a másik a hálóba vezet.

– Tényleg Sawyer lakásának mása – ámul Mia, és kilép az erkélyre. – Hé, szia, Saw!

Mivel szorosan mögötte állok, még pont elcsípem a meglepődött Sawyert, aki zavarában elég feltűnően rejti a háta mögé az időutazós jegyzetfüzetünket.

– Sziasztok! Már hét óra? – pillant karórájának fehér lapjára.

– Kicsit szétszórtnak tűnsz – fürkészi őt Alexis gyanakodva.

Sawyer tekintete egy másodpercre rám vándorol, majd rögtön vissza a lányokra.

– Tényleg? – kérdezi végül, mire Alexis rám sandít.

– Miért érzem, hogy ti ketten rejtegettek valamit?

– Mert szeretsz gyanakodni? – terelek.
– Furák vagytok – állapítja meg. – Csak nem jöttetek össze titokban?
– Jó is lenne! – sóhajt ábrándosan Sawyer, mire felé kapom a fejem.
– Ne add alá a lovat! – mondom neki, ő pedig elvigyorodik és rám kacsint.

Hihetetlen, hogy ilyesmivel próbálja elvonni Alexis figyelmét!

Úgy döntök, jobb lesz nekünk odabent, ezért beterelem a lányokat és közlöm velük, hogy megvettem minden hozzávalót a zöld szörphöz, így ha van kedvük, összedobhatunk egy adagot. Az uborkás limonádékoktél hármunk közös itala, ugyanis ez az első alkoholos ital, amit megkóstoltunk. Nem állítanám, hogy a világ legfinomabb koktélja, de olyan érzelmi kötelék fűz minket hozzá, ami a világ összes ízével felveszi a versenyt.

Az elkészítése roppant egyszerű: az ember limonádét csinál citromból és szórából, amit megfelelő mennyiségű ginnel önt fel, illetve néhány uborkaszelettel toldja meg. A melegre tekintettel még jégkockával is ki szoktuk egészíteni. Mikor elkészülünk vele, kitöltjük középmagas szögletes üvegpoharakba, és bambusz szívószállal mindhárman szürcsölésbe kezdünk.

– Mindegy, hányszor kóstolom, mindig van egy furcsa íze az uborka miatt – vigyorog Alexis fejcsóválva, mi pedig nevetve értünk egyet. Ugyan kihagyhatnánk az ubit, de akkor az élmény sem volna ugyanaz.

– Szerintem sosem fogjuk megszokni – rágcsálom a szívószálam végét.

– És Rev, mesélj, szereted az új lakást? – dől hátra a kanapén Alexis, Mia pedig a puha, hosszú szálú szőnyegen foglal helyet, és hátát a kanapénak dönti.

Hálás vagyok Alexisnek a kérdésért, mert bár vele beszéltünk már erről korábban, nyilván az a célja, hogy Miával is megosszam az érzéseimet. Viszonylag magamtól.

– Iszonyúan tágas – bököm ki azt, amit talán a legjobban élvezek az új helyen. – Ráadásul remek környéken van, csoda szép kilátással, közel a munkahelyemhez. És annyira tudatosan van berendezve! – ingatom a fejem, mert még most is alig hiszem el, hogy mindez megadatott nekem.

– Sawyer nagypapája értette a dolgát, az már biztos – bólogat lelkesen Mia.

– És milyen a szomszéd? – húzogatja a szemöldökét játékosan Alexis.

– Tapadás – fintorodom el, de sokkal kevésbé tartom ezt a tulajdonságot rossznak, mint mondjuk egy hónappal ezelőtt.

– Mit meg nem adott volna a gimis Revy egy tapadós Sawyerért! – mosolyog huncutul Mia.

– De csak mert akkoriban nem jött össze, még nem jelenti azt, hogy pótolni kell az elvesztegetett időket – felelem.

Azért arról mélyen hallgatok, hogy újabban a gimiben is egy tapadós Sawyerrel van dolgom.

– Mégiscsak jobb, mint a legutóbbi felső szomszédod – grimaszol Alexis, majd nekilát ecsetelni Miának a nem százas néni eseteit a hetedikről. – Kezdjük azzal, hogy hajnalban porszívózott! Ráadásul rendszeresen kiöntött az ablakán valami undorító szutykos vizet és tuti, hogy éjjel-nappal faklumpában járt. Én ugyan nem laktam ott, de már egy-egy látogatásom alkalmával is képes volt totál kiborítani.

Mia teljesen elhűlve hallgatja és aggodalmas pillantásokat vet rám.

– Azért meg lehetett szokni – vonom meg a vállamat.

– Te túl beletörődő vagy – közli Alexis.

– Akkor tehát sokkal jobb itt, nem? – foglalja össze Mia a legfontosabbat.

– Határozottan.

– Bár Sawyer lakása még jobb – mereng hangosan Alexis. – Neki mégiscsak nagyobb erkélye van azáltal, hogy ő van a sarkon. És a kikötőre is rálát onnan – mutat a szomszéd irányába.

– Nem bánom, hogy az enyém nem néz arra, mert akkor tényleg egy vagyont érne – hümmögöm a poharamba.

– Lehet, hogy jutányos áron vehetted ki, de Sawyert sosem a pénz, hanem maga a bérlő érdekelte. Szerintem örül, hogy valaki olyat talált, akivel nem kell állandóan súrlódnia – véli Mia.

– Mesélt arról a srácról – bólogatom nagyban. – Az első bérlőről.

– Hát igen, de ő még csak a kezdet volt. Őt egy olyan lány követte, aki halálosan szerelmes lett Sawyerbe és állandóan zaklatta. Aztán volt egy idősebb fickó, aki meg borzalmasan igénytelenül élt. Aztán egy újabb lány, aki a megszállottja lett.

– Na tessék! – emelem meg a poharamat. – Hát ilyen hátulütői vannak, ha az ember túl kedves.

– Ez az ő keresztje – ért egyet Alexis. – Hogy túl tökéletes.

Kitör belőlünk a nevetés, de ettől függetlenül komolyan gondoljuk.

– Nem csoda, hogy egész rajongói klubja volt a gimiben – mosolyog Mia.

– Bár ő nem igazán élvezte a helyzetet – nevet Alexis, amivel eszembe juttatja Sawyer arcát, ahogyan a csapatnyi lány gyűrűjében zavartan mosolyog.

Felrémlik előttem, hogyan is kezdődött ez az egész. Kilencedikben egy évközi program keretében a zeneklub fellépett a sulis aulájában. A dobosuk lebetegedett, így Sawyert állították be helyettesítő tagnak. Ekkor állt először a sulis nyilvánossága elé, és persze sokaknak feltűnt a visszafogott, mégis feltűnően jóképű új zenész, aki már az első szám alatt is profin dobolt a háttérben. Több sem kellett a lányoknak, amint véget ért az első szám, arra biztatták Sawyert, hogy mutakozzon be. Ő persze nem akart felhajtást, és ugyan nem egy lámpalázás típus, de nem érezte magáénak ezt a hirtelen jött figyelmet. Az egyik felsőbb éves bandatag a kezébe nyomta a mikrofont, mire Saw közölte, hogy igazán nem szükséges ennyire szemmel tartani őt, mert csak beugrott helyettesíteni valakit. Másnap már alakulni is kezdett a rajongói klubja.

– Sawyer amúgy... Ő milyen volt az elmúlt években? – szólalok meg csendesen, közben a poharamon kiütöző párat törölgetem az ujjaimmal.

– Olyan, mint most is. Lehet rá számítani, érdeklődő és fullos barát. Egyetem mellett segített Sayéknek, akik építkezésbe kezdtek a kislány miatt. – Bólogatok, hogy tudassam velük, Saw nővérenek kislányáról én is értesültem. – Mellette ugye dolgozni is kezdett, de mindig van ideje pihenni és találkozni a barátaival.

– Mondjuk ha engem kérdezel, szerintem kicsit mégis magányos volt – veszi át a szót Mia.

– Nem volt senkije? – hökkenek meg.

– Nem nagyon. Ő komolyabb kapcsolatra vágyott, de nem jött össze senkivel. Mármost, érted, jól érzi magát a családjával, a barátaival, szereti őket, és mindig számíthatnak is rá, de valahogy azt éreztem, hiányzik neki valaki, akivel mindezt megoszthatja.

– Miért beszélsz múlt időben? Ezek szerint talált valakit? – pillantok Miára, és megmagyarázhatatlan rossz érzés kúszik a mellkasomba.

– Semmit se változtál – mosolyodik el Mia. – A saját ügyeidben teljesen vak vagy.

Összezavarodva pislogok, aztán megértem a célzást.

– De hát mondtam, hogy nem járunk. Nincs közöttünk semmi *olyan*.

– Először is, köztetek mindig is volt és mindig is lesz *olyan* – jegyzi meg Alexis a másik oldalamról. – Nem kell máris egy egész közös életet

belelátni, de tény, hogy ti ketten sosem tudnátok egyszerű barátokként funkcionálni, mint mondjuk te meg Talbot.

- Vagy Alexis és Kipp – folytatja a példálózást Mia.

- Vagy Mia és Sawyer – kontrázik Alexis.

- Vagy Alexis és Sawyer – lendül bele Mia.

- Oké, azt hiszem, levettem a lényegét – nevettek fel.

- Tényleg nem azt mondom, hogy halálosan szerelmesek vagytok egymásba az első pillantástól kezdve.

- Max. Rev – szúrja közbe Alexis vigyorogva, mire hozzávágok egy párnát.

- Csak van köztetek egy ki nem mondott kötelék. Jól megértitek egymást, könnyen egymásra hangolódtok, és sosem tudtok közömbösek lenni a másik iránt, mert mindig jelen van egy kis szikra. Ezért voltatok haverok a gimni alatt. Kilencedikben Sawyer csak veled haverkodott a lányok közül.

Nyilvánvaló, hogy azért gondolják ezt, mert nem látnak bele a kapcsolatunkba. Fogalmuk sincs, mennyit súrlódtunk az utóbbi időben, és hányszor beszéltünk el egymás mellett.

- Mert fiús csaj vagyok – felelem.

A gimis Sawyer sosem tett olyan egyértelmű jelzést vagy megjegyzést, amiből nekem az jött volna le, hogy igenis tetszem neki. Amit én érzékelttem, az az, hogy egyformán kedvesen bánt mindenkivel, odaadó és jó fej volt, ahogy velem, úgy másokkal is. És mivel ez idő alatt egyszer sem járt senkivel, voltaképpen nem is derült ki, hogyan bánna azzal, aki tetszik neki.

- Nem az indok a lényeg. Hanem hogy megvan a kötődés. És Sawyer nagyon örült, mikor újra felvettétek a kapcsolatot. Kicsit mintha meglelte volna azt a hiányzó láncszemet. Lett egy olyan barátja, amilyenre vágyott.

És pontosan itt van a lényeg. Ha a lányok most totális meggyőződéssel közölnék velem, hogy Sawyer, teszem azt, szerelmes belém, azt sem hinném el. Mégpedig azért nem, mert ők nem ismerik a teljes történetet. Csak azt az oldalát látják, hogy újabban Sawyer közeledik felém, sok időt töltünk együtt, de fogalmuk sincs, hogy mi közben időutazunk. Nincsenek tisztában azzal, hogy azért tapad rám ennyire és azért viselkedik másképp, mint korábban, mert minden éjszaka közös időutazásban van részünk. Ez egy elég lényegi része a mi történetünknek, és amíg ők nincsenek vele tisztában, nem tudják objektíven megítélni a helyzetünket.

– Hagyjuk inkább ezt a témát. – Újabb adag koktélt öntök magamnak. – Inkább mesélj a munkádról, Mia! Milyen ételkülönlegességeket alkottál a héten?

És Mia mesél. Ismerteti az Óceáni Gyémánt étlapját, izgatottan megmutatja, hogy melyik az az egy fogás, amibe neki is volt beleszólása a megalkotáskor, és azt is elregéli, hogy milyen próbákat kellett kiállnia, míg végre engedték, hogy fakanalat ragadjon.

Miután hajnali egy felé a lányok kidőlnek a vendégszobában, kimegyek egy pohár frissítő vízzel és egy adag lencsecsipsszel az erkélyre. A válaszfalra könyökölök és elmélyülten majszolom a csipszet a zacskóból, miközben Sawyer erkélyét bámulva azon gondolkodom, amit a lányok mondtak róla. Egyszer csak nyílik a tolóajtaja és meglepett arccal lép ki hozzám.

– Te itt?

– A lányok már alszanak. Mindketten túlóráztak a héten, úgyhogy nem is csodálom – biccentek a lakásom irányába.

– Mit eszel? – sompolyog közelebb, majd mikor megkínálom a sós finomsággal, fejcsóválva visszamegy a lakásba, hogy hozzon egy tálat, amibe beleönthetjük.

Sawyer hozzám hasonlóan imádja a rágcskákat, de valójában egyikünknek sem magában az ételben, hanem sokkal inkább a majszolás tevékenységében rejlik az élvezet.

– Nem jössz át? – paskolja meg az válaszfalat. – Ha átpattansz itt, nézhetjük az óceánt.

Elfogadom az ajánlatát, és először átadom a tálat, amit letesz a faasztalra, majd felém nyújtja a kezét. Baljával a kezemet fogja, jobbával pedig a derekamat karolja át. Ennyit az átmászásról. A hirtelen közelsége egy pillanatra kizökkent, de aztán máris elenged.

Az erkélye óceánra néző felén felállított fa napozószékeken foglalunk helyet, a közöttünk lévő kisasztalra a csipszestál kerül.

– Hogy telt az estéd? – kérdezi, miközben a kikötő fényeit nézzük.

– Igazából elég jól. Hiányoztak már a csajos esték – ismerem el. – Hiányzott Mia.

– Megértem. Ismerem az érzést.

– Valóban? – fordulok felé, és rajtakapom, hogy engem figyel.

– Mind hiányoltunk már valakit, nem igaz?

Ráhagyom, mert ez már csak így van.

– Neked hogy telt az estéd? Hogyhogy még ébren vagy?

– Dolgoztam – mondja, de ez nem az a fajta kijelentés, amit fáradt sóhaj kísér, vagy kellemetlen fintor. Egyszerűen csak bejelenti, hogy ezzel töltötte az idejét, és kész. Szereti a munkáját, ez nem titok. – Van a cégünknek egy programja, amiben tanácsadást és segítséget lehet nyújtani rászorulóknak, ezzel foglalatostkodtam.

Fogalmam sincs, hogy lehet ennyi mindenre ideje, és hogy csinálhat ennyi mindent ilyen önzetlenül. Nem is kérdés, hogy sokkal jobb ember nálam. Nálam, aki a legminimálisabbra kapcsolja magát és a vesztesek nyugalmaival éli az életét.

– Mire gondolsz? – hajol előre és a tekintetemet keresi.

Kinyögöm az első gondolatot, ami eszembe jut.

– Csak arra, milyen fura, hogy titkolóznunk kell a barátaink előtt. Mármint érted, ez az időutazás nem valami olyasmi, amiről nem *akarok*, hanem amiről nem *lehet* beszélni. Elmondani, hogy „hé, elváltak a szüleim, és ez nagyon megvisel”, az oké, de azt, hogy „hé, éjszakánként utazgatok az időben”, az azt viseli meg, aki hallja.

Sawyer csendesen figyel, és először nem felel. Úgy fest, mint aki alaposan megfontolja, mit is mondjon. Végül valószínűleg meggondolja magát és inkább mást mond, mint amit eredetileg szeretett volna. Annyiban hagyom, mert ha ezt végigjátszotta a fejében, akkor biztos olyat tervezett mondani, amire nem igazán lennék vevő.

– Tény, hogy nem az a legvalószínűbb verzió, hogy mind nyitottak lesznek erre az információra – mondja végül. – Maximum Lamar.

– Alexis tuti gyógyóba küldene, Mia meg próbálna megérteni, de sehogy sem menne neki, ami felőrölné – teszem hozzá.

Ma este nemegyszer eljátszottam a gondolattal, hogy milyen lenne, ha beavatnám őket, de egyik elképzelés sem volt túl kecsegtető.

– Mi lenne, ha ma éjszaka tesztelnénk őket? – veti fel és izgatottan mocorog a székén. – A gimiben simán előadhatjuk mindenkinek! Az lenne a legjobb, ha egyenként vagy kis csoportokban csinálnánk, és akkor meglátnánk, mi rá a reakciójuk.

– Nem is rossz ötlet! Még ha mindannyian agyalágyultnak is néznek, legalább jól szórakoznánk! – örvendezek a csipszestálba nyúlva, de Sawyer keze is ezt a pillanatot választja, hogy megszerezze az utolsó darabok

egyikét. Mivel én vagyok az, aki nem figyel oda, véletlen az ujját fogom meg a lencsés háromszög helyett.

– Ó, bocsi – húzom vissza a kezem zavaromban.

Basszus. A szikrázás tényleg megvan.

Legalábbis az én részemről biztosan.

23. FEJEZET

– Tehát ha jól értem, azt állítod, hogy te meg Woods utaztok az időben és igazából már huszonévesek vagytok – foglalja össze a hallottakat Kipp.

Sawyerrel előzetesen úgy határozunk, hogy a fiúkhöz fordulunk elsőként, mert náluk mégiscsak jobbak az esélyeink.

– De hát úgy néztek ki, mint tegnap. Vagy tegnap is ti voltatok azok? – zavarodik össze Lamar. – Úgy értem, hogy nem tűntök felnőttek.

– Mert ez nem úgy megy, mint a filmekben. A test az ekkori testünk, de itt belül – mutat a mellkasára Sawyer – ez nem a tini lelkünk.

– Ez meg nem a tini agyunk – egészítem ki a mondandóját a halántékomhoz érintve a mutatóujjam.

– Ez meg pont tök kamunak hangzik – vágja rá Kipp. – Nyilván a testetek tini maradt, különben nehéz lenne beadni nekünk ezt a mesét.

– Te hitetlen – fintorog Sawyer, de szája sarkában mosoly bujkál.

– Mutass bizonyítékot, és hinni fogok – ajánlja Kipp nagylelkűen.

– A legjobb barátod vagyok. Mindenképp hinned kéne nekem – folytatja a játékos, de durcás fintorgást Sawyer, amin Kipp jót derül.

– Ha azt mondanám, igazából 300 éves vámpír vagyok, te hinnél nekem?

– Mióta időutazom, simán – vágja rá Sawyer, Kipp pedig megveregeti a vállát.

– Ügyes válasz, de azért nem veszem be.

– Lam? – pillant reménykedve a megszólítottra Sawyer.

– Be kellett volna lépnem az okkult klubba tavaly. Akkor biztosan nyitottabb lennék a világ ismeretlen oldalára – ábrándozik Lamar.

– Te Amerikában voltál és most egy hazai csapatban játszol – mutat Lamarra Sawyer, aztán Kippre bök –, te pedig elkezdted a bűnügyi szakot és azon vagy, hogy megkérdd Mia kezét.

A szám elé kapom a kezemet.

– Meg akarja kérni?

– Hupsz! – harap az alsó ajkába Sawyer. – Ez még titok – tartja mutatóujját a szája elé, de a szeme mosolyog.

– Ezeket ki is találhattad – jegyzi meg Kipp, de egy fokkal bizonytalanabb, mint korábban, és úgy fest, nem lenne ellenére ez a jövő.

– Csak fogtad az ábrándjainkat és egy mondatba foglaltad – tippel Lamar. Kipp erre oldalba könyököli, majd tétován rám pillant, hisz végül is a

kiszemeltje legjobb barátnője előtt váltak nyilvánvalóvá az érzései.

– Én megtartom a titkod – ígérem, egy kézmozdulattal jelezve, hogy lakat van a számon. A szimbolikus kulcsot pedig messze elhajítom.

Kipp nem faggat, hogy Mia hogyan érez, de úgy hiszem, ennek nem az az oka, hogy annyira magabiztos. Inkább csak szeretné a maga tempójában és stílusában intézni az udvarlást. Nincs szüksége besúgóra, és nem is kell féltetni őket, hisz az egymásra találásuk története így is, úgy is édes lesz.

Elindulunk a lányokhoz, ám útközben a folyosón Saw hirtelen megtorpan, majd az ellenkező irányba fordul. Már rutinosan alkalmazkodom a kötelező jelenetéhez és követem őt.

– Szia, Saw! – kerül mellénk Fitzy. – Épp most jövök a rajongói klub üléséről.

Sawyer arcán szégyenlős, kisfiús mosoly jelenik meg, és hitetlenkedve csóválja a fejét.

– Még mindig alig hiszem el, hogy komolyan alapítottak egy klubot.

– Pedig de. Revy is megpróbált belépni a múlt héten, de elutasították – újságolja Fitzy, mire Sawyer arcára meghökkent kifejezés ül.

– Szélvész? De hát miért?

– Azt mondták neki a tagok, hogy csak azok léphetnek be, akik távolról rajonganak érted. Olyanok nem, akik nap mint nap beszélnek veled.

– Úgy értem, miért akart belépni?

– Szerintem poénból – vonja meg a vállát Fitzy. – Mivel jóban vagytok, gondolom, vicces helyzet lett volna.

Sawyer arcára őszintén kiülnek az érzelmei, mégsem vagyok biztos benne, hogy csalódottnak vagy inkább beletörődőnek tűnik. Csak kapkodom a fejemet közöttük és próbálom követni a párbeszédet, amit sosem hallottam korábban. Még mindig szokatlan, ugyanakkor egy kicsit szórakoztató is, hogy Sawyer kötelező jeleneteinél valami szellemnek érzem magam. Senki nem lát és nem hall.

– Hát persze – feleli végül Sawyer –, biztos csak heccelni akart vele.

Becsengetnek, mire Fitzy a termünk felé veszi az irányt, Sawyer pedig pár pillanattal később magához tér. A padlót pásztázva pislog néhányat, majd elgondolkodva megvakarja a tarkóját.

– Azért ez még mindig fura – állapítja meg végül.

– Az a fura, hogy Fitzyt bezzeg bevették a sawyerizmus klubba. Pedig ő is gyakran beszélt veled!

Sawyer egy másodpercig csak bámul rám, aztán kitör belőle a nevetés, és ujjjaival végigszánt szőke tincsein.

– Bár ha jobban belegondolok, azért tették, mert nem jelentett potenciális veszélyt. Inkább megbízható információforrásként szolgált – folytatom a merengést.

Na nem mintha én veszélyt jelentettem volna, de ezt a csajok nem így vélték.

– Azért örülök, hogy nem sikerült hivatalos sulis klubba válniuk – jegyzi meg halványan mosolyogva. – Így is bőven túlzás volt a dolog.

Sawyernek igazából sosem imponált a rajongói klub dolog, és bár a tagoknak sosem mondta, hogy oszljanak fel vagy hagyják békén, azért olykor kellemetlenül érintette a szerveződés.

– Pedig minden évben benyújtották a kérelmet – vigyorgok. – Ráadásul utolsó évben nekik volt a legtöbb tagjuk. Még a focicsapat létszámát is felülmúlták.

Sawyer a homlokát ráncolja, én pedig megragadom az alkalmat, hogy egész nap ezen lovagolva cukkolhatom, újra és újra előcsalogatva a szégyenlős, kisfiús mosolyát.

Reggel édes illatokra ébredek.

Mióta elköltöztem otthonról, egyszer sem várt reggeli az asztalon, sem előre lefőzött kávé. Persze házilag sült péksüti akkor sem volt, mikor még otthon éltem, de hát Miából csak egy van.

– Igazán nem kellett volna ennyit fáradnod – szobrozom a finomságokkal megpakolt étkezőasztal felett. Feltűnik, hogy olyan ételek is sorakoznak rajta, amik tuti nem voltak itthon. – Még be is vásároltál?

– Korán felébredtem, gondoltam, miért ne – mosolyog rám kedvesen.

– Az hagyján, de engem is kivet az ágyból, hogy segítek neki – forgatja a szemét Alexis játékosan.

– Miért nem hívod át Sawyert is? – veti fel Mia, mire sandán nézek rá.

Egyáltalán nem úgy fest, mint akinek csak most jutott eszébe ez a zseniális ötlet, hanem sokkal inkább mint egy lelkes kerítő nagymama, aki előre eltervezte az egészet, és életcéljává vált, hogy összehozza a kisunokáját a szomszéd sráccal.

- Miért nem hívjátok ti? – vonakodom eleget tenni a kérésének.
- Mert a te szomszédod – vágják rá egyszerre, és mivel ketten vannak egy ellen, a pizsamának kikiáltott rövidnadrágomban és a kinyúlt khaki színű pólómban, kilazult copffal, kócosan átcsoszogok a szomszéd ajtóhoz.
- Szép, jó reggelt! – mosolyog rám Sawyer szélesen, aki persze már reggel is dagad a jókedvtől és az energiától.
- Szia – intek. – Mia egy hadseregnek elegendő reggelit készített. Van kedved besegíteni?
- Miért érzem azt, hogy téged csak ideküldtek? – fintorodik el.
- Mert köztudottan jók a megérzéseid – eresztek meg egy halvány mosolyt.
- Meglazítja a nyakkendőjét és kilép mellém a folyosóra.
- Igazából nem számít, a lényeg, hogy itt vagy. Örömmel veletek tartok – jelenti be.
- Bézs színű karcsúsított öltöynadrágot visel fehér inggel és a nadrághoz passzoló mellénnyel. A haját elegánsan oldalra igazította, így nem lógnak a homlokába sötétszőke tincsei, mint máskor. Legalább egy fokkal kevésbé vonzó.
- Mi az alkalom? – érdeklődöm az öltözéke felé biccentve.
- Csak lesz egy tárgyalásom – indul meg a lakás felé, de az ajtóban megtorpan, és felém fordul, hogy megérdeklődjé, ráérek-e a hétvégén. Hale teljesen el van havazva, így a szombati munkaidőt leszámítva nekem aztán nincs semmilyen elfoglaltság a naptáromba vésvé.
- Programot szerveztem magunknak, szóval akkor ez maradjon is így – feleli, miután megosztom vele, hogy vasárnap szabad vagyok.
- Programot? – kérdezek vissza, miközben belépünk az ajtón. – De ugye nem a maratont akarod lefuttatni velem?
- Ebben a világban kizárt – hajol közelebb vigyorogva, hogy a lányok ne hallják a válaszát, majd elhúzódik és mosolyogva köszönti őket.
- Saw, hogy nem sülsz meg? – vizslatja újdonsült vendégünket a szemben ülő Alexis.
- Már attól melegem van, hogy ránézek – értek egyet Alexis baljáról. Felhúzott lábbal ülök, amiért a szüleim egészen biztos rám szólnának, de nem tehetek róla, egyszerűen nagyon szeretek így enni.
- Meghiszem azt – vigyorog Alexis, mire a szememet forgatom.
- Isteni finom a reggeli – mosolyog a mellette ülő lányra Sawyer, és szerez magának egy újabb szendvicset.

– Kipp állati nagy mázlista – ért egyet vele Alexis nagyban bólogatva.
– Én itt magamat érzem annak – szúrom közbe egy pogácsát rágcsálva.
– Annak ellenére, hogy nem kerülhettél be a sawyerizmus klubba? – vigyorog Alexis, mire megrovó tekintettel meredek rá.

– Muszáj megint ezzel jönnöd? – kérdezem.

– Sawyer, te mit szóltál ehhez, mikor megtudtad? A klubod diszkriminált egyes jelentkezőket! – lendül bele Alexis.

Szólásra nyitom a számat, hogy kérdőre vonjam, mégis honnan tudna erről Sawyer, amikor eszembe jut az éjszakánk és a múlt egy darabkája, aminek részese lehettem. Néha mikor felébredek, még mindig olyan érzésem van, mintha csak álmodtam volna az egészet, így könnyen összemosódik a valóság, a megélt gimis emlékek és az újraélt, teljesen új középiskolás emlékek. Ez utóbbira pedig csak Sawyer és én emlékszünk, így aligha lehet valóságnak nevezni. Sokkal inkább egy álom.

– Egyáltalán miért akartál belépni? – szegezi nekem a kérdést Sawyer.

– Már nem emlékszem – felelem, és inkább a mentazöld kávésbögrémre fordítom a figyelmem. Mégsem akarok a szemébe hazudni.

– Ó, sebj, szerencsére én pontosan emlékszem, mit mondtál – vigyorodik el Alexis, mire összeszorítom a számat és felveszem a legközlékenyebb tekintetemet, hogy megüzenjem neki: *ezt most inkább fejezze be*. Sawyer azonban gyorsabb és hatékonyabb.

– Ha Szélvész nem szeretné elmondani, akkor szóra sem érdemes – mosolyog Alexisre, aki felhúzott orral ugyan, de beletörődik a lovagiasságába.

Persze, igazából Alexisnek esze ágában sincs kiadni engem, inkább csak próbál arra sarkallni, ne tartsam magamban, mert nincs akkora jelentősége. Ahogy Sawyerre pillantok, azt érzem, egyszerűen nem fair vele szemben a viselkedésem, hiszen ő a végletekig türelmes és megértő.

– Azt mondtam – kezdem lassan, mire mindannyian rám pillantanak –, azért van a klub, hogy aki rajong érted, beléphessen.

Érzem, hogy elpirulok, ezért inkább az ujjamat figyelem, amit a bögre oldalán körbefutó fekete csíkon futtatok végig. Ennek a kijelentésemnek már hét éve, így jelentéktelennek kellene éreznem és simán elviccelni, mégis zavarban vagyok. Sawyer egy másodpercnyi néma csendet követően jóízűen felnevet.

– Teljesen diplomatikus hozzáállás – ért egyet. – Fitzy is ilyesmit felelt, mikor rákérdeztem.

– Tényleg, mi van Fitzyvel? – érdeklődöm, mert egyrészt tényleg kíváncsi vagyok, másrészt örülök, hogy témát válthatok. Ugyanakkor hálás vagyok Sawyernek, amiért ő maga szándékosan is terel, hogy elűzze a zavaromat. – Az osztálytalálkozón nem volt ott.

Alexis rám pillant, de nem mond semmit. Tudom, hogy arra gondol, évek óta nem érdeklődtem a többiek felől, mert könnyebb volt teljesen elhatárolni magamat. Tudom, hogy örül, amiért most megteszem.

– Akkor is üzleti úton volt, és most is ott van – feleli Sawyer. – A jövő héten jön haza.

– Ezek ketten együtt dolgoztak – magyarázza nekem Alexis.

– Csakugyan? – lepődöm meg. – Tehát komolyan gondolta, hogy örökké a rajongód marad – jelenik meg egy visszafogott vigyor az arcomon.

– Én inkább a barát szót használnám – javít ki szórakozottan Sawyer.

Fitzyvel nem alakult a legjobban a kapcsolatom. Tizedikben barátkoztunk össze, mikor az egyik ültetés következtében padtársak lettünk. Korábban nem nagyon beszélgettünk, de mikor elmesélte, hogy általánosban hogyan gyújtotta fel véletlenül a kémcsőállványt, rögtön megtört a jég. A barátságunk különleges értékkel bírt számomra, mert ő másképpen gondolkodott, mint a többi barátom. Mindig képes volt másik oldalról megvilágítani a helyzeteket és olyan tanáccsal ellátni, ami másnak nem jutott eszébe. Azonban mint később kiderült, a kapcsolatunk kezdetétől fogva fennállt egy aprócska probléma, ugyanis Fitzynek az ültetéstől kezdve tetszettem. Mivel ezt egyrészt egyáltalán nem vettem észre, másrészt meg ugye Sawyerért voltam oda, ez a kapcsolat igazából halálra volt ítélve. Fitzy valószínűleg nem volt olyan vak, mint én, és érezhette, hogy Sawyert kedvelem, ezért a barátságunkba kapaszkodott, miközben tiszta szívből bírta Sawyert és az ő barátjaként is helytállt. Mindezt a gimnázium alatt végig magába fojtotta és csak akkor tált ki, mikor már elsőévesek voltunk az egyetemen. Szerette volna végre maga mögött hagyni ezeket az érzéseket. Egy házibuli alkalmával kint ültünk az utcán, törökülésben a földön a decemberi melegben. A szemembe nézett és elmondta, hogyan érez, és hogy nem reménykedik viszonzásban, egyszerűen csak szeretne továbblépni, ezért nem lehet többé a barátom.

– Ha Fitzy visszajött, talán fel kellene éleszteni a rajongói klubot, hátha most már hajlandók lennének bevenni Revet is – vigyorog Alexis, folytatva Sawyer és az én cukkolásomat.

24. FEJEZET

Mikor magamhoz térek, nem a suliban vagyok. Ez már önmagában szokatlan, hiszen eddig akárhogy is, de mindig a gimiben ébredtünk. Beletelik néhány másodpercbe, hogy realizáljam, egy temetésen vagyok. Ráadásul Sawyer nagymamájának a temetésén.

Május vége van, hőség. Lassan lepillantok a ruházatomra. Fekete szoknyát viselek vékony fekete blúzzal, kezemben pedig egy összecsupott esernyőt tartok. Anya felsője van rajtam, mert az én szekrényemben sehogy sem találtunk olyan blúzt, ami színben és stílusban is illett volna egy temetésre.

A szertartás tőlem legalább húsz méterre, egy faépítmény alatt zajlik. Hamar megtalálom Sawyert. A családja körében áll, fekete öltönyt visel, a fejét lehajtja és rettentően megviseltnek látszik.

Összeszorul a mellkasom, mert látom a tekintetén, hogy ez a szomorúság nem a 16 éves srác fájdalma, hanem a felnőtté, akinek újra át kell élnie a tragikus eseményt. Hirtelen elborít a harag, ujjaim az esernyő szájára szorulnak. Egészen eddig szilárd meggyőződésemm volt, hogy minden, ami velünk történik, csupán véletlen egybeesés műve, most mégis azon jár az eszem, hogy ha az időutazásnak valóban van lelke, akkor egészen gonosz kell hogy legyen. Fogalmam nincs, mivel állok szemben, mégis meg akarom keresni, és lekeverni neki egy pofont.

Persze nem tehetek semmit. Földbe gyökerezett lábbal hallgatom a papot.

Jól emlékszem erre a napra. Csütörtök délelőtt van, tanítási nap, és nem egészen egy hete értesültünk az osztályfőnökünköt Sawyer nagymamájának haláláról. Sawyer nagyija sokáig az iskolánk igazgatója volt, még azután is visszajárt órát tartani, hogy nyugdíjba vonult, így mi is mind ismertük. Mr. Darwill szomorúan tájékoztatott minket a temetés időpontjáról, de nem rendelt el tanítási szünetet arra a napra. Azok a tanárok, akik ismerték és szerették Mrs. Woodrow-t, megoldották, hogy itt lehessenek, illetve Sawyer közelebbi barátai is eljöttek.

Akkoriban megbeszéltem a szüleimmel, hogy írjanak nekem igazolást, mert szeretnék elmenni a temetésre. Nem volt semmi hátsó szándékom, egyszerűen csak sajnáltam Sawyert, és szerettem volna legalább a távolból támogatni őt. Kilencedikben volt egy komolyabb beszélgetésem a nagymamájával, mikor életem első diákolimpiai atlétikaversenyét követően

megtalált az udvar sarkában, sírva. A rajt után nem sokkal megbotlottam, elestem és ezzel sikeresen (és meglehetősen rövid idő alatt) el is vesztettem életem addigi legfontosabb versenyét. Mrs. Woodrow jókor volt jó helyen és sokévnnyi pedagógusi, anyai és nagymamai tapasztalatával könnyedén mosolyt csalt az arcomra.

A temetésre rengetegen eljöttek, és mivel nem voltam sem családtag, sem rokon, de még közeli barát sem, eleve távolabb álltam meg és onnan néztem a szertartást. Nem kutattam Kippék után, mert ez a nap nem arról szólt, hogy együtt legyünk. És miután birtokba vettem a fiatalabb énem testét, ott is maradtam, ahol voltam.

Elered az eső. Először lassú kövér cseppek hullanak alá, majd egyre jobban rákezd. Kinyitom az esernyőmet és arra gondolok, hogy igazából szép most ez az időjárás, mert olyan, mintha tükrözné a jelenlevők fájdalmát.

A tekintetemet szinte le sem veszem Sawyerről.

Meggyötört és fájdalmas kifejezés ül az arcán, és én egyszerűen nem tudom, mit kellene tennem. A jelek szerint úgy döntött, újra végigcsinálja az egészet, így nem akarom megzavarni őt. Kivárom a temetés végét és csak akkor megyek a sírhoz, mikor a jelenlevők már mind hazaindultak. Megállok a széles kőlap előtt, ráfektetem a mindeddig kezemben tartott fehér virágot.

Érzem, ahogyan Sawyer szorosan mellém lép, a kezünk összeér. Tekintete a síron, szeme piros, arca meggyötört. Egyszerre tűnik végtelenül szomorúnak, mégis dühösnek. A haja csupa víz, nincs nála esernyő, ezért sietve a feje fölé emelem a sajátomat.

– Miért pont ma kellett visszajönnünk? – szólal meg rekedtes hangon, mire fájdalmasan lehunyom a szememet.

– Még kötelező jelenetem is volt, tudod? – kapja felém a fejét, tekintetünk összefonódik. – Ez annyira igazságtalan! Én nem akartam a múltban ragadni! Elfogadtam, hogy a nagyfi meghalt, ezért nem is hajsoltam az itt töltött idő alatt semmit vele kapcsolatban! Nem akartam semmit sem pótolni, egészséges tempóban feldolgoztam a halálát, érted? Akkor miért?

Olyan kétségbeesetten néz rám, olyan őszinte értetlenkedéssel, hogy azt érzem, menten megszakad a szívem. Átölelem a nyakát és magamhoz húzom. A teste rázkódik a sírástól, miközben arcát a nyakamba fúrja. Egyik

kezemmel a haját, másikkal a hátát simogatom, és az én könnyeim is megerednek.

Addig ölelem Sawyert, míg ki nem sírja magát. Az ernyőm félrecsúszik, de egyikőnket sem zavarja, hogy ázunk. Mikor elenged, tekintetem a kezére téved, majd lassan a tenyerébe csúsztatom a sajátomat és finoman megszorítom.

– Köszönöm. Akkoriban is sokat jelentett nekem, hogy eljöttél – vallja be csendesen.

25. FEJEZET

Sawyer másnap kipihenten és ismét jókedvű önmagaként kopog az ajtómon.

Nem hibáztatja az időutazást és nem süllyed önsajnálathoz, hiszen ebben a világban már hét éve, hogy elvesztette a nagymamáját. Ahogy ő maga is mondta, egészséges tempóban meggyászolta, majd elfogadta, hogy ez az élet rendje. Az éjszaka folyamán viszont, érthető okokból, nehezen viselte, hogy újra át kellett élnie azt a fájdalmat.

Szívből örülök, hogy nem rágódik rajta.

– Még pizsamában vagy? – néz rám döbbenten.

– Nem mondtad, hová megyünk, és mikor – engedem be a lakásba.

Fehér rövidnadrágot visel világoskék vékony anyagú inggel, melynek ujjait felhajtotta, felül pedig kigombolva hagyta, rálátást engedve napbarnított mellkasára.

– Nos, azonnal indulhatunk, ha elkészültél – foglal helyet az étkezőasztalnál, ahol az imént még zabkását reggeliztem.

– Kérsz egy kávét? – kínálom, de csak a fejét rázza.

– Nem, köszi, már ettem és ittam.

– Oké – ülök le vele szemben, törökülésbe húzva lábaimat. – És hová megyünk ma?

– Hajókázni – feleli a világ legnagyobb természetességével.

Meg kellene lepődnöm, de ezzel a sráccal kapcsolatban már egyre kevésbé tudok. Helyette elismerően bólogatva annyit mondok:

– Jól hangzik.

Fél órával később tengerészcsíkos rövidnadrágban, fehér pólóban és dioptriás napszemüvegben lépdelek Sawyer mellett. A kikötő meglehetősen közel van a lakhelyünkhöz, ezért úgy határozunk, lesétáljuk a távot. Sawyer felteszi a felül kerekített napszemüvegét és a szettjével meg a szélfúttá frizurájával folyamatosan magára vonzza a tekintetemet. Mikor megérkezünk a kisebb jachtméretű motorcsónakhoz, csak úgy mellékesen megemlíti, hogy ő fogja vezetni.

Őszinte vallomás bukik ki belőlem.

– Hihetetlen vagy, ugye tudod? – közlöm vele, mire meghökkenve fordul felém.

– Tessék?

– Honnan tudsz motorcsónakot vezetni?

– Ez a családi hajónk. A nagyapám tanított, aztán megszereztem a jogsit – magyarázza pont olyan stílusban, mintha ez egyáltalán nem volna nagy dolog.

Csak hogy nála ez nem egy stílus, és főleg nem felvágás, hanem ártatlan és őszinte tulajdonság. Beszéd közben átlép a hajóra és a kezét nyújtja, mutatja, hová lépjek.

– Olyan lesz, mintha betonon állnál – mondja, mire tenyeremet az övébe csúsztatom és átlépek a hajóra.

Sawyer egy hivatásos hajóskapitány magabiztosságával beszél. Nem most ülök először hajón, hisz mivel kikötővárosban élünk, alap, hogy az ember néha vízre száll. Sawyer megmutatja, hol kell keresni a mentőmellényeket, ha indokolt lenne, de biztosít róla, hogy egyáltalán nem lesz rájuk szükség, majd megmutatja a jogosítványát és kicsit beszél a hajóról is. *Édes Portia*, merthogy ezt a nevet adta a nagypapája a motorcsónaknak, a nagymamájáról kapta a nevét. Ugyan Mrs. Woodrow nem rajongott sem a hajóért, sem a hajózásért, azért a nagypapa szeretett volna ezzel a gesztussal a felesége előtt tisztelegni.

Sawyer végül a kormány mögé áll, engem pedig hellyel kínál. Bár a hajó orrában lévő fekhelyek biztosan szuperek, mégis a vezető melletti ülőhelyet választom, mert furán érezném magam, ha Sawyer elé vagy mögé ülnék, vagy netalán feküdnék, mintha csak fizettem volna neki a fuvarért.

Beindítja a motort, és kikanyarodunk a kikötőből, míg én a fejemet ingatva figyelem, ahogy teljes szakértelemmel irányítja a motorcsónakot.

– Most komolyan. Van olyan, amit nem tudsz?

Teljes komolysággal felel.

– Persze. Ott van az ír tánc, a versírás és a dalszerzés. Nem tudok szaxofonon játszani, pocsékul mesélek vicceket, és valamiért nem kedvelnek a macskák. Sőt, még a könykömet sem tudom megnyalni – sorolja. Az utolsót leszámítva olyan érzésem támad, mintha csupa olyan dolgot mondott volna, amiket igazából szívesen megtanulna.

– Pedig az azért nem akkora ördögösség – mutatom be, hogy én legalább erre az utolsóra képes vagyok.

Nevet és elismerően bólogat.

– Tényleg nem bírnak a cicák? – kérdezem végül erősen kételkedve.

Kiérünk a nyílt vízre, és nyugodt tempóban szeljük a kék óceánt.

– Halál komolyan. Mindig fújnak a közelemben, és mikor meg szeretném simogatni őket, rendszerint megkarmolnak – magyarázza panaszos képpel.

A kijelentése nyomán az „akit az állatok kedvelnek, rossz ember nem lehet” mondás egyértelműen megdőlni látszik. Ezek a jószágok nyilván nem tudnak semmit az életről, sem a jóságról, mert Sawyernél tisztább és önzetlenebb ember aligha él a Földön. A macskáknak kéne megtisztelve érezniük magukat, amiért egyáltalán rájuk teszi a kezét. Örülniük kellene! Hacsak ez nem arról szól, hogy nem bírnak magukkal zavarukban, mert akkor tökre megértem őket.

– De azért a kutyákkal nincs problémád, ugye?

– Ó, nem. Ők szeretnek. Sayék utcájában mindegyik lelkesen csóválja a farkát, mikor megérkezem. Némelyikükkel még labdázni is szoktam a kerítésen keresztül – újságolja boldogan. Legalább a kutyáknak jól működik a hatodik érzéke.

Miközben a part mentén kerüljük körbe a Tillnora-szigetet, Sawyer lelkesen ecseteli a parton fekvő régi épületek történelmét és építészeti különlegességeit. Igazából baromi érdekeseket mond, és mivel korábban sosem foglalkoztam a házak eredetével, egy csomó új információval gazdagodom.

Sawyer, amióta csak ismerem, népszerű. Viszont nála ez nem olyan, mint azokban a romantikus regényekben, amiket gimiben Miával faltunk. Ő nem azért népszerű, mert gazdag, mert helyes, vagy mert egy született rosszfiú. Egyszerűen csak azért, mert jó fej. Bárhová megy, mindig hamar összebarátkozik mindenkivel, sugárzik róla a kedvesség és a jó szándék. Persze tény, hogy mindemellett örülten jóképű. És az is tény, hogy ennek ellenére én nem az arcába zúgtam bele kilencedikben, hanem ő magába. A barátságos, humoros és csupa szív fiúba, aki sosem rest akár ismeretlenek segítségére is sietni, és képtelen nemet mondani, ha valaki hozzáfordul valamivel.

– Megállok egy kicsit, hogy ringatózzunk – állítja le a motort távolabb a parttól, majd átmegyünk a motorcsónak elejébe, ahol egymás mellett felveszünk egy ülő-fekvő pozíciót.

A nap forrón tűz le ránk, alattunk a végtelen óceán terül el, felettünk pedig sirályok szálldosnak.

– Ilyenekkel szoktad eltölteni a hétvégét? – érdeklődöm lehunyt szemmel élvezve a napsütést. Kezemet baloldalt a vízbe lógatom. Az óceán hűvös és kellemes, apró hullámaival nyaldossa a bőrömet.

– Általában háromhetente a nővéremékhez meg a szüleimhez látogatok, havonta egyszer dolgozni szoktam, de amúgy igen, ilyesmikkel. Hajózni, sportolni, kikapcsolódni.

– Összejártok még focizni az osztállyal?

Az osztályunk fiú tagjai között ez egy amolyan hagyományfélének számított, amit az érettségi után is megtartottak és ennek keretében időnként eljártak focizni valamelyik sportpályára. Nem az volt a lényeg, hogy ki milyen klubos volt a gimiben, vagy mennyire játszott ügyesen, hanem hogy együtt töltöttek egy minőségi délutánt.

– Olykor megcsappant létszámmal, de igen – feleli.

Eleve csak tíz fiú volt (és tizenhárom lány), így gondolom, ha néhányan nem mentek el, máris nehezebb volt kivitelezni egy jó meccset.

– Taft például gyakran eljön, de inkább az eseményekhez passzoló szerepeiből idéz, mint hogy játszana – nevet Sawyer.

– Furcsa, hogy összemósódnak az álmaink és a valóság. Neked nem?

– Mire gondolsz?

– Hát én ugye nem nagyon sokakkal tartottam a kapcsolatot az utóbbi időben, de az időutazásainknak hála mégis közel érzem őket magamhoz. Persze csak átmenetileg, mert ilyenkor elgondolkodom, mi is a valóság.

– Nagyon közlékeny és érdeklődő vagy ma – sandít rám gyanakodva, és persze hogy rögtön a vesémbe lát. – Ez az éjszaka történtek miatt van?

– Nem a sajnálat vagy a szájalom beszél belőlem – vágom rá határozottan, mire kedvesen elmosolyodik.

– Nem így értettem. Tudom, hogy nem erről van szó.

– Inkább fogalmazunk úgy, hogy az események valahogy ráébresztettek, hogy ebben a történetben tényleg csak egymásra számíthatunk.

Sawyer eltűnődve a vízbe mártja a kezét, majd benedvesíti vele napbarnított karjait és a nyakát. Vízcseppek indulnak útnak a mellkasán, és borzasztóan hálás vagyok a napszemüvegemnek, amiért elrejtí a cseppek útját követő tekintetemet.

– Egyébként értem, amit mondasz – bólogat Sawyer. – Nekem is volt olyan, hogy mondani akartam valamit, de aztán rájöttem, hogy a többiek valóságában az meg sem történt.

– A többiek valósága, mi? – sóhajtok egy nagyot. Felemelem a fejem, és az arcát kezdem vizslatni.

– Nincs mese, Szélvész. Van egy külön bejáratú valóságunk, amit csak te meg én ismerünk.

– Szerintem ez nem nevezhető valóságnak – ellenkezem. – Oké, hogy nem álmodunk, és az időutazás *megtörténik*, de mindaddig, míg minden, amit teszünk vagy mondunk, semmissé válik, nem igazán esik bele a valóság kategóriába.

– Nem válik semmissé – fordul felém teljes testével, majd lábát leteszi a hajó padlójára. – Nem válik azzá, mert mi emlékezni fogunk erre a verzióra is. És ezek a történések is az életünk, a valóságunk, és ezáltal a mi részünkkel fognak válni.

– Hát pont ez az. Ez hátborzongató a maga módján – grimaszolok.

Korábban elhaladt mellettünk egy motorcsónak, így most megérkeznek az általa generált hullámok, és a hajó hevesebb ringatózásba kezd. A hullámok olykor felcsapnak és vizet fröcskölnek az arcomba.

– Én mégis azon kapom magam, hogy élvezem – vallja be Sawyer csendesén, majd közelebb hajolva hüvelykujjával letöröl egy vízcseppet a szám sarkáról. – Újabban olyan érzésem van, mintha ezzel vált volna teljessé az életem.

26. FEJEZET

Az aula közepén állok és kétségbeesetten forgolódom. Sawyer nincs sehol, de tényleg sehol. És nem azért, mert előbb elaludtam, hiszen már vagy egy órája itt vagyok. Eluralkodik rajtam egy nyomasztó, rossz érzés.

Már végigjártam a mosdókat, a termeket, de sehol sem találtam. Először nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, mert úgy voltam vele, majd előkerül. Alexisszel és Miával éppen (a szerintük tegnap olvasott) *Titkok és exek éjszakája* című könyvet elemeztük a folyosói ablakban. Csak nagyvonalakban emlékszem a történetre, de a kontextusból sikeresen kikövetkeztetem, hogy is hívták a szereplőket, és mik is voltak a konfliktusok. A sorozat- és könyvelemzés hármunk között mindig a következőképpen zajlott: Alexis, a teljesen földhöz ragadt gondolkodásával megkérdőjelezte az összes olyan jelenet hitelességét, amit szerinte csak a figyelemfelkeltés meg a feszültség fenntartása érdekében írtak bele. Aztán Mia, az örök romantikus minden ilyen felvetés ellen hevesen érvelt, belelátva egy csomó érzelmet és mögöttes tartalmat. Én pedig minden egyes eszmecsere alkalmával alapos megfontolást követően beálltam az egyikük mögé vagy esetleg egy harmadik véleményt képviseltem. Nekem ugyanis szintén van egy romantikus oldalam, így sokszor a Mia által elmondottakkal tudtam azonosulni, de azért olykor már nekem is sok volt az olyan konfliktus, hogy „igazából én ütöttem el részegen a szüleid, de azóta beléd szerettem”, amik a sztori végén csúcsosodtak ki.

Szóval kitárgyaltuk az egész könyvet, de Sawyer csengetésig sem került elő. Úgy határoztam, ellógom az órát, hogy megkeressem, így nem vettem észre, hogy Kipp és Fitzy is hiányzik, csak örült módjára járkáltam fel-alá a suliban egy profi nindzsát megszégyenítő ügyességgel bujkálva a folyosón járkáló tanárok előtt.

Aztán az aulában állva hirtelen rezegni kezd a szoknyám derekába csúsztatott telefonom. Mivel az egyenaljon nem volt zseb, rendszeresen hordtam így a telómat, és rendszerint véletlenül összevissza nyomkodtam a segélyhívót.

– Halló? – szólok bele, mert ismeretlen szám keres.

– Szia, Szélvész! – csendül fel Sawyer jókedvű hangja.

A szívem bukfencezik egy hatalmasat, egy pillanatra lehunyom a szemem, és szétárad bennem a nyugalom.

– Hol vagy? – kérdezem. Nem tudom, mi van velem, hogy miért estem pánikba, csak mert nem találtam őt. Annyira megszoktam, hogy mindig mellettem van, hogy most hirtelen szörnyen egyedül éreztem magamat.

– Épp meccsre megyünk – hallom a hangját kicsit szakadozva. – A csapatbuszon ülök és már próbáltam a hasmenéstől kezdve a haldokló rokonig mindent bevetni, de csak nem engednek leszállni.

Ó, szóval erről van szó! Az aula falára kiakasztott analóg órára siklik a tekintetem. Negyed három van, nemrég kezdődött az utolsó óra, és ha emlékeim nem csalnak, utána a többiek is kimennek majd a meccsre. Eszembe juthatott volna, hogy felhívjam Sawyert... Persze, nem is volt meg a száma, de na. Igazán elkérhettem volna a barátaitól.

– Hol lesz a meccs? – érdeklődöm végül és céltudatosan a kijárat felé indulok.

– A Claycroftban – érkezik a válasz.

– Akkor maradj csak a buszon, elmegyek szurkolni neked – biztosítom.

Sawyer tart egy néhány másodpercnyi szünetet, majd tétován visszakérdez.

– Tuti? Kiugorhatok az ablakon, ha gondolod. Szerintem nem lenne hatással a jövőre – mélázik.

– Ne felejtsd a listánkat. Csak semmi határfeszegetés – dorgálom meg lebukva a porta előtt, hogy észrevétlenül kiosonhassak.

Sawyer felnevet.

– Akkor siess! Mindenki furán bámul rám – halkítja végül le a hangját, és most rajtam a sor, hogy jól mulassak rajta.

– Már úton vagyok. El ne kezdjétek nélkülem!

A Claycroft gimi durván félórányi sétára van tőlünk. Busszal ugyan gyorsabban ott lennék, de persze a táskámat a suliban hagytam. Bliccelhetnék, de hát az szembemenne a szabályokkal, amiket mi magunk állítottunk.

Június eleje van, szokás szerint több mint 30 fok, és megint csak arra gondolok, hogy ha hoztam volna a táskámat, lenne nálam víz.

A Claycroft az egyik legnagyobb riválisunk a Langer mellett, és rögtön eszembe jut, hogy az első atlétikaversenyemen történt (számomra) tragikus esést követően is ők nyertek.

Mikor megérkezem a rivális középiskolánk sportpályájára, a csapatunk már nagyban melegít, és arra leszek figyelmes, hogy sokan eljöttek a Foothillből. Ha nem lett volna óráim, utána meg edzésem, tuti én is itt tobzódtam volna, hogy Sawyerben gyönyörködjek.

Milyen szeszélyes is az élet! Mikor vágyunk valamire, nem adja meg, és mikor már nem akarjuk, akkor elénk tárja. Hiszen most itt vagyok, és a tini énemnek valóra vált álom lenne az egész napot Sawyerrel tölteni. Beszélni vele telefonon, szurkolni a meccsén úgy, hogy ő vár rá.

Hamar kiszúrom. A sulis egyenruhának megfelelő fehér, kétoldalt sötétzöld csíkos mezben kerülgeti a lerakott bójákat. A pálya szélén állok, és ahogy észrevesz, mosolyogva integet. A szívem megint önálló akcióba kezd, és szeretném azt hinni, hogy ez Sawyer mellett normális önkéntelen reakció. Visszaintek, majd megszakítom a szemkontaktust és megfordulva a mi térfelünk lelátójára ülök. Szomjas vagyok, de mindjárt kezdődik a meccs, és pénz sincs nálam. A melegítés öt perc múlva befejeződik és Sawyer megindul felénk, mire a rajongóklubja egy emberként sikkant fel az első sorokból.

Ő elhalad mellettük és kettesével veszi a lépcsőfokokat, egészen addig, míg elém nem érkezik. Egy vizespalackot nyújt át.

– Nem kellett volna ennyire sietned – mosolyog.

– Köszönöm! Képzeld, rájöttem, hogy ekkortájt nem nagyon jártam a meccseidre, szóval ez tökéletesen megfelelő pótló tevékenység – osztom meg vele a gondolataimat.

– Én eljártam a te versenyeidre – említi meg csupán mellékesen.

– Hogyne, jól emlékszem – bólogatok tiszta erőből. – Égett is az arcom rendesen, miután eltanyáltam.

Sawyer mosolya még szélesebbé válik.

– Pedig igazán nem volt okod szégyenkezni. Felálltál és befejezted a versenyt – néz mélyen a szemembe. – Azt gondoltam: *hú, ez a lány aztán nem semmi!*

Én speciel sokkal menőbbnek éreztem volna magamat, ha mondjuk eleve nem esem pofára, de most már mindegy. Arról nem is beszélve, hogy Sawyer tekintete egészen hipnotikus, és minél jobban belemerülök, annál inkább hajlok elhinni mindazt, amit mond.

Megkezdődik a meccs, és a gimis Sawyert tanulmányozom. Napbarnított bőre és izzadt szőke haja még hangsúlyosabb a fehér meztől és nadrágtól. Mindig is gyengéim voltak az izzadt srácok (vagy hát ha a gimis ízlésemet

nézzük, akkor az izzadt Sawyer), és más lányokkal ellentétben számomra egy verejtékező srác nem undorító, hanem csak még vonzóbb. A testalkata szálkásan izmos, ádámcsutkája kiugró, és épp hátrasimítja nedves haját, miközben újabb kisfiús mosollyal ajándékoz meg.

Az a mosoly abban a pillanatban legyőzött, hogy először megpillantottam. Mikor újra felvettük a kapcsolatot, azt hittem, már a múlté, de újabban egyre többször van hozzá szerencsém. És nemcsak a gimis Sawyernek, hanem a felnőttnek is köszönhetően.

Sawyer gólt rúg, a közönség fütyül és tapsol neki, de ő egy másodpercig sem éljeneztetni magát. Összepacsizik a csapattársaival és visszafogott mosollyal örül annak, hogy vezetnek. Az ellenfél csapatát persze jóval kevésbé teszi boldoggá a gólja. A Claycroft híres a sportszerűtlen teljesítményéről, és egyes játékosai máris agresszívabbra veszik a figurát.

Az egyik lila mezes gyerek egy alapos térden rúgás közepette szereli Sawyert. A tömeg felhördül, Saw buk fencezik a levegőben és elterül a füves pályán. Felpattanok és mit sem törődve azzal, ami körülöttem zajlik, odarohanok hozzá. Olyan tempóban szelem át a pályát, amivel simán megnyerhetném a 200 méteres iskolák közöttit.

– Hé, hé! Jól vagy? – térdelek mellé aggodalmasan.

– Aha. Sejthettem volna, hogy ez lesz – szorongatja a térdét.

– Talpra tudsz állni, Sawyer? – ér mellénk a csapatkapitányuk, és ketten felsegítjük, majd a padhoz támogatjuk a sérültet.

– Egyben vagy, Woods? – érkezik meg Kipp is.

– Aha, nem vészes – nézegeti máris belilult térdét Sawyer, én pedig átveszem a jégzselét, amit Fitzy hoz készségesen. Óvatosan a sérült felületre simítom, Sawyer pedig megtámaszkodik a háta mögött a padon és kinyújtja ép lábát.

A bíró jelzi, hogy folytatni kell a játékot, így a sulink megejti a cserét, és tovább megy a meccs.

– Ez egyértelműen szándékos volt! – háborgok hűtősprayt fújva a lábára.

– Elfelejtettem, hogy térden rúgnak ezen a mérkőzésen – ingatja a fejét elmerengve, és furcsa kifejezés ül az arcán.

– Zavar, hogy nem emlékeztél? – pillantok fel rá.

– Inkább csak meglep. Mármost annyira belemerültem ebbe a világba, és annyira izgatott lettem, hogy elveszítettük egymást, el is felejtettem megtenni a napi rutint és felidézni, mi is várható mára.

Sawyer emberfeletti memóriája még mindig lenyűgöző, de ezúttal jobban érdekel, amit mond.

– Izgatott voltál? – ismétlem meg.

– Hát igen, mióta belekezdünk ebbe a dologba, az első alkalmakat leszámítva nem nagyon voltunk külön ebben a világban – magyarázza. – Hirtelen el sem gondolkodtam a helyzeten, csak az járt a fejemben, hogy mi van, ha ma éjszaka nem találunk egymásra.

Mindig könnyen és szégyenérzet nélkül tud őszinte lenni. Kimondja, amit gondol, és cseppet sem aggasztja, hogy milyen következményei lesznek. Ha én mondtam volna azt, amit az imént ő, biztosan égne az arcom, hiszen az én elképzeléseim szerint simán felér egy vallomással, miszerint csak együtt élhetjük át az időutazást, és nem máshogy. Sawyer azonban nem feltétlenül erre céloz, egyszerűen csak megszokta, hogy együtt csináljuk, tapasztalta, hogy egyedül unalmasabb és nehezebb, ezért fontos számára, hogy ne maradjon magára. És én is pont így éreztem, miközben fel-le rohangáltam a suliban őt keresve.

Arról nem is beszélve, hogy Mia beszámolója Sawyerről csak megerősített abban a gondolatomban, ami már korábban is megfogalmazódott bennem, hogy Sawyer talán túlságosan is kötődik másokhoz. Kismillió barátja van, és ezek nem csupán felszínes kapcsolatok, hanem igenis stabil alapon álló barátságok. Sawyer rendelkezésére áll akárkinek, képtelen nemet mondani, ha hozzáfordulnak, és valószínűleg kicsit függ is mindenkitől. Nem arról van szó, hogy kihasználnák a jóindulatát, és nem is arról, hogy ő csak akkor érzi magát a társadalom értékes tagjának, ha másoknak segít, és sok barátja van. A kedvessége és a barátságossága belülről fakad, teljesen ártatlan és őszinte jellemvonása, de nem tartom kizártnak, hogy igenis túlságosan kötődik másokhoz, ami miatt olykor elfelejti a saját érdekeit képviselni és a saját életét élni.

Persze el lehet gondolkodni azon, hogy vajon a „rossz tulajdonsága” miért valami olyasmi, ami mások szemében kifejezetten jónak számít, de hát ő már csak ilyen. És őszintén szólva... ez az oldala is vonzó. Csak éppen becsapós. Mert az imént nem azt állította, hogy rám van szüksége, hanem azt, hogy arra az illetőre, akivel osztozhat az időutazás eseményein. És ahogy Mia is mondta, most én pótolom azt az embert, akit hiányolt az életéből, de ez sem csupán a személyiségemből fakad, hanem a pozícióból. Ha teszem azt, valaki más utazgatna vele, most nem laknék a

szomszédjában, nem hajókáznék vele a hétvégén, és egyáltalán nem is lennénk beszélő viszonyban.

A meccs véget ér, a csapatok döntetlennel hagyják el a pályát. Még nincs minden veszve, hisz más sulikkal is meg kell küzdeni, és valószínűleg újra összetalálkoznak majd a Claycrofttal is.

Kipp és Hamish felénk tart, majd mikor Sawyer feláll, hogy összepacsizzon velünk, már érzem nála a váltást. Visszavedlik 16 éves önmagává, és megkezdődik a kötelező jelenet.

– Szép volt, srácok! – gratulál a barátainak mosolyogva.

– Legközelebb biztosan lenyomjuk őket – határozza el magát Kipp elszántan, oldalról az ép lábára nehezedő Sawyert támogatva.

– Mindenképpen! Woodrow, te meg innentől már csak akkor essél hasra, ha a barátnődet bámulod – veregeti meg a megszólított hátát Ham.

– Nincs barátnőm – feleli őszintén Sawyer.

– Komolyan? – hökken meg a negyedéves csapatkapitány. – De hisz egy egész rajongóklubod van!

Sawyer a fejét csóválja, és zavarában halkan felnevet.

– Tényleg nem jár senkivel – erősíti meg Kipp az állítás valódiságát.

– De azért csak tetszik valaki – próbálkozik tovább Ham, akinek valamiért hirtelen nagyon szívügyévé válik ez a kérdés.

– Erre már mindjárt igen a válasz – lapogatja meg barátja vállát jókedvűen Kipp.

Vajon ki tetszhetett Sawyernek ekkortájt? Mi van, ha ez is ki fog derülni ebből a beszélgetésből? Erősen elgondolkodom azon, hogy elszaladok vagy befogom a fülemet, mert nem akarok szívfájdalommal ébredni, de valahogy mégis úrrá lesz rajtam a kíváncsiság.

– Azt ne mondd, hogy belerekedtél a legrosszabb romantikus filmek kliséjébe és népszerű srác létedre pont olyan lányt kedvelsz, aki nem viszonozza! – mered rá döbbenten Ham, Sawyer pedig kicsit szégyenlősen lesüti a szemét.

– Minden tisztelem a tied, Ham kapitány, de te talán nem ugyanígy vagy az atlétikacsapat vezetőjével? – áll ki barátja mellett Kipp, egyúttal hárítva is a kérdést.

Mi? Hamnek bejött Charlie?

– Te kis szemtelen! – vág kelletlen képet Ham. – Akarsz néhány kört futni levezetésképp?

– Nem, uram! – szalutál jókedvűen Kipp, majd elhúzza a sántikáló Sawyert a helyszínről, hogy elvonuljanak átöltözni.

27. FEJEZET

Sem közvetlen utána, sem másnap nem kommentálom a pályán megesett kötelező jelenet során elhangzottakat. Ennek legfőbb oka az, hogy nem akarom hallani Sawyer válaszát, az „amúgy ki tetszett neked akkoriban?” kérdésre. Csak elvenné a kedvemet. Sawyer hajlama a megsegítésre és a túlzó törődése irányomban azt érezteti velem, hogy jól megvagyunk egymással, és ezt nem akarom elveszíteni. Nem agyalok feleslegesen azon, hogy merre tart a kapcsolatunk, mi lesz velünk, ha egyszer már nem fogunk utazni az időben, és tényleg egyáltalán nem merengek a közös jövőnkön. Arra törekszem, hogy élvezni tudjam a jelenünket (meg hát bizonyos értelemben a múltunkat), aztán meg majd lesz, ami lesz.

Talán ezek a kötelező jelenetek nem véletlenül vannak kiválasztva. Eddig nagyon hevesen tagadtam az időutazás lélekkel való felruházását és ily módon megszemélyesítését, mert azonfelül, hogy hátborzongatónak tartottam, eléggé képtelenségnek is tűnt. Viszont ahányszor felhossa a dolgot Sawyer, van értelme annak, amit mond és bár mindig ellenkezem vele, azért magamban eltűnődöm az érvein.

Talán a kötelező jeleneteknek az a jelentőségük, hogy olyan epizódokat mutatnak meg nekünk a középiskolás életünkből, amelyekről sem akkor, sem később, egészen mostanáig nem tudtunk. Olyan beszélgetéseknek lehetünk fültanúi, amelyek rámutatnak fontos dolgokra akár a jelenünkkel is kapcsolatban.

Ezt azonban nem osztom meg Sawyerrel. Még véletlenül sem szeretném hangosan kimondani, hogy az időutazás arra próbálja felhívni a figyelmem, hogy netalán Sawyernek más tetszett a gimiben, most pedig csak számos mentőprogramjának egyike vagyok.

Arról már nem is beszélve, hogy esetleg az időutazás van akkora szemét alak, hogy míg engem azzal szembesít, hogy Sawyer mást kedvelt akkoriban, addig őt pont azzal, hogy én bizony érte voltam oda. Ha arra gondolok, hogy mostantól bármelyik időutazás alkalmával fültanúja lehet egy beszélgetésnek mondjuk a lányokkal arról, hogy milyen menthetetlenül bele voltam zúgva, úrrá lesz rajtam az undok rossz érzés. Nem mintha nem lehetne eltussolni ezt a jelenre nézve, hiszen egy gimis szerelem öt évvel az érettségi után már nem oszt, nem szoroz. Sawyer nyilván nem nevetne, és pláne nem gúnyolna ki, de azért biztos vagyok benne, hogy változásokat

hozna egy ilyen felismerés. És én nem akarok több változást. Már így is bőven túllépte a változások száma a „még belefér”, sőt az „egészségtelenül sok” mértéket.

Elhatározom hát, hogy továbbra sem fogok ezen túl sokat töprengeni, inkább csak élvezem, ami jut, és elmúlatom az időt Sawyerrel, ahogyan eddig is tettem.

A hétvégére a többiek csoportos strandolást terveznek, így vasárnap délelőtt a kék-fehér csíkos egyrészes fürdőruhámban feszítek a homokos parton. Korábban, mikor megérkeztek a nagy hullámok, mindannyian szörfdeszkát ragadtunk és vízre szálltunk. Errefelé elég alapnak számít, hogy az ember születésétől fogva vízközelben van, ezért sokan már gyerekkorban elkezdenek szörfözni meg hajózni. Jó, az már más tészta, hogy a többség csak ül a hajóban, nem pedig vezetni tanulja meg, de ebbe inkább bele se menjünk.

Kipp épp Miát üldözi egy vödör vízzel, Lamar, Sawyer és Alexis pedig Talbottal lubickolnak a vízben. Én egy napozóágyon fekszem, alattam a törülközőm. A fürdőruhám egyszerű fazonú, csak az egyik oldalt van pántja, illetve a mellem alatt feltár egy kis darabot a hasamból.

– Hát üdvözöllek, idegen! – hallok egy ismerős hangot, mire kinyitom a szemem és Fitzy arcát látom meg. Mellettem guggol, szélesen vigyorogva.

Szerintem vagy két éve nem találkoztunk, és bár a gimis énjét mostanában gyakran látom, az egészen más. Fürgén törökülésbe tornázom magam és reflexszerűen odahajolok, hogy megöleljük egymást. Megsimogatja a hajamat és nevetve fogadja az ölelést.

– Sawyer mondta, hogy újabban téged is fel lehet fedezni ezeken az összejöveteleken, de nem hittem neki – teríti le a törülközőjét mellém a homokba és helyet foglal rajta.

– Pedig Sawyer ritkán hazudik – állapítom meg, a szám sarkában mosoly bujkál.

– Nem azt gondoltam, hogy nem mond igazat, hanem hogy képzelődik – kacsint rám vidáman.

Sokat változott az évek alatt. Persze, ismerősök vagyunk a Facebookon és követjük egymást Instán, de azért az mégsem ugyanaz. Főleg mert nagyjából a gimis óta nem váltott profilképet. Nőni nem sokat nőtt, most is kábé egymagasak lehetünk, egyenes, vékony szálú sötétbarna haját oldalra zselézi, de a mosolya ugyanaz. Lelkes, kedves és pajkos.

– Csak semmi képzelgés – ereszték meg egy halvány mosolyt. – Itt vagyok. Hallottam, hogy együtt dolgoztok.

– Felzárkóztál, mi? – érdeklődik.

Nincs benne semmi megrovás vagy ítélkezés, mégis komolyan veszem.

– Bőven van mit bepótolnom – bólintok. – Na és milyen volt az üzleti út?

– Izgalmas, mint mindig. Jó ilyenkor elszabadulni az irodából, főleg mert van lehetőségem némi kikapcsolódásra is. Watermacben voltam, és hétfévente arra is jutott időm, hogy bejárjam a várost meg ellátogassak a környező látványosságokhoz is.

Miközben beszél, homokos tenyerét pálmafás fürdőnadrágjába törli.

– Gyakran vannak ilyen üzleti utak?

– Alapvetően csak évi két-három lenne, de Saw általában elcseréli velem az ő kiküldetéseit, így én gyakrabban járok.

Nem kérdezem az okát, mert magamtól is sejtem. Nem mintha Sawyer ne tudna alkalmazkodni az új környezethez, de feltételezem, ő nem akar elszabadulni innen, és több minden köti ide, mint amennyit egy városnézés tud nyújtani máshol.

– Franklynn Fitzwilliam! – hangzik fel Fitzy teljes neve, mire megjelenik egy fintor az arcán.

Ami azt illeti, óvodás kora óta a Fitzy becenevet viseli, és a legtöbben nem ismerik a teljes nevét. Sőt, rendszerint azzal viccelődik, hogy ő maga sem emlékszik rá, mert még az családja is Fitzynek szólítja.

– Tessék, Alexis Keene!

– Azt mondtad, csak holnap jössz haza – dobja le magát a mellettem levő napozóágyra Alexis.

– Ez volt a terv, de aztán Saw azt állította, hogy Revy is itt lesz, úgyhogy mindenképp meg akartam nézni magamnak, igaz-e.

– Úgy beszélsz rólam, mintha valami ritka állatfaj lennék – dünnyögöm, mire Sawyer felnevet. Elveszem az összehajtott törülközőjét a székemről, ugyanis korábban itt hagyta, hogy párnaként használhassam, és átnyújtom neki.

– Köszí. – Fogja és először megdörögli vele a haját, majd a hátára teríti. Vízcseppek repülnek róla a bőrömre, és igyekszem nem a hasát és a mellkasát bámulni, de nehezen megy.

Ösztönösen arrébb csúszom a széken, Sawyer pedig helyet foglal mellettem. Kipp és Mia úgy dönt, ideje bemenni a vízbe, így Fitzyt is magukkal viszik, Talbot meg Lamar pedig innivalóért indul.

– Imádom a fürdőruhád – löki meg a lábamat játékosan a sajátjával Sawyer.

Egy újabb Sawyer-féle bók, ami igazából nem nekem szól, csak a megfelelő választásomnak.

– Mert tengerészcsíkos? – vonom fel a szemöldökömet.

– Pontosan. Legközelebb így készülünk a hajózásra és akkor úszhatunk is – ábrándozik.

Igazából nem véletlenül vettem fel ezt a fürdőruhát. Amikor vásárolni mentem, nem szándékosan olyat szereztem be, amiről tudom, hogy tetszik majd neki. Viszont a szekrényemből szándékosan vettem elő azt, amiről pontosan ezt gondoltam.

A fiúk visszatérnek egy nagy adag hűsítő limonádéval, és Miáék is kijönnek a partra, mert egy nagyobb hullámnak hála telement a szájuk és az orruk sós vízzel. Úgy foglalnak helyet, hogy nagyjából mind egy körben helyezkedjünk el, majd Kipp elővesz egy kártyapaklit, és nekilátunk rikikizni. Természetesen Talbot számolja a pontokat, illetve tartja számon, ki hány ütést mond, és mikor mennyit kell osztani.

– Hogy lehet nálad az aduász? – fakad ki Alexis. – Azt hittem, már nincs is adud!

– A látszat néha csal – vigyorog Kipp, és bezsebeli a kört.

A szavai hallatán önkéntelenül is felnevetek, mire a többiek érdeklődve fordulnak felém.

– Emlékeztek, mikor ezt mondta Kipp a kísértetjárta házban? – mosolygok szórakozottan, de aztán megmerevedek.

A rám bámuló számos értetlen szempár azt jelzi, hogy bizony nem emlékeznek. És nemcsak nem emlékeznek, hanem nincs is mire emlékezniük. Sawyerre vándorol a tekintetem, aki szomorú arccal, bánatosan néz rám. Együttérző mosolya azt üzeni, sajnos nincs mit tenni.

– Mindegy – mondom végül és megragadom a paklit, hogy összekeverjem a lapokat.

Szerencsére a többiek nem lovagolnak a kijelentésemén. Eddig is összezavart néha az időutazás és a valóság összemosódása, de ez az első alkalom, hogy gondolkodás nélkül ilyet mondtam ki. Talán túlságosan beleélem magam a múltban való kalandozásba és kezdem elfelejteni, mi történt meg valójában és mi nem.

És ezen aligha lehet segíteni.

– Oké, ez nem lehet véletlen – jelentem ki, mikor a gimiben ugyanazon az óceánparton találom magamat.

Pontosan ugyanaz a partszakasz, mindössze annyi különbséggel, hogy nemcsak a barátaink, hanem az egész osztályunk és más osztályok is jelen vannak.

– Jaj, végre itt vagy! – néz rám megkönnyebbülve Sawyer.

– Régóta vársz? Bocs, nehezen aludtam el.

– Zombi-Tempest totál hülyének nézett, amiért meredten bámultam rá, várva, hogy mikor jössz – újságolja vidáman, amin persze felnevetek. – Mindazonáltal szerintem sem véletlen, hogy megint a parton vagyunk.

– Milyen nap van? – érdeklődöm, mivel a sulis sötétzöld úszódresszemnek nincs rejtett zsebe, ahová a telefonomat dughattam volna.

– Június 8., az óceánok világnapja.

Ő is a sulis fürdőnadrágját viseli, de ezúttal fehér pólóval takarja a felsőtestét. Ha tippelnem kéne, ekkortájt ily módon próbált nem okot adni a rajongótáborának a sikoltozásra. Na nem mintha tizedikes korában akkora menő felsőteste lett volna. Felrémlik előttem, ahogyan tegnap a focimeccsen a mezébe törölte az arcáról az izzadságot. A mozdulat következtében egy rövid időre feltárta előttünk lapos hasát, de persze rögtön leengedte a mezt, amint rájött, hogy miatta sikoltoznak a lányok, és inkább kerített egy törülközőt. Azonban ez a kis idő is elég volt ahhoz, hogy megállapítsam, bár izmos volt a maga módján, azért még elég vékonynak számított ebben az időben.

Viszont a június 8. stimmel, ugyanis ezen a napon minden évben kivezényelték az egész iskolát a hosszú partszakaszra, és szemetet szedtünk, fákat ültettünk, végül pedig jutalmul a kemény munkánkért fürdhattünk és szörfözhattunk délután. Igazi felüdülés volt ez a nap, mert elmaradt a tanítás, jót tettünk a környezetünkért és jól éreztük magunkat a barátainkkal.

Mr. Darwill felszólít minket, hogy rendeződjünk kis csoportokba, és Sawyerrel épp azon vagyunk, hogy kerítsünk egy szemeteszsákot, amikor bekövetkezik a váltás, és elveszítem az uralmamat a testem felett.

A lábam magától visz előre, egészen a lányokig.

– Kipp megkérdezte, nem alkotnánk-e egy párt – mosolyog szégyenlősen Mia.

– Mármint az életben? – nyílik tágra a szemem.

– Nem, a szemétszedésnél.

– Ez most szarkazmus? – vizslatja barátnőnk Alexis meghökkenve, mire Mia elneveti magát.

– Nem bánjátok, ha idén hozzá csatlakozom?

– Dehogy bánjuk! Menj, gyűjtsetek együtt szemetet és mielőbb alkossatok egy párt a takarítás után is – hessegeti el Alexis kedvesen, majd felém fordul.

– Te nem akarsz megkérdezni Sawyert? – vigyorog rám. Jaj ne...! Csak ezt ne!

– Hogy akar-e velem szemetet szedni? – nézek vissza rá kicsit zavarodottan.

Csakhogyan én nem vagyok összezavarodva. Nagyon is sejtem, mi lesz ennek a beszélgetésnek a vége, ezért a mellettem álló, a párbeszédet érdeklődve hallgató Sawyer jelenléte roppant frusztráló.

– Hogy akar-e veled járni – vágja rá Alexis és huncutul rám kacsint.

Szerencsére nem olvadok szét a homokon, hanem a szememet forgatva visszaszólók neki.

– Inkább keresd meg az imádott felsőbb évesedet, és hajigálgatok közösen fémdobozokat egy zsákba, hátha akkor végre megtudja, hogy létezel.

– Kikérem magamnak! Seba ma már rám nézett egyszer! Biztos bejön neki a fürdőrucim.

– Itt minden lány ugyanezt viseli – közlöm vele az amúgy is nyilvánvalót.

– Pont ezért mondom. Ha belegondolsz, így könnyebb kitűnni. Ha jó tested van, és előnyös külsőd, nem egy leszel a sok közül unalmas zöld fürdődresszben, hanem az, akit kiszúrnak.

– Na igen. Ha így vesszük, jók az esélyeid – értek egyet, majd megindulok. – Inkább kérdezzük meg Fitzyt, velünk tart-e!

A jelenet véget ér, és nekem komolyan megfordul a fejemben, hogy úgy tegyek, mintha még mindig tartana. Aztán eszembe jut, hogy értelmetlen volna. Még ha le is bukom, és Sawyer netalán megtudja, hogy tetszett nekem ekkortájt, igazából némi kínos feszengésen kívül nem sokat von maga után. Végül is, eltelt hét év. Nem kellene hogy zavarjon. *Nem kellene...*

– Szóval Alexisnek ekkoriban Seba tetszett? – érdeklődik Sawyer, miután egyértelművé teszem számára, hogy ismét én vagyok az.

– Aha – felelem tétován, de aztán leesik, hogy ez jó lehetőség témát váltani. – Teljesen odavolt érte!

– Szóval ezért lebzselte ott a legtöbb meccsünkön – állapítja meg Sawyer, és furcsa érzés kerít hatalmába az arckifejezése láttán.

Bevillan a tegnapi beszélgetése Hamishsel, és a tény, hogy tetszett neki ekkor valaki. Lehet, hogy Alexis volt az? Azt hitte, miatta jár a meccsekre, és most csalódott?

– Igen, de azért nem volt ez olyan hosszú szerelem. Ismered Alexist – vonom meg a vállam és elfordulok.

Nem akarok tovább erről beszélni. Még véletlenül sem szeretnék féltékenységből rosszat mondani a legjobb barátnőről, de Sawyert sem áll szándékomban megvigasztalni, sem biztatni.

Azt kellene mondanom, hogy hozzunk egy olyan szabályt, aminek értelmében ha egyikünk kötelező jelenetbe kerül, a másikunk illedelmesen odébb áll. Ezeknél a beszélgetéseknél nem véletlenül nem voltak jelen mások, így nem fair, hogy most ideáll egy pluszfő, ráadásul pont az, akit a legkevésbé szeretnék abban a pillanatban magam mellett látni.

Mégsem szólok semmit. Ha előállnék az ötlettel, akkor egyértelművé tenném, hogy engem azért zavar a dolog, mert rejtegetnivalóm van. Arról nem is beszélve, hogy ha Sawyer nem álmai nőjéről áradozik a kötelező jelenetekben, izgalmas az élete előttem eddig rejtve maradt pillanatainak részese lenni.

Nevetséges, hogy milyen tipikus emberi magatartást produkálok. Én hallgatni akarom Sawyer jeleneteit, de az már nem tetszik, hogy ő is fültanúja az enyémekeknek. Ráadásul semmit sem tudok, mégis azt érzem, hogy féltékeny vagyok.

Összepréselem az ajkaimat és makacsul beletörődöm az egészbe.

Sawyer nem kérdezi, mi bajom, ami sajnos azt jelzi, hogy magától is tisztában van vele. Nem akarom, hogy kínos csend telepedjen közénk, ezért beszélgetést kezdeményezek, úgy általában az időutazásról, ő pedig szokás szerint vevő a témára, és szemétszedés közben elcsevegünk erről.

Miután felébredek, szándékosan kerülöm az erkélyt és még a folyosóra is kikukkantok munkába indulás előtt. Nem akarom látványosan kerülni Sawyert, de mivel összefutni sem szeretnék vele, kénytelen vagyok bujkálni.

Útközben veszem észre, hogy a nagy sietségben a telefonomat megint otthon felejtettem, és nem is bánom, hogy így alakult. Legalábbis eleinte.

A nap végére aztán szörnyen magányosnak érzem magam. Megszoktam, hogy Sawyerrel elvétele chatelünk az éjszaka történeteiről, meg olyan semmiségekről, hogy kinek hogy telik a munka. Nem fordulhatok a barátaimhoz sem az érzéseimmel, mert amit jelenleg érzek, szoros összefüggésben áll az időutazással és az annak során történt eseményekkel.

Hatra érek haza, és rögtön a konyhapulton felejtett mobilomhoz megyek, de nem vár ezer nem fogadott hívás, csak két reggeli üzenet Sawyertől. Fél órával később kiállok az erkélyre, hátha ő is kilátogat, de nem jön.

Végül annyira nem bírok magammal, hogy becsöngetek hozzá. Szürke pamut rövidnadrágban és bő pólóban, álmos fejjel, kócosan nyit ajtót.

– Szia! Mi a helyzet? – dörzsöli meg a szemét.

– Ne haragudj, már aludtál? – Döbbenet nézek rá.

Még csak hét óra van, és én valamiért azt hittem, vár rám. Arra számítottam, hogy majd mérges lesz, amiért elmenekültem, vagy aggódik, hogy történt valami.

De úgy fest, csak aludt.

– Aha, de nem gáz. Valami gond van? – nyitja szélesebbre az ajtaját, hogy be tudjak menni, de egyelőre nem mozdulok.

– Nem, ma itthon felejtettem a telefonomat, és csak azért jöttem, mert...
– hadarom, de aztán a torkomra fagy a szó.

– Mert? – várakozik türelmesen. Itt az ideje visszavonulót fújni.

– Semmi, igazából bocsí, hogy felébresztettelek – fordulok sarkon, de finoman elkapja a könyökömet, és arra ösztökél, hogy ránézzek.

– Ha volt annyi bátorságod, hogy idáig elgyere, legalább fejezd be a mondatot – kéri a szemembe nézve.

Olyan átható a tekintete, mintha megint hipnotizálna, és arra kényszerítene, hogy elmondjam neki az igazat. Igazából nincs is okom habozni. Sawyer egyetlenegyszer sem reagált úgy, hogy azzal megsértett vagy megszégyenített volna. Ez alapjaiban nem vallott rá, ezért az agyam tudja, hogy bármit mond is a szám, különösebben rosszul nem járhatok. De a szívem... A szívem sokkal makacsabb, és nem akarja kiadni az érzéseit.

Az a bizalmat és nyugalmat árasztó tekintet mégis arra késztet, hogy még ha csak egy picit is, de megnyissam a szívem ez előtt az őszinte ember előtt.

– Csak... hiányoztál – sütöm le a szemem, és az arca helyett inkább a lábát kezdem fixírozni. Nem visel papucsot, mezítláb áll a sötét hajópadlón.

Érzem, ahogyan lazul a szorítása a karomon, majd ujjai lejjebb csúsznak és lágyan megsimogatják a csuklóm belső oldalát. Ekkor tűnik fel, hogy sokkal forróbb a bőre, mint az normális volna. És aludt hétkor. Hirtelen kirántom a kezem az övéből és tenyeremet a homlokára simítom. Tűzforró.

– Beteg vagy? – eszmélek végre rá, mi is történik, mire kelletlen arcot vág.

– Úgy tűnik, megfáztam – ért egyet. – Nálam ez már hagyomány az évnék ebben az időszakában.

– Akkor irány az ágy! – Tenyeremet a hátára helyezem és visszatolom a lakásába. – Ettél ma rendesen?

– Igen, ebédeltem a munkahelyemen – bólint, mire elkerekedik a szemem.

– Bementél dolgozni?

– Persze, nem vagyok már gyerek – nevet, ahogy lenyomom a kanapéra.

– Főzök teát – indulok a konyhába, ő pedig figyel. – A gyömbér és a méz csodákra képes.

– Ez valami ősi recept? – érdeklődik kíváncsian.

– A nagymamám mindig így készítette, mikor kisebb voltam. Torokfájásra roppant hatásos – teszem hozzá, ugyanis Sawyer épp megköszörüli a torkát, és utána kissé fájdalmas kifejezés ül ki az arcára.

Összeszedem a hiányzó hozzávalókat a saját konyhából, majd nála elkészítem a gyógyteát, és a kellemes sárgás színű folyadékból egy üvegcsészébe töltök. Érte akar jönni, de megelőzőm és fürgén odaviszem neki.

Mindketten törökülésben helyezkedünk el a kanapén, egymással szemben, és felajánlja, hogy nézzünk valamit a tévében. A biztonság kedvéért rákérdezek, nem szeretne-e inkább aludni, de azt állítja, nem fáradt. Hálásan kortyolgatja a teáját, és észreveszem az állán kiütköző sötétszőke borostát. Beharapom az alsó ajkam és képtelen vagyok elszakítani róla a tekintetem. Túl jól áll neki a borosta. Férfias és szexi.

Elmélyülten váltogatja a csatornákat, észre sem véve, hogy engem csak egy hajszál és a megmaradt józan eszem választ el attól, hogy végigsimítsak az arcán. Megtalálja, amit keres és érdeklődve fordul felém, azt kérdezve,

még mindig szeretem-e *A Gyűrűk Urát*. Tekintetünk összetalálkozik, és kizökkenek az álmodozásból. A tévé felé fordulok és jóváhagyom a választását.

Mivel ezerszer láttuk már és olvastuk is, így megvitatunk ezt-azt, hogy mi vicces benne, mi az, ami nem sikerült a legjobban, vagy amivel nem értünk egyet, és mi az, ami viszont megragadt bennünk. Nevetünk azon, hogy a három film alatt mennyit futnak ide-oda a szereplők, és Sawyer poénkodik, hogy ebből fakadóan én is beszállhattam volna a szereplőgárdába.

A film felénél elcsendesedik, és látom, hogy a csészével a kezében elaludt. Közelebb csúszom hozzá, óvatosan elveszem és a kisasztal üveglapjára teszem. Ráterítek egy takarót a lábára, mert nem szeretném, hogy a légkondiban esetleg fázzon. Megmozdul, majd feje a vállamra billen és ott is marad.

Az L alakú kanapén kinyújtott lábbal fekszik, fejét a vállamon nyugtatva egyenletesen szuszog. Sötétszőke tincsei a homlokába hullnak, és szokás szerint olyan az illata, mint a friss szellőnek az óceán partján. Napfény és sós víz. Fogalmam sincs, hogy parfüm, naptej, szappan vagy természetes illat-e ez, de egytől egyig betölti az érzéseimet.

Lehunyam a szemem, majd a fejemet az övének döntve elalszom.

28. FEJEZET

– Ezek szerint te sem nézted végig *A két tornyot*, mi? – fogad Sawyer széles mosollyal.

– Ez tök fura érzés. Szerintem elaludtam nálad a kanapén – mélázom. – Mi lenne, ha felébreszteném magamat, hogy hazamenjek?

– Hogy tervezed ezt kivitelezni? – érdeklődik kíváncsian.

– Mondjuk behúzhatnál nekem egyet – eresztek meg egy huncut vigyort, amit felháborodott ábrázattal fogad.

– Akkor se tennék ilyet, ha kényszerítenének!

– Saw – szólítom meg eltűnődve. – Mi az, amit nagyon szeretsz?

– A vegemite.

– Ez komoly? – húzom össze a szemem. – Az első, ami eszedbe jut, az egy szendvicskrém?

– Hát mert olyan jó sós és kesernyés – pislog nagyokat, halál komolyan érvelve a kedvenc élelmiszere mellett.

– Oké. Nem arról van szó, hogy én ne szeretném – biztosítom, majd folytatom a megkezdett elmélkedésemet. – Tegyük fel, hogy kényszerítenek. Behúznál nekem egyet vagy elfogadnád, hogy soha többé nem ehetsz vegemite-ot?

Gondolkodás nélkül rávágja:

– Lemondanék a vegemite-ről.

– Egy egész életre? Örökké szenvednél, holott az ütés nekem csak pillanatnyi fájdalommal járna – ellenkezem, lényegében amellet érvelve, hogy inkább üssön meg.

– Ha például Kippet kellene megcsapnom, akkor elgondolkodnék a válaszon... Nem, valószínűleg akkor se ütnék meg senkit, aki nem szolgált rá pusztán a saját, önös érdekemet szem előtt tartva.

– És ha mondjuk megfosztanak a családotól, ha nem ütsz meg?

– Akkor találnék kikaput. Vagy alkudoznék. Felajánlanám, hogy inkább te üss meg engem.

– Na jó, hagyjuk ezt! Elég lesz, ha megcsípsz.

– Nem akarlak megcsípni sem. Miért nem csinálod magadnak?

– Mert az sosem hatásos. Attól nem fogok felébredni.

– Akkor mi lenne, ha elfogadnád, hogy ma a kanapémon éjszakázol? – ajánl egy másik lehetőséget.

– Nem lesz neked kényelmetlen? Hiszen beteg vagy!

Csendben marad. Meglepődik ugyan, de szemmel láthatóan jólesik neki, hogy érte és nem magamért aggódom. Nem hibáztatom, amiért eddig azt hitte, csak menekülni akarok. Megjelenik a jól ismert mosoly, és mutatóujjának hegye alig érezhetően végigsimítja az arcomat.

– Nem lesz probléma – nyugtat meg, és milyen hirtelen ért hozzám, olyan hirtelen el is enged. – Itt amúgy is jól vagyok. Gondolkodtál már azon, hogyan lehetséges, hogy egész éjszaka talpon vagyunk, mégsem vagyunk fáradtak reggel?

– Én az vagyok – húzom el a számat.

– Az valószínűleg azért van, mert rendszeresen későn fekszel le – pillant rám megrovóan.

– Ez nem igaz, a múltkor is előbb voltam itt, mint te. Amikor elájultam – bizonygatom nagyban.

– Aha, az a múltkor több hete volt, és kábé az volt az egyetlen alkalom.

– Jó – sóhajtok lemondóan. – Talán egyszerre fekszünk le, de én nehezen alszom el, oké? Néha egy órába is beletelik.

– Mert sok minden nyomaszt, ebből fakadóan sokat stresszelsz, és hiába dohányzol, attól még a gondjaid nem válnak semmissé. Nézd meg ezt – nyúl felém és tenyerébe zárja a kezemet. – Amióta csak ismerlek, rágod a körmöd.

– Sőt, ami azt illeti, amióta csak tudok magamról, rágom – pontosítok fintorogva.

– Ezzel is csak ráerősítesz a stresszre. Izgulsz, belelendülsz a körömrágásba, amitől még idegesebb leszel – magyarázza, de mikor el akarom húzni a kezem, szorosabban fogja. – Félre ne érts, szerintem gyönyörű kezed van, nagyon szépek a szeplők rajta – simít végig a kézfejemen. – De a lelkednek nem tesz jót az, amit csinálsz. Többet kéne törődnöd magaddal.

Az érintése nyomán bizsereg a bőröm, ami megrémít.

– Még ha így is van, ezt nem akarom pont tőled hallani – reklamálok. Minden erőmre szükségem van, hogy ne remegjen meg a kezem a gyengéd érintésétől.

– Ezt hogy érted?

– Te megállás nélkül csak másokkal törődsz! Mindig akad valaki, akin segítened kell, akár fizikailag, akár lelkileg. Sosem mondasz nemet!

– Én így ápolom a lelkem – ismeri el. – És mindezek mellett igenis időt szakítok magamra.

Tenyere lágyan simul az enyémhez, közben a kezünket figyeli. Nem kioktat, nem tart fejmosást, inkább csak így hozza a tudomásomra, hogy aggódik értem.

– Jól van – felelem megadóan. – Szóval miért nem vagyunk fáradtak reggel?

– Szerintem azért, mert a testünk pihen és alszik. Csak úgymond az elménk utazik, ami aztán az ekkori testünket szállja meg.

– Ez eléggé parán hangzik, mintha minimum kísértetek lennénk. Arról nem is beszélve, hogy elbitoroljuk saját magunktól a testünket.

– Ne felejtsd el, hogy ez egy párhuzamos világ. Nem pontosan ugyanaz, amiben megéltük azt a múltat.

– Még ha el is fogadom ezt, hogy lehetek kipihent, ha az elmém nem pihen éjszaka? – akadékoskodom.

– Na igen, én is itt rekedtem meg. Lehet, hogy az elménk sem az az elménk, hanem a másik világbeli elménk.

– Ennyi elme, aztán még sincs meg a válasz – csóválom a fejemet, mire felnevet, és végre elengedi a kezemet.

– Majd kutakodom – ígéri.

Arra ébredek, hogy a kanapén fekszem, fejem Sawyer ölében. Az éjszaka folyamán egy takaró is került rám, illetve Sawyer bal keze, ami jelenleg a derekamon pihen. Először fel akarok ülni, de egy pillanatra megdermedek. Néhány másodpercnyi gondolkodást követően megint azon vagyok, hogy jobb lenne eltávolodnom tőle.

– Ne haragudj, felébresztettelek? – érdeklődik kedvesen, mire ülő pozícióba tornázom magam és a hátam mögött támaszkodva nézek fel rá.

Jobbjával épp lezárja a telefonja képernyőjét, majd hátradönti a fejét.

– Nem gáz. Mennyi az idő?

– Nyolc óra van – sóhajt, és úgy tűnik, nagyon nincs kedve felkelni. – Mennem kell az egyetemre.

Ő ugye az a típus, aki könnyen elalszik és könnyen ébred, hogy aztán egész nap tündököljön és lubickoljon a végtelen energiaforrásában. Talán

csak nem érzi jól magát. Közelebb evickélem magam hozzá, tenyeremet a homlokára teszem.

– Lement a lázad – állapítom meg. – Hogy érzed magad?

– A teád csodát tett – mosolyog rám hálásan. – Neked van mára teendőd?

– Dolgozom – bólintok, és csak most jövök rá, tegnap este úgy aludtam el, hogy nem is állítottam be ébresztőt.

– Akkor reggelizzünk együtt! – ajánlja, majd feláll.

Ekkor konstatalom, hogy rajta viszont egyáltalán nem volt pokróc. Tehát valamikor felébredhetett és áttehette rám. Először jóleső érzés, de hamar felváltja a bosszúság. Hihetetlen, hogy még betegen is képtelen akár csak egy percre is félretenni a lovagiasságot. Neki sokkal nagyobb szüksége lett volna arra a takaróra! Ám a belső zsörtölődésem is hamar elillan.

– Saw – szólítom meg magam elé meredve.

– Tessék? – torpan meg a konyhába menet és visszafordul felém.

– Betakartál – közlöm, mire kissé értetlen arcot vág.

– Igen.

– Mikor takartál be?

– Nem tudom, csak felébredtem éjszaka, láttam, hogy nem vagy betakarva, ezért áttettem rád a pokrócot – magyarázza, mintha csak ez a része lenne a kérdéses.

– Saw – mondom a nevét ismét, mire felvonja a szemöldökét. – Ezelőtt vagy ezután utaztál időt? Vagy csak kiléptél egy kicsit abból a világból, majd visszamentél?

29. FEJEZET

Sawyernek kell néhány másodperc, mire az elméje feldolgozza a kérdést, és mikor megtörténik, hirtelen a homlokára csap.

– Jó ég, igazad van! – futtatja végig ujjait a haján izgatottan és mezítláb kezd fel-alá járkálni előttem. – Elég fáradt voltam, úgyhogy egyáltalán nem emlékszem, mennyi volt az idő. Csak másodpercekig lehettem ébren...

– Tuti nem változtál vissza akkor, mikor együtt voltunk – húzom fel a térdemet, és eltöprengve átölelem. – Lehet, hogy pont a mosdóban történt?

– Az a furcsa, hogy nem rémlik olyan, hogy kétszer is visszautaztam volna az időben. Tudod, mikor megérkezünk, mikor öntudatra ébredünk, azt mindig észleljük. Nem tűnt fel, hogy elhagytam volna a párhuzamos univerzumunk múltját – gondolkodik hangosan.

– Akkor mi történt? – ráncolom a homlokom.

– Momentán nincs ötletem. Az a nagy helyzet, hogy egyáltalán nem értjük, hogyan is működik ez a dolog. Ma elmegyek a könyvtárba kutakodni.

– Mennék én is, de muszáj dolgoznom – szabadkozom, aztán megdermedek, és kissé megilletődve hozzáteszem. – Ja, várj, én egy könyvesboltban dolgozom.

Jót derül a kis jelenetemen, majd újra a konyha felé fordul. Átmegyek összekészülnödni, aztán egy fél órával később nála megejtjük a közös reggelit. Kérem, hogy ne erőltesse meg magát, hiszen még beteg, de hajthatatlan és azt állítja, teljesen jól van.

Pirítóst süt, amire sonkát és tükörtojást tesz, majd salátával és paradicsommal tuningolja. A szokásos, az elkészítést illetően minimális energiát igénylő zabkásámhoz meg müzlimhez képest ez egészen fenséges reggelinek számít.

Mire visszaérek, ő is átöltözik. Világos farmer rövidnadrágot visel kék pólóval, ami azt jelenti, ma csak az egyetemen van jelenése. Mesélte, hogy a munkahelyén ugyan nincs dresszkód, de szeret ingben menni. Persze, nem mondom neki, de azért magamban megjegyzem, hogy én ugyan azt sem bánnám, ha megszabnák neki, mert fantasztikusan fest a kellemes anyagú lenge ingeiben, melyeknek feltűri az ujját, és míg be nem ér, nyitva hagyja a felső gombokat.

Van elég ideje az első előadása előtt, így eldob a munkahelyemre és megbeszéljük, hogy este összeülünk, és egyeztetjük, mire jutott. Aznap feltűnően sokat kódorgok a sci-fi-sorban, olvasgatom a könyvek fülszövegét, keresgélem a katalógusban az időutazásról szóló tudományos és fantasztikus könyveket.

– Van valami, amit konkrétan keresel? – csíp fölön Mr. Parsamyan.

Mivel a munkám a könyvekkel való foglalkozás, természetesen nem tilos olvasnom a boltban, mikor épp nincs vevő, sem rendezgetni való könyv, illetve adminisztrációs munka.

– Hát, nem is tudom – felelem az igazat, majd kíváncsian felé fordulok. – Mit tud az időutazásról?

A tekintete felcsillan, arcára apró mosoly ül ki.

– Úgy érted, tapasztalatból? – kérdez vissza, mire elvigyorodom. Nem gyakori, hogy viccelődik.

– Akár – bólintok. – Nem kell feltétlenül tudományos információnak lennie.

Valószínűleg Saw úgyis arra az oldalára fekszik rá a témának, így én hagyatkozhatom másra is.

– Nos, jó polcon keresgélsz. Számos író elképzelte már és megjelenítette az időutazást, megannyi különböző módon.

– És maga hisz benne? – kíváncsiskodom, miközben vékony ujjával elegánsan leemel egy vastag kötetet a polcról.

– Szeretek róla olvasni – mondja, ami nem válasz a kérdésemre. – Alkalomadtán eljátszom a gondolattal, hogy vajon az író mire alapozta az elképzeléseit.

– Úgy érti, hogy talán megélték azt, amit aztán papírra vetettek?

– Nem tudom, Reverie – csóválja meg a fejét. – Csak hát az ember szkeptikus. Előszeretettel bélyegzünk másokat furcsának vagy őrülnék anélkül, hogy egy percre is elgondolkodnánk.

Enyhe lelkiismeret-furdalásom támad, ha arra gondolok, hogy néhány hónappal ezelőtt, ha mondjuk Mr. Parsamyan vagy Alexis elém állt volna azzal, hogy álmában időutazik, biztosan nem hittem volna neki.

– De honnan tudhatjuk, kinek a szavában bízhatunk?

– Sehonnan – feleli egyszerűen. – De ha sosem szavazunk bizalmat valakinek, elveszíthetjük, ha viszont mindig odaajándékozunk a hitünket, mi veszhetünk el.

Mr. Parsamyan rendszerint rébuszokban fogalmaz, és sosem magyarázza meg a kijelentését, hiába kérdezek rá. Ezért inkább eltárolom magamban az újabb bölcsességet, hogy majd később rágódjak rajta. Most viszont tekintetem a kezében tartott könyvre emelem, és megkérem, hogy meséljen az időutazásokról.

Sawyer este hétkor kopog az ajtómon, és mikor beengedem, izgatottan lép a nappaliba. Táskája a kezében van, és ugyanazt a ruhát viseli, amit reggel, ami azt jelenti, hogy a parkolóból egyenesen idejött.

– Találtál valami használhatót? – érdeklődik rögvest, és esze ágában sincs leülni, így én is állva maradok.

– Beszélgettem Mr. Parsamyannal és átfutottam néhány sci-fit, hátha hasznosnak bizonyulnak.

– És az írók miként jelenítik meg az időutazást?

– Hát, van mindenféle. Ami szerintem elgondolkodtató, hogy mikor párhuzamos univerzumokról írnak, sokszor kiemelik, hogy másképp telik az idő – magyarázom az újonnan szerzett információimat, Sawyer pedig figyelmesen hallgat. – Tehát előfordulhat, hogy mi úgy érezzük, eltöltöttünk a gimiben nyolc órát, de közben a saját világunkban mondjuk csak néhány perc telt el.

– Ez megmagyarázná, miért vagyok kipihent reggelente – ért egyet.

– Arról nem is beszélve, hogy ha jobban belegondolok, néha több órának tűnik a gim, mint amennyit valójában aludtam. Érted, hogy csak hat órát voltam ágyban, a múltban mégis eltelt egy egész tanítási nap.

– Hogyan kellene ezt mérnünk? – tűnődik Saw. – Mégiscsak meg kéne figyelnünk egymást alvás közben, nem gondolod?

Grimaszolva rázom a fejemet.

– Nem akarok egyedül időutazni.

Egy ideig csak néz vissza rám, majd lassan elmosolyodik.

– Szóval már nem is az izgat, hogy perverziónak gondolod?

– De, az is. Meg az is, hogy nem szeretnék nélküled visszamenni – mondom ki őszintén. Persze hamar megbánom, de mielőtt visszakozhatnék, gyors kijelentéssel megelőz.

– Én se nélküled.

Megjelenik az őszinte kisfiús mosolya, amitől a szívem kihagy egy ütemet. Biztosra veszem, hogy elpirulok, ezért sietve elfordítom a fejemet

és témát váltok.

– Te találtál valamit?

– Ja, igen! – kap észbe. – Szóval utánanéztem annak, hogyan is alszunk. Mármost hogy általában hogyan is valósul meg az alvás.

– Hú, jó ötlet – ismerem el, mert ez eddig eszembe se jutott.

– Tudod, korábban is rákerestem már erre, de egészen más oldalról közelítettem meg. Akkor egyértelműen arra voltam kíváncsi, más is tapasztalt-e olyat, mint mi, mikor álomba merült. Persze úgy nem sok mindent találtam. Most viszont elmélyedtem az alvás rejtelmeiben.

– Egész eddig a könyvtárban voltál? – hökkenek meg.

– Aha, vagy négy óta. Szóval mondom, mit olvastam. Valószínűleg ugye az álmodás tényleg úgy működik, amit te is említettél, hogy bár sokszor azt érezzük, hosszan zajló és összetett álmunk volt, de valójában lehet, hogy csak néhány percig vagy másodpercig tartott. Átlagosan 3-5 alkalommal álmodunk az alvásciklusban. Plusz – tartja fel a mutatóujját – többnyire a reggeli álmok a leghosszabbak és legintenzívebbek.

Összeráncolom a homlokomat és én is elkezdek fel-alá járkálni a szobában.

– Tehát elképzelhető, hogy tényleg álmunkban utazunk az időben – kockáztatok meg egy merész állítást. – És ha ez igaz, könnyen lehet, hogy tényleg rövid ideig tart, és például mikor felébredtél éjszaka, akkor még meg sem esett az aznapi utazás.

– Igen, sajnos tényleg nagyon fáradt voltam, ezért nem emlékszem, akkor eszembe jutott-e, hogy már utaztam időt vagy sem. Lényegében az se nagyon rémlik, hogy felkeltem.

– Viszont ezt az elméletet tudjuk tesztelni. Beállíthatnánk az ébresztőt, teszem azt, óránként – vetem fel, mire Sawyer csettint, és lelkesen rám mutat.

– Ez a beszéd!

Ugyan mindketten elhivatottak vagyunk, az első éjjel ő is, és én is kinyomjuk az ébresztőt, majd azzal a lendülettel visszaalszunk. Második éjszaka én konkrétan fel sem riadok a telefonomra, így Sawyeren áll, hogy sikerül-e a kísérlet vagy sem.

– Hajnali kettőkor és négykor is felkeltem. De olyan fura volt. Kicsit összekavarodtak a gondolataim – dörzsöli meg az állát elgondolkodva. – Mi

lenne, ha ma együtt aludnánk?

– Sawyer Alek Woodrow, nem hittem, hogy ennyire szégyentelen alak vagy! – sandítok rá, mire elvigyorodik.

Nála ülünk a konyhában, és éppen a már szokásossá vált közös vacsoránkat fogyasztjuk.

– Nos, nem *olyan* együttalvásra gondoltam – ingatja a fejét derűsen. – El is sülyednék szégyenemben, ha így kéne meginvitálnom a hálósobámba.

– Akkor, kérlek, oszd meg velem a részleteket. Egészen pontosan milyen együttalvásra gondoltál? – Azon kapom magam, hogy én is vigyorgok.

– Mintha csak elmennénk kempingezni. Csak épp felkelünk óránként, hogy meglássuk, mikor utazunk az időben.

– Ja, hát felteszem, az emberek nem éppen ezért járnak sátrazni – mosolygok.

– Nem kell nálam lennünk, nekem bárhol jó. Felőlem akár az erkélyen is alhatunk egy nyugágyon.

– Nem-nem. Ha már csináljuk, akkor csináljuk rendesen – tartom fel a kezemet. – Nekem jó, ha ma itt alszunk.

– Ekkor ez eldőlt – állapítja meg, lenyelve az utolsó falatot a húspitéből, amit az anyukája küldött nekünk. – Még csak nem is ez lesz az első alkalom – kacsint rám vígan.

– Célozgatunk? – vonom fel a szemöldökömet. – Felteszem, a legutóbbi két esetre utalsz, és nem a gimiben véletlenül megesett együttalvásokra.

– Ó, dehogynem. Pontosán azokra értettem. Ott volt a sportéjszaka, mikor a vállamon szundikáltál, és az a bizonyos osztálykirándulás, mikor a hidegre hivatkozva hozzám bújtál – számolja ujjain a különböző alkalmakat.

A szívem bukfencezik egyet és kész felgyorsulni a hirtelen jött izgalomtól, mely annak köszönhető, hogy még őrzi ezeket az emlékeket. Az öröm hamar alábbhagy, mert az agyam küldi az emlékeztetőt Sawyer hihetetlen memóriájáról.

– Az utóbbi nem is így történt! – kérem inkább ki magamnak.

– Dehogynem. Felébredtem az éjszaka közepén, és rajtakaptalak, hogy odakint futsz, mert fázol. Még a pulcsimat is kölcsönadtam, aztán elaludtál a karomban.

Belátom, hogy nem érdemes vitatkoznom vele. Már az is szerencse, hogy csak ennyit tud arról az estéről és az érzelmeimről. Mivel úgysem tudom kimagyarázni, így inkább taktikát váltok.

– Milyen más idők voltak még azok! Futni keltem fel éjszaka és nem azért, hogy azt teszteljem, pontosan mikor is utazom az időben – csóválom a fejem, mire Sawyer elkomorodik.

– Még mindig nem barátkoztál meg a dologgal?

Kivételesen nem a hitetlenkedésem állt a szavaim hátterében, egyszerűen csak terelni akartam, és ez jó lehetőségnek tűnt, de Sawyer másképp értékeli a hallottakat.

– Ami azt illeti, szerintem elfogadtam és elrendeztem magamban – tűnődöm. – Persze nem teljesen. Teljesen talán sosem leszek képes rá, mert valamilyen szinten mégiscsak túlságosan felfoghatatlan. Azt hiszem, az zavar még, hogy nem beszélhetünk róla senkinek. Ha erre gondolok, néha tényleg olyan, mintha csak a fejünkben történne ez az egész.

– Megértem, hogy így érzel – lép közelebb Sawyer. – Tényleg megértem, mert mostanában én is megtapasztaltam, hogy kicsit falat húz az időutazás közénk és a szeretteink közé.

– Történt valami? – pislogok fel rá aggodalmasan.

– Nem, semmi extra. Csak tudod, ez most már annyira az életünk részévé vált. A napi rutinunk szerves része, hogy este visszautazunk a múltba, és ez valamennyire meghatározza a napunk másik felét. Emiatt vettük fel újra a kapcsolatot, így kerültél ide a szomszédba, és ennek köszönhetően tisztáztátok a fontos dolgaitokat Miával. De ebből mégsem árulhatunk el semmit nekik, ami olykor furcsa szituációkat szül.

– Ismerős – bólintok megértően. – Esetleg volt valami, ami különösen rossz érzést keltett benned?

– Nem, szerencsére nem. A legtöbb helyzetben igyekszem valamilyen módon igazat mondani.

– Ez annyira rád vall – mosolyodom el, ő pedig feláll, kezében a tányérjával.

– Szeretném, ha tudnád, hogy én nagyon örülök, amiért együtt éljük át mindezt. Egyáltalán nem akarnám, hogy helyetted valaki más legyen most mellettem – néz mélyen a szemembe.

Ezzel olyan sikeresen zavarba hoz, hogy kibököm az első gondolatot, ami eszembe jut.

– Én azért nem bánnám, ha mondjuk Chris Bana lenne az időutazó társam.

– Ez komoly? – hátrál egy lépést kissé meghökkenve. – Chris Bana?

Igazából megtehetném, hogy visszakanyarodom a kijelentésemhez, és korrigálom, mert alapvetően szívesebben utazgatok Sawyerrel, mint Chris Banával, de nincs hozzá merszem. Nincs mit tenni, mint belemerülni az óvatlanul tett és teljesen téves megállapításomba.

– Talán nem érted, mit esznek a nők Chris Banán?

– Dehogynem, én aztán nem vagyok vak. Látom, hogy miért vannak oda érte, csak hát na. Azért több közös emléked van velem, mint vele – mondja, miközben a mosogatógéphez lép.

Tekintve, hogy Chris Bana a városunkban született és ma már népszerű filmsztárnak számít, Sawyernek valóban igaza van. Magas, izmos férfiember, akinek barna bőre, szőke haja, dús borostája és ellenállhatatlan óceánkék szeme van. Persze, ha az ember megnézi a 24 éves Sawyert, könnyen juthat arra a következtetésre, hogy 40 évesen ő is pont ennyire lesz szexi, ha nem jobban. Őszintén szólva, Sawyert sokkal vonzóbbnak látom, de persze ilyesmit hangosan eszem ágában sem áll elismerni.

– Az már biztos. Bár egyszer találkoztam vele – méládom.

– Tudom, én is ott voltam.

– Tudom. Azt mondta neked, úgy nézel ki, mint ő fiatalon.

– Vajon ezzel mire célzott? – vizslatja a plafont tanácstalanul. – Hogy külsőre? Vagy a kisugárzásom? Vagy netalán a sorsunk összefonódására értette?

– Lehet, hogy Chris Bana is álom-időutazó – vélem szórakozottan –, és erre próbálta felhívni a figyelmed a kétértelmű kijelentéssel.

– Talán ha visszakerülünk arra a napra, mikor találkoztunk, kideríthetjük – folytatja a gondolatmenetet Sawyer, majd kitör belőlünk a nevetés.

Hajnalban arra ébredek, hogy valaki gyengéden szólongat. A nevemet mondja újra és újra, de nem azt, amit a szüleim adtak nekem, hanem amiképpen ő becéz egyedül az egész világon.

– Szélvész! Hé, Szélvész! Azt beszéltük, hogy felkelünk.

Nem nagyon van erőm kinyitni a szemem, de érzékelem, hogy Sawyer az ágyam mellett térdel és lágyan simogatja a hajamat. Talán az a célja, hogy ezzel majd felébreszt, de az illata olyan bódító, az érintése pedig annyira finom, hogy közelebb fészkelem magam hozzá.

– Hadd aludjak még! – motyogom, mert úgy érzem, képtelen vagyok felkelni.

Ujjaimat a csuklója köré fonom, tenyere az arcomra simul, és még közelebb bújok hozzá. Ha ébren lennék, akkor sem tudnám felidézni, mikor volt legutóbb részem ilyen megnyugtató és biztonságot adó érzésben.

Sawyer mosolygós hangon válaszol.

– Jól van, nem bánom.

30. FEJEZET

– Nem bánod? Ez komoly? Hát az lett volna a dolgod, hogy felébredsz! – reklamálok másnap reggel Sawyernél, az étkezőasztalnál ülve.

A hajamat kontyba kötöttem az este, így most kilazult állapotban lötyög a fejem tetején. Kényelmesen bő, fekete rövidnadrágban és zöldeskék kinyúlt pólóban, a lábamat magam alá húzva üldögelek kávé szürcsölve.

– De olyan édesen aludtál! – érvel ártatlan fejjel, és úgy tűnik, halál komolyan gondolja.

Mikor reggel felébredtem, mellettem aludt. Feje a párnám másik felén pihent, arca kisimult és olyan közel volt az enyémhez, hogy kedvemre megfigyelhettem a részleteket. Például az orra és a szája alatt, illetve arca alsó részének vonalán húzódó szőkésbarna borostáját. Sötétszőke tincsei a homlokába hullottak, amiket legszívesebben hátrasimítottam volna az ujjaimmal. Aztán végigfuttattam volna az ujjbegyemet a homlokán, melyen egy-egy halvány mélyedés jelezte, hogy gondolkodás közben mindig ráncolja ezt a területet. Végigkövettem volna sötétszőke szemöldökének, orrának és állának vonalát, majd a nyakán lefelé haladva az ádámcsutkáján át kalandoztak volna ujjaim. Az az egyik kedvenc részem a testén. Valahogy már a gimiben is olyan szexinek találtam, és ez a mai napig mit sem változott. Mikor Sawyer megmozdult, és úgy tűnt, ébredezni kezd, gyorsan lehunytam a szememet és úgy tettem, mint aki alszik. Ki tudja, ő mit csinált, mit nézett vagy mit gondolt, de sóhajtott egy hatalmasat, majd kimászott az ágyból.

– És? – sürgetem izgatottan. – Kiderítettél valamit?

– Nos, amikor megpróbáltalak felkelteni, akkor volt hajnali három, de még nem utaztam időt – mondja.

– Akkor bizonyára én se, mert most nem voltunk külön – bólogatok.

Közben elém teszi az avokádókrémmel megkent pirítóst. Mellé paradicsomot és uborkát szel, én pedig arra gondolok, hogy ennél jobb dolgom aligha lehetne.

– Köszönöm! Ezek a reggelik egyenesen fenségesek! – ropogtatom jókedvűen az első falatot, Sawyer pedig megajándékoz egy mosollyal.

– Szívből örülök, hogy jólesik! Korábban mit reggeliztél? – helyezkedik el velem szemben a saját megpakolt tányérjával.

– Többnyire azt, ami a legkevesebb erőfeszítést igényelte – fintorodom el. – Müzlit vagy zabkását. És mielőtt megkérdeznéd, nem saját készítésű zabkását, hanem a zacskósat.

– Világos, hogy nehezen viseled a reggeleket és nyűgösebb vagy a szokásosnál – állapítja meg. – Ez mindig így volt?

– Sosem voltam az a típus, mint te, aki reggelente energiabombaként ébred. Csak régebben nagyobb volt a húzóerő.

– Arra gondolsz, hogy reggelente futni jártál?

– Aha.

– Mi lenne, ha...? – kezdi, de máris beléfojtom a szót.

– Ki van zárva.

– Pedig igazán jól tenne, ha kicsit többet mozognál. A stressz levezetésében is segítene, na meg abban, hogy energikusabbnak érezd magad.

– Nem kezdhetnénk valami könnyebbel, mint a reggeli futás? – nézek rá szenvedő tekintettel, mire lelkesen felcsillan a szeme.

– Én bármivel beérem! Mit szólnál, ha eljárnánk bringázni?

– A szigetre?

– Akár! Ott is kellemes, de az itteni bicikliút se rossz.

– Hihetetlen, hogy bármire rá tudsz venni – dűnnyögöm. – Ez valami szupererő, vagy mi?

– Lehet, hogy ahhoz van köze, hogy én sem tudok nemet mondani másoknak. Talán ez együtt jár azzal, hogy mások se tudnak nekem – tűnődik a szokásos reggeli italát kortyolva.

Szinte mindennap készít magának egy egészséges smoothie-t, amihez narancsot, mandarint vagy klementint, egy kis citromot, grépfrútot és limeot présel. Bizonyára olyan savanyú, mint az imádott vegemite-ja.

Szép kis elméletet fogalmazott meg, de valójában nálam sokkal egyszerűbb a dolog. Igaz, hogy belőle árad a kedvesség és az önzetlenség, ami arra készteti az embereket, hogy bármiről is legyen szó, adjanak neki egy esélyt. Viszont amikor átható tekintetét mélyen az enyémbe fúrja és csillogó szemekkel, kisfiús mosollyal felvet valamit, én elveszem.

31. FEJEZET

A tizedikes évünk gyorsan elrepül.

Több nagyobb ugrás is van benne, de az is igaz, hogy minél inkább megszokjuk az éjjeleket és a nappalokat, annál gyorsabbnak tűnik az idő múlása. Néhány éjszakára beállítunk még ébresztőket, és azt tapasztaljuk, hogy tényleg reggel felé eshet meg az időutazás. Ha egyszer kiszakadunk a gimis környezetből, már nem jutunk vissza aznap éjszaka, és miután ezt kitapasztaljuk, óvatosan kísérletezünk. Már az is egy klassz, új előrelépés, hogy megvan, nagyjából mikor történik az utazás, és az is, hogy valószínűleg akkor a jelenben sokkal kevesebb idő megy el vele, mint amennyinek érezzük.

Azon az éjjelen, mikor az év végi sulifesztivál napjára érkezünk vissza, már sejtjük, hogy ez lesz az utolsó tizedikes utazásunk.

– Oké, egyeztessük, mi lesz ma – állunk meg egymással szemben az udvaron.

Saw a szokásos fehér ingét viseli, a felső gombokat nyitva hagyva, lábán pedig sötétzöld hosszúnadrág feszül.

– Nekem van egy váltóm az atlétikapályán – idézem fel. – A felsős tagok ellenőrzőjét adjuk tovább stafétabot helyet.

– Ezt tuti nem hagyom ki – bólint jókedvűen. – Nekem fellépésem lesz az aulában. A dalok többsége a végzősökkel, egy meg nekik.

– Ott leszek – ígérem.

Feltámad a szél és belekap a hajunkba. Amint elcsendesedik, Sawyer gyors mozdulattal hátrasimítja homlokába hullott tincseit. Megbabonázva bámulom.

– Hé, Szélvész! – rázza meg a kezét az arcom előtt. – Zombi lettél?

– Ja! Nem. Csak elbambultam – rázom meg a fejemet.

El is felejtettem azon parázni, vajon milyen kötelező jelenetünk lesz ma. Pedig már éppen itt az ideje, hogy ettől tartsak. Sajnos vagy éppen szerencsére én nem rendelkezem olyan memóriával, mint Sawyer, így nem tudom felidézni, milyen elszólásaim lehettek ezen a napon arról, hogy menthetetlenül bele vagyok esve.

Mivel a váltó kezdetéig két óra, Sawyer zárókoncertjéig pedig még több idő áll rendelkezésünkre, elhatározzuk, hogy megkeressük a barátainkat és végigsétálunk a sulifesztiválon. A sleppünk persze szokás szerint furcsállja,

hogy miért vagyunk ennyire összenőve, de az már nem akkora ügy, hogy mind egy társaságban vagyunk. Tizedikben már alakulni kezdett a közös bandánk, és mivel utána nyáron Mia meg Kipp összejött, végül a fiúk és a lányok baráti köre teljesen összeolvadt.

Minden év végén megrendezésre kerül a foothilli évzáró fesztivál, aminek lényege a szórakozás és a kikapcsolódás, hiszen ekkorra már mindenki végez az egész éves feladatokkal, dolgozatokkal és kihívásokkal. Ilyenkor minden klub készülhet valamilyen produkcióval, amivel egyrészt azt is bizonyítja, hogy nem tétlenkedett egész évben, másrészt pedig valamilyen módon szórakoztatja vele az iskolatársait. Plusz ez jó lehetőség a kluboknak elbúcsúztatni a végzős tagokat, akik a következő évben már sajnos nem lesznek velük.

Először Mia főzőklubjának termébe megyünk, ahol egy csomó szendvics, finomság, hűsítő ital és édesség vár ránk. Sawyer tini teste éhes, ezért benyom vagy három tojásos szendvicset, amit két pohár hideg vízzel öblít le.

– Milyen érdekes, hogy Mia már ekkortájt meglelte a hivatását, nem? – állok mellé rántott húsos, salátás szendvicset majszolva.

– Hát igen. De azonfelül, hogy különleges, nem számít igazán. Mindegy, mikor találjuk meg, mert az a lényeg, hogy egyszer ráakadunk.

Válasz helyett csak gyenge hümmögést hallatok, hiszen tudom, hogy utalásnak szánja. Arra próbál bátorítani, vágjak bele én is a pszichológiába, ha érdekel.

– Te mikor jöttél rá, hogy építész szeretnél lenni? – kérdezem.

– Mikor apa elvitt egy építkezésre. Sárga műanyag védősisakot nyomott a fejemre és körbevitt az épületben.

– És rögtön tudtad?

– Nem sokat agyaltam rajta – mosolyog. – Kiskoromban is az építőjátékok voltak a kedvenceim, és volt, hogy alaprajzot készítettem, mielőtt nekiláttam az „építkezésnek”. Apa komoly hatást gyakorolt rám, felnéztem rá és csodáltam, amit csinál, ő meg akarva-akaratlanul is csak adta alám a lovat.

– Szóval nem álltál a befolyása alatt a pályaválasztásnál?

– Ha arra gondolsz, hogy szabad választásom volt-e, az volt. Azt mondta, az leszek, ami csak akarok. De persze nagyon örült, hogy így döntöttem, mert tudod... Szóval, szeretné rám hagyni az irodát.

Sawyer papája nem akármilyen építész, ami azt illeti, az egyik legnagyobb irodát vezeti Port Rellvicben, sőt igazából még a környékbeli városok viszonylatában is igazán kiemelkedő. Ráadásul, mint kiderült, a nagyapja is szép kis vállalkozást épített fel, benne volt a hajózási, az ingatlan- és az asztalosbizniszben egyaránt.

A Woodrow név errefelé nem ismeretlen a többségnek.

– És miért nem ott melózol?

– Szerettem volna tapasztalatot gyűjteni máshol.

– Az érettségi találkozón azt mondtad, maradni akarsz diploma után is – idézem fel.

– Így is van. Még néhány évig biztosan, addig járom a saját utam, aztán ha úgy ítélem meg, hogy készen állok és szeretném átvenni a vállalkozást, akkor elmegyek apához és megtanulom, amit szükséges.

Szájtátva hallgatom. Olyan egyszerűnek hangzik az egész. Ezek szerint Sawyer egy örökös, akinek már a születése előtt egy egész birodalmat kiépítettek felmenői. Persze a pénz nem minden. Tisztában vagyok vele, hogy őt nem ez mozgatja, hanem a hivatástudat. Tudom, ha nem lenne meg mindez mögötte, akkor is keményen küzdené.

– Te hogy vagy ezzel, Szélvész? – nyújt át egy pohár vizet. Szándékosan provokál.

– Sehogy – grimaszolok.

– Nem mintha arról lenne szó, hogy nem találtad meg a hivatásod – pillant le rám sokatmondóan.

Sawyer és az ő röntgentekintete. A fene esne belé, hogy így belelát a fejembe!

Azonfelül viszont, hogy sebezhetőnek és csupasznak érzem magam ilyenkor, valahogy mégis könnyedséggel tölt el, hogy nem kellett kimondanom azt, amit nem akarok. Saw éles szemének megvan a maga hátránya, de az előnye is.

Mert hát sosem voltam az a típus, aki könnyen felfedi az érzéseit. Én nem viselem jól a kudarcot, azt meg pláne nem, ha gyengének kell mutatkoznom mások előtt. Az a fajta ember vagyok, aki mindig a győzelemre hajt, és ha nem jön össze, inkább elfojtja a rossz érzését, mintsem hogy kimutassa őket. Aki emelt fővel távozik, aztán egyedül sír egy eldugott helyen, hogy senki se lássa. És bár újabban nem a győzelemre hajtottam, de attól még az érzés megmaradt. Eszem ágában sincs hangosan elismerni (főleg nem

Sawyer előtt), hogy bár megtaláltam a hivatásom, mégsem teszek érte semmit, mert félek a változástól és a kudarctól.

– Akkor hát szerinted miről van szó? – próbálom vele kimondatni.

– Megszoktad a nyugodt kis életed, van munkád, albérleted, végzettséged. De egyáltalán nem akarsz kilépni a komfortzónádból azzal, hogy a végzettségednek megfelelő munkát vállalj, új állást keress, vagy netalán új tanulmányokba kezdj.

– Mire célzol?

– Hogy *félsz*. Felvettek pszichológiára, de nem mentél el. És most is ahelyett, hogy nagyban a szakfelvételt szerveznéd, csak sodródsz az árral. Ráadásul még csak nem is a saját áraddal.

Azért ez utóbbi kicsit abszurdan hangzik. Próbálok pókerarcot ölteni, nehogy elmosolyodjak, mert tudom, hogy rosszul esne neki. Ez komoly téma, amivel mindketten tisztában vagyunk, de nehezemre esik elismerni az igazát, így hárítok.

– Nem mintha tudnék mire készülni. Április van – mutatok rá, hogy a következő képzés csak februárban indul.

– Ami pontosan azt jelenti, hogy épp ideje elkezdened azon gondolkodni, mit szeretnél csinálni a jövőben.

Van még néhány frappáns menekülőútam, amire hivatkozhatok, de olyan határozottan és elszántan mered rám, amivel eléri, hogy komolyan vegyem a témát.

Nagyot sóhajtok és elgondolkodva vizslatom a padlót. Ideje őszintének lenni.

– Nem állítom, hogy nem jutott eszembe – bököm ki végül tétován.

– És mi aggaszt? – kérdezi kedvesen.

– Hát, mi nem? – horkantok sűrű pofavágás közepette. – Kezdjük azzal, hogy mennyire nehéz a képzés, időigényes és fárasztó. Hogy tudnék dolgozni mellette? Költözzek vissza valamelyik szülőmhöz? Azt nem igazán akarom – húzom el a számat.

– Szélvész – csúsztatja két ujját az állam alá gyengéden, amivel finoman arra ösztökél, hogy felemeljem a fejemet. – Ez már mind a jövő zenéje. Most csak annyi a dolgod, hogy elhatározd magad és aztán beadd a jelentkezést.

– És ha kudarcot vallok? – nézek a szemébe kétségbeesetten, mire lágyan elmosolyodik és a világ legőszintébb és legbiztatóbb hangsúlyával válaszol.

– Azt erősen kétkem.

A délután további részében elnézünk a többi klubba is. A lányokkal csináltatunk hennatetoválást a művészklubban, és mindannyian három apró szívet tetetünk a mutatóujjunkra, melyből mindhármunknál más-más van beszínezve. Megnézünk egy rövidfilmet a filmklub közvetítésével, és egy darabot is, melyet a színjátszó kör ad elő. Természetesen azt az előadást választjuk, amiben Taft játssza a főszerepet, és lelkesen tapsolunk, mikor a szereplők meghajolnak. A fényképészklub nem szervez külön eseményt, de végig jelen vannak és mindent megörökítenek. A táncklub közös zumbát rendez az aulában, és mivel Alexis is a szervezők között van, úgy döntünk, mi is beállunk. Sawyer és Mia között helyezkedem el valahol középtájt, míg Alexis a többi klubtaggal az első sorban mutatja a mozdulatokat, amiket aztán leutánzunk. Felcsendül a *Zumba He Zumba Ha* című szám, és megkezdődnek a lépéssorozatok.

Saw a múltkor valahogy lefelejtette a felsorolásból, hogy táncolni sem tud. A csípőkörzése merev, mindig le van maradva egy fél ütemmel, és az arca leírhatatlanul édes, ahogyan minden erejével a táncra fókuszál. Tuti én is rosszul csinálom, mert Alexisék helyett állandóan Sawyerre vándorol a tekintetem.

Szívesen megnézném még a fociklub és a kosárklub zsonglőrökös és trükköző bemutatóját, ám készülnöm kell a váltóra. Sawyerrel abban állapodunk meg, hogy nem hagyunk mindent az időutazásra, nem várjuk mindig a kötelező jeleneteket, hanem kicsit elébe megyünk a dolgoknak. Mikor nem csak minket érint a dolog, akkor igenis beleadunk mindent, mert ugyan nincs jelentősége, de nekünk kellemetlen érzés, ha cserben hagyjuk a barátainkat. Például ha nem melegítenék be, csak a barátaimmal szórakoznánk, ugyan csak ezen az egy napon, de Charlie kétségbeesetten keresne, és ha ne adj' isten, még futni se állnék be, elrontanám az atlétikaklub végzősei számára fontos eseményt. Attól még, hogy Charlie a jelenben csak a sikerre emlékezne, nekem itt rossz érzést okozna. Plusz azáltal, hogy jobban felvesszük a fonalat, míg itt vagyunk, magunkat is óvjuk attól a szintén rossz érzéstől, hogy semmi jelentősége annak, amit teszünk, ahogyan annak sincs, amit nem teszünk.

Fél órával később az atlétikacsapat sötétzöld egyenpólójában feszítek, melynek ösztönösen feltűröm az ujját. Elején a suli és a csapat logója, hátán a nevem szerepel. Tizedikben nem a keresztnévemet és nem is a vezetéknevemet kértem rá, hanem azt a becenevet, amit Sawyertől kaptam. Egyrészt azért, mert a Szélvész név jól mutatott a hátamon futás közben,

másrészt pedig még ha gyerekesen is, de nagyon odavoltam Sawyerért. Neki persze az első érvet hoztam fel, aztán elpoénkodtam a dolgot.

Sawyer egyenesen felém tart, bizonyára azért, hogy sok sikert kívánjon, ám ekkor ismerős érzés lesz úrrá a testemen, és elveszítem az irányítást.

– Hé, Rev! – lép mellém Charlie mosolyogva. – Remélem, olyan széleseben futsz ma, ahogy a pólód is hirdeti – kacsint rám.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ne essek pofára – ígérem vigyorogva, ő pedig megpaskolja a vállamat.

– Tudod, sokat töprengtem, hogy kinek adjam át a stafétát. Természetesen ti választjátok meg a csapatkapitányotokat, de azért a hagyomány úgy tartja, hogy a kapitány kijelölheti az arra érdemes utódját. Sokat gondolkodtam azon, hogy téged válasszalak.

Sawyer elismerően fütyönt mellettem, de szó szerint képtelen vagyok ránézni.

– Ugyanakkor Sasha is esélyes lehet a posztra, és mégiscsak ő a rangidős – folytatja Charlie gondterhelten.

– Igazán nem kell aggódnod ezen, örülök, ha Sasha veszi át tőled a váltóbotot. Több tapasztalata van már, hogyan is kell vezetni egy csapatot.

– Örülök, hogy így érzel – mosolyog megkönnyebbülten Charlie. – Tisztában vagyok vele, hogy te vagy a jobb futó, de ahogy mondtad, itt nem csak ez számít.

– Szomorú vagyok, hogy elballagsz – biggyesztem le az alsó ajkamat. – Remélem, minden versenyünkre visszalátogatsz!

– Ez csak természetes. Nagyon hálás vagyok, amiért veletek idén végre megnyerhettük a városkupát – nevet, de a szemében könnyek csillognak. Megöleljük egymást, szipogunk egy sort, majd elegánsan a pólónkba töröljük a könnyeinket.

– Na, gyерünk! Nyűgözd le a srácot, akitől a neved kaptad – rángatja meg kicsit a pólóm alját, mire (mivel az arcom nem képes rá) az elmém teljesen elvörösödik.

– Azért kértem rá ezt a nevet, mert motivál futás közben – magyarázom, ahogy a rajtvonalhoz indulunk. Képzeletben megveregetem a tini Revy hátát, amiért nem teregeti ki az érzéseinket.

– Hát ezt mondom én is. Hogy Sawyer motivál.

– Nem, úgy értem, hogy a név jelentése ad erőt!

– Mert tőle kaptad – bólogat, szándékosan cukkolva.

– Nem! Azért, mert arra utal, hogy fürge vagyok. Gyors, mint a Szélvész! Ti is hívhatnátok így – lendülök bele.

– Szó sem lehet róla. Nem áll szándékunkban elvenni a beceneved különlegességét – kontráz Charlie, és ez így megy egészen a rajtig.

A váltók alatt továbbra is megköti a kezem a kötelező jelenet béklyója, de nem bánom. Nincs nyomás, nem kell megerőltetnem magam, és ez jó így. Futunk a felsősök ellenőrzőjével, illetve utoljára, ünnepélyes keretek között, váltóbottal is, mely azt szimbolizálja, hogy a végzősök átadják nekünk a stafétát.

Mikor végzünk, és megint szabad vagyok, Sawyer keresésére indulok, de a lányok tájékoztatnak, hogy elment a zeneklubbba próbálni, ugyanis hamarosan elérkezik a fesztiválunk vége és ezzel párhuzamosan a zárókoncert. Még nézelődünk kicsit, beszélgetünk és iszunk egy jégkását, aztán bevonulunk az aulába. A sulis közepén elterülő hatalmas tér már majdnem tömve van, a lépcsősorokon kétoldalt az emberek egészen a harmadik emeletig sorakoznak. Az aula egyik végében, a bejárattal szemben emelvény van felállítva, és már nagyban tevékenykednek rajta a zeneklub tagjai. Ugyanitt volt korábban a színházi előadás is, csak a nézőtérről már összeszedték a székeket.

Szerencsére Kipp és Lamar foglalt nekünk helyet a lépcsősoron a félemeletnél, a korlát mellett, így közvetlenül a zenekar oldalán helyezkedünk el, egy kicsit magasabban, ahonnan tökéletesen rájuk látunk.

Sawyer már a doboknál ül, míg Dewan, a klub vezetője egy rövid köszöntővel indít, majd mivel ő a zenekar énekese is egyben, a mikrofonnál marad.

Sawyer oldalra pillant, és ahogy összeakad a tekintetünk, megajándékoz egy elbűvölő kislány mosollyal. Nincs más választásom, mint viszonzni.

Előadják a *Take My Hand*-et a Simple Plan-től, majd a Nickelback-től a *When We Stand Together*-t, aztán Enrique Iglesias és Pitbull közösét, a *Baby I Like It* című számot. Ennél egy általam kevésbé ismert srác is becsatlakozik és remekül elrappeli a rá osztott szöveget. A sulis diákok egy emberként élvezik az előadást, együtt énekelünk Dewannal (akinek amúgy nagyon klassz rekedtes hangja van), ugrálunk, bólogatunk, a lábunkkal üjtjük az ütemet. Persze Sawyert a legjobb figyelni. Bizonyára sokat gyakorolt, hogy ennyi év távlatából is jól menjen az előadás, mert az egyértelműen lerí róla, hogy nincs a kötelező jelenetben. Nem hiába vette komolyan a zeneklubos gyakorlatokat az időutazás során.

Nosztalgikus, hogy csupa olyan zene megy, ami akkoriban nagyon felkapottnak számított, de már a napját sem tudom, mikor hallgattam őket utoljára. Mégis ezekben az időkben olyan meghatározó volt számunkra, hogy egytől egyig emlékszem a szövegükre és a dallamokra.

Két számmal később elérkezik a saját búcsúceremóniájuk, melynek során a végzősök elhagyják a színpadot, és most a fiatalabbakon van a sor. Sawyer feláll a dobszerkója mögül és egy gitárt akaszt a nyakába, majd a mikrofonhoz lép. Így némileg a háta mögé kerülünk, de azért rálátok az arcára. Jobb kezének mutató- és hüvelykujja között egy piros pengetőt tart, maradék három ujját pedig a mikrofonra kulcsolja. Minden tag nevében megköszöni a végzősök munkáját, a zeneklub nagyszerű tevékenységeit és délutánjait, az ekkor tanult rengeteg dolgot és a közös élményeket. Megosztja velünk, hogy csak egyetlen dalt fognak előadni, mert innentől kezdve előttük áll a következő év, és amíg lehet, addig a végzőseink foglalják el a színpadot.

Lelkesen tapsolunk, aztán felhangzik az első dallam, és még izgatottabbak leszünk. Sawyer egyelőre nem nyúl a gitárjához, csak az állványra helyezett mikrofonhoz hajol és elkezd énekelni a *Don't You Worry Child*-ot.

A hangja átjárja az egész épületet. Magasabban énekl, mint az eredeti, és nem rekedtes. Tiszta, kellemes és szexi. A második versszaknál már megpengeti a gitárját, ám a refrénnél a legtöbb hangszer elhalkul, és csak egy lágy dallamot lehet hallani, illetve Sawyer hangját. Széttárja a karjait, míg énekl, azt a néhány sort, aztán megint rázendítenek. Sawyer csukott szemmel énekel, vagy a gitárjára koncentrál, ám az utolsó refrénhez érve leengedi a hangszert.

Hátrafordul, és rám emeli a tekintetét.

– „*Ne aggódj, ne aggódj, gyermekem*” – énekl, és hiába a villódzó fények, hiába a hangzavar, olyan, mintha csak ő és én léteznénk. – „*Látod, a mennynek tervei vannak veled.*”

Olyan hevesen ver a szívem, hogy azt hiszem, menten átszakítja a bordáimat.

Sawyer könnyedén uralja a teret bő fehér ingével, gitáron játszó kecses ujjával, kidomborodó ádámcsutkájával és kellemes hangjával. Olyan egyszerű és letisztult! Sosem öltözik kihívóan, nem zselézi a haját, nem nagyon hord ékszereket, a szeme színe sem egzotikus. Mégis azt gondolom,

messze ő a leghelyesebb és a legvonzóbb srác, akivel valaha találkoztam. Egészen a bűvkörébe von, és teljesen tehetetlen vagyok vele szemben.

A koncert végeztével betesznek valami lejátszási listát, és megkezdődik a nap utolsó szakasza, mikor lehet táncolni az aulában, illetve mindenki mehet a sulin belül arra, amerre csak szeretne. Egyes klubok nekilátnak a pakolásnak, mások kimennek az udvarra, de sokan maradnak itt is. Lemegyünk az aulába, de mivel rengetegen tömörülnek ott, végül valahogy elkeveredünk egymástól. Úgy vagyok vele, hogy ha a színpad felé tartok, csak összefutok Sawyerrel, ám valaki hátulról elkapja a csuklómat és maga felé fordít.

– Hé! Téged kereslek – mosolygok Sawyerre. A haja és a nyaka izzadt, a tekintete átható.

– Én pedig téged – mosolyog vissza rám. – Táncolunk?

– Persze – felelem, ám ebben a pillanatban egy lassabb dallam csendül fel, és Dewan felszólítja a tömeget, hogy mindenki ragadja meg a kedvesét, vagy legalább azt, aki a közelében van, és lassúzzunk. Sawyer gyengéden magához húz, tenyeret a csípőmre helyezi, míg én óvatosan körbefonom a nyaka körül a karom.

– Nagyon jól szóltatok – jegyzem meg tétován, mert az arca vészesen közel kerül az enyémhez.

– Köszí. Dewan megkérdezte, hogy nem lennék-e a klubvezető jövőre, de ahogy hat éve, úgy most is nemet mondtam.

– Miért? – érdeklődöm, miközben lassan ringatózunk, egyik lábunkról a másikra állva.

– Mert a foci mellett nem tudnék minden klubtevékenységen részt venni. Vezetőként pedig ez eléggé elvárt lenne.

– Szóval mégis képes vagy nemet mondani – állapítom meg mosolyogva.

– Persze hogy képes vagyok.

– De csak ha nincs más választásod – egészítem ki, mire amolyan „ellenkeznék én, de ha egyszer ilyen vagyok” arcot vág. Az jut eszembe, hogy talán zavarja, amiért mindig ezzel cukkolom, úgyhogy sietve hozzáteszem.

– Szerintem ez nagyon becsülendő tulajdonságod. Nekem nagyon tetszik, hogy ilyen vagy. Csak tudod, nem mindig jó rád nézve. Talán néha túlvállalod magad. Nem helyezhetsz mindig másokat magad elé.

Az arcomat fürkészve hallgat, majd lesüti a szemét, és megjelenik a megszokott mosolya.

– Tudom – húz alig észrevehetően közelebb magához –, és hidd el, hogy nagyon igyekszem fejlődni ezen a téren.

– Jól van – hunyom le a szemem és belélegzem az illatát. – Már az is szuper, hogy belátod és változni szeretnél.

Egy ideig csendben ringatózunk.

– Hé! Következő évben már nem lesz frufrum! – jut hirtelen eszembe.

– Jó kis eseménydús év vár ránk – mosolyog Sawyer, én pedig eltűnődve bólogatok.

– Szélvész – szólít meg néhány másodperc elteltével.

– Tessék?

Mélyen a szemembe néz, és úgy fest, megint átfogalmazza azt, amit eredetileg tervezett mondani.

– Találkozunk jövőre.

A szívem hevesen kalapál, a lélegzetem elakad.

Nincs mese. Szakítanom kell Hale-lel.

HARMADIK IDŐKÖZ

32. FEJEZET

– Nem hiszem el, hogy máris tizenegyedikesek vagyunk – ingatom a fejem a helyemen ülve. Ebben az évben is a bal oldali, fal melletti padsor első padjában foglalunk helyet Alexisszel. Két év után úgy voltunk vele, hogy bár az első nap most nem késtünk el, de már megszoktuk, hogy ez a mi helyünk. Mögöttünk Mia és Jo ül, ahogyan korábban is.

– Mi az, hogy máris? – mered rám Alexis értetlenül.

– Hát hogy még csak most kezdtük a kilencediket – magyarázom.

Durva, hogy mennyire gyorsan is telik az idő.

– Az a most már két éve volt – tiltakozik.

Nincs értelme vitatkozni vele, hiszen újabban másképpen érzékeljük az idő múlását.

Az utóbbi időben Sawyerrel sikerült kitapasztalnunk, hogy a reggeli álmodás alatt következik be az időutazás. Olyan sosincs, hogy felébredünk vagy felkelünk az éjszaka folyamán, ezzel kikerülve a múltból, aztán ahogy visszaalszunk, megint ott találjuk magunkat. A múltba való visszautazásunk a jelek szerint nem szakadhat meg, ha egyszer kijöttünk, aznapra már nincs visszaút. Azt viszont nem tudjuk, mitől függ, hogy milyen napszakba kerülünk vissza. Talán véletlenszerű, de az is lehet, hogy a kötelező jelenethez van igazítva.

A harmadik évünk első hetében járunk, egész pontosan a szerdai utolsó órára érkezünk, úgyhogy a jelek szerint ebben az évben átugrottuk az évnytit. Osztályfőnöki van, aminek örülök, mert ez az egyik legkevésbé fárasztó mind közül. Ráadásul idén végre harmadévesek lettünk, nincs béna frufum, és máris elkezdhetünk készülődni a kampányunkra.

Olyan lényegében kötelező jellegű hagyomány ez a sulinkban, mint az év végi zárófesztivál vagy a klubtevékenység. Minden év júniusában, közvetlenül a kéthetes szünet előtt kerül megrendezésre az öt napból álló, kampánynak nevezett esemény. Ennek során a harmadéves osztályok egy-egy nap keretében „kampányolhatnak” saját maguk mellett. Kell egy témát választani, majd ahhoz kapcsolódóan nevet találni, standot építeni az aulában és a saját napodon a lehető legeredményesebben szórakoztatni az iskola tanulóit. Az elmúlt két év során sajnos egyik kampány hetére se kerültünk vissza, így Sawyerrel nagyon várjuk, hogy idén legalább a hét valamelyik napjára, ne adj’ isten, a sajátunkra visszautazhassunk.

– Mint azt mindannyian tudjátok, a kampány négy és fél hónap múlva lesz, így mindössze ennyi időnk maradt mindent kitalálni és megvalósítani. Arra szeretnék kérni titeket, hogy a témán és a néven továbbra is agyaljatok, hogy mielőbb dönthessünk róla. Továbbá mindenki gondolja ki, miben szeretne részt venni, illetve miben tud segítséget szerezni.

A kampány során kerítenünk kell különböző szponzorokat, akik kis ajándékokkal meg effélékkel segítenek meg bennünket, amikkel aztán meg tudjuk magunknak nyerni a diákokat. A kampány leteltével szavazni kell valamelyik osztályra, és akire a legtöbb szavazat érkezik, értelemszerűen az annak az évnek a nyertese. Délutánra programokat kell szerveznünk, esetleg híres embereket vagy fellépőket hívni. Az osztályok egyenpólót csináltatnak, plakátokkal ragasztják be a folyosókat, és még egy táncot is kötelező előadni. A szavazás pedig nemcsak egy összesített eredmény, hanem külön kategóriákban is lehet versenyezni, mint a legjobb név, tánc, stand, délután és póló.

Alapvetően mindenki aszerint választ nevet, hogy milyen osztályba jár, így hát valamilyen kapcsolatban kell állni a saját betűnkkel. Jelenleg mi a 11. A osztály vagyunk, ennek megfelelően valami A betűs névre van szükségünk.

Az ofőnk átadja a szót Talbotnak, aki máris a táblánál terem, és mint mindig, mikor valami fontosat készül mondani, megigazítja a szemüvegét.

– A nyár folyamán több név, illetve témaötlet is felmerült, ezeket felírtam a táblára – mutat maga mögé, ahol precízen, olvasható betűkkel sorakoznak egymás alatt a szavak. – Valami állatos, valami álommal kapcsolatos, aszkéták, avatár és akrobaták. Ha van újabb ötletek, kérlek, osszátok meg velünk!

A jól ismert váltást érzem, a testem először megmerevedik, majd kezem a magasba lendül.

– Igen, Reve?

– Mit szólnátok valami olyasmihez, hogy KirÁlysÁg? Tudom, hogy nem A-val kezdődik, de emlékeztek, hogy tavalyelőtt az „óCeániak” nyert.

– Mondjuk a név kategóriát pont nem ők zsebelték be – szúrja közbe Michelle.

– De a kampányt igen. Igazából még ha a név most nem is olyan frappáns, van benne lehetőség. Például egy várat építhetnénk standnak, és mindenki szerepet kapna az udvarban. Lenne királyunk, királynénk, udvari

bolondunk, katonánk, udvarhölgyünk, mintha csak egy filmbeli királyság lenne. Plusz annyiból szórakoztató a név, hogy kétértelmű.

– Nekem tetszik! – lelkesedik a hátsó padból Kipp. – Ha tennénk mögé egy felkiáltójelet, akkor úgy egyértelműen azt sugallná, hogy királyság mint jelző és mint uralkodási forma.

– Apa meg tudná tervezni nekünk a standot – folytatja Sawyer, és mivel ő beszél, kötelező jelenet ide vagy oda, végre rá tudok nézni.

Első pillantásra furcsamód valamiért úgy fest, mint aki szintén nem ura saját magának.

– Édesapád építész, igaz? – lelkesedik nagyban Talbot.

– Saw lehetne a királyunk! – áll fel hirtelen Tiffany izgatottan. – Én meg a királynő!

– Már miért lennél te a királynő? – vonja kérdőre rögvest Alexis.

– Mert jól mutatunk együtt – áll fürgén Sawyer mellé Tiffany, és belekarolva felhúzza őt a székéről.

Sawyer arckifejezése egyértelműen elárulja számomra, hogy nem tervez ennyire központi figura lenni, és totál ki tudna egyezni azzal, ha valaki más lenne a király. De ha megszavazza az osztály, úgysem tud nemet mondani.

– Talán korai a szerepekről döntenünk, ha még a témánk sem fix – jegyzi meg a hátsó padsor széléről Fay, és ekkori énem biztosan roppant hálás neki, amiért lekapcsolja Tiffanyt.

– Mi lenne, ha tartanánk egy előzetes szavazást, csak hogy lássuk, hogyan állunk? – veti fel Mia.

– Mielőtt szavaznátok, hadd mondjak valamit! – áll fel az ofőnk az ablak mellé húzott székéről, ahol eddig dolgozatjavítás közepette hallgatott minket. – Szeretném, ha mindannyian tudatosítanátok magatokban, kicsi az esély arra, hogy mind ugyanarra fogtok szavazni. De a kampány lényege, hogy jól érezzétek magatokat, rápihenjete a következő, nehezebb évetekre, és ehhez elengedhetetlen, hogy jól kezeljétek a készülődés során felmerülő nézeteltéréseket. Minden döntésnél kell egy kis megalkuvás, mert ha görcsösen ragaszkodtok a saját ötleteitekhez vagy az elképzeléseitekhez, akkor nagyon nehéz dolgotok lesz.

Így utólag már tudom, miért mondja ezt. Nekünk is sok vitánk és konfliktusunk volt a kampányra készülési időszakában, de az évfolyamunkon némelyik osztályban olyan veszekedések kerekedtek, hogy barátságok szakadtak meg.

– Nekem tetszik az ötleted – suttogja Alexis. – Jó elemek jutottak eszembe a tánchoz. De ha ez így megy tovább, Sawyer tuti király lesz, neked meg rámenősebbnek kéne lenned, hogy kitúrd mellőle Tiffanyt.

– Ha neki jó Tiffanyval, akkor minek nyomuljak? – sűgom vissza.

– Nem tudom, feltűnt-e, de Sawyer eddig is remekül megvalósította az ofő szavait. Olyan megalkuvó, hogy az nem igaz. Lehet, hogy nem ellenkezik, de ez nem jelenti azt, hogy nem lenne szívesebben valaki mással párban.

– Mégis mit kellene tennem? Álljak ki Tal mellé és kiabáljam, hogy én is királynő akarok lenni? – kérdezem szarkasztikusan.

– Elég, ha azt mondd, hogy nem adod fel ilyen könnyen. Ha úgy alakul, majd mi bedobjuk a neved abba a bizonyos kalapba és támogatunk. Ha szavazásra kerülne a sor, szerintem nyerhetsz.

Sawyerre pillantok, mert a 16 éves énem így kívánja. Épp Kipp-pel sutyorog valamiről, a tipikus kétségbeesett, de beletörődő arckifejezésével.

– Benne vagyok – nézek végül vissza Alexisre, aki elégedetten bólint.

A jelenet véget ér, és én rögtön Sawyer felé fordítom a fejem.

– Mindketten jelenetben voltunk? – kérdezzük szinte teljesen egyszerre, majd néhány másodpercnyi egymásra bámulást követően megint megszólalunk.

– Mindketten kötelező jelenetben voltunk! – mutatunk egymásra.

– Mi a fenéről hadováltok? – mered rám Alexis.

De nem ő az egyetlen a teremben, lényegében mindenki furcsán méreget minket, így Sawyer sietve elkapja a csuklómat és izgatottan kihúzza a folyosóra.

– Egyszerre volt közös jelenetünk, igaz? – kérdezi odakint.

– Nagyon úgy fest – bólogatok. – Vajon eztán már így marad?

Azon kapom magam, hogy én is izgatottan pislogok. A gondolataim fürgén cikáznak, hiszen ez azt jelenti, hogy megkönnyebbülhetek. Sawyer ezek szerint nem hallgathat bele többet a privát beszélgetéseimbe, és nem szerezhet tudomást az érzéseimről. Ugyanakkor megint új szabályok vannak, de legalább nem olyan nagy a változás, így kevésbé rémisztő. Végül abban maradunk, hogy megfigyeljük magunkat és megnézzük, hogyan tovább.

Egy nagyobb ugrást követően március végén, majd áprilisi napokon landolunk, és sikeresen átugorjuk a kampányszervezés nagyobb konfliktushullámain. A kötelező jelenetek minden éjszaka egyszerre jönnek, és egyszerre kényszerítenek minket a tehetetlenségbe. Sawyer szintlépésnek nevezi, hiszen mostantól nem egyenként, hanem együtt ragadunk jelenetbe.

A kampánynévben idővel megállapodtunk, és az általam felvetett *Királyság* lett a befutó, így ennek fényében megkezdődött a tervezés. Miután megvolt a név és a téma, áramolni kezdtek a jobbnál jobb ötletek minden másra. Alexis a tánc megkoreografálását és betanítását vállalta, míg Mia a napunkon szolgáltatott reggeli menü és délutáni kaják kigondolását és megvalósítását vezette. Sawyer és az apukája elkezdett dolgozni az általunk megálmodott vár tervein. Sawyer lelkesen mesélte nekem a jelenben, hogy a legóvárakat leszámítva ez volt az első közös munkájuk. A stand leginkább a *Kyral* kastélyra hajazott, egy középkori várra, melynek a menő leereszthető kapuja mellett két széles bástya helyezkedett el. Alapvetően egy olyan „királyságot” szerettünk volna megjeleníteni, ami visszaidézi a filmekben látottakat, és mindazt, ami a többségnek eszébe jut erről. Nem az volt az elsődleges célunk, hogy valami konkrét történelmi valósághoz legyünk hűek, hanem hogy látványosak maradjunk és elkápráztassuk diáktársainkat.

Persze a kampányszervezés szabályai között szerepel egy költségkeret, aminél többet nem költhetünk el a kivitelezés során, illetve természetesen nem lehet rongálni az iskolaépületet. A várunkat így nem téglából, hanem favázra csavarozott kartonlapokból terveztük felépíteni. Ashby és Shelby vállalta a jelmezünk megtervezését, mivel ők a divatklubba jártak és remekül bántak a tűvel-cérnával. Ivy, hivatásos művészlélekként a logón dolgozott, mi, többiek pedig becsatlakoztunk valakihez segíteni.

Ahányszor ebbe az időszakba utazunk vissza, effélékkel telnek a délutánjaink. Plakátokat festegetünk, ötletelünk, miközben zenét hallgatunk és beszélgetünk, ami gondtalan perceket, gyermeki izgalmat és kikapcsolódást jelent nekem. Viszont ha arra gondolok, milyen is volt ezt anno *tényleg* megélni, eszembe jutnak a konfliktusok, az álmatlan éjszakák és az a sok-sok kevésbé kellemes izgalom, amit ebben az időszakban átélünk.

Egyik délután, mikor Sawyerrel mindketten jegeljük a klubtevékenységet és egy méterszer méteres vásznat festegetünk közösen, Alexis előáll a már régóta nyitott kérdéssel.

– Srácok, most már muszáj lesz kitalálni a szerepeket, hogy beleépíthessem a koreóba. A jövő héttől el kellene kezdenünk gyakorolni.

Sawyer ecsettartó keze megáll a levegőben. Csak mert nem sóhajtozik feltűnően, és nem adja a mártírt, még látom rajta, hogy nincs ínyére a dolog.

– Ki az, aki már fixen kitalálta, mi szeretne lenni?

– Én lehetnék az udvari bolond – lelkesedik rögvest Fitzy.

– Felsorolnám, hogy milyen szerepeket kellene elvállalni – kapja elő a füzetét Talbot. – Egy király és egy királynő, továbbá egy udvari bolond, egy hóhér, legalább két szerzetes, lovagok, udvarhölgyek.

– Én örömmel lennék a kor bölcs fizikusa, aki állítja, hogy a Föld gömbölyű, és nem lapos, ezért megégetik máglyán, mondván, hogy nőnek nem lehet se tudomása ilyenekről, se beleszólása, ezért bizonyára boszorkány – jelzi Joanne az első padból, mi pedig az ötlet eredetiségét értékelve rögvest elfogadjuk, hiszen nála senki sem lehetne alkalmasabb erre a szerepre.

– Buck vállalhatná a hóhért – veregeti meg a nagydarab, de roppant csendes osztálytársunk hátát Kipp kedvesen. Buck nem nyitja ki a száját, de válaszként bólint egyet.

Taft ezeken fellelkesülve az akkori kor színészét vagy a bárdot kívánja eljátszani, Fay jósnő lesz, Mia, Dot és Tammy udvarhölgynek jelentkeznek, míg Tal krónikásnak, Alexis pedig cigány hastáncosnak áll. Walton, Lamar és Cody lovaggá avanzsálódik, míg Kipp közli, hogy mivel úgyis Sawyer lesz a király, ő a személyi testőre kíván lenni, ami lényegében azt jelenti, hogy belőle is lovag lesz.

– Ezek szerint mindenki egyetért azzal, hogy Saw legyen a királyunk? – teszi fel a nagy kérdést Tal, amire persze egybehangzó igen a válasz. Talbot ekkortájt már jóban volt Sawyerrel, és elég éles a szeme, így kiegészíti a kérdését. – Te is, Saw?

Sawyer szólásra nyitja a száját, ám ekkor úrrá lesz rajtam és ezáltal rajta is a kötelező jelenet kényszerének kellemetlen érzése. Azon kapom magam, hogy felállok és átmegyek Alexis mellé a táblához, oda, ahol lennem kellene.

– Persze – ereszt meg Sawyer egy halvány mosolyt, és természetesen nem osztja meg a valódi érzéseit a megkoronázásával kapcsolatban.

– Rendben. Akkor, lányok, halljuk, kik pályáznak a királynői címre!

Tiffany és Michelle keze a magasba lendül, aztán Shelby és Ashby is jelentkezik. Alexis oldalba könyököl, mire fájdalmas arckifejezéssel és elég

alacsonyan ugyan, de én is felemelem a kezem.

– Aha, mi legyen? Szavazzunk? – pislog tanácstalanul Mia.

– Kétlem, hogy egyöntetű eredményt kapnánk – sóhajt Talbot gondterhelten.

– Van egy ötletem – vigyorodik el ravaszul Alexis. – Nem úgy volna helyénvaló, ha a király választana maga mellé királynőt? Hiszen több szempontból is fontos, hogy jól passzoljanak. A táncnál lesznek közös páros jelenetek, illetve tervezzük a két trónt a stand elé, és amúgy is, lényeges, hogy jól eladják magukat együtt.

– Van abban valami, amit mondasz – igazítja meg a szemüvegét eltűnődve Talbot.

Jól emlékszem, már elsőre sem tetszett a gondolat, hogy Alexis felvetésével Sawyer nyilvánosan elutasíthat engem és így az érzelmeimet.

– Jó ötlet! Válasszon Saw! – ért egyet magabiztosan Tiffany.

– Én nem szeretnék senkit sem megbántani – húzódozik a király.

– Nézd. Biztos vagyok benne, hogy például Kipp is szívesen lett volna király, de Mia egyetlen halk és visszafogott szavazatát leszámítva nem esett volna rá a választásunk. Mégis úgy látom, nem csalódott és nem megbántott – veszi át a szót Alexis.

– Legalább a barátnőm királya én vagyok – vonja meg a vállát Kipp, és rámosolyog a pironkodó Miára.

– Mindenki úgysem lehet királynő. Aki jelentkezett, annak számolnia kell azzal, hogy vagy összejön, vagy nem – folytatja Alexis a mesteri szónoklatát, majd Sawyerhez fordul. – Jó kezdet lenne, ha legalább állást foglalnál azt illetően, szerinted kivel olyan a viszonyod a jelöltek közül, hogy működjön a dolog.

Sawyer rám emeli a tekintetét és szerényen elmosolyodik.

– Szélvész meg én jóban vagyunk – mondja ki könnyedén az okát, hogy miért választana engem. Ekkortájt már egy társaságban voltunk és sulin kívül is összejártunk, miután Mia és Kipp együttjárása végérvényesen összehozta a két szerelmes saját bandáját.

Jól emlékszem, hogyan is éreztem magam hat évvel ezelőtt, ugyanekkor. A szívem hevesen kalapált, és csak bámultam Sawyerre, mintha minimum szerelmi vallomást tett volna mindenki előtt. Pillangókat éreztem a gyomromban, amiért engem választott. Aztán aznap, mikor mindannyian beültünk egy hamburgerre, és szóba jött a király és királynő téma, Sawyer

úgy beszélt, mint aki baráti szándékkal választott engem. Rendesen megtépázta vele a szívemet.

– Ú, Revy attraktív királyné lenne a vöröseshajával! – ért egyet Sawyer döntésével Ivy.

– A magassága is ideális a táncnál – bólogat Alexis.

– Akkor hát kinek van nyomós ellenérve? – teszi fel a nagy kérdést Talbot, de ezúttal senki nem jelentkezik.

A többiek elfogadják a helyzetet, bár valószínűleg Sawyer döntése után nem is lenne célravezető kardoskodni valaki más mellett. Ha mondjuk Tiffanyt választotta volna, én egészen biztosan mélyen hallgatnék a tárgyalás végéig, majd összetörten kioldalognék a teremből.

A jelenet véget ér, én pedig visszamegyek Sawyer mellé festegetni és leereszkelem a székre.

– Kösz, hogy engem választottál – futtatom végig tekintetemet a piros festékbe mártott ecsetemen tétován.

– Technikailag mondjuk nem volt választásom – jegyzi meg derűsen, mire elfintorodom. Összetalálkozik a tekintetünk, és Sawyer kedvesen elmosolyodik. – De kényszertől függetlenül, akárhogy is, én téged választanálak.

Ezúttal nem teszi hozzá, hogy azért, mert ez a barátok dolga.

Csak bámulok rá, ő pedig rám, és képtelen vagyok elfordítani a fejem. Teljesen elveszek a tekintetében, a szívem örült tempót diktál a mellkasomban, ám hirtelen egy puffanó hang térít magamhoz. Elkapom a szemem Sawyerről és hallom, hogy Kipp elnézést kér, amiért leejtette a történelemkönyvét. Figyelmemet ismét a vászon festegetésére irányítom. Persze esélyem sincs, állandóan összefestékezem a padot.

– Szerinted miért történnek ezek a kötelező jelenetek? – terelek.

– Mondanám, hogy bizonyára fontos dolgokra hívják fel a figyelmünket, de olykor eléggé semmitmondóak – fordul el ő is, és megragad egy vastagabb ecsetet, hogy nekifogjon a szürke vár körvonala meghúzásának.

– Mint mikor azt kellett végigtolnod, hogy Kipp meg Lamar mit kér a büféből – nevetek fel halkán, ő pedig bólogat.

– Vagy véletlenszerűek, vagy direkt van fontos és kevésbé lényeges, vagy szimplán nem veszünk észre valamit – foglalja össze a három opciót, miközben könyöke véletlen az enyémnek ütközik. Megdermedek, és a pulzusom rögtön megugrik.

– Szerinted a következő évben mi lesz az újdonság? – köszörülöm meg a torkomat.

– Ötletem sincs. Lehet, hogy hatással leszünk a jelenünkre?

– Vagy más is öntudatára ébred – kontrázom.

– Vagy mindenki öntudatára ébred – lendül bele Sawyer.

– Látom, jól elvan a királyunk és a királynénk – érkezik meg az asztalunkhoz Alexis sokatmondó vigyorral.

– Tekintve, hogy uralkodók vagytok, lassan elkél egy örökös – csatlakozik Kipp is.

– Lehetnék én a koronaherceg – ajánlkozik Lamar.

Kipp kap az alkalmon és továbbviszi a poént, míg én Sawyerhez fordulok.

– Saw – szólítom meg halkán.

– Tessék?

– Valójában nem akartál király lenni, igaz? – pillantok rá.

– Nem – mosolyodik el. – És most elhatároztam, hogy legalább itt megmondom a valódi véleményem, de aztán csak nem sikerült.

– És mi szerettél volna lenni inkább? – kérdezem, mert nem tudom, mi mást mondhatnék.

Kár volna a szemére vetni, hogy képtelen nemet mondani. Mindannyiunknak megvan az a tulajdonsága, amit nem szeret, amitől szenved, amin változtatni akar, vagy amit észre sem vesz. És mivel Saw nagyon is tisztában van a sajátjával, sem a szemrehányás, sem a sajnálkozás nem vinne előrébb.

Néhány másodpercnyi hallgatást követően felel.

– Egy névtelen lovag.

Horkantva felnevetek, de a jókedvem gyorsan elillan, mert mégis szomorú, hogy nem lehetett az, ami szeretett volna.

– Sajnálom, hogy nem jött össze – adom tudtára őszintén, majd hozzáteszem: –, másodszorra sem.

– Rá se ránts! Bár nem vágytam ekkora felhajtásra, azért többnyire szórakoztató volt, és jól éreztem magam – idézi vissza a régi időket mosolyogva, majd felém fordítja az arcát és tekintetét mélyen az enyémbe fúrja. – No meg jó volt a királyodnak lenni.

33. FEJEZET

– Éjszaka volt egy érdekes kötelező jelenetem – számolok be egy szerda estén Sawyernek, miközben jó szokásunkhoz híven az erkélyén ücsörgünk és a kivilágított kikötőben gyönyörködünk.

– És mi történt?

– A pályaválasztási tanácsadónál voltam, és a továbbtanulásról beszélgettünk. Már ekkor felmerült bennem a pszichológia ötlete, de aztán elvetettem, végül meg ugye olyan későn döntöttem mellette, hogy már nem volt elég pontom hozzá.

– Értem. És milyen gondolatokat ébresztett ez benned?

– Semmi extrát. Annyi, hogy már nem is emlékeztem, hogy ilyen hamar felmerült bennem ez az irány, csak lebeszéltem róla magamat.

– A lehetőség még mindig nyitva áll előtted. Nem az a fontos, hogy mikor találjuk meg a hivatásunkat, hanem hogy egyáltalán megtaláljuk. Fiatal vagy, okos, előtted az egész élet, hogy aztán azt tanulj, amit szeretnél, és azzal foglalkozz, ami érdekel.

– Talán neked kéne a pszichológusi pályát választanod – eresztek meg egy halvány mosolyt. – Roppant bölcs tanácsokkal látsz el mindig.

A kijelentésemben nyoma sincs az iróniának.

– Hát ne felejtsd el, hogy én nyolc hónappal idősebb vagyok – bólogat komolyan, amin jól derülök.

– Ó, hogyne. Az a nyolc hónap rengeteg pluszérettséget és -világlátást biztosít.

– Így igaz. Meg tudod, hogy van ez. Az ember sokkal tisztábban lát, ha másokat kell analizálni, de amikor saját magáról van szó, akkor egészen vak tud lenni.

– Te is így vagy magaddal? – kérdezem tétován.

– Mi az hogy! El tudod te képzelni, hány olyan szituba keveredtem már, ahol meggyőződéseim szerint nem arról volt szó, hogy nem tudok nemet mondani? Aztán persze később, néha hetekkel, hónapokkal később rájöttem, hogy de bizony, megint csak olyasmit vállaltam magamra, amit nem kellett volna.

– És miért csinálod ezt? – érdeklődöm. Sejttem a választ, de tőle szeretném hallani.

– Mert nem szeretnék csalódást okozni – néz mélyen a szemembe. – Nem is az, hogy kötelességnek venném ezeket a megkereséseket, egyszerűen csak azt érzem, úgy helyes, ha ott segítetek, ahol tudok.

– Csak közben elfelejtesz magaddal törődni – mutatok rá. – Remélem, tudod, hogy ha néha nemet mondasz, mi attól még ugyanúgy fogunk szeretni.

Elkerekedik a szeme, és csak bámul vissza rám szótlanul. Feltámad egy kis szellő, ami belekap a hajunkba, és a homlokába fújja szőke tincseit. Ekkor esik le, mit is mondtam.

– Mármint a családot, meg a barátaid – simítok le sikertelenül egy ráncot a pólómon.

– Igen – fordítja el a fejét, és bár a félhomályban nehezen tudom megállapítani, de mintha elpirulna. – Legalább neked tanulságos jeleneted volt – köszörüli meg a torkát.

– Veled mi történt ez idő alatt?

– Az ebédlőben voltam Kipp-pel, Fitzyvel és Lamarral. Végig arról szolt a csevej, hogy az A vagy a B menüt válasszák.

Olyan kis szerencsétlen, mégis édes arcot vág, hogy muszáj mosolyognom.

– Gondolom, ilyenkor csak az egyikünk jelenete a fontos és gondolatébresztő, a másikunk meg csak beleragad abba, amit pont akkor csinált – tűnődöm, majd belekortyolok a hideg gyümölcslevembe.

A kampánykészülődésre terelődik a szó, és arra, hogy mennyire szerettük ezt az időszakot. Érdekes érzés rádöbbsen, hogy kezdetben miként gondolkodtunk az időutazásról és mire akartuk „felhasználni”. Most pedig nemcsak annyira egymásra hangolódtunk, hogy ugyanarra vágyunk, de teljesen belesimultunk a múlt történéseibe, és igazából csak újra szeretnék őket élni. Az pedig a bónusz, hogy egyszerre történik minden ugyanúgy, mégis másképp. Hiszen mi többnyire mást mondunk, mint eredetileg, ezért a körülöttünk levők forгатókönyve is változik, és így lényegében nap mint nap új élményeket szerzünk. Azt viszont el kell fogadnunk, hogy ezeket az élményeket nem fogjuk tudni megosztani a jelenünkben másokkal.

Megint viccelődünk egy sort azon, milyen lenne, ha kitálatnánk a barátainknak, ezúttal a jelenünkben, de az a gond, hogy az égvilágon semmilyen bizonyítékot nem tudunk felmutatni.

– Azonkívül persze, hogy annyi év után ismét beszélő viszonyba kerültünk, te ideköltöztél, néha együtt alszunk, és rendszerint együtt

reggelizünk, este meg az erkélyen lazulunk – sorolja Sawyer szórakozottan.
– De persze ennek számos más oka is lehet – teszi hozzá eltűnődve.

– Mint az, hogy rég elveszett testvérek vagyunk – vágom rá, amin jót mulat.

– Vagy egy rég elveszett birodalom uralkodói – kontrázik.

– Üzlettársak?

– Vagy nyilván időutazók.

Elhallgatok és a napozóágyból felkelve a korláthoz lépek, majd rákönyökölök, és az elém terülő kikötőt vizslatom. Szép sorjában ringatóznak egymás mellett az innen aprócskának tűnő vitorlások, és bár nem hallatszik idáig, mégis szinte hallom, ahogyan a szélmozgástól és a ringástól kiadják azt a jellegzetes csilingelő hangot.

– Szerinted ha végzünk a gimiben, abbamaradnak az időugrások is? – fektetem államot a karomra.

Sawyer feláll és mellém lép.

– Csak nem úgy érzed, hogy hiányozni fog?

– Magam sem tudom. Inkább úgy érzem, üresebb lesz az életem nélküle. Már megszoktam, hogy így van, és kész.

Mégis, mindezek ellenére, ami a leginkább megijeszt, az az, hogy Sawyert nem fogja többé kötni hozzám az időutazás. És így idővel a megmentő projektből és időutazó társból egyszerű szomszéddá és barátá minősülök vissza a szemében.

– Nem rajongsz a változásokért, mi?

– A változásokból sosem származik túl sok jó – fordítom felé a fejemet, továbbra is a karomon pihentetve az arcom.

Utánozza a felvett pozíciót, karját a korlátra fekteti, arcát pedig felém fordítva rá.

– Az, hogy mi jó és mi rossz, rajtad múlik. A te döntésed, hogyan állsz egyáltalán hozzá, és minek könyveled el. Csak mert az időutazás véget ér, az életed ugyanúgy halad majd tovább, és ha jól csinálod, még jobb lesz, mint előtte.

Egy ideig csak bámulok rá, elmerülök a tekintetében, majd halkan felteszek neki egy gyermeki buta kérdést. Nem mintha ismerné a jövőt. Nem mintha az ő szavai jelentenék az örök igazságot. Mégis hinni akarok a válaszában.

– Ígéred?

Nem tudja, hogy nemcsak az időutazás utáni változásokra értem, hanem a kettőnk közötti változatlanságra is.

– Hát persze, Szélvész! – jelenik meg arcán a kisfiús mosolya, és úgy néz rám, hogy eszembe se jut megkérdőjelezni.

– Gyerünk, srácok! Figyeltek rám egyáltalán? – szeli át Alexis hangja a tornatermet.

Vicces, mert pont úgy viselkedik, mint Mrs. LaPaglia. Ha táncoktatásra kerül sor, nincs benne könnyörület.

– Te jó ég! – dörzsölöm meg a szemem. – Mégis mennyi az idő?

– Hét óra – súgja Sawyer.

– Te vagy az, Saw? – ásítok egy hatalmasat, mire kicsordul egy könnycsepp a szemem sarkából.

Amikor itt vagyok, a testem ugyebár nem a jelenbeli. Sokkal edzettebb, amiért akarva-akaratlanul jól megy a futás, ugyanakkor ha tini Revy teste álmos és fáradt, az önkéntelenül is kihat rám.

– Igen, egy perccel ezelőtt érkeztem – érinti meg finoman az arcomat mutatóujjával, letörölve a könnyemet.

– Már a táncra gyakorolunk? – pislogok körbe.

A kampányt megelőző egy hónapban heti kétszer gyakoroltuk a táncot kora reggel, az első óránk előtt, ami egészen konkrétan azt jelentette, hogy már fél hétkor meg kellett érkeznünk. Mivel a délutánok a kötelező klubtevékenységgel, illetve a plakátok és egyebek készítésével teltek, kénytelenek voltunk reggel tanulni a táncot.

– Látom, nincs ínyedre, hogy ilyen korán van – jegyzi meg. – Pedig a tizenegyedikes Szélvész mindig pattogott már kora reggel, ha futni vagy táncolni kellett – mosolyog.

Újabb emlékeztető az ekkori énem pozitív tulajdonságairól. Próbálok korrigálni, de nem járok sok sikerrel.

– Pedig hidd el, akkoriban sem szerettem korán kelni. Erre jó bizonyíték, hogy a testem álmos – mutatok magamra. – Csak fiatal voltam és elfogadtam – magyarázom, mire halkán felnevet.

– Most is fiatal vagy.

– Mit pusmogtok ti ott hátul? – szól ránk Alexis szúrós tekintettel, mire bűnbánóan behúzzuk a nyakunkat és egy időre csendben maradunk.

A tánclépések ismerősek, de ez önmagában még nem elég a megvalósításhoz. Kitartóan összpontosítok és az előttem mozgókat figyelem, hogy leutánozzam a lépéssorozatot. Negyedóra elteltével királyi párosként csak álldogálnunk kell, míg a többiek begyakorolják azt a részt, ami után mi is bevonulunk.

– Azért mégiscsak jó, hogy visszakerülünk a próbákra. Így legalább nem fogunk felsülni, ha esetleg itt leszünk a mi kampánynapunkon – figyelem a többieket.

– Gyakorolhatnánk otthon is – ajánlja Sawyer, mire tanácstalanul fordulok felé.

– Az fura lenne.

– Mi a furább? Gyakorolni egy múltbéli táncra vagy utazgatni az időben?

– Az első – vágom rá. – Főleg mert azt sem tudhatjuk, hogy egyáltalán itt leszünk-e aznap. Vagy a többi próba alkalmával...

– Na, gyerekek! – emeli fel a hangját Alexis, mire elhallgatunk. – Megnéztétek a videót, amit az emelésről küldtem?

A többiek többé-kevésbé bólogatnak, míg Sawyer tétován pillant Alexisre.

– Saw! Te fogsz középen állni! Ne mondd nekem, hogy nem is csekkoltad! – teszi csípőre a kezét Alexis.

– Én... Biztosra veszem, hogy megnéztem – feleli végül az igazat Sawyer.

– Mégis miről hadoválsz? Miért vagy ilyen bizonytalan? Azt akarod bemesélni nekem, hogy te meg a fotografikus memóriád nem emlékeztek rá, mit csináltatok tegnap este? – ráncolja a szemöldökét Alexis.

– Bocsi. Én emlékszem valamennyire – szabadkozik Sawyer, akinek máris büntudata van, holott igazából nem tehet semmiről.

– Furcsán viselkedsz – állapítja meg Alexis sóhajtva, és a fiúk felkészületlensége miatt úgy dönt, a páros tánccal folytatjuk. Megmutatja, hová álljunk, aztán már megy is tovább.

– Alexis ijesztő, mikor ennyire komolyan vesz valamit – suttogja nekem Sawyer, lehelete megcsiklandozza a bőrömet. Kuncogok azon, amit mondott.

– Nekem nem kell bemutatnod. Úgy hívom ezt, hogy a „LaPaglia-mód”. Ilyenkor annyira határozott és tekintélyt parancsoló, hogy nem is merek

ellentmondani neki.

– Ezért jöttél el az osztálytalálkozóra is? – pillant le rám lágyan.

– Hát – sütöm le a szememet –, igazság szerint szerettem volna elmenni. Persze aggódtam, meg túl makacs is vagyok, úgyhogy Alexis bátorított. De nem „LaPaglia-módon”, csak simán. Barátian.

Alexis és Lamar bemutatja a lépéseket, amiket aztán le kell követnünk. A párosuk véletlenül alakult így, mikor kiderült a méretes kosarasunkról, hogy meglehetősen jól mozog a parketten. Alexis rögtön lecsapott rá és az első sorba kényszerítette.

Sawyer és én fejmagasságban összetesszük a jobb kezünket és elismételjük a körbesétáló lépéseket. Ahogy összesimul a tenyerünk, és bőrünk egymáshoz ér, jóleső bizsergés árad szét a kezemből indulva az egész testemen.

– Vajon akkor is így alakultak volna a dolgok, ha nem jössz el? – veti fel Sawyer.

– Szerinted köze van hozzá, hogy akkor újra találkoztunk?

– Fogalmam sincs, de értelmes magyarázatnak hangzik. Különben miért pont aznap este kezdődött volna az álom-időutazásunk?

– És ha nem mentem volna el, most mással utazgatnál? – hökkenek meg.

Hivatalosan is álszent vagyok, amiért semmi nem jó nekem. Hiszen annak sem örülök túlzottan, hogy Sawyerrel azért lógunk mindig együtt, mert összeköt minket ez a közös élmény, de annak már a gondolatát is utálom, hogy valaki mással legyen emiatt.

– Szerintem pont hogy te osztoznál ezen most valaki mással – vág vissza sokatmondó tekintettel.

– Lehet, hogy ha nem megyek el, egyikőnk se került volna bele ebbe a kalamajkába – vélem, miközben a másik irányba is megcsináljuk a tánclépéseket.

– Talán ez olyasmi, amire csak együtt vagyunk képesek – mosolyodik el gyengéden, majd elengedi a kezemet, és a csípőmre simítja a tenyerét. Alexis számol, és háromra Sawyer könnyedén a magasba emel. Nem tudom, hogy csinálja, de nem remeg a keze a súlyomtól, nekem viszont szinte égetik a bőrömet az ujjai. Teljesen megfeledkezem róla, hogy nemcsak csüngnöm kellene a karjaiban, hanem kötelességeim is vannak a levegőben.

– Rev, a kézmozdulat! – figyelmeztet Alexis megrovóan, mire sietve elengedem Sawyer vállát, amin mindeddig támaszkodtam, és gyorsan a

magasba emelem, majd széttárom a kezemet.

Sawyer lassan leereszt, testünk összesimul, arcunk vészesen közel kerül egymáshoz.

– Kókusz- és hibiszkuszvirág-illatod van – tartja fogva a tekintetemet.

Megfogalmazódik bennem a kérdés, honnan tudja ilyen pontosan, de képtelen vagyok megtörni a szemkontaktust, és megszólalni sem bírok.

– Azóta ilyen illatod van, mióta csak ismerlek – jelenik meg egy apró mosoly az arcán, mintha csak olvasott volna a gondolataimban.

– És ez jó vagy rossz? – bizonytalanodom el, mert tényleg kilenc éve ezt a parfümöt használom.

– Jobb nem is lehetne. Ez az illat, Szélvész, te magad vagy.

34. FEJEZET

– Helló – csusszan be a szemben lévő boksza Hale és rám emeli a tekintetét. – Jöttem, hogy szakíts velem.

Megdermedek. Jó, persze, igaz, hogy nem nagyon találkoztunk az utóbbi hetekben, de máskor is volt ilyen szakasz a viszonyunkban. Hale a szakdolgozatát írja, én meg időutazgatok.

– Tessék? – pislogok.

– Ne csináld, Reverie – mosolyog. – Nincsen semmi baj.

Tudom, hogy nem azért ilyen laza, mert teljesen hidegen hagyja az ügy. Látom a szemén.

Szokás szerint fekete ujjatlant visel, az asztalra fektetett karján végigfut a villámtetoválása. Az arcát sötét borosta fedi, és kék szeme fáradt fénye arról árulkodik, hogy nem aludt eleget mostanában.

– Emlékszem, mikor elmesélted a szakításod a jóképű orvostanhallgatóval – veszi át a pincérnőtől a jegeskávét, amit érkezéskor rendelt. – Már akkor tudtam, hogy ez lesz az én sorsom is.

– Arra gondolsz, hogy azt mondtam neki, egy lusta és szemét alak vagyok, aki nem is érdemelte meg őt? – értelmezem szándékosan félre.

Hale nevetve rázza a fejét.

– Igen, ezt is említetted, de most nem erre gondoltam. Hanem arra, amit a kötelékről mondtál neki.

– Ja, igen. – Úgy teszek, mint akinek csak most jut eszébe az a rész. – Mindenkinek ezzel jövők.

Próbálok elviccelni, de igazából csak feszült vagyok. Azzal, hogy szakítok Hale-lel, nemcsak hogy én idézek elő egy változást, de beismerek magamnak valamit, amit nem rejtegethetek tovább.

Hale sokat sejtetően méreget, és mivel mégiscsak épp szakítunk, ő pedig roppant toleránsan tűri a béna viccemet, őszintére váltok.

– Oké, igen. Hiszem, hogy létezik egy kötődés, ami már első pillanattól fogva megvan. És bár adok esélyt azoknak a kapcsolatoknak is, amelyek nem így kezdődtek, de valójában még egyszer sem sikerült rácáfolnom az elképzelésemre. Akivel nincs meg ez a láthatatlan kötelék elsőre, azzal nem lesz meg később se.

– Nem értek egyet – kavargatja szívószálával a kávéban úszó jégkockákat.

Már épp biztosítani szeretném afelől, hogy nem baj, sokan néztek már hülyének emiatt, de megelőz.

– Úgy értem, szerintem nem azért nem alakult ki a kötelék közöttünk vagy közted és a jóképű orvostanhallgató között, mert nem érezted már az első pillanatban. Hanem mert végig valaki mással érezted.

Megmerevedek, miközben a fejemben visszhangoznak a szavai.

Utálom, ha a lelkembe látnak. És főleg azt viselem nehezen, ha valami olyanra mutatnak rá, ami végig ott lebegett az orrom előtt, mégsem vettem észre vagy észrevettem, de hevesen tagadtam. És most itt ülök az Aroma Mocha kávézó közepén, érzelmileg teljesen lecsupaszítva, és épp szakítok valakivel, mert mást szeretek.

Valakit, akit nem is tudom, hogy *akarok-e* szeretni. Mert annyi éven át övé volt a szívem, és még nem állok készen rá, hogy beismerjem, még mindig az övé, és soha nem is volt másé.

35. FEJEZET

Sajnos a kampányra való készülődés túlságosan gyorsan eltelik. Nem utazunk vissza minden napra, még csak nem is minden hétre, pedig ez egy olyan időszak, amiben szívesen megragadnék. Eredetileg is mi voltunk a király és a királynő akkoriban, ezért sok közös élményben lehetett részünk, de az újraélések során lényegesen közelebbi a viszonyunk, mint akkor.

Viszont az érzelmeim meglehetősen hasonlítanak ahhoz, ahogy 16 évesen éreztem. Egy ideje már próbáltam nem tudomásul venni őket, mert egyszerűen nem akartam szembesülni azzal, hogy a történelem ismétli önmagát, és én már megint Sawyer után epekedem. Hiszen olyan érzelmekről beszélünk itt, amelyek kapcsán évekkel ezelőtt megfogadtam, nem hagyom többé, hogy magukkal rántsanak. Mert ugye mi jó származott nekem abból, hogy hosszú éveken át kitartóan szerelmes voltam belé? Néhány kisfiús mosoly, amit amúgy is bőkezűen osztogat, és elvétele egy félreérthető megnyilvánulás, ami nem hozott közelebb minket, csak azt érte el, hogy én még jobban beleessek.

De hát mikor volt bárkinek is bármi hatalma afelett, hogy kibe szeretett bele? Szerintem senkinek. Ezért van az, hogy bár nem akartam, most mégis itt találom magam az érzelmeim bűvkörében, és mikor Sawyer a helyiségbe lép, minden idegszállammal érzékelem őt.

– Min agyalsz ennyire? – löki meg a vállamat finoman Alexis, kirángatva a gondolatmenetemből. Jó lett volna egyből rávágni, hogy Sawyeren. Azonban célravezetőbbnek tűnik csöndben maradnom, ugyanis mindannyian Sawyer lakásán tartózkodunk, egy kis péntek esti összeröffenés alkalmából.

Egészen eddig társasoztunk, most viszont Sawyer a konyhába ment, hogy újratöltse a poharakat és a nasistálakat, így én kijöttem az erkélyre elszívni egy cigit, Alexis pedig követett.

– Saw! – szólítja meg a nappaliba érkezőt Alexis, mire az leteszi a kezében tartott tálakat és kijön hozzánk. Csak megáll mellettem, a szívem mégis megdobbán az izgalomtól. – Mit gondolsz arról, hogy Revy cigizik?

– Mondanom sem kell, hogy nem vagyok elájulva tőle – fintorodik el Sawyer édesen.

– Hát én se – helyesel Alexis, aki szerintem csak direkt olyan partnert keresett magának, akivel aztán kifejezheti a nemtetszését.

– Próbáltad már bevetni ellene a „LaPaglia”-módot? – érdeklődik Sawyer, mire Alexis jóízűen felnevet, de közben rám vándorol a tekintete. Az jár a fejében, hogy Sawyerrel mennyire is kerültünk közel egymáshoz, ha már erről is beszéltem neki.

– Természetesen! – bólogat végül, aztán lehervad az arcáról a mosoly. – De hát mind tisztában vagyunk vele, hogy nem magát a cigizést kell leküzdeni.

– Hanem a problémákat és a stresszt, amik kiváltják – ért egyet Saw mindentudóan, én pedig ráerősen elnyomom a hamutartóban a csikket.

– Örülök, hogy egy véleményen vagyunk. Én abszolút erről az oldalról is próbálkozom! – folytatja Alexis.

– Hidd el, hogy én is! – kontrázik Saw.

– Klassz meg minden, hogy így egymásra vagytok hangolódva, de nem én vagyok az, akinek igyekeznie kéne? – jegyzem meg fancsali képpel.

– De, pont erre pályázunk! – felelik szinkronban.

– Egyébként nem tudom, feltűnt-e, de manapság sokkal kevesebbet szívok, mint korábban – osztom meg velük, és önkéntelenül is Sawyerre pillantok. Nem tudom, talán azt remélem, hogy imponál majd neki.

– Én észrevettem – bólogat lelkesen, majd Alexishez fordul. – És ha etetem, akkor el is felejt rágyújtani!

– Ó, ügyes taktika – dicséri meg a barátnőm elismerően, én pedig nagyot sóhajtva inkább visszamegyek a nappaliba.

Sawyer egészen biztosan már aznap a fejébe vette, hogy megpróbálja rendbe tenni az életem, mikor összefutottunk az érettségi találkozón. Mindig átlát a hazugságaimon és rendszeresen olvas a gondolataimban, így biztosra veszem, egy percig sem vette be azt a maszlagot, amit a találkozón előadtam magamról. Tudom, hogy segíteni szeretne, és tudom, hogy jót akar, csak az van, hogy néha túlzásba viszi. Nem is ez a jó kifejezés... Engem voltaképpen sokkal inkább az feszélyez, hogy ezzel a túlzott gondoskodással és támogatással állandóan összezavar. Látom, hogy másokkal is hasonlóan bánt, ami azt jelenti, nála ez nem feltétlenül a szerelem vagy a heves érzelmek jele, hanem csak azt jelzi, hogy ő ilyen és kész. Ezzel önmagában nem is lenne baj, de amikor szembesülök azzal, hogy megint félreértelmeztem a viselkedését, akkor az bizony fájdalmas.

– Mit játszunk? – érdeklődik Fitzy, aki már elhelyezkedett a szőnyegen törökülésben.

– Tett vagy őszinte? Utoljára a gimiben csináltuk – vigyorodik el Lamar.

– Nosztalgikus lenne – helyesel Mia mosolyogva.

Mind helyet foglalunk a dohányzóasztal körül, ki a padlón, ki a kanapén vagy a fotelben. Alexis és Sawyer is visszaérkezik az erkélyről, Alexis Mia és Kipp mellé megy a kanapéhoz, míg Saw leül a fotel elé, amiben én trónolok. Mivel a lábamat magam alá húzom, hátát a fotel elejének támasztja. Megint itt van a közelemben, és a testem megint reagál rá. Bódító sósvíz- és naptejillata van. Tarkójának napbarnított bőre és rásimuló szőke tincsei szinte hívogatnak, hogy megérintsem őket, hogy a hajába vezessem az ujjaim. Kényszerítem magam, hogy elfordítsam róla a tekintetemet.

Fitz egy ásványvizes palackot tesz az asztal üveglapjára, és megpörgeti. Az üveg pörög, aztán lassan lefékez úgy, hogy a kupak felénk áll, míg az alja Kipp irányába mutat. Rögtön oldalra húzódom, amin a többiek jól derülnek.

– Ó, hoppá! Ez bármelyikünk lehet – állapítja meg Sawyer, mint aki csak most realizálja, hogy lényegében egy vonalban ülünk.

– Örömmel átengedem neked ezt a kört – biztosítom, ő pedig mosolyogva bólint és várakozásteljesen néz barátjára.

– Tett vagy őszinte?

– Legyen tett – feleli Sawyer, akinek az igazmondás nyilván cseppet sem esne neheze.

– Most kérjem, hogy nyald meg a talpam vagy kapj le valakit a szobából?

– pillant ránk Kipp kissé értetlenül. Úgy fest, kinőttünk már ebből a játékból.

– Kérj, amit akarsz – vigyorog Lamar.

– Akkor játssz nekünk egy dalt! – jut hirtelen eszébe. – Mostanában ritkán zenélsz.

Sawyer nem kommentálja, csak halvány mosollyal a szoba sarkába megy, és leemeli a fali állványon lógó akusztikus gitárját.

Megfordul a fejében, hogy talán az időhiány miatt van ez, amit meg én okozok. Lássuk be, hogy újabban sok időt töltünk együtt a jelenben. És csak mert Sawyer sosem panaszkodik, nem mondja azt, hogy nincs kedve este nasizni az erkélyen vagy egy óráig reggelizni hétvégén, az még nem jelenti, hogy nem csinálna néha helyette mást.

Nem szeretne kiállni elénk, így leül a fotelem karfájára és megtámasztja a gitárt a jobb combján. Sawyer alapvetően balkezes, de az idők folyamán

kétkezesre nőtte ki magát. A gitárt ugyanis jobbal pengeti, de írni mindig ballal szokott.

Megpengeti a húrokat, mire pillantásom rögtön az ujjaira tapad. Ahogy énekelni kezd, tekintetem lassan felvezetem az arcára. A szeme csukva, sötétszőke szempillái az arcát súrolják. Chord Overstreet *Hold On* című számát adja elő, amit korábban is hallottam már tőle. Visszafogottan, csendesen énekel, hangja mégis betölti a teret, és mikor ki is ereszti, az sem olyan, mint ahogy sulis koncerteken szokta.

Az egész olyan *hipnotikus*. Lágy és tiszta hangja, könnyedén játszó ujjai és csukott szemei azt jelzik, hogy beleéli magát a dalba. Az előadása háromnegyede felé elérkezik ahhoz a részhez, ahol csak egy-egy zongoraleütés szokott hallatszani, és elengedi a húrokat, helyette halkán üti az ütemet a gitár fatestén. Így, hogy nem szól a zene, a hangja még lenyűgözőbben cseng. Az összes érzékemet betölti, és egészen megfeledkezem minden másról. Túl hamar ér véget a mámor.

Kinyitja a szemét és leereszti a gitárt, míg mi mindannyian némán meredünk rá.

– Miért egy ilyen szomorút választottál? – töri végül meg a csendet Kipp, mire Mia oldalba könyököli, ő pedig feljajdul. – Aú! Most mi az? Nyilván szép volt, de na.

– Csak ehhez volt kedvem – vonja meg a vállát mosolyogva Saw, majd feláll, és a helyére akasztja a gitárját.

– Te voltál az, aki nem tett semmiféle kikötést – nyelvel Kippnek Alexis, de nyilvánvaló, hogy mindenki azt próbálja leplezni, mekkora hatással volt rá Sawyer előadása.

– Saw, ha nem mondtad volna már annyiszor, most tuti megint megkérdezném, miért nem lettél zenész – csóválja a fejét Lamar.

– „Én nem vágyom ekkora felhajtásra!” – utánozza barátját Kipp mosolyogva, amivel sikeresen zavarba hozza Sawyert.

– Gúnyolódj csak, de hidd el, ez nem az én utam volt.

– Persze, tudom én. Az a legfontosabb, hogy azt csináld, amit szeretsz – veregeti meg a karját Kipp előrehajolva.

– Tényleg, Saw! Amúgy szoktál dalokat is írni? – kíváncsiskodik Mia.

Sawyer tekintete egy másodperc töredékéig rám siklik, aztán elfordítja a fejét és tenyerével eltakarja az arcát.

– Nos – köszörüli meg a torkát –, mostanában már nem.

Ismerem ezt az arckifejezést. Legszívesebben letagadná a dolgot, de képtelen hazudni róla.

Ezúttal Kipp az, aki oldalba böki barátnőjét, mire Mia a szája elé kapja a kezét.

– Igazán nem kell erről beszélned – nyugtatja meg sietősen Sawyert.

– Ja, ez nem tett vagy őszinte kérdés volt – bólogat nagyban Kipp, majd terelésként fürgén megragadja az üveget és megmozgatja. – Pörgessünk!

Összehúzott szemmel figyelem a jelenetet, és bár nem firtatom, rendesen eltárolom magamban a dolgot, hogy később még visszatérhessek rá. Most viszont új feladatom akad, ugyanis ezúttal egyértelműen én állok a kupakkal szemben, míg Alexis a túloldalon.

– Nocsak – simogatja az állát ravaszul vigyorogva –, tett vagy őszinte?

Az utolsó, amit akarnék, ekkora társaság előtt őszintén válaszolni lényegében bármilyen kérdésre, ezért sietve rávágom:

– Tett.

– Mi lenne, ha eltáncolnád Sawyerrel a királyi keringőtöket?

– Jó ötlet! – kap az alkalmon Saw, hogy gyakorolhatunk.

– Egyetértek! – pattanok fel, Alexis pedig kissé meghökkenve figyel minket. Minden bizonnyal bármi mást el tudott volna képzelni ezen az egy reakción kívül.

– Álljunk be mi is a helyünkre! – rángatja meg Kipp pólóját Mia, mire a többiek is csatlakoznak.

Szegény Fitzy, akinek nincs jelen a táncpartnere, kénytelen egyedül táncolni, miután beteszi a *Trónok harca* jól ismert betétdalát.

Lamar és Alexis remekel, bennük mély nyomot hagytak a próbák, Kipp, velük ellentétben, teljesen el van veszve, de mondjuk Miánál is a lelkesedés győz a tudással szemben.

Ami azt illeti, én is elég kába vagyok, hiszen ezúttal nem a 17 éves Sawyerrel táncolok, hanem a felnőtt férfi fogja a kezemet, és helyezi tenyerét a csípőmre. Az érintése nyomán lángol a bőröm, és csak remélni tudom, hogy az arcom nem vörös. Ujjainak érintése és arcának közelsége teljesen kizökkent, aminek eredményeképp vagy háromszor a lábára lépek és nemegyszer rossz irányba indulok. Ő csak mosolyog és mutatja a jó irányt.

– Meglepően jól megy nektek. Hogy nem felejtettétek még el? – figyel minket Alexis gyanakodva, mikor véget ér a keringő.

– Ó, pont ma gyakoroltuk – legyintek szórakozottan. Egy részem örül, hogy Sawyer elenged és fellélegezhetek, míg a másik felem szeretne visszasimulni a karjaiba.

– Minek? – kérdez vissza értetlenül Alexis, mire megdermedek.

– Csak poénból – siet a megmentésemre Sawyer. – Nosztalgiáztunk kicsit.

– Vagy úgy. – Alexisről leír, mennyire furcsállja.

– Ilyenekkel szórakoztatjátok magatokat? – nevet Kipp.

– Ha te azt tudnád...! – kacsint rám Saw, majd visszatérünk a játékhoz.

Fél egy körül a többiek elszállingóznak, mi pedig kettesben maradunk Sawyer lakásában.

Egymás mellett állunk a mosogatónál, a vállunk összeér. Nem húzódok el, hiába lángol a testem. Sawyer mosogatószeres szivaccsal dörzsöli át a gépbe nem tehető tálakat, és egyenként átadja nekem, hogy leöblítsem.

– Szóval, szoktál dalokat írni? – térek vissza a korábbi témára kíváncsian.

A kérdésem hallatán megmerevedik és összeszorítja ajkait. Tekintve, hogy korábban is hasonlóan reagált, még kíváncsibbá tesz, hiszen nála az, hogy ennyire nem kíván valamiről beszélni, olyan ritka, mint errefelé a nyár szörfszezon nélkül.

– Tényleg csak egyszer-e egyszer esett meg – feleli végül.

– Mikor írtad az elsőt?

– Kilencedikes koromban.

– Ó, és miről szól? – faggatom tovább.

– Nos, azt nehéz lenne összefoglalnom – tétovázik.

Csak nem szeretne beavatni.

– Oké. Akkor mi a címe? – próbálkozom tovább.

Nyel egy nagyot, tekintete meredten a kezében tartott bézs színű tálra tapad.

– *A legkonokabb lány.*

– Egy lányról írtál dalt? – lepődöm meg.

– Aha. De nem egészen egyről. Sokkal inkább... rólad.

Valósággal megpördülök a tengelyem körül, míg ő a habos kezét figyeli. Nem jellemző rá, hogy kerülne a tekintetem vagy úgy általában bárkiét, ezért folytatom a faggatózást. Úgy érzem, az, hogy titkolózik, igazából semmi jót nem jelenthet, de mégsem bírok magammal.

– Írtál egy dalt rólam? Mikor? – A szívem örülten kalapál, és érzem a torkomban a heves lüktetését.

– Az első futóversenyed után.

– Úgy érted akkor, amikor elhasaltam, és a csapatom veszített miattam?

– Pont akkor – bólint lassan.

– Oké, és miért nem akarod megmutatni?

– Mert szerintem még nem jött el az ideje – fejezi be a mosogatást, és zavartan átnyújtja az utolsó edényt.

– Ez mégis mit jelent? Milyen ez a dal, hogy nem lehet akármikor előadni? – veszem át, de továbbra is őt figyelem.

Végre rám emeli a tekintetét és két egyszerű szócskával megérteti velem, mi áll a szokatlan viselkedésének hátterében.

– Túl őszinte.

Hát erről van szó! Azért szégyelli, mert attól tart, megbántana, ha megmutatná. Ki tudja, miket írhatott rólam kilencedikben... Ráadásul konoknak nevez a címben, ami nem sok jót sejtet. Azonnal visszavonulót fújok, hiszen eszem ágában sincs megtudni, miről szól, ha azzal szerinte fájdalmat okoz.

– Jó, hagyjuk! – tartom fel a kezemet, mire víz csurog végig az alkaromon. Érzem, ahogyan lassul a szívverésem.

Sawyer láthatóan megkönnyebbül, hangosan fellelegzik, de amint felteszem a következő kérdést, megint befeszül.

– És mi van a többivel?

– Egyiket se szeretném megmutatni, ha nem bánod. Nem vagyok valami nagy dalszerző, szóval még csak nem is jók!

– Sosem láttalak még ilyennek – mosolyodom el, mire feltárja előttem teljes arcát.

Leginkább egy félős kutyusra emlékeztet, aki szeretne az öledbe mászni és megbékíteni, miután lelopta az utolsó melegszendvicset a tányérodról.

– Milyennek?

– Ijedtnek. Tétovának. Határozatlannak – sorolom, mire lesüti a szemét.

– Ne aggódj! Tudom, hogy utálsz hazudni, úgyhogy nem kínozlak tovább – borzolom meg a haját, amitől vizes lesz a feje.

Se szó, se beszéd visszavág, így én meg habos orral végzem.

36. FEJEZET

- Imáink csak meghallgatásra találtak! – hálálkodom.
- Én az Időutazás Istenéhez fohászkodtam! – kotyogja közbe Sawyer.
 - Én meg csak úgy hébe-hóba a levegőbe! – vonom meg a vállam.
 - Nem számít, Szélvész, mert visszakerültünk...
 - A kampánynapunkra! – mondjuk egyszerre és ujjainkat összekulcsolva körbeugrálunk az aula közepén. Úgy nézhetünk ki, mint a kisiskolások, akik megtudták, hogy aznap csoki is jár az ebéd mellé, de nem bánjuk, mert fontos nekünk ez a nap.
- Mi van veletek? – áll meg mellettünk Tal, a krónikás egy hatalmas könyvvvel a kezében. – Már a teremben kéne lennetek, mindjárt kezdődik a törióra.
- Akkor te mit flangálsz itt? – engedem el Sawyert és érdeklődve Tal felé fordulok.
- Én, kérlek szépen, ott fogok órát tartani az elsősöknek – mutat a hátam mögött lévő földszinti termek egyikére.
- Aztán rendesen tanítsd meg nekik a történelmet, Tal! – paskolja meg barátja vállát Sawyer derűsen. – Nehogy elfelejtsd megemlíteni Sawyer nagykirályt.
- Egy komplett prezentációm van, amibe képpel együtt bekerültél mint a nagy uralkodók egyike.
- Jé, tényleg, erre emlékszem – bólogatok, hiszen a héten mindenhol toltuk Sawyer nagykirály történelmi hitelességének ábrázolását. – A kép legalább a lányokat biztosan meggyőzi, hogy ránk szavazzanak – pacsizom össze Talbottal vigyorogva.
- A krónikás barna ruhájában és óriási lúdtollával útnak indul, mi pedig a lépcsők felé vesszük az irányt. Csak az utolsó óránkra értünk ide, de nem bánjuk. Sawyer fehér nadrágot és inget visel álló nyakú, vörös zakóval, amit aranyszínű gombok tartanak össze, a vállán pedig lelógó aranyrojtokkal ellátott váll-lap pihen. Hosszú, bordó palástja a háta mögé omlik, és ahogy lépcsőzik, olyan, mintha csak egy roxfordi diák szelné suhanó talárjában a folyosókat.
- Ez szörnyen meleg – húzza le kezéről a fehér kesztyűt, majd megigazítja félrecsúszott arany koronáját.

A hajával nem csinált semmit, így a korona a homlokára simítja a tincseit. Imádom, mikor ilyen természetesen áll a haja.

Sawyer erre a szerepre született. Tökéletesen elegáns és megfontolt ahhoz, hogy király legyen, a külseje pedig egy az egyben egy igazi szőke herceget idéz.

Én egy bordó, hosszú ujjú bársonyruhát viselek, melynek stílusa passzol a király öltözkéhez. Emlékszem, hogy a hajamat reggel a lányok hullámosra sütötték be, és két szép fonatot is készítettek, majd fejemre illesztették a visszafogott arany tiarát. Tipikus június van, 33 fok, és hiába a légkondi, szerintem legutóbb akkor volt ennyire melegem, mikor hét éve ezt a szerkót viseltem.

Megragadom a szoknyámat, hogy véletlenül se lépjek az aljára, és guruljak le a lépcsőn. Megszólal a csengő, és mivel ez a mi napunk, a hangszórókból a *Trónok harcának* jól ismert betétdala csendül fel. Szándékosan vetettük be több fronton is a sorozatot és a zenéjét, mert tudtuk, hogy ezt sokan ismerik és szeretik.

Anno hét évvel ezelőtt a mi osztályunk is a szokásos programot követte. Az első óra előtt az aulában egy hosszú asztalon számos reggeli finomság várta a suliba érkezőket. Próbáltunk valamennyire korhű terítőt, gyertyákat és egy-egy kancsót kitenni, hogy meglegyen a hangulat. Mia és csapata péksüteményekkel, saját készítésű szendvicsekkel, kakaóval, kávéval és egyéb finomságokkal készült.

A szünetekben különböző, témánkhoz illő és attól független játékokkal szórakoztattuk a diákokat. A zene biztosította az alaphangulatot, és amire fixen emlékszem, a harmadik szünetben megejtett tanári rollerverseny. Nyolc jó fej tanárt sikerült beszerveznünk, akik kaptak egy-egy palástot és ló helyett rollert, majd az aulában kijelölt útvonalon le kellett nyomniuk tíz egész kört. Közben a diáksereg előre meghatározott módszerekkel hátráltathatta azokat a versenyzőket, akiket csak kedve tartotta. Például, ami rémlik, voltak előre odakészített lufik, amiket felénk lehetett dobálni. Mr. Farnhamet, a rendíthetetlen és zord fizikatanárt persze csak a legbátrabbak merték meghajigálni, így természetesen ő zsebelte be a győzelmet.

Sawyernek és nekem pedig, mikor éppen nem volt más dolgunk, a trónunkban kellett ülnünk, a szerepünkhöz hűen viselkednünk, és fotózkodni lehetett velünk.

– Nem vagyok olyan naiv, hogy azt képzeljem, tudlak titeket most tanítani – érkezik meg a tanárunk, mire egy emberként pattanunk fel és

máris átrendezzük a termet, hogy az éles előadás előtt még egyszer elpróbálhassuk a táncot.

Sajnos a negyven perc most különösen gyorsan eltelik, és bizony hamar megkezdődik a fellépésünk. A táncot kétszer kell előadni, egyszer a második szünetben, egyszer pedig az órák után. Az elsőt többen nézik, és nagyobb jelentősége is van, ezért őszintén örülök, hogy akkor még nem voltunk itt a múltban, és bizonyára jól sikerült, ahogyan hat évvel ezelőtt is.

A tágas aula, a lépcsősorok és a folyosók ablakai megtelnek a kíváncsi diákokkal, mi pedig elfoglaljuk a helyünket. Saw mellé telepszem a trónunkon. Kissé sápadt arcára pillantok és halványan elmosolyodom. Alapvetően ő sosem rendelkezett kimeríthetetlen önbizalommal, így a nagyobb megmérettetések alkalmával, mint minden normális ember, ő is izgul. Gyengéden a jobb kezébe csúsztatom sajátomat és megszorítom, mire hirtelen felém fordítja a fejét.

– Izgulsz? – kérdezem halkán.

– Aha. Te nem?

– Dehogynem! Vicces, mert úgy emlékszem, hogy anno sokkal lazábban vettem a dolgot.

– Én is így vagyok vele – fogja szorosabban a kezemet. Belém kapaszkodik, és ez erőt ad nekem. Itt a lehetőség, hogy én is öntsek bele egy kis erőt. – Talán mert most nem gyakoroltuk eleget.

Három aprót szorítok a kezén és küldök felé egy biztató mosolyt. Mondom neki, hogy minden rendben, tudjuk a táncot, és jól fog sikerülni az előadás. Hálás mosoly a jutalmam.

Voltaképpen egyikőnknek sem azon jár az agya, hogy nincs is okunk parázni, hiszen senki sem fog emlékezni, hogy mit alakítunk most. Nem ez jár a fejünkben, mert az időutazás valóságossága miatt az egész helyzet annyira élethűnek hat... Izzad a tenyerünk, és hevesen kalapál a szívünk.

Azonban nem sok időnk marad ezen rágódni, mert felhangzik a *Trónok harca* betétdala, és a megfelelő ütemnél megindulnak a többiek. Bevonulnak a lovagok és az udvarhölgyek, majd a fiúk és a lányok egymással szemben felsorakoznak kétoldalt. Mind meghajolnak, a fiúk játék kardjukat az égbe emelve, a lányok pedig kendőjüket előrenyújtva hajtják le fejüket.

Lassan, a szerepünknek megfelelő tekintélyes stílusban felállunk, majd Saw vállmagasságba emeli jobbját, és előrenyújtja, én alácsúsztatom a

sajátomat és hagyom, hogy végigvezessen a nekünk létrehozott széles folyosón.

Minden tekintet ránk tapad, és a szívem már a torkomban dobog, mikor megállunk legelől. Biztosra veszem, hogy nemcsak az izgalom áll ennek háttérében, hanem az is, hogy Sawyer megint megérint. A srácok mögöttünk felkérlik a lányokat, és eljárnak a táncunkat bevezető keringőt, amit korábban Saw nappalijában is eltáncoltunk. Egy-egy apró rontást leszámítva a lépések többnyire jól mennek, és ahogy a magasba emel, úrrá lesz rajtam egy felszabadító érzés. Hátradöntöm a fejemet és széttárom a karomat, miközben óvatosan leenged. A testünk megint összesimul, a tekintetünk összetapad, de nincs idő ilyesmire.

A zene elhalkul, ezért a lányok szoknyájukat megemelve pukedliznek, a fiúk pedig válaszként meghajolnak. A fiúk tánca következik, így míg mi levonulunk a parkettről, ők fürge mozdulattal eldobják korabeli öltözküket, felfedve az alatta viselt egyenpólót.

A bordó felső elején egy szép szürke vár áll, amin dőlten átível kampánynevünk felirata. A póló háta mindenkinek személyre szabott, rajta van a nevünk és a szerepünk is. Sawyer pólóján például a *Sawyer nagykirály* felirat díszeleg, míg az enyémen a *Szélvész királynő*. Kippék szerettek volna egy nagy koronás, mosolygós Sawyer-fejet is nyomtatni mindegyik póló hátára, mondván, az is egyfajta reklám, de Saw ebbe az istenért se egyezett volna bele.

Míg a fiúk eltáncolják a saját részüket, mi is lekapjuk magunkról a ruhánkat, hogy az alatta levő egyszerű nadrág és póló kombó váljon láthatóvá. A srácok immáron sokkal modernebb zenére lejtik a saját fiús-macsós-vicces táncukat, és amint végeztek a csípőkörzésekkel, belépünk melléjük, ki-ki a maga párjához. Incelkedve megkerüljük őket, majd az álluknál fogva finoman magunk felé fordítjuk a fejüket, aztán pedig nemes egyszerűséggel meglökjük a mellkasukat, hogy elhagyják a terepet. A lányok tánca következik: jó kis csajos dalra előadunk egy valamivel komolyabb koreográfiát.

Végezetül mind elterülünk a földön, csend támad, és hirtelen elsötétül az aula. Az osztályfőnökünk háttér-tevékenységének köszönhetően a tetőablakok sötétítői bezáródnak, és addigra már az osztálytermek ajtajai is mind csukva vannak. A besötétített helyiségben ekkor felkapcsolódnak az előre kikészített lámpák, melyek csillagokkal borítják be a falakat és a mennyezetet. A srácok beszaladnak mellénk, és a kezünkbe nyomják a

színes rudakat, majd elhelyezkednek a padlón. Sawyer a standunknál állva megpengeti a gitárját és néhány akkorddal később énekelni kezdi a Coldplaytől *A Sky Full Of Stars* című dalt.

Abban a pillanatban, hogy rázendít, mi táncolni kezdünk. Komplet koreográfiája van annak, hogyan, merre és milyen ütemben mozgassuk a színes rudakat. Ez a rész úgy van kitalálva, hogy felülről, a lépcsőkről, és oldalról, az emeleti folyosók ablakaiból, valamint szemből is élvezetes legyen nézni. Különböző alakokat formálunk, gyorsan pörgetjük a színes rudakat, hogy szinte egy csíkká olvadjanak össze, de olyan is van, hogy körbeállva sorba lekapcsoljuk őket, majd vissza. A dal háromnegyedénél Sawyer előresétál közénk és megáll a kör közepén. Gitárja be van kenve foszforeszkáló festékkel, így az is világít.

Elérkezik a refrén végéhez, és az „Azt hiszem, téged láttalak” sornál nyílegyenesen rám néz. Átható tekintete és lágy hangja teljesen kizökkent, csak egy ütem lemaradással jut eszembe követni a többieket. Felpattanok és a következő pontra szaladok, de a szívem hevesen zakatol. Nincs időm megnyugodni, mert Sawyer továbbra is engem figyel, miközben a „Mennyei látványt nyújtasz” sort énekli. A sötétben aligha lehet kivenni, mikor kire néz, de mivel én a közelében vagyok, a tekintete szinte perzseli az arcomat. Bárhogy is legyen, valójában ő az, aki mennyei látványt nyújt, ehhez kétség sem férhet. Kábán mozdulok az utolsó alakzatba, amikor egy nagy A-t formáztunk, majd ez a rész véget ér.

Saw gyorsan leteszi a gitárját, visszatérnek a fények, és újabb közös tánc következik, zárásképp pedig egy pillanat alatt felkapjuk a korabeli öltözkűnkét (Saw csak a palástot) és abban is nyomunk egy tuti hiphopos, páros elemekkel megtoldott táncot.

Végül mind felsorakozunk és kézen fogva meghajolunk a lelkesen tapsoló közönség előtt. Szaporán lélegezve szorongatom Sawyer kezét, és a korábbi gyermeki izgatottság helyett most teljes megkönnyebbülés lesz úrrá rajtam. Nem is hittem, hogy még érezhetek így. Hogy vannak ilyen jelentéktelennek tűnő aprópók, amikor mindentől függetlenül olyan jól szeretnék teljesíteni, amennyire csak lehetséges. És az időutazás nap mint nap emlékeztet rá, hogy bizony vannak még ilyenek az életünkben. És megéri őket átélni.

A délután izgalmasan és többnyire szórakoztatóan telik el. Michelle, aki versenyszerűen lovagol, pónikat hozat a lovardából, és tartanak egy lovagitorna-bemutatót az udvaron, illetve a pónikra fel is lehet ülni. Van egy terem, finomságokkal tele, ahol hiphop- meg társastáncokat lehet tanulni, egy másikban pedig korabeli ruhákat tudnak felpróbálni a diákok.

Sawyerrel épp az aulában trónolunk (a szó szoros értelmében), amikor megérzem a szokásos kötelező jelenetet jelző dermedést. Két lány áll meg Sawyerrel szemben, és megérdeklődik, nem lehetne-e inkább az, hogy megkapják a királynő koronáját és úgy fényképezkednek vele.

Nem vagyok az a típus, aki vérig sértődik egy ilyenén, de olyan sem, aki minden önbizalmát elveszti és sírni szalad a női mosdóba. Viszont az a fajta sem vagyok, aki simán átnyújtja a koronáját egy szívélyes mosoly kíséretében, majd kiáll a képből. Legszívesebben sűrű pofavágás közepette bámulnék a lány arcába, aki feltette ezt a kérdést, de nem igazán vagyok ura a testemnek. Így hát egyelőre csendben meredek előre, magamban nagyban fitorogva. Az ekkori énemnek tuti az járt a fejében, hogy csak azért nem mond és tesz semmit sem, mert nem akar szavazatot veszíteni miatta.

– Ne haragudjatok, de a királynő személye nem lecserélhető – mosolyog rájuk kedvesen Sawyer. – A termünkben tudtok ruhákat felpróbálni, nyugodtan öltözzetek be és gyertek vissza egy képre.

Szokás szerint lenyűgözően jól reagál. Az első mondatával kifejezi, hogy a kérésnek bizony vonakodik eleget tenni, míg a másodikkal szándékosan félreértelmezve a lányokat arra fókuszál, mintha a beöltözés és a korona lenne a lényeg, nem pedig az, hogy ők lehessenek Saw királynői, én meg eltűnjek a képből. Nyilván tisztában van azzal is, hogy egy kis bájolgással simán megnyerhetné magának egy csomó lány szavazatát, de ő nem ilyen ember. Saw mindig hű próbál lenni önmagához, és az egyáltalán nem vallana rá, ha a szavazatok kedvéért flörtölésbe kezdene olyanokkal, akikkel más esetben nem tenné. És neki nem ér annyit sem a kampány, sem a szavazatok, hogy olyannak adja ki magát, aki valójában nem is.

Bátorítóan rám mosolyog, és ebben a mosolyban minden benne van. A kedvessége, az előzékenysége és az a fájdalmas tény is, hogy természetes számára, amiért kiáll a királynője mellett. Próbálom tudatosítani magamban, hogy ez valószínűleg nem igazán a személyemnek szól, hanem a szerepemnek. Nem akarom hagyni, hogy megtévesszen, de nehezemre esik uralkodni a hevesen kalapáló szívemen.

A fényképezkedésre váró sor hosszú és tele van olyanokkal, akik nem szívesen látnak a képeiken, mert csak Sawyert és magukat szeretnék látni. A királyunk türelmesen várja ezeket a kéréseket, a 16 éves Szélvész viszont kezd besokallni. A soron lévő végzős lány, a női fociklub oszlopos tagja gyilkos pillantással méreget, és a testem magától mozdul. Kiegyenesedem és közlöm, hogy a mosdóba megyek, de a lány észrevétlenül a ruhám szélére tapos, mire megbotlom. Ösztönösen kapok valami szilárd felé, de csak a trónom áll mellettem, így felborulok vele együtt. Szórakoztatás kellett a népnek, hát itt vagyok. A vörös csaj, akit kilapít a saját trónja.

De mégse találom magam a súlyos szék alatt. Még csak földet sem érek. Sawyer a trón és közötttem áll, jobbjaival a felborult ülőalkalmatosságot támasztva, baljaival a derekamat öleli. Úgy simulok a karjába, mintha csak egy csókért döntött volna hátra, és meg sem fordul a fejemben, hogy talán nehezebbre esik ez a pozíció. Megbabonázva meredek rá, és az arckifejezésem nem csak a 16 éves énem érzelmeit tükrözi. Tincsei a homlokába hullnak, koronája előrecsúszik, tekintetét az enyémbe fúrja. A körülöttünk lévők tapsolnak, mintha csak egy romantikus jelenetet adtunk volna elő az imént, és fogalmuk sincs róla, hogy a szívem épp azon munkálkodik, hogy áttörve a bordáimat kiugorjon a helyéről.

Sawyer finoman talpra állít, majd visszabillenti a széket a helyére.

– Jól vagy? – kérdezi halkán és ekkor döbbenek rá, hogy véget ért a kötelező jelenet.

– Aha – egyenesedem ki zavartan.

Egész lényem annyira lehengerlő és olyan bódító, mikor a közelemben van, hogy egyszerűen képtelen vagyok észhez térni. A megmentőm Kipp személyében érkezik.

– Minden oké? – érdeklődik, mire sietve megrázom a fejem, hogy rendezzem a gondolataimat.

– Persze!

– Nem kell ám ilyen akrobatikus bemutatót tartanotok, vannak felbérelt zsonglőrök – jegyzi meg, majd jelzi Sawyernek, hogy félrecsúszott a koronája.

A megjegyzése meghozza végre az eszem.

– Bocs, csak gondoltam, kicsit feldobom a fotózást – közlöm fapofával, ő pedig nevet.

– Tudod, ha igazán növelni szeretnéd a támogatottságunkat, inkább gáncsold el egyesével a csajokat, Woods meg kapja el őket sorban – tanácsolja vigyorogva, mire elfintorodom.

– Én úgy veszem észre, hogy ők szeretnének engem sorban felrúgni – osztom meg vele a gondolataimat, mire egyetértően bólogat.

– Én is láttam ám az irigységet a szemükben. – Derűs képet vág. – De tudod, Woods ezért is választott téged. Tudta, hogy te majd megbirkózol a feladattal.

Hát persze. Nem mintha nem tudnám. Nem mintha Kipp nem árulta volna ezt el nekem hat évvel ezelőtt is.

– Ha feljogosítotok rá, hogy ugyanilyen arccal meredjek vissza rájuk, akkor sima ügy – igazítom meg a felgyűrődött szoknyámat.

– Szó sem lehet róla! Minden szavazatra szükségünk van! Látod, Tiff pont ezért lett volna alkalmatlan a feladatra. Kitépte volna az összes őt méregető csaj haját az aula kellős közepén – nevet Kipp, én meg egyre sűrűbben grimaszolok.

Az igazság szörnyen fájdalmas tud lenni. Még úgy is, ha nem először szembesülünk vele. Sőt, talán másodszorra még fájdalmasabb.

37. FEJEZET

Sajnos nem maradunk a kampánynapunk végéig, így nem veszünk részt Sawyerék koncertjén sem, amit ő speciel kevésbé bán, mint én.

Nagyon szeret énekelni és egyenesen imádott a klubja bandájában zenélni, de a fellépésekért sosem rajongott. Megosztja velem, hogy nem csak azért tartotta olyan gyakran csukva a szemét éneklés közben, mert így kizárhatta a külvilágot. Ez is benne van, de nem csak erről van szó. Ő a zenét szereti, és ezt a közös tevékenységet, nem pedig azt, hogy tizedik végén, a klubelnök távozását követően kikiáltották frontembernek és ezzel egyetemben kiállították középre. Sokkal jobban szerette azokat az időket, mikor még csak dobolt. Bár se nem introvertált, se nem félénk, sosem vágyott arra, hogy mindenki őt nézze, hallgassa és csodálja. Azt is elmeséli nekem, milyen boldog volt, mikor tizenkettedikes korunkban érkezett egy tehetséges új kilencedikes tag, aki sokszor átvette tőle a frontember szerepét.

– Mi csinálsz a hétfvégén, Szélvész? – érdeklődik Saw pénteken, a közös reggelink közben. Ma tojásos zablepényt készített sonkával, sajttal és salátával. – Várjunk, nem is ezt akartam kérdezni. Úgy értettem, hogy mit *csinálunk* a hétfvégén?

– Terveztél valamit? – pillantok fel rá mosolyogva, miközben lecsippentek egy falatot a salátából. Sawyer mennyei reggelijeit és a tény, hogy együtt ejtjük meg ezeket az étkezéseket, bearanyozzák a napomat.

– Konkrétan semmit, de egy rakat ötletem van.

– Bocsi, de valószínűleg egyik sem fog menni – húzom el a számat.

– Megint elzárkózol előlem? – veszi viccből drámaira a figurát, mire elfintorodom.

– Nem, csak a kishúgomra kell vigyáznom. – Még Mr. Parsamyantól is szabadnapot kértem, mivel holnap reggel anya meg Tristan elutazik, és megkértek, hogy Rosie hadd töltsen nálam a hétfvégét.

– Én is jöhetek?

– Saw. Neked komolyan nincs ennél jobb dolgod a hétfvégén? – meredek rá hitetlenkedve.

– Van egy kis munkám, de amúgy ennyi. Értek a gyerekekhez! Sophie imád. Többnyire... – tűnődik el.

– Mi az, hogy többnyire?

– A múltkor homokvárat építettünk a parton, de miután összedőlt, vagy fél órán át nem imádott – meséli.

– Csak hogy tisztázzuk – tartom fel a kezemet. – Építész létedre olyan homokvárat emeltél, ami összedőlt?

– Először is, közösen építettük – emeli fel a mutatóujját. – Másodszor pedig, én mondtam neki, hogy messzebb kezdjük a víztől, de ő makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy azt a helyet már kibérelte. Most erre mit mondhattam volna? Már belefektette a pénzét!

Nevetve hallgatom a beszámolót, és szinte megelevenedik előttem a jelenet.

– De végül nem érte meg, hisz ledőlt.

– Igazából elmosták a hullámok. De megértem Sophie-t, hogy közvetlenül a partra akart építkezni. Csodás kilátás nyílt az óceánra a kastély ablakaiból. Már persze addig, amíg állt.

Felderülve eszem tovább a reggelit, amihez én szokás szerint dzsúsz helyett egy erős kávéval kaptam.

– Hogy állsz a tesóiddal? – hajtja lejjebb a fejét, hogy összetalálkozzon a tekintetünk.

– Hát, Azyvel jól megvagyunk. Annak ellenére, hogy nem vagyunk vérrokonok, mégis ő áll hozzám közelebb. Tudod, sokban hasonlítunk, és néha olyan érzésem van, mintha tényleg testvérek lennénk. Rosie-val már furcsább a helyzet. Nagyon aranyos meg minden, de valahogy mégis olyan távolinak érzem.

Önkéntelenül nyitom meg a szívemet Sawyer előtt és osztom meg vele az érzéseimet, amiket eddig olyan nagyon rejtegettem.

– Úgy emlékszem, a gimiben többször is sajnálkoztál, amiért egyke vagy.

– Igen, de leginkább egy velem egyidős tesóra vágytam – magyarázom.

– Lássuk be, azt nehéz lett volna összehoznia anyukádnak – feleli, mire halványan elmosolyodom. – Mi az, ami zavar?

– Hogy ekkora a korkülönbség közöttünk. Az én gyerekeim is lehetne, tudod?

– Anyukád mennyi idős volt, mikor te születted?

– Tizenkilenc.

– Azta!

– Hát igen. Nem terveztek, a szüleim a terhesség miatt házasodtak össze olyan hamar. Talán korai volt még a döntés, és aztán ez is közrejátszott a válásban.

Nem felel, de olyan reményteljes kiskutyaarcot ölt, hogy az valami elképesztően aranyos. Bizonyára azért reagál így, mert magamtól felhoztam a válást, amire ő egészen eddig türelmesen várt. Olyan vizekre evezünk, ahol bizonytalanul érzem magam, nehezen nyílok meg, ezért inkább úgy irányítom a beszélgetést, hogy kérdezhessen.

– Ha van valami kérdésed, megígérem, hogy most válaszolok rá – fordítom el az arcomat zavaromban.

– Hogyan zajlott a válás? – teszi fel az első kérdést másodperceken belül. Felteszem, egy egész lista lehet a fejében. – Hogy kezdődött?

– Hát előtte már évek óta tartott a huzavona, jártak párterápiára is satöbbi. Tényleg próbálták helyrehozni a házasságukat. Aztán anya végül elköltözött, és hát igen, hamar talált valaki mást. De nem csalta meg apát, nem egy harmadik fél miatt mentek szét.

– És te mit észleltél ebből az egészből?

– Eleinte nem sokat. Tudtam, hogy nem stimmelnek a dolgaik, és terápiára járnak, de nem beszélgettünk róla, mert ez az ő magánügyük volt, érted. Ilyenkor nem szülőként, hanem férj és feleségként viselkedtek, és nem akartak ezzel terhelni. Én meg persze el voltam foglalva magammal, az egyetemmel, az átjelentkezéssel...

– Meg a pasiddal – teszi hozzá Saw. Érdeklődve fordítom felé a fejemet, hiszen olyan éle van a kijelentésének, ami egyáltalán nem vall rá.

– Miért van az, hogy te, aki sosem vagy előítéletes és barátságatlan másokkal, úgy mondtad ezt, mintha egyenesen nem kedvelted volna Patet?

– Pedig nem volt vele semmi bajom.

– Az jó, mert nem is ismerted.

– De találkoztunk. Kétszer is! – emlékeztet rá, hogy mikor elsőévesek voltunk az egyetemen, akadt olyan alkalom, mikor magammal vittem a barátomat a közös kocsmázásra.

– Szokatlanul viselkedsz – sandítok rá. – Tudsz valamit, amit én nem?

– Egészen biztosan – dűnnyögi, majd nagyot sóhajt, és máris visszavedlik szokásos önmagává. – Bocsi, tényleg nem volt vele semmi bajom.

– Igazából teljesen mindegy, mert Pat már a múlté – vonom meg a vállam, majd gondolkodás nélkül kicsúszik a számon egy másik kijelentés is. – Ahogy Hale is.

Sawyer felkapja a fejét és lélegzet-visszafojtva néz rám.

– Szakítottatok?

– Aha – kortyolok bele a kávémba és már bánom, hogy hangosan kimondtam.

– Miért? – szakad ki belőle a kérdés.

– Hát csak mert... – hebegek, mert inkább meghalnék, mint hogy elismerjem, miatta. – Nem illettünk össze – bököm ki végül, aztán jön a hülye szófosás. – Mármint nem is jártunk igazából, szóval amúgy is abban maradtunk, hogy ha már nem működik a dolog, vagy találunk valaki mást, akkor véget vetünk neki.

– Találtál valakit? – ragadja meg a véletlenül kikotyogott részletet.

Félrenyelem a kávé és köhögve nyúlok a szalvétám után.

– Nem – krákogom.

Végeredményben tényleg nem. Nem egészen az a helyzet, hogy *rátaláltam*, hanem sokkal inkább *adott volt*, hogy Saw létezik, és én odavagyok érte.

Bánatosan néz vissza rám. Ha most megkérdezi, Hale hogy viselte a szakítást, én isten bizony kiugrom az ablakon.

Szerencsére nem teszi. Csak figyel engem, és a tekintete olyan átható, hogy a percek hosszú óráknak tűnnek. Mikor ismét megszólal, nem említi többet a szakítást, hanem visszakanyarodik a korábbi témához.

– És mi volt anyukád költözése után?

Nagy levegőt veszek, hogy rendezzem a gondolataimat.

– Hát, apa egy idő után úgy érezte, nem szeretne abban a házban lakni, mert túl nagy kettőnknek, és én amúgy is hamarosan önállósodom. Elkezdte árulni, majd beleszeretett az ingatlanosba, ez volt Caroline, és együtt odébb álltak.

– Tudom, hogy nagyon megviselt a ház eladás.

– Borzasztóan – hajtom le a fejem a terítő szélével babráló ujjaimat vizsgálva. – Úgy éreztem, minden gyerekkori emlékem színhelyét veszítem el: a házat, ahol felnőttem.

– De egyszer úgyis elköltöztél volna, nem?

– Persze, csak valamiért azt gondoltam, a szüleim ott maradnak, és mindig visszalátogathatok hozzájuk. Talán a ház maga a családjunkat szimbolizálta számomra, ami széthullott, és amit elveszítettem.

Sawyer hozzám lép, és letérdel a székem mellé, majd ujjával megérinti az állam és arra ösztökél, hogy ránézzek.

– Szélvész, te annyira okos vagy, és tájékozott ezen a téren, biztosra veszem, hogy magad is tisztában vagy vele, nem veszítetted el a családod.

Inkább kicsit ők veszítettek el téged. De ennek nem kell így lennie, csak nyitnod kell feléjük. Elfogadni, hogy most már két részből áll a családod, de ugyanúgy szeretnek, mint azelőtt.

– Tudom. Csak annyira szokatlan! – nézek vissza rá, tekintete fogva tartja az enyémet.

– Elhiszem – csúsztatja karját finoman körém és gyengéden magához ölel. – De te nagyon erős, ugyanakkor konok ember vagy, aki bármire képes, ha eltökéli magát – suttogja a fülembe, míg én kurtán felnevetek. Úgy határozok, nem küzdök tovább ellene.

Nincs értelme. Ha akarom, ha nem, ez a láthatatlan erő folyamatosan hozzá húz, és én többé nem tolom el és nem húzódok el.

A vállába fúrom az arcom és mélyen belélegzem az illatát. Annyira ismerős és annyira kellemes! Lehunyom a szememet, és olyan, mintha kint állnék az óceán partján a napsütésben Sawyerrel. Olyan megnyugtató és biztonságot adó az ölelése, hogy egyszerűen nem tehetek mást, csak csukott szemmel átadom magam az érzésnek.

38. FEJEZET

Anya és Tristan szokás szerint késésben vannak, ezért nem jönnek fel, csak felküldik a gyerekeket. Konkrétan fél órán belül felszáll a repülőjük, de ettől még nem kapkodnak, és messze nincsenek akkora hajrában, mint Kate és Peter a *Reszkessetek, betörők!*-ben. Anya mindig is ilyen volt, rendszerint az utolsó pillanatra hagyja a dolgokat, sehova se ér oda időben, és mégsem aggódik azon sosem, hogy ez az életstílus milyen következményekkel jár majd. A vérmérsékletemet tuti, hogy tőle örökölttem.

– Sziasztok! – nyitom ki az ajtót.

Rosie és Aziel kézen fogva várakozik a bejárat előtt.

– Nagyon puccos ez a ház! – jegyzi meg Azy.

Mindössze 13 éves, mégis ő a legbelevalóbb ember, akit csak ismerek. Rendkívül érett, egyes megnyilvánulásában könnyedén felvehetné a versenyt húszévesekkel, ugyanakkor nagyszájú, és látszik, hogy nem anya biológiai örököse, mert heves és temperamentumos.

Mindazonáltal azért viselkedik így, mert bizonytalan, és mert az édesanyja elvesztése hatalmas sokk volt neki. Nem is tudom, van-e nagyobb törés egy nyolcéves gyermek számára, mint az anyja hosszas szenvedés utáni halála. Azynek sokkal hamarabb fel kellett nőnie, alig lehetett gyerek, és a nehézségek meg a gyász közepette nemcsak magát, hanem az apukáját is támogatnia kellett.

– Kösz! – veszem szándékosan bóknak, miközben odébb állok, hogy be tudjanak jönni.

– Ez meg ki? A pasid? – fürkészi rögtön a nappaliban ácsorgó Sawyert.

– Nem, ő a szomszédom és barátom, Sawyer.

– Túl jóképű ahhoz, hogy ne legyen a pasid – méri végig Sawyert Azy gyanakodva, ám ekkor Rosie elereszti a kezét és Sawyerhez rohan.

– Egy igazi herceg! – tapad a lábára és átöleli a karjaival. – Szia, én Rosabella vagyok!

Sawyer elismerő fütttyentés közepette pillant le rá.

– Gyönyörű neved van, Rosabella! Én Sawyer vagyok.

– A barátaim Rosie-nak szólítanak, te is nyugodtan hívj így – ajánlja fel a húgom, majd kis karját a magasba nyújtva kéri, hogy vegye fel.

– Túl rámenős vagy, Rosie – morogja Azy, miközben behúzza a bőröndjeiket a szobába.

– Egyáltalán mit keresel itt, Azy? Azt hittem, azért hencegtél annyira, hogy a barátaiddal töltöd a hétvégét, mert nem csak egy képzeletbeli terv volt – fonom karba a kezemet, és figyelmen kívül hagyom Sawyer szúrós pillantását.

Sawyernek talán furcsa, hogy Azyvel ilyen a kapcsolatunk dinamikája. Nem gyerekes visszavágás ez a részemről, egyszerűen csak mindkettőnknek könnyebb a helyzet, ha csipkelődünk, mintha rögtön édestestvérekké fogadtuk volna egymást.

– Nem mertem rád bízni a húgomat – teszi csípőre kezét. – Most, hogy látom a bárgyún mosolygó szomszédod, pláne örülök, hogy így döntöttem!

– Hé! – lepődik meg Sawyer az ok nélküli megjegyzésén.

– Saw, bemutatom az öcsikémet, Azielt – grimaszolok.

– Mostohaöcs – javít ki rögvést Azy, kihívóan nézve rám.

– Szerencsére – nyújtom rá a nyelvemet, ám nincs ideje visszavágni, ugyanis Sawyer elkezd nevetni.

– Mi olyan vicces? – fordul felé haragosan Azy.

– Ne haragudjatok – szabadkozik –, csak hát nagyon szórakoztatóak vagytok. És jó Szélvésznek ezt az oldalát is megismerni.

– Szélvész? – vonja fel a szemöldökét értetlenül Azy. – Téged szólít ezen a hülye néven?

– Mivel neked már önmagában vicces a neved, ne szöld le az enyémet. Én nagyon szeretem, oké?

– Érzelgős – forgatja a szemét, majd elindul, hogy feltérképezze a lakást.

Sawyerre pillantok, aki még mindig a karjában tartja Rosie-t, de közben halványan mosolyogva engem figyel. A gondolatai őszintén és tisztán tükröződnek az arcán: egyszerűen csak boldogsággal tölti el, amit mondtam.

– Rosie és én a vendégszobában fogunk aludni – tér vissza ellentmondást nem tűrő kijelentéssel Azy.

– Még szép – bólogatok. – Eszem ágában sincs veled aludni. A múltkor is hangosan horkoltál.

– Én sosem horkolok! – vörösödik el a füle egy pillanat alatt. – Te vagy az, aki nyámmog álmában!

– Ez igaz – kuncog Saw jókedvűen, mire olyan hirtelen fordulok felé, hogy megszédülök. Az én pártomat kellene fognia. – Persze nagyon édesen csinálod – teszi hozzá.

– Az édes alatt, remélem, azt érted, hogy idegesítően – fújtat Azy. – Álljunk csak meg. Honnan tudod, mit csinál Revy álmában? – kéri számon Sawyert, aki ettől meg is illetődik.

Bár Azyvel nem a legfelhőtlenebb a viszonyunk, mert állandóan szekáljuk egymást, egy ilyen helyzetben mégis képes védelmező bátyá válni és megfedkezve a szerepéről, önkéntelenül is a becenevemen szólítani.

– Tudod, Azy, mi már nem vagyunk gyerekek. Ha elfáradunk, és nincs kedvünk hazamenni, akkor simán ott alszunk egy barátunknál – magyarázom, de persze hülyén veszi ki magát, hiszen Sawyerrel szomszédok vagyunk. És nyilván Azy sem siklik el e felett a tény felett.

– De hisz itt laktok egymás mellett!

– Jó, de nem éltem mindig itt, nagyokos. Csak nemrég költöztem ide.

Azy elgondolkodik egy pillanatra, majd meglepetten mutat először rám, aztán Sawyerre.

– Ő az, aki elől menekülsz? A perverz zaklató?

Sawyer olyan megszeppent arcot vág, hogy egészen megsajnálom.

– Na, álljunk meg egy pillanatra. Ezt csak te mondtad, én egy percig sem helyesletem! – védekezem rögvest.

– Szóval miatta jöttél haza a múltkor!

– Hát engem cseppet sem lep meg, hogy a testvéred úgy ismer, mint a srác, aki elől menekülsz – néz rám Sawyer a fejét csóválva.

– Mostohatestvér! – vágjuk rá egyszerre Azyvel.

– Bocs, srácok, de pont úgy viselkedtek, mint az édestestvérek. Ha megbocsátotok, most elvonulok a konyhába a sebeimet nyalogatni, amiért Szélvész úgy mutatott be a családjának, mint a perverz zaklató, aki elől bujkálnia kell – fordul sarkon Saw, majd Rosie-val a kezében hozzáteszi. – És a hercegnőmet is viszem magammal.

– Én nem neveztelek perverznek! – kiabálok utána, de addigra továbbáll, így megrovóan pillantok az öcsémre. – Ha egyszer találkozom a barátaiddal, tuti leégetlek.

– Mindazonáltal ezt erőlködés nélkül is megtennéd, és elárulom, sosem mutatlak be nekik – vág vissza, majd hátat fordítunk egymásnak, és ellenkező irányba vonulunk el.

Este vacsorára Sawyer halat tervez sütni, de sajnos ki kell ábrándítanom, mivel Azy nem eszik meg semmit, ami vízben él. Végül összedobunk egy mustáros-citromos csirkét. Azy persze pofákat vág, hogy túl száraz lett, de

mivel repetázik, egyértelmű, hogy csak kötekedni akar. Vacsora után Rosie kedvenc pónis sorozatának aktuális epizódját nézzük meg a tévében, ami kicsit agyzsibbasztó, de azért aranyos. Utána ágyba dugom a gyerekeket, de Rosie a kezembe nyomja a kedvenc mesekönyvét, hogy olvassak nekik. Végül befekszem melléjük, a két oldalamon helyezkednek el. Mindketten hozzám bújnak, ami elsőre kicsit szokatlan, mégis valahogy kellemes melegséggel tölt el. Rosie a testvéreinek érez, ami neki könnyű és természetes, míg én sokkal távolságtartóbb vagyok, de isten látja lelkemet, hogy igyekszem nyitni felé.

Azy esete azonban egész más. Jóval összetettebb és nehezebb a helyzet, hisz nem köt minket össze a vérünk. Normális esetben két idegen lennénk egymás számára, de vele mégis hamarabb megtalálom a közös hangot. Tudom, hogy vigyázni szeretne rám és Rosie-ra, ahogy az édesapjával is tette. Tudom, hogy milyen nehezére esik kötődni valakihez, és biztosra veszem, hogy ez rám ugyanúgy igaz.

Mikor elalszanak, kiosonok a szobából a nappaliba. Sawyer a kanapén ül és e-maileket olvas a tabletjén.

– Csak hogy tudd, én nem neveztetek se perverznek, se zaklatónak – dobom le magam a kanapé másik felére.

– De azt nem tagadod, hogy menekültél előlem.

– Minek tagadnám, ha egyszer te is pontosan tudod. Sokkolt az időutazás, és egy fikarcnyit sem segített a helyzetemen, hogy semmi teret nem hagytál nekem.

– Világos. De azért tegyük hozzá, hogy amint teret hagytam neked, te megpattantál. És nem úgy, mint akinek egy kis levegőre van szüksége, hanem mint aki legszívesebben sose jönne vissza – mutat rá, mire fáradtan leeresztem a vállamat.

Halkan beszélgetünk, nehogy felébresszük a testvéreimet.

– Tudom és bocsi.

– Igazából nem számít. Már rég túl vagyunk rajta. Viszont az öcséd nagyon egyedi figura – mosolyodik el.

– Azy egész különleges gyerek – értek egyet. – Az édesanyja öt éve hunyt el, és nyolcévesen lényegében mindent átvállalt, ami korábban az anyukája dolga volt. Takarított, mosott és bevásárolt, míg az apja talpra nem állt.

– Akkor most már biztos könnyebb neki, hogy ott van anyukád.

– Érdekes, amit mondasz, mert szerintem nem feltétlenül érzi így. Gondolj csak bele! Annyi éven át próbálta helyettesíteni az édesanyját, de most az apjának már nem úgy van rá szüksége, mint eddig. Újból gyerekként kellene viselkednie, visszazökkenni abba a gondtalanságba és lazaságba, viszont szerintem már nem tudja, hogyan kéne megint gyereknek lennie.

– Kedveled őt – figyeli az arcomat Saw.

– Hát persze! Hihetetlenül lenyűgöző, ahogyan a nehéz helyzetekben helytáll. Rengeteg felnőttet lekörözne érettségben és kitartásban.

– Akkor miért nem látogatsz haza gyakrabban?

– Mert kívülállónak érzem magam – vallom be az igazat. – Ők egy család, akik nap mint nap együtt vannak, együtt esznek, beszélgetnek. Megvannak a maguk szokásai, témái és rutinjai, amiket én nem is ismerek.

– Ha így is érzed, ezen csak akkor tudsz változtatni és beilleszkedni közéjük, ha próbálkozol.

– Tudom – sóhajtok megint.

– Egyszer meg kell látogatnunk együtt Sayéket. Sophie és Rosie biztosan azonnal összebarátkoznának.

– Ki az a Sophie? – sétál be a hátunk mögül a nappaliba Azy. Túlméretezett fekete pólót visel, és a szemét dörzsöli.

– Az unokahúgom.

– Ó, már azt hittem, az eltitkolt gyereked – foglal helyet közöttünk, Saw pedig lebiggyesztett ajkakkal pillant rám.

– Nem kedvel engem.

– Á, hagyd csak. Ő mindenkivel ilyen – legyintek.

– Rosie-val nem! – mutat rá Saw.

– Ja, őt kedveli – értek egyet.

– Hát pont erről beszélek! – tátja el a száját Sawyer, én pedig felnevetek.

– Tudod, Revy – hajtja le a fejét Azy, de azért így is észreveszem, hogy a füle megint piros –, jöhetnél haza gyakrabban is.

A kijelentése egyértelműen arra utal, hogy hallotta a beszélgetésünk egy részét, viszont attól még valószínűleg őszintén így gondolja.

Elmosolyodom és megsimítom a haját.

– Úgy lesz.

Szombaton levisszük a gyerekeket az óceánhoz, megyünk egy kört Sawyer hajóján, végül pedig a parton sétálgatva zárjuk a napot. Azy meg én megyünk elől, mögöttünk némi lemaradással Rosie és igaz szerelme, a hercegi Sawyer.

A part egészen csendes, leginkább az óceán morajlását és a sirályokat lehet hallani.

– Mi van ezzel a perverz zaklatóval? – veti fel Azy.

– Ezt hogy érted? És muszáj így hívnod? – forgatom a szememet.

– Van köztetek valami?

Időutazás. Viszonyzatlan szerelem. Megmentési kényszer.

– Semmi. Miért lenne? – kérdezem végül vissza, a fehér homokba merülő meztelen lábamat figyelve. Imádok mezítláb járni a homokban. Az egész annyira felszabadító, mintha a parton állva az enyém lenne az egész világ. Ráadásul az óceáni szellő illata egy az egyben Sawyerre emlékeztet, és így olyan, mintha mindig szorosan mellettem állna.

– Tényleg nem jártok?

– Nem.

– Miért nem?

– Mégis milyen kérdés ez? – értetlenkedem. – És egyébként is, miért nem beszélünk inkább a te szerelmi életedről?

– Mert nekem nincs olyanom – vörösödik el.

– Őszinte leszek veled, Azy. Nekem sincs – vágok kelletlen pofát, mire felnevet.

A mindig komoly, morcos és nagyszájú Azy nagyon szép és különleges látvány, mikor mosolyog vagy nevet. Arra készítem, hogy igyekezzek többször előcsalogatni ezt az oldalát.

– Halljam, miért jöttél igazából! – sandítok le rá. – Tudom, hogy kamu, hogy Rosie miatt. Történt valami?

– Hallottam a mosdóban, hogy lányosnak neveznek – szegi le a fejét, füle belepirul a vallomásba.

– Kik? A barátaid? – kérdezem vonakodva.

– Igen.

Rá akarom vágni, hogy egyáltalán nem is lányos, de aztán mégsem teszem, mert nem tudom, miként vélekedik ő maga erről.

– És te mit gondolsz?

– Mi ez a hülye kérdés? – csattan fel. – Nem vagyok lányos!

– Szerintem se – bólintok komolyan, majd megtorpanok és szembefordítom magammal, kezemet a vállára helyezem. – Nem kell olyanokkal barátkoznod, akik nem tudnak önmagadért szeretni. Te nagyon klassz ember vagy úgy, ahogy vagy – simítom meg az arcát. – Talán csak irigyek, mert olyan szép arcod van.

– Nem tehetek róla, hogy anya arcát örököltem – préseli össze az ajkait. Ilyenkor tényleg megkérdőjelezem, hogy nem vagyunk-e mégiscsak testvérek. Saját magamat látom benne, ahogyan összeszorított szájjal, makacsul dacolok.

– Nem így értettem, te sügér! – borzoló össze a haját. – Helyes fiús arcod van.

– Te vagy a sügér – motyogja, de szemmel láthatóan jobb kedvre derül.

Időközben Sawyer és a nyakában üldögélő Rosie utolér minket, így Azy rendezi az arcvonásait.

– Miről beszélgettetek? – érdeklődik a húgom nagyokat pislogva.

– Csak arról, hogy a bátyádnak milyen szép arca van – lapítom a tenyeremet Azy arcának két oldalára és játékosan összenyomom a pofiját, míg neki persze a kijelentésem nyomán lángba borul az arca.

– Tényleg szép – ért egyet Rosie mosolyogva.

– A legszebb! – kontrázom, míg Azy egyre vörösebben parancsol rám, hogy hagyjam abba, de látom rajta, hogy jólesnek neki a dicsérő szavak.

– Saw, te miért nem mondasz semmit? – bököm oldalba.

– Mert látom, hogy így is épp eléggé zavarban van – mosolyog Sawyer kedvesen. Rosie bokáját fogja, hogy minél biztonságosabb legyen a kislánynak a nyakában.

– Látod, Revy? A perverz szomszédod egy normális ember! – ragadja meg a lehetőséget a beszólásra rögvest Azy.

– Ne hívd már folyton perverznek – méltatlankodom. – Van neve is!

– Sasa! – kiáltja a húgom, saját elnevezési szabályát alkalmazva.

– Nem fogom Sasának hívni! – képed el az öcsém.

– A Sawyer is megteszi – bátorítom, de ezzel megint csak zavarba hozom.

Rosie menti meg a helyzetet, mert Sawyer haját megragadva arra kéri, szaladgáljanak még a parton.

– Kezdem érteni, miért menekültél előre – jegyzi meg csendesen Azy, mikor ismét kettesben maradunk.

– Ugye? Mintha a megtestesült ellentétünk volna! Közvetlen, barátságos, állandóan jókedvű és *mindenkivel* kedves.

– Hogy bírja ezt? Soha semmi rossz nem történt még vele?

– Dehogynem. Csak tudod... Neki ez az erőssége. Jól veszi az akadályokat és tudatosan törekszik arra, hogy mindig talpra álljon. Bár ehhez az örökös optimizmushoz és vidámsághoz őszintén nem tudom, honnan merít erőt.

– Ráadásul még át is ragasztja másokra – teszi hozzá Azy. – Sokkal mosolygósabb vagy ma, mint általában.

Halkan elnevetem magam, és megint a homokba süppedő lábujjaimra pillantok.

Ezt én is észlelem. Sawyer mellett nehéz hosszú távon borúsnek maradni. Nem azért, mert állandóan vicceket mesél, vagy bohóckodik, hogy azzal szórakoztassa a körülötte levőket. Egyszerűen csak, ahogy Azy is mondta, átragasztja az életkedvét másokra. Ő tipikusan az az ember, aki akár egy focimeccsen is képes elérni, hogy még az ellenfél is kicsit neki szurkoljon. És abszolút nem szándékosan.

– Ez rád is igaz – pillantok Azyre. – Kedveled a szomszédod, mi?

– Szerintem te vagy az, aki kedveli – vág vissza.

– Nem gáz bevallanod, őt mindenki bírja – cukkolom tovább.

– Revy! – ragadja meg a kezemet Azy, mire érdeklődve fordulok szembe vele.

– Tessék?

– Megnyugodtam, mert jó kezekben vagy. Olyan valaki áll melletted, aki ijesztő ugyan, de nagyon rendes.

– Úgy beszélsz, mint egy örömapa, aki épp hozzáadja a lányát a megfelelő férjhez – pislogok. Nem szándékozom elviccelni a helyzetet, egyszerűen csak meglepnek a szavai.

– Aggódtam érted, de örülök, hogy jól vagy. Sőt, jobban vagy!

– Én is örülök – mosolygok le rá szívből.

39. FEJEZET

– Észrevetted, hogy a kampány óta egy csomó semmitmondó és lényegtelennek tűnő napra kerültünk vissza? – érdeklődik Sawyer egyik éjszaka, mikor reggel térünk magunkhoz a suliban. A folyosón állunk a szekrényeink előtt, és én épp a csuklószorítóm után kutatok.

– Azért most hozakodsz ezzel elő, mert szeptember 12. van, és ma lesz a sportnap? – sandítok rá az ajtó mögül.

– Várj, te megnézted a dátumot? – kap a szívéhez, majd édes, meglepett, mégis boldog mosollyal hátratántorodik.

– Ami azt illeti, meg – bólogatok nagyban. – De azért a szerelésünk elég árulkodó.

A sportnapon (ahogy testnevelésórán is) mindenkinek a sulis mezét kell viselnie. Lényegében két szett közül lehet választani, ugyanis a sportfelszerelés a suli színeinek megfelelően fehérben és zöldben is rendelkezésre áll. Én persze reflexből feltűröm a zöld póló ujját és betornázom az anyagot a sportmelltartóm pántja alá.

– Bár azt sajnálom, hogy nem inkább a sportéjszakára kerültünk vissza – teszem hozzá óvatosan megdörgölve a szemem, mert olyan, mintha nem lenne helyén a kontaktlencsém. A szekrényemben van egy kis tükör, így gyorsan ellenőrzöm.

A sportéjszaka és a sportnap között több különbség is van. Egyik, mint a neve is mutatja, nappal zajlik, míg a másik elnevezéséhez hűen éjszaka. A sportnap továbbá kötelező mindenki számára, mivel tanítási napra esik és annak is számít, a sportéjszaka viszont szabadon választható esemény. A sportnap lényege, hogy az osztályok számos sportágban versenyeznek egymással, a sportéjszakán pedig meghatározott sportokban bármilyen összetételű csapatok mérkőzhetnek meg egymással és a tanárok csapatával.

– Még az is összejöhet – bátorít Sawyer.

– Mit kerestek még mindig itt? – kerül elő a semmiből Talbot. – Öt perc múlva a pályán kell lennünk!

Mire megérkezünk a foci pályára, az osztályok többsége már szépen, katonásan felsorakozott, és az osztályelnökök éppen kiosztják a vékony megkülönböztető mezeket.

– Idén végre megnyertük a kéket – sóhajt Tiffany, ahogy belebújik a jelzőmezbe.

- Nagyon keményen harcoltál az osztályunkért – bólogat erőteljesen Mia.
- Még szép! – szól Tiff elégedetten.

Kilencedikben a rikító zöld, tizedikben pedig a sárga mezeket sikerült megszereznünk, de idén Tiffany remekül szerepelt a sorsolásban és megszerezte nekünk a szép királykék színűeket.

– Bár azért mindent egybevetve szerintem a narancssárga a legrosszabb – figyel a sorsolásban pórul járt, kukásmezben feszítő elsőöket Alexis fintorogva.

– Nem tudom megérteni, miért nem teljesen mindegy, milyen színű mezt viselünk, de ha ti örültök, akkor én is – kerül elő Kipp és hátulról átöleli Mia derekát.

- Hát veled meg mi történt? – tör ki a nevetés Alexisből Lamar láttán.

A természetes és izmos kosarasunk ugyanis jó három számmal kisebb mezt visel a pólóján, ami látványosan feszül a mellkasán és sokkal inkább tűnik haspólónak.

- Ez valami új divat vagy mi a fene? – pislog tanácstalanul.

– Ha rád ilyen kicsi, milyen lehet Buckon? – mélázom, hiszen a legcsendesebb osztálytársunk mind magasságban, mind vállszélességben ver vagy tíz centit Lamarra.

– Ő normális méretet kapott! – reklamál Lamar, de mikor Tiffany felajánlja, hogy szerez neki másikat, Lam arra a döntésre jut, hogy bizonyára okkal kapott pici mezt.

– Már megszerettem, úgyhogy megtartom – simítja meg a mellkasán az anyagot.

A sportnap megnyitó ceremóniáján az igazgatónk ismerteti a szabályokat és a nap menetét, továbbá a lelkükre köti, hogy az egészségünk és a sportszerűség a legfontosabb, nem pedig a győzelem. Azért is szerettük a sportnapot, mert ugyebár itt senki sem a saját sportklubjával került egy csapatba, így egy nap erejére összemérhettük a tudásunkat klubbársainkkal. És az is igaz, hogy az osztályokat is kicsit jobban összekovácsolta ez az esemény, mert mindenki igyekezett a csapata kedvéért mindent beleadni.

Nemsoká kezdődik az első futóverseny, és kezd úrrá lenni rajtam a bizonytalanság és a kétségbeesés. Az osztályunkból én vagyok az egyetlen atlétikaklubos, így a többiek a legtöbb távra engem választottak képviselőként, és most mind lelkesen sorakoznak fel az oldalvonalnál.

Sawyert keresem a tekintetemmel, de nem látom sehol. Idegesen törlöm a nadrágomba izzadt tenyeremet és érzem, hogy az agyam megtelik aggasztó

gondolatokkal. Tizenöt perc múlva kezdődik a 200 méter, és én nem futottam már vagy két éve! Teljesen a gondolataimba merülök, így mikor hirtelen hátulról egy tenyér simul a vállamra, ijedten összerezzenek.

– Ne haragudj, csak én vagyok! – emeli a magasba a kezét Sawyer.

– Ó, hála az égnek! Hol voltál? – szakad ki belőlem egy hosszú, mély sóhaj. Most, hogy itt van, végtelenül megkönnyebbülök, és már csupán a jelenléte nyugalommal tölt el.

– Bocsi, egy felsőbb éves megkért, hogy... – kezdi, de aztán elhallgat és aggódva pillant le rám. – Jól vagy?

– Nem – ismerem el a fejemet rázva. – Negyedóra múlva futok, de azt sem tudom, mit csináljak! Nem akarok leégni és leégetni titeket! Az lesz a legjobb, ha ki sem állok.

– Igazán nincs mitől tartanod, Szélvész! – simítja meg a hajamat gyengéden. – A tested pontosan emlékszik és kirobbanó formában van. Simán lehagynál akárkit!

– Nem vagy te egy kicsit túl optimista? – fordítom el a fejemet zavaromban.

– Én csak hiszek benned, ennyi az egész. Neked is hinned kellene magadban! Megígérem, hogy végig ott állok majd a pálya szélén és szurkolni fogok neked, rendben? Úgyhogy, kérlek, ne menekülj el!

A szavai persze megteszik a kellő hatást. Ilyen lelkesítő beszéd után senki nem akarna lelépni. Szeretnék eleget tenni az ideális képnek, amit rólam festett. Bizonyítási vágy lesz úrrá rajtam, hiszen Sawyer sosem beszél a levegőbe. Amit kimond, azt úgy is gondolja, és ha tényleg ennyire bízik bennem, akkor pláne nem szeretnék csalódást okozni neki. Azt hiszem, neki a legrosszabb csalódást okozni, mert a jelek szerint sosem ábrándul ki, inkább csak minden ballépésem után még nagyobb bizalommal fordul felém, ami, lássuk be, annak, aki újra és újra elköveti ezeket a botlásokat, még nagyobb szégyen.

Ráadásul Sawyer szemében az lenne az igazi csalódás, ha feladnám és lelépnék, nem pedig az, ha kiállok és kudarcot vallok, ezért úgy döntök, szembenézek a kihívással.

Nem sokkal később feltúrt pólóban, kék jelzőmezben, lófarokba fogott hajjal és elszánt arckifejezéssel állok rajthoz. Az ellenfeleim között jó pár klubtársamat felfedezem, és még ha ebben az időszakban a 17 éves énem volt is a leggyorsabb 200 méteren, ez nem jelenti azt, hogy képes leszek nyerni, ha fejben nem leszek rendesen jelen. Egy részem erőteljesen

reménykedik a kötelező jelenet áldásként érkező megváltásában, de egyelőre nem érzek semmi erre utaló jelet, ezért le kell róla mondanom.

Amikor azt mondtam Sawyernek apáéknál a garázsban, hogy azért hagytam abba a futást, mert már nem leltem örömet benne, akkor igazat beszéltem. Miután anya elköltözött, hat hétig szinte ki sem mozdultam otthonról. Már az azt megelőző időszakban is folyamatosan csökkent az aktivitásom, de a válást követően olyan volt, mintha folyamatosan szívják ki belőlem az életerőt. Nem volt motivációm harcolni, nem volt kedvem megerősíteni magamat, és többé nem hajtott a győzelem iránti vágy.

Jól van, semmi vész. Sawyernek igaza van, és ez az edzésben lévő testem, nem a lomha, futni képtelen. Képes lehetek rá. Ha régen volt bennem elég elhivatottság, akkor annak most is itt kell lennie valahol, csak fel kell élesztenem. Félre kell tennem egy kicsit ezt a szánalmas, mindenbe beletörődő és az erőfeszítéseket minimalizáló énemet és előcsalogatni azt, amit Sawyer is keres. Apropos Sawyer... Őt kutatom a tekintetemmel, mert abban bízom, hogy ha megajándékoz a kisfiús mosolyával, még a maratont is képes lennék lefutni.

Hiába járatom a tekintetemet, nem látom sem az osztálytársaink körében, sem a többi szurkoló között. Talán kötelező jelenete támadt? Nem, az lehetetlen, hiszen akkor én is beragadtam volna. Akkor közbejött valami? Ő sosem hagyta cserben szándékosan.

Jó ég, kezdődik a verseny! Reflexszerűen letérdelek, bal lábamat a rajtgépnek döntöm, hüvelyk- és mutatóujjamat pedig a fehér vonal mögé illesztem. A pulzusom az egekbe szökik, pedig még el sem kezdtem futni. Kényszerítem magamat, hogy összpontosítsak. Régen mindig mereven előretekintettem ilyenkor, most mégis lehunyom a szemem, ahogy Sawyer is szokta a színpadon. Egy pillanatra kizárok mindent: a hangzavart, a tömeget, és legfőképpen a gondolataimat. A szívem dobogására koncentrálok, majd három mély levegőt veszek, hogy lelassítsam a légzésemet.

A futás alapvetően olyan, hogy az ember sosem felejt el. Akár a biciklizés, a szex és a szörf. De mégsem ugyanaz *csinálni* és *emlékezni* rá, hogyan kell csinálni.

Oké, már az is nagy szó, hogy itt vagyok. Nem bújtam el a probléma elől, hanem bátran szembenézek azzal, ami jönni készül. Némi megerősítést nyerek saját magammal kapcsolatban, és ez igenis jólesik.

A számolásra magasba emelem a hátsó felem, és rajtra készen kipattan a szemem, aztán mikor felhangzik a startot jelző dörrenés, nekiiramodom. Hihetetlenül felszabadító érzés kerít hatalmába. A tekintetemet az előttem terülő pályára függesztem, erősen fókuszálok és összpontosítok a feladatomra. Úgy csinálom, ahogyan régen. Minden más gondolatot kizárok és egyedül arra koncentrálok, ami most, ebben a pillanatban a legfontosabb. A futás. Érzem, hogy egyre gyorsulok, és a szemem sarkából látom, hogy hagyom a többieket legalább két lépéssel. Hiába telik az idő, én mégsem lassulok, sőt a végső hajrában sikerül még jobban rákapcsolni. A győzelem leírhatatlanul fantasztikus érzés. A szívem hevesen kalapál, a mellkasomból eltűnik a nyomás, az arcom kipirult, a légzésem szapora, mégis szélesen mosolygok. Olyan ez, amit már nagyon régen éreztem, és ekkor rádöbbenek, mennyire hiányoltam.

Az osztálytársaim hangosan éljeneznek meg huhognak, míg én kezét fogok a többi versenyzővel, aztán felénk indulok. Egy csomóan a nyakamba vetik magukat, Kipp és Lamar pedig a levegőbe emelve ujjong. Hát ezért más egy sportnap győzelem.

Sawyer átverekedi magát a többiekkel és előm siet, arca aggodalomról árulkodik.

– Ne haragudj, Szélvész! Megígértem, hogy itt leszek, de aztán elkapott a fociklub és nem engedtek – mentegetőzik kétségbeesetten, de én csak szorosan magamhoz ölelem.

– Nyertem! – újságolom neki szélesen vigyorogva. – Én nyertem!

– Hát persze hogy nyertél! – tol el magától, hogy a szemembe nézhessen, de kezével továbbra is tartja a könyökömet. A szeme olyan őszintén csillog, hogy biztosra vehetem, csak a meggyőződését kommunikálja felém, nem pedig azt mondja, amit hallani szeretnék. – És milyen érzés volt?

– Hihetetlen! Én... azt hiszem, már el is felejtettem, mennyire klassz! Hogy miért is szerettem annyira régen! Köszönöm!

Úgy érzem, kirobbanó formában vagyok. Mintha megállíthatatlan lennék, egyenesen a világ tetején érzem magamat, és ez eszméletlenül felszabadító. Sawyer büszkén mosolyog, amitől csak még energikusabbnak érzem magam.

– Lenyírjuk a haját és bevesszük a fociklubba – jelenti ki Kipp, majd haveri stílusban megpaskolja a hátamat.

– Ha le mered vágni Revy haját, szakítok veled – jelenti ki Mia, védelmező ölelésbe húzva engem.

Kipp segélykérően fordul körbe.

– Ha vállalod a hajvágást, akkor viszem a kosárcsapatba – kap a lehetőségen Lamar.

– Woods? Fitzzy? – pislog reményteljesen csapattársaira Kipp, de a fiúk feltűnően hallgatnak.

– Jó ez így – jegyzi meg Alexis. – Nem vágod, mi a felhajtás tárgya, mert hősszerelmes módjára csak Miát látod. Jó ez így – ismétli meg.

– Én se értem – közlöm vele halkán, mire Alexis csak mered rám egy darabig, majd lemondóan megcsóválja a fejét.

– Neked nincs mentséged.

A második futásnál már sokkal magabiztosabban állok rajtvonalhoz, és megint sikerül szuper időt futnom. Most már büszkének érzem magam és elégedett vagyok. Arról már nem is beszélve, hogy szinte túlcsordul az energiám. Tehát valami ilyesmit érezhet Sawyer minden áldott nap. *Mintha bármire képes lennék.*

Olyan jól mennek a dolgok, hogy beállok egy csomó sportba cserének, ugyanis alapszabály, hogy mindig kell minimum három lány a csapatba. A srácok remekül teljesítenek a focimeccseken, és bár nem nyerik meg mindet, de szemmel láthatóan jól érzik magukat. Aztán szembekerülünk a köztudottan legagresszívabb osztállyal, az alattunk járó B-sekkel, és a fiúk befeszülnek. Az összes sporteseményen meggyűlik velük a bajunk, és a fociklubosoknak néha még a klubon belül is vannak konfliktusaik a csapattagokkal. A focicsapatba minimum négy lány kell, és mivel Dot az egyetlen, aki tagja a lányfociklubnak, felvetődnek problémák. Végül a srácok választása rajta kívül Tiffanyra (aki cseppet sem riad vissza az agresszív alsósoktól), Tammyre (aki mindig jól teljesít a labdasportokban tesin) és rám esik.

A futásaim jó eredménye és a megerősítés, hogy még képes vagyok arra, amit szeretnék elérni, annyira feltüzel, hogy szinte egy helyben toporogva várom a következő megmérettetést.

– Ne feledjétek, az a legfontosabb, hogy sportszerűek maradjunk, és ne süllyedjünk le az ő szintjükre – járkál előttünk fel-alá Talbot, aki persze ilyenkor mindig magára vállalja a mentális edző szerepét. Bár ő is pályára fog lépni, és az ő tekintetében is ott a tűz, ami azt jelzi, hogy még a

megfontolt és felelősségteljes Talbot sem képes túllépni a 10. B ármánykodásain. Bizonyára nagyon szeretne már ő is igazságot szolgáltatni.

– Állatok bosszút értünk, 11. A fiai és lányai! – kiabálja nekünk Taft a pálya széléről.

– Ne! Pont ezt mondom, hogy ne ez legyen az elv! – takarja ki lényegesen természetesebb testével Talbot a színészpálántát.

Szemerkélni kezd az eső, ami nagy szó, mert Port Rellvicben szeptemberben átlagosan két nap esik csak. De egyik csapat sem hátrál meg. Elkezdődik a meccs, és óriási előny számunkra, hogy az ellenfelünk csapatában nincs focis lány. Bár az is igaz, hogy ha lenne is köztük egy született tehetség, az se derülne ki, mert a srácok nem hagyják érvényesülni a lánytagokat. Ezzel szemben nálunk a fiúk igyekeznek minket is játékba hozni, egyrészt mert erre kevésbé számítanak az ellenfeleink, másrészt próbálunk az élményért is menni, nem csupán a győzelemért.

Az első szabálytalan szerelést Kipp kapja. Jól sípcsonton rúgják, de egy rövid káromkodást követően hamar talpra áll. Mia a szemét eltakarva aggodalmaskodik a pálya szélén, miközben Alexis szintén nem a legszebb szavakkal illeti az alsós srácot. Másodszorra Fitzy kap egy kisebb pofont, de ő nem az a típus, aki ezt szóvá tenné, ezért Talbot ingerülten magyaráz a szemtelen ellenfelünknek. Mikor Dotot rúgják fel, Bucknak több sem kell, berongyol a pályára és a maga két méterével jelentősegteljesen tornyosul a csávó fölé. A gyerek kis híján összezsínálja magát, annyira megijed a sok jót nem ígérő tekintettől és gyorsan bocsánatot kér, aztán egyszerűen elszalad. Buck végtelen gyengédséggel felsegíti Dotot a földről, és arra gondolok, hogy az osztálytalálkozóra már férj és feleségként jöttek. Nem okoz nekik gondot a fiú szűkszavúsága, sem a közöttük lévő negyven centi. Az egyik legédesebb páros, akit valaha láttam.

Az eső továbbra is szemerkél, de nincs rossz idő, csak csúszik alattunk a fű. Az állás 2 : 1 a kisebbek javára, és ezt egyikünk sem szeretné annyiban hagyni. Hozzám kerül a labda, és minden focitudásomat bevetve manőverezek a pálya szélén, és pont sikerül lepasszolnom, mielőtt felrúgnak. A kölyök egyenesen a bokámnak megy, amitől sikeresen elesem, majd elegánsan a fenekemre pottyanok. Tiszta sár vagyok, de csak nevetek, mert szerencsére nem ütöttem meg semmimet. Talbot felhúz a földről és persze nem hagyja szó nélkül a történeteket. A vagány kissrác nem érti, mire a felhajtás, mellém lép, megszemlél, majd megpaskolja a derekamat, és közli, hogy kutya bajom.

Félidő után még mindig 2 : 1 van, és Fitzy gólja nem elegendő, így muszáj valamit összehoznunk. Elöl vagyok üresen, amit, miután Kipp kiszúr, nekem küldi a labdát.

Itt az esély. Látom, hogy oldalról és hátulról is célba vett egy-egy alsós, de tudom, hogy közelebb kell mennem, különben nem találok be. Sawyer a közelemben van, inkább csak érzékelem, mint látom. Extra sebességre kapcsolok, és itt az atlétikaklubos előnyöm, amiért bekerültem a csapatba. Épphogy ellövöm a labdát, két oldalról is megtaszítanak, aminek eredményeképp vészesen közeledni kezdek a kapufa felé és annyira csúszik a fű, hogy már nem tudok megállni. Reflexszerűen becsukom a szememet és a jobb vállammal csapódom be, de sokkal kevésbé fáj, mint vártam.

A nézőtér felhördül, én pedig a földön fekve kinyitom a szemem és döbbenten tapasztalom, hogy Sawyer fogta fel az ütésem. A kapufa rezeg, Sawyer pedig haragosan pattan fel mögülem.

– Megőriütetek? Mindennek van határa! És ha beveri a fejét?

– Nyugi tesó, a csajodnak semmi baja!

Sawyer megragadja a barna hajú fiú mezét és a szeme villámokat szór. Életemben jó ha kétszer láttam igazán mérgesnek, pedig majdnem tíz éve ismerem. És a másik ugyanitt esett meg ugyanekkor.

A szívem hevesen kalapál, a pulzusom az egekbe szökik, és esküszöm, nem vágyom semmi másra, csak hogy megcsókoljam őt. Ahogy itt áll védelmezően magasodva fölém, haja csuromvíz és izzadság, tincsei a homlokára tapadnak. Az arca, a könyöke és a fehér nadrágja tiszta sár. Jóképűbb és vonzóbb, mint valaha. Az agyam kiürül, a testem magától mozog, de ez egyszer szó sincs kötelező jelenetről. Feltápáskodom és egy pillanat alatt felszámolom a közöttünk lévő távolságot. Sawyer épp mond valamit, de nem törődöm vele, csak elé lépek és a mezébe kapaszkodva számat az övére tapasztom.

Ajkai nedvesek, a szeme tágra nyílik és széttárt karral, megdermedve áll. Aztán felébredek.

40. FEJEZET

Megcsókoltam Sawyert.

Hatalmas lendülettel ülök fel az ágyamban és csak meredek magam elé.

ATYAÉG! MEGCSÓKOLTAM SAWYERT!

Egy ideig csak bámulok magam elé és próbálok bármi másra gondolni, de az elmém teljesen eltompul, csak a csók jár a fejemben.

Megcsókoltam őt. Annyi év vágyakozás után megtettem. Ujjaimat az ajkamhoz érintem, mintha csak érezhetném rajtuk a szájának nyomát.

Teljesen elment az eszem. Hogy a fenébe fogom ezt kimagyarázni? Még csak vissza sem csókolt... Nem hiszem el, hogy elveszítettem a fejem pusztán azért, mert kiállt értem! Basszus.

A telefonom után nyúlok, hogy felhívjam a lányokat, de megdermedek a mozdulat közepette. Mégis mit mondhatnék nekik? Hogy mikor éjszaka szokás szerint visszautaztam az időben, úrrá lett rajtam a mindeddig elfojtott vágy Sawyer iránt, és konkrétan rávetettem magam?

El kell költöznöm. Fogom a motyóm és elmegyek Európába. Keresek valami kicsi országot és ott fogom leélni az életem. Soha többé nem jövök el az érettségi találkozókra, lecserélem a számomat, Azyt meg magammal költöztetem. Új életet kezdünk, és azzal töltjük majd a napjainkat, hogy szapuljuk egymást, szidjuk a kedves embereket és totál nem beszélünk Sawyerről. Európában is vannak könyvesboltok meg pszichológusképzés, és mivel anyanyelvünk az angol, könnyen megtaláljuk majd a helyünket. Ha továbbra is utazgatni fogok az időben, akkor megfejem a dolog mechanikáját és feltalálok egy időgépet, amivel olyan múltba utazhatok vissza, aminek megváltoztatásával hatással leszek a jelenre. Meg nem törtéنتé teszem a csókot, és még ha több évtizedbe telik is, elérem, hogy kitöröljem ezt az esetet Sawyer agyából, és visszaköltözhessünk.

Egy pillanatra megdermedek, majd az abszurd gondolatmenetre kurta nevetés tör ki belőlem.

Megszólal az ébresztőm, és az éles hangra összerezzenek. Fürgén a telefonra vetem magam, nehogy Sawyer a szomszédban meghallja, hogy ébren vagyok. Vagy hogy egyáltalán itt vagyok, hiszen ma is vár reggelire.

Nem, ki van zárva, hogy átmenjek.

Jó, nem mintha Saw a szememre vetné a dolgot. Őt ismerve nem fog megjegyzést tenni, és nem fog lovagolni az ügyön, ha arra kérem. Rádásul

tuti pánikol, hogy mi van, ha többet érzek, és mivel nem tudja ezt viszonzni, miatta megy tönkre a barátságunk. Ez az oka, hogy sosem vallottam be neki az érzéseimet. A gimiben annyira szerettem őt, hogy azzal is ki voltam békülve, hogy legalább barátok vagyunk, és egyenesen rettegtem tőle, hogy ha megmondom neki, mit érzek, akkor többé nem lehetek a közelében. Az utóbbi időben ezek az érzések mintha újra felerősödtek volna, és most megint csak meg vagyok győződve róla, hogy még mindig jobb így mellette lenni, mintsem távol tőle.

Nem akarom megint elveszíteni. Nem akarok elmenekülni, nem akarok elköltözni mellőle és nem szeretném megszakítani vele a kapcsolatot.

De nem merek a szemébe se nézni. Nem merem bevallani neki, hogyan érzek iránta, ezért nem marad más választásom, mint rögtönözni valami jó kifogást.

Kopogás rángat ki a gondolatmenetemből, és mikor az ajtóhoz lopakodom, a kukucskálón keresztül látom, hogy Sawyer az. Ijedten bukom le, mintha csak észrevehetne kintről, és szaporán lélegezve az ajtónak döntöm a hátamat.

Megint kopog, majd megkérdezni, hogy minden rendben van-e.

– Aha – nyögöm ki.

– Nem jössz reggelizni? – érdeklődik a csukott ajtón keresztül.

– Még pizsamában vagyok – vágom rá.

– Mindig pizsiben jössz – feleli kissé értetlenül.

Hát nem vagyok a rögtönzés nagymestere. Hülyeség volt azt hinnem, hogy erre a satnya képességemre hagyatkozva majd kidumálhatom magamat.

Nagy levegőt veszek és egy hirtelen mozdulattal kitárom az ajtót. Sawyer meglepetten rezzen össze, majd nagyokat pislog.

– Akkor jössz? – kérdezi végül tétován, ugyanis egy tapodtat sem mozdulok, csak görcsösen szorongatom a kilincset.

– Ide figyelj, Sawyer – tekintetem az arcára emelem, de ez óriási hiba a részemről.

Az álla frissen borotvált, a haja még kócos, a szája pedig csókolnivaló. Próbálom elfordítani a fejem, de úgy érzem, képtelen vagyok nem őt nézni. Legszívesebben egy pofonnal téríteném magamat a józanság útjára, de csak nem keverhetek le egyet magamnak előtte. Végül jobbommal rálépek a bal lábfejemre és kényszerítem a számat, hogy ne Sawyer ajkain akarjon mozogni, hanem egyszerű beszélés funkciót lásson el.

– Ami az éjszakát illeti... – kezdem, visszafojtott lélegzettel bámulva rá.

– Igen, jó, hogy felhozod! – vág közbe. – Bocs, hogy magadra hagytalak azzal a szemét sráccal. Miközben veszekedtünk, hirtelen felébredtem. Mi történt? Felteszem, nem nézett magába túl mélyen – csóválja a fejét.

Pislogás nélkül meredek vissza rá. Az agyam borzalmasan lassan fogja fel a hallottakat.

– Te... felébredtél? – ismétlem meg.

– Aha. Észre sem vetted? – lepődik meg, holott semmi oka rá. Itt én vagyok az egyetlen, akinek oka van a megdöbbenésre.

– T-te... mikor? M-mikor ébredtél fel? – hebegek és furcsa hallani magamat, ahogy dadogok.

– Hát épp nagyban magyaráztam Caignek, tudod, a kölyöknek, aki fellökött, aztán a mondat közben, bumm – imitálja kezével a robbanást. – Itt voltam.

Lassan összeszedem a padlón koppant államot és becsukom a mindedig eltátott számat, aztán nyelek egy hatalmasat.

Sawyer nem tud a csókról.

Az első gondolatom vicces módon az, hogy 23 évesen megcsókoltam egy 18 évest.

Rögtön a második pedig az, hogy kilenc év után végre volt bátorságom megcsókolni Sawyert, és erre ő nem is emlékszik rá. Egészen idáig azon agyaltam, hogyan tehetném meg nem történetté, vagy hogyan vághatnám ki magamat ebből a szorult helyzetből, erre kiderül, hogy a semmin aggódtam.

De akkor miért esik rosszul? Örülnöm kellene, hogy nem is emlékszik, mégis csalódottság lesz úrrá rajtam.

– Minden rendben? – pillant le rám kedvesen. – Mi volt, miután felébredtem?

– Semmi! – vágom rá a kelleténél sokkal hevesebben. A szívem erőteljesen dübörög a mellkasomban, és csak remélni tudom, hogy nem tiszta vörös az arcom. – Semmi. Én is felébredtem.

– Ugye tudod, hogy többnyire elég egyértelmű, mikor nem mondasz igazat? – fürkészi az arcomat, és pillantása olyan gyengéd, hogy megint eszembe jut a csókunk. Eszembe jut, hogy újra szeretném az ajkaira tapasztani a sajátomat.

– Pedig tényleg felébredtem néhány perccel utánad – bizonygatom. – Addig meg csak veszekedtünk ezzel a gyerekekkel. Ő is fociklubos volt, igaz? – váltok témát kábán.

– Igen, ott is sok volt a gond vele. De Ham a kezdetektől fogva türelmes volt, mert tehetséges csávó, és bár a suliban nem, de a pályán jól teljesített. Az edző azt mondta, hogy valami nehéz családi szituban van, azért ilyen agresszív.

– Be kellett volna állítanunk Buckot – felelem, de a gondolataim egészen máshol járnak.

– Ő még Miánál is rosszabbul játszik – nevet szeretetteljesen.

Mia meglehetősen ügyetlen labdasportokban, így nála rosszabbul teljesíteni kifejezetten nagy szó. Viszont az is igaz, hogy Mia mindent belead, mikor Kippnek szurkol és kitartóan nézi vele a meccseket, hogy osztozzon barátjával annak egyik nagy hobbiján.

– Csak elrettentésképp gondoltam – pontosítok, amin jót derül.

Végül vonakodva ugyan, de átmegyek reggelizni, azonban sem a paradicsomos-sonkás tojásrántotta, sem a kávé nem tud kizökkenteni a kábulatomból. A tekintetem örökösen Sawyerre téved, többnyire a száját vagy az arcát bámulom, de van, hogy elidőzőm szép, napbarnított ujjain, fel-le mozgó ádámcsutkáján vagy az inge alól kikandikáló mellkasán.

Képtelen vagyok arra figyelni, amit mond, egyszerűen olyan, mintha valami bűbájt szórtak volna rám. Nem elég az időutazás, most még meg is igéztek.

Gyorsan behabzsolom a reggelit, hogy mielőbb szabadulhassak, és megkönnyebbülten fellelegezve indulok végre munkába.

Persze nem sok jó vár rám aznap. Másra sem bírok gondolni, csak Sawyerre. A csókjára (már ha lehet így nevezni azt, ha letámadod az egyik haverod a foci pályán), az arcára, az érintésére.

Végül délután a munkahelyemről felhívom azt az embert, aki elég közel áll hozzám ahhoz, hogy megosszam vele a történeteket, de kellően távol ahhoz, hogy ne ismerje igazán Sawyert és a helyzetünket. A könyvesbolt csendes, most hagyta el a németjuhászos úr a helyiséget, és nem tartózkodik ott más, csak én. Elmélyülten törölgetem a pultot.

– Nem zavarlak? – szólok bele, mikor a harmadik csöngésre felveszi a telefont.

– Te mindig zavarasz – vágja rá Azy, majd hozzáteszi. – Történt valami?

– Megcsókoltam Sawyert – bököm ki, még mindig ugyanazt a felületet tisztogatva.

– A perverz szomszédod? – hitetlenkedik a vonal túlsó felén.

– Aha és a hab a tortán, hogy nem emlékszik rá – bukik ki belőlem az egész.

– Ezt mégis hogy hoztad össze? – érdeklődik, és ha most itt lenne, tuti homlokráncolva, gyanakodva méregetne.

– Hát – kutatok a megfelelő szavak és olyan fedősztori után, amit nem mellesleg jó lett volna előre kitalálni –, részeg volt.

– Lekaptad a részeg szomszédod? – kiált fel. – És most hogyan tovább? Megmondod neki?

– Nem hinném, hogy az jó ötlet lenne – rágcsálom a szám sarkát.

– Nem kedvel?

– Honnét tudjam?

– A normális emberek észreveszik, ha tetszenek valakinek – oktat ki.

– Persze, más srácoknál nekem is egyértelmű volt – bólogatok. – De te is találkoztál Sawyerrel. Láttad, hogy mindenkivel kedves és gondoskodó. Néha komolyan fogalmam sincs, melyik tettének mi áll a hátterében.

– A kedves emberek pont ezért a legijesztőbbek – morogja Azy. – Mi van a villámtetoválásos arccal?

– Hale-lel? Már szakítottunk – húzom el a számat, és elindulok a sci-fi-polc irányába. Nincs mit rendezgetni a könyveken, de nem bírok egy helyben maradni.

– Azért, mert bele vagy esve a perverz szomszédodba? – tapint a lényegre azonnal.

– Így is mondhatjuk – ismerem el.

– Akkor menekülj!

– Ne már! Ez a tanácsod? – akadok meg a könyvek pakolása közepette, és a kasszához megyek.

– Te vagy olyan kétségbeesett, hogy a 13 éves öcsédhez fordulsz tanácsért.

– Mostohaöcs – javítom ki zsigerből.

– Ne hidd, hogy megfeledkeztem róla – érkezik a válasz, és biztosra veszem, hogy grimaszol.

– Nem akarok többé menekülni, Az – sóhajtok, amit csendben tudomásul vesz. – De a dologgal szembenézni se nagyon.

– Akkor csak várj. Nézd meg, mi lesz belőle.

41. FEJEZET

Azy tanácsa összességében nem rossz, de megvalósítani már korántsem olyan könnyű. Most, hogy annyi év után megint teret engedtem a Sawyer iránt érzett vonzalmamnak, rádöbbenek, hogy milyen sok időt is töltünk együtt. Hétből minimum négyszer együtt reggelizünk, és legalább ennyiszer beszélgetünk este az erkélyen.

Úgy érzem magam, mintha megint gimis lennék. Vágyom a figyelmére, sóvárgok az érintése után, és szeretnék annyi időt tölteni vele, amennyit csak lehetséges. És pont, ahogy akkor is, most is minden erőmmel azon vagyok, hogy mindezt minél ügyesebben leplezzem.

Fogalmam sincs, hogy bírtam ezt annyi éven át csinálni. Jó lenne megkérdezni a tini éneket, de persze az időutazás ebben sem segít.

Mi marad hát nekem? A pókerarc mögött rejlő sóvárgás.

De még mindig jobb vele lenni, mint nélküle. Mint mondtam, a történelem ismétli önmagát. Hiszen ugyanazt érzem, ugyanúgy viszonzatlanul epedezem utána és ugyanolyan megalkuvó vagyok abban a tekintetben, hogy inkább vagyok barátként mellette, mint hogy kitálaljak neki.

Este kijön hozzám az erkélyre, és válaszol a kérdéseimre, hogy mivel töltötte a napját. Próbálok figyelni arra, *amit* mond, de valahogy állandóan azt figyelem, *amivel* mondja. Sawyernek nagyon szép szája van. Nem túl vékony, nem is túl telt, az ívek kétoldalt szimmetrikusak. Csókolni való, csábító ajkak ezek. Ha lenne valami verseny a városban, hogy kinek van a legszebb szája, simán legyőzné az összes itt lakót. Elmorfondírozom azon, hogy talán tartanak ilyen versenyeket valahol, miközben ő azt ecseteli, hogy a mai három előadásán és a négyórás munkaidején felül segített egy hölgynek eljutni a kikötőbe, szórólapot osztott az egyetemen, és fokhagymát pucolt az egyik kikötői étterem fiatal kisegítőivel. Még azt is elmeséli, hogy ha a gerezdéket késsel az asztalhoz nyomjuk, és kicsit megforgatjuk, könnyedén le lehet húzni a héját.

– Már egy ideje meg akarom kérdezni, mégis hogy a fenébe jut idő ennyi mindenre? – nézek rá hitetlenkedve.

Most ő mászott át, az én oldalamon áll a korlátnak támaszkodva. Fehér bokavillantó nadrágot visel, laza, világoskék inggel és bézs papucscipővel.

A formás feneke láttán legszívesebben az ajkamba harapnék, de engem néz és, nem utolsósorban, épp hozzám beszél.

– A jó időbeosztásban rejlik a titkok nyitja. Amikor csinálok valamit, azt próbálok minél hatékonyabban, ezért sok mindenre jut időm. Sokszor előre megtervezem a teendőimet.

– Oké, de mikor valakinek segítesz az utcán, mert épp nem bírsz nemet mondani, az tuti nincs beütemezve.

– Mindig ezt mondd, de nem csak arról van szó, hogy nem vagyok képes nemet mondani – néz rám bánatosan. – Szeretek segíteni másoknak. Szerinted ez rossz?

– Nem, dehogy, nem így értettem! Csak néha úgy érzem, mintha tudat alatt ezzel próbálnál elkerülni valamit. Nem is tudom – nézek rá óvatosan –, mondjuk a magányt.

A szavaim ott lebegnek közöttünk a levegőben, és súlyos csend telepszik ránk.

– Nem szeretem a magányt – közli végül halkán.

Nem sok minden van, amit Sawyer nem szeret, főleg mert mikor így is érez valami vagy valaki iránt, próbálja minél hamarabb túltenni magát rajta.

– Jól tudom – nézek rá, és hosszasan figyeljük egymást. A tekintete fájdalmas, aminek nem ismerem az okát. Viszont szeretném kideríteni.

Sawyer azonban nem én vagyok, és nem várja meg, hogy kérleljem.

– Nagyapa és apa mindig azt a példát mutatta, hogy segítő kezet kell nyújtani másoknak. Nem azért, mert így helyes, és nem is azért, mert ettől leszünk majd jobb emberek. Sosem indokolták meg. *Nekik így természetes.*

– Te is ilyen vagy – mondom, mintha nem tudná. Ekkor jövök rá, hogy én vagyok az, aki nem tudott valamit.

Mindig hajtogatom, hogy nem tud nemet mondani, nem törődik magával, és rendszerint hozzáteszem, hogy neki ez belülről fakad. De az is fontos, hogy ő nem gondol mögé semmit, *természetes* neki, hogy így cselekszik. Ő így ápolja a lelkét. És olyan ez, amin nem szabad gúnyolódnom, és nem szabad beleszólnom.

Látja rajtam, hogy kattognak a fogaskerekek az agyamban. Tudja, hogy megértettem.

– De azért az is igaz, hogy fogalmam sincs, hogyan kell magányosnak lenni. És félek tőle, hogy egyszer megtapasztalom – teszi hozzá, én pedig felállok a függőfotelből.

– Semmi vész. – Ösztönösen közelebb lépek. – Mind félünk valamitől.

– Te mitől félsz, Szélvész? – emeli rám a tekintetét. Sebezhetőnek látszik, mint egy kisgyermek, aki megerősítésre vágyik, hogy tudja, nincs egyedül.

Szeretnék felhorkantani, és elütni a kérdést egy „mitől nem?” vállrándítással, de mégsem teszem.

– A kötődéstől. Az elválástól. A változástól. – És *tőled*.

Főleg *tőled*. Mert újabban ez a három dolog mind kapcsolható Sawyerhez, és ez megrémiszt. Küzdök a saját érzéseimmel, nehezen birkózom meg velük.

De kivételesen *velük* küzdök, és nem *ellenük*. Azért harcolok, mert nem szeretném elveszíteni Sawyert, és nem csak azért, mert szerelmes vagyok belé. Mert szerelmes vagyok, ehhez semmi kétség nem fér. Ő az első szerelmem, és nagyon úgy tűnik, az egyetlen is.

– Tehát ezúttal osztálykirándulunk – állapítom meg.

Az Ivory erdő közepén vagyunk, ahol nincs más, csupán egy kőház, egy tűzrakó hely, két nagyobb asztal padokkal és temérdek fa.

– Örülök, mert eddig az összeset kihagytuk – lelkesedik Sawyer mellettem.

Most, hogy már 18 éves, egyre inkább hasonlít a jelenkori önmagára, amivel csak megnehezíti a dolgomat. Most nem kell egyenruhát viselni, ezért drapp rövidnadrágban és fekete pólóban feszít mellettem. Viszonylag ritkán hord sötét színeket, és mindig csak akkor döbbenek rá, hogy ez bizony vétek, mikor így öltözik. A fekete póló kiemeli napbarnított bőrét és haja színét.

Már esteledik, de még csak félhomály uralkodik. A fiúk körbegyűlnek a fákkal körülvett kis mezőn, és mivel megunták a focizást, most más elfoglaltság után néznek. Kipp felveti, hogy baseballozhatnának, de csak focilabdát hoztak. Végül Fitzy talál a hátitáskájában egy ökölméretű szivacsldát, Kipp pedig azt javasolja, keressenek husángokat és használják azokat ütőnek. Egyre jobban belelendül és végül új nevet is ad az általa kreált játéknak: ősember-baseball. A fiúk nagy része hasonlóan lelkes, felállítják a pályát és közben próbálnak legjobb tudásuk szerint őseembereket imitálni.

– Nem állsz be? – mosolyog rám Sawyer.

– Ekkoriban a nők nem léphettek még pályára – előzi meg a válasszal Kipp vigyorogva.

– Akkor ideje felrúgni ezt az elavult szabályt – indulok meg, és a lányok mögöttem felbátorodnak a tettemen. Egészen sokan beállunk, persze a legtöbbünk alig tud valamit a baseballról, pláne az ősemlerverzióról. Merthogy, mint kiderül, az elnevezés nem jelent lebutított változatot.

Végül jó pár földön landoló labda után Kipp felveti, hogy a lányok álljanak párba a srácokkal és először tanuljanak meg ütni. Sawyer a kezembe nyomja a husángját és mögém áll. A karja körülölel, ahogyan kétoldalt ráfog a botra, hogy segítsen megtanítani a lendítést. Legszívesebben megfordulnék és karomat vékony dereka köré fonva egy szoros ölelésbe zárnám. Képtelen vagyok figyelni arra, amit mond. A hátam forró mellkasának simul, és érzem az illatát. Mint mindig, most is a napsütötte óceánpartot juttatja eszembe.

– Most már világos? – mosolyog le rám, és nekem őszintén fogalmam sincs, minek kellene világosnak lennie.

– Megmutatnád még egyszer, légy-szi? – sandítok fel rá, ő pedig nevetve beleegyezik.

Vajon hányszor kérhetem erre? Olyan jó a karjaiban lenni, hogy szívesen lendítgetnék közösen ébredésig. De persze ez csak hiú ábránd, mert Kipp úgy véli, véget ért az oktatás szakasza, és kezdődhet a játék. Nem állítom, hogy ütésben meg dobásban különösen jó lennék, de mikor futnom kell, mindig elégedettek velem a csapattársaim. Kipp nem véletlenül választott a csapatába és ezt nem is rejtette véka alá.

A baseball szórakoztató. Sokat nevetünk, mikor valaki nem tudja elütni a labdát és hiába lendít, vagy amikor elbotlunk egy kiálló gyökérben. Végül kicsit piszkosan, de kipirult arccal, mosolyogva zárjuk a játszmát, és összegyűlünk a tűz körül. Széles kövek vannak lerakva a tábortűz mellett, ezeken foglalunk helyet és botok hegyére pillecukrot húzunk, hogy aztán a tűz fölé tartva megpirítsuk. Kipp és Fitzy zseniális ötletnek tartja, hogy ipszilon alakú ágakat keresnek, a földbe szúrják őket, és a nyársukat abba illesztve kényelmesen, hátratett kézzel várják az eredményt. A tákolmányuk azonban összedől, és végül felgyújtják az édességüket.

A botokat mindenki magának faragja (vagy az, akit megkér rá), így én épp a saját, valahogy életlennek tűnő bicskámmal próbálom hegyesre alakítani a nyársamat.

Megérkezik a kötelező jelenet. Rosszul fogom a fadarabot, és a kés belefut az ujjamba.

Lassan reagálok, de Sawyer azonnal eldobja, amin épp dolgozik és sietve zsepit teker az ujjam köré. A fehér anyag kezd átázni, így Saw felsegít és a közeli kőoszlophoz vezet, ami kútként funkcionál. Hideg vizet eresztünk a bal mutatóujjamra, a lányok pedig odahozzák az ilyen esetekre fenntartott elsősegélycsomagot. Mikor megbizonyosodnak róla, hogy kutya bajom, somolyogva eloldalognak, hogy kettesben maradhassak Sawyerrel. Már sötét van, ezért fogai közé veszi a kis méretű zseblámpáját és annak fényében fertőtleníti és ragasztja le a vágást.

Olyan precíz, olyan gyengéd, és én annyira szeretem. Az ujjai serényen munkálkodnak az enyém körül, miközben teljesen a sebem ellátására koncentrálok. Kopott barna baseballsapkát visel, ellenzőjével hátrafordítva, így nem hullnak a homlokába szőke tincsei. Még jó, hogy nincs uralmam a testem felett. Kivételesen hálás vagyok, hogy kötelező jelenetbe ragadtunk, mert kicsi az esélye, hogy ha megint rávetem magam, még előtte felébred.

Tudom, mi következik. Jól emlékszem, mi történt ennél a kőkútnál a sötétben, de csókolózásról szó sincs.

– Saw – mondom a nevét, mire rám emeli a tekintetét. Arca vészesen közel van az enyémhez, de nem tudok sem közelebb, sem távolabb húzódnival. Átvesszem tőle a lámpát.

– Mi baj? Fáj? – pillant rám aggodalmasan.

– Nem! – sietek a válasszal. Most, hogy megkérdezte, rádöbbenek, hogy igazából fáj. Észre sem vettem, annyira belemerültem Sawyer bámulásába és az arról való ábrándozásba, hogy milyen jó lenne megint megcsókolni őt.

– Hanem kérdezni szeretnék valamit.

– Rendben – egyenesedik ki és elengedi a kezemet. Érintése nyomán még mindig bizsereg a bőröm, és kifejezetten hiányolom ujjait az enyémeimről.

Nagy levegőt veszek, mert a tini énem ezt akarja, de valójában nekem is jólesik a mély lélegzet. Még akkor is, ha nem vagyok benne biztos, hogy a tüdőm tényleg megtelik levegővel. A lámpával szándékosan a földre világítok, hogy minél kevésbé látsszon az arcom és az idegességem.

– Az van... Szóval, az van... Arra gondoltam, hogy... szóval, hogy esetleg ha nincs ellenedre... talán... talán táncolhatnánk együtt a szalagavaton – hadarom el az utolsó mondatot, hogy végre túl legyek rajta.

Felsandítok rá és látom, hogy először zavarba jön, majd elkerekedik a szeme. Jó lenne tudni, mire gondol, de sötét van. Mondjuk világosban sem

biztos, hogy meg tudnám mondani, de ez részletkérdés. Továbbra sem felel, ami kissé idegőrlő lenne, ha amúgy nem tudnám, mi lesz a végkimenetel. Bár valamiért olyan érzés, mintha most is izgulnék egy kicsit.

– Mondj valamit, légy szíves – suttogom megsemmisülten. – Egy nem is megteszi.

– Te jó ég! – kiáltja el magát, mire összerezzenek. – Dehogyan mondok neked! Nagyon szívesen táncolok veled, Szélvész!

A tekintetünk összeakad, aztán csak állunk ott, egymással szemben, és egyikünk sem szól semmit. Aztán megtörik a varázs, és a kötelező jelenet véget ér. Szemmel láthatóan szeretne mondani még valamit, de abban a pillanatban odatódulnak a barátaink és a tábortűzhöz tolnak minket.

Az estének az a pontja érkezik el, mikor az osztály lényegében követeli, hogy Sawyer ragadjon gitárt és énekeljen nekünk. Ő persze húzódozik kicsit, és végül úgy egyezik bele, ha mind együtt énekelünk. Kívánságműsor indul, melynek értelmében sorban mindenki kérhet egy dalt, amit Saw is ismer és el tud játszani. A lányok között ülök, és jobbra-balra dülöngélünk a zene ütemére, miközben én egyértelműen azon vagyok, hogy kihalljam Sawyer hangját az éneklők seregéből.

Szeretem, ahogyan énekel. Szeretem a gitáron játszó ujjainak látványát és szeretem, hogy ennyi dalt ismer és képes elpengetni. És bármit is mondjak, még azt is szeretem, hogy ennyire igyekszik mások kedvére tenni.

Későre jár, ezért visszavonulunk a kőházba, ahol megannyi régi, rácsos emeletes ágy sorakozik egymás mellett. Itt nincs lehetőség külön fiú- és lányszobákra, mind együtt alszunk. Persze azért a lányok érezhetően bal felé, míg a fiúk jobb felé pozicionálják magukat. Alexis és Mia pillanatok alatt álomba merül, míg én kényelmetlenül forgolódom Jo felett az emeleten.

– Pszt! Szélvész! – hallok meg egy ismerős hangot, mire kinyitom a szemem.

Hason fekszem, párna híján az alkaromon pihentetve a fejem, míg Sawyer az ágyam elejénél áll.

– Tessék? – Az ablakon beszűrődő hold fénye megvilágítja az arcát, és egyértelműen tanácstalannak látszik.

– Szerinted most el kellene aludnunk az álmunkban? – érdeklődik suttogva, mire elvigyorodom.

– Gőzöm sincs.

– Én tuti nem fogok tudni – jelenti ki végül.

– Arról nem is beszélve, hogy épp időutazunk – jegyzem meg. – A tököm se fog csicsikálni közben – határozom el magamat és felülök az ágyban, készen arra, hogy alvás helyett kezdjek valamit magammal.

– Hé, hogy beszélsz?

– Felnőtt ember vagyok... – jelentem ki meggondolatlanul, majd hozzátésem. – Vagy nem.

Halkan nevetve hagyjuk el a kőházat és leülünk a már eloltott tűz köré. Eszembe jutnak Kipp szavai, amikor felajánlotta, hogy a srácok szívesen lepisilik a tábortüzet, hogy eloltsák. Most, hogy itt ülünk Sawyerrel, egymás mellett a kőpadok egyikén, nem igazán bánom, hogy az osztályfőnökünk és Tal inkább vizet alkalmaztak. A zseblámpánkat a földre helyezzük, így halvány fényt vetnek alulról az arcunkra.

– Mikor magunkhoz tértünk, elhatároztam, hogy ha csak egy napra is, de változtatok a dolgokon – piszkálja egy hosszú bottal a széndarabokat Sawyer.

– Mire gondolsz?

– Azt terveztem, hogy tudod... Most majd én hívlak el téged – bámulja a tűz maradványait.

– Ne emészd magad, nem sok választásod volt – legyintek, mire felém kapja a fejét.

– De akkor is szerettem volna! – Megdöbbenek a heves reakciójától.

– Miért számít, ki hívta meg a másikat? – kérdezem, holott a tini Szélvész szinte üvölti nekem, mennyire vágyott volna rá, hogy Sawyer felkérje. Azért teszem fel ezt a kérdést, mert abban reménykedem, hogy talán neki olyan indoka is van, ami majd boldoggá tesz. De egy pillanat alatt szertefoszlatja az ábrándjaimat.

– Mert úgy lett volna illendő.

– Azt akarod mondani, nem helyénvaló, hogy egy lány kérjen fel egy fiút?

– Dehogy! – vágja rá, mert rájön, hogy nem jól fejezte ki magát. – Egyáltalán nem így értettem. Tudom, hogy barátok voltunk akkoriban, és a barátaink is mind együtt táncoltak.

Való igaz. Mia természetesen Kipp-pel keringőzött, Alexis, fellelkesedve Lamar kampány idején napvilágra került tánc tudásán, a számos felkérése közül őt választotta.

Az, hogy Sawyer úgy értelmezi, barátként táncolunk együtt, kicsit elkeserítő számomra, de nem állítom, hogy meglep. Tudom, hogy így

tekintett rám akkor és így tekint rám most is. Ettől még viszont fáj.

– Akkor miért nem kértél meg? – kíváncsiskodom végül.

– Hát egyrészt ott volt Fitzy... Ekkoriban már tudtam, hogy szerelmes beléd, és gondoltam, a barátjaként nem helyes felkérnem téged. Meg hát... abban sem voltam biztos, hogy szeretnél-e velem táncolni – böki ki és a világ legédesebb arckifejezése ül az arcán. Nevethetnékem támad azon az abszurd feltételezésen, hogy én ne akartam volna vele keringőzni.

– Szerettem volna, hogy megkérj – nézek mélyen a szemébe és tisztában vagyok vele, milyen régóta nem beszéltem már ilyen nyíltan arról, hogy mire vágyom.

Sawyer habozik. Engem néz, és azt hiszem, örül annak, amit hallott.

– Szélvész – szólít meg komolyan. – Kicsit megkésve ugyan, de hadd kérdezzem meg, szeretnél táncolni velem a szalagavatón?

– Nagyon szívesen – terül el egy széles mosoly az arcomon. – Már ha egyáltalán visszautazunk a szalagavatóra – teszem hozzá.

A beszélgetésünk hamar áttér a múltra és annak pedzegetésére, hogy vajon mi is lehet az egész háttérben.

– Azért az még mindig érdekes, hogy csak a gimis évekbe kerültünk vissza – jegyzem meg. – Vajon ha a középiskolának vége, akkor az időutazásnak is?

Ezt a kérdést ugyan már feltettünk korábban is, de persze se akkor, se most nem találjuk meg rá a biztos választ.

– Miért pont a gimis? – ismétli meg Sawyer a kérdésem elmerengve, majd kifejti, hogy nálam szerinte egyértelmű. Van igazság abban, amit mond, hiszen ebben az időszakban megtapasztaltam a válás előtti időket, a családom és a barátaim szeretetét és támogatását, ami arra sarkallt a jelenben, hogy ne törődjek bele abba, hogy elengedtem őket. Plusz emlékeztetőt kaptam abból, milyen is volt hódolni a szenvedélyemnek, és az utazgatások kicsit a hivatástudatomra is felhívták a figyelmemet.

– Oké, de nálad mi a helyzet? – teszem fel az egymilliárd dolláros kérdést. – Neked jó a jelened és jó a múltad is.

Sawyer tekintete azt üzeni, hogy ő már ismeri a választ, és tudja az ittlétének okát.

– Sokat gondolkodtam ezen. Tényleg sokat gondolkodtam, és szerintem én azért vagyok itt, hogy támogassalak. Hogy ne őri meg, ne roppanj össze, legyen kivel nevetned, és visszatalálj önmagadhoz.

Olyan elszánt meggyőződéssel állítja ezt, hogy nincs szívem ellenkezni. Nem tudom, igaza van-e vagy sem, de olyan szépnek és romantikusnak hangzik a kijelentése, hogy szeretném elhinni.

– Plusz – szólal meg újra és kicsit elpirul –, talán nekem is van valami, amit meg kellett volna lépnem ekkoriban, de nem tettem.

Meglep, amit mond, mert egészen eddig semmi lezáratlan szálát nem említett.

– És mi az?

– Hát – hajol közelebb, lélegzete elakad – ez – suttogja, majd száját gyengéden az enyémre tapasztja.

Másodszorra még sokkal jobb, mint elsőre.

Főleg mert ezúttal ő csókol meg engem. Az ajkai édesek, mintha a pillecukor íze még ott lenne a szájában. Még többre vágyom. Többre a szájából, többre belőle és többre...

– Hát itt vagytok! – hangzik fel Kipp hangja, mire elszakítom a számat Sawyerétől.

– A frászt hoztad rám! – rezzen össze Sawyer ijedten.

– Mit csináltok idekint? – vizslat minket Lamar, miközben mindketten a telefonjuk lámpájával világítanak egyenesen az arcunkra.

Ez a pillanat visszaránt a valóságba, és eszembe juttatja, hogy félek. Képtelen lennék elismerni nekik, hogy csókolóztunk, vagy hogy szerelmes vagyok a legjobb barátjukba. Azt teszem, amihez a legjobban értek, és megfutamodom. Az időutazás a segítségemre van, mert felébreszt, visszahoz a jelenbe és még azt a lehetőséget is megadja, hogy úgy tegyek, mint aki nem emlékszik semmire.

NEGYEDIK IDŐKÖZ

42. FEJEZET

Sawyer egyértelműen zavarban van és szemmel láthatóan meglehetősen feszeng a közelemben.

Könnyen bevette a hazugságomat, miszerint felébredtem a tűzrakó mellett zajlott beszélgetésünk közben. Képtelen lettem volna a szemébe hazudni, ezért pakolászást színlelve csupán mellékesen említettem meg neki, hogy ne haragudjon, amiért magára hagytam. Persze meglepődött. Nem nagyon felelt, csak egy ideig meredt maga elé, aztán bólintott egy aprót és a tudtomra adta, hogy semmi baj nincs.

És hogy miért hazudtam?

Megijedtem.

Mert Sawyer életünkben először egyértelműen *úgy* közeledett felém, amire mindig is vágytam. Annyit ábrándoztam erről, de mintha sosem hittem benne, hogy egyszer *tényleg* megtörténhet. És sosem gondoltam bele, mi lesz azután, hogy megtörtént.

És most itt vagyok, és egyenesen rettegek attól, hogy mi lesz, ha én is nyíltan felfedem az érzéseimet.

Mikor elhagyja a lakásomat, nagyot sóhajtva terülök el a kanapén, fejben pró és kontra listát készítek.

A pró érvek között szerepel az, hogy mennyire szeretek vele lenni, és milyen jól érzem magamat vele. Idesorolom még a végtelen kedvességét, a másokkal való őszinte törődését és az önzetlenségét. Továbbá a szemrevaló külsejét, a szexi ádámcsutkáját, a kisfiús mosolyát, a szép énekhangját, a hosszú zenészujjait és a tehetséges focistalábait. Aztán ott van az az oszlopos érv, miszerint szerelmes vagyok belé, és még soha senki iránt nem éreztem így. Hogy mellette mindig biztonságban érzem magam, könnyedén képes megnyugtatni és mosolyt csalni az arcomra.

A kontra oszlop már nehezebb. Itt kénytelen vagyok elismerni fájó pontokat és szembesíteni magamat azzal, hogy bár igen, Sawyer magától megcsókolt, de ez nem jelent egyenes utat a kettőnk boldogságához. Világos, hogy kedvel, tudom, hogy barátok vagyunk. Ugyanakkor máris színre lép az attól való félelmem, hogy nem egészen önmagamért kedvel. Kedveli, hogy együtt utazunk az időben, kedveli, hogy látja bennem azt a lányt, aki tiniként voltam, de vajon képes tiszta szívből szeretni azt, aki most vagyok? A dohányos, lusta, változásoktól rettegő és pesszimista

Szélvészt, aki mogorva reggel, mikor korán kell kelni, és meglehetősen szkeptikus?

Fogalmam sincs, mit is vár tőlem. Néha azt érzem, azt szeretné, hogy az legyek, aki a gimiben voltam. Máskor olyan, mintha csak meg akarná oldani a problémáimat. De én nem azt várom tőle, hogy emiatt közeledjen hozzám. Arra vágyom, hogy magamért szeressen, azért, aki most vagyok, mert ez is én vagyok.

Mikor róla van szó, pontosan úgy érzem magamat, ahogyan a gimiben is. Bizonytalannak. Bizonytalannak abban, hogy én mit akarok, abban pedig pláne, hogy ő mire vágyhat. Olyan, mintha egymás mellett haladnánk ugyanazon az úton és ugyanoda tartanánk, mégis képtelenek vagyunk összehátrádkozni. Mintha csak egy átlátszó üvegfal magasodna közöttünk. Mikor meglátjuk a másikat, megindulunk egymás felé, de idővel mindig beleütközünk, és sosem tudunk összehátrádkozni.

Egy rövid időre még azt is elhatározom, hogy elfelejtem a csókot. Kitörölöm az emlékezetemből és tényleg úgy teszek, mintha meg sem történt volna.

De hogy is lehetnék rá képes? Hogy lehetne elfelejteni valamit, ami után olyan régóta sóvárgok, és ami, még ha rövid ideig is tartott, de ennyire fantasztikus érzés volt?

A rövid válasz: sehogy. A hosszú ugyanaz, csak kiegészítve a fájdalmas valósággal.

A tizenegyedikes évünkből nem sok marad a kirándulás után, még egyetlen napra visszakerülünk. Mindketten érezhetően tartjuk a távolságot, mind a jelenben, mind a múltban. Rögtön megbánom, hogy így intéztem az ügyet. Egyvalamit nem szerettem volna, hogy eltávolodjunk egymástól, mégis ez lett minden, amit elértem. Csak reménykedni tudok benne, hogy történhet valami, amivel feloldhatjuk ezt közöttünk.

Az első tizenkettedikes időutazásunk hasonlóan telik el. Mindketten a saját társaságunkkal lógunk, és szerintem már hosszú idő óta ez az első eset, hogy Sawyerrel nem vagyunk összenőve itt.

Furcsa. Furcsa és nyomorult egy érzés. Úgy is mondhatnám, hogy egyenesen ki nem állhatom. Mardos a bűntudat, amiért miattam van ez így,

és szinte tapintható Sawyer hiánya. Egy teremben tartózkodunk, egy folyosón állunk, de ott tornyosul közöttünk a sok kimondatlan érzésből és eltitkolt szavakból álló fal. Látom őt, de hiányzik a mindig életteli mosolya, az izgalomtól csillogó tekintete és a biztonságot adó közelsége.

Nincs rosszabb annál, mint amikor valaki karnyújtásnyira áll tőled, de a hiánya mégis fojtogató.

Alexis rángat ki a gondolatmenetemből, és a folyosóra tol.

– Szóval, Revy. Milyen érzés, most hogy hivatalosan is regisztráltatok, hogy egy pár lesztek? – érdeklődik vigyorogva.

Először fogalmam sincs, miről beszél, de aztán leesik.

– Úgy érted, keringőpárok – javítom ki.

– Egyre megy – legyint. – Heti egyszer a karjaiba simulva ringhatsz körbe az aulában. Egészen biztos beléd szeret.

– Vagy inkább én még ennél is jobban belé – grimaszolok.

– Szerintem te nem igazán tudsz még ennél is jobban – kacsint rám, mire egy kelletlen pillantással ajándékozom meg.

– Ennyire látszik?

– Rev, hidd el, Sawyer csak azért nem vette még észre, mert ha magáról van szó, ő a világ legvakabb embere.

– Hogy lehet valaki vakabb egy másik vaknál? – próbálom értelmezni a kijelentését homlokráncolva.

– Úgy, hogy van az a vak, akinek minden más érzékszerve viszont különösen kiélezett, de Sawyer az a típus, aki ha róla van szó, semmit sem vesz észre maga körül. Nemcsak hogy nem látja, nem is érzi, és főleg nem bírja értelmezni a dolgokat – magyarázza.

– Talán jobb is ez így – közlöm vele. – Talán nem is akarom, hogy tudjon róla.

Örülök, hogy ideterelődött a beszélgetés, mert így most lényegében megoszthatom Alexisszel, a legjobb barátnőmmel az érzéseimet. A jelenben erre nem igazán lenne lehetőségem, legalábbis nem őszintén, míg itt, ahol holnapra az egészet elfelejti, minden adva van.

– Jaj, ne gyere nekem ezzel a marhasággal! Folyamatosan epedezel utána és másra se vágysz, csak hogy viszonzozza az érzéseid.

– Igen, arra tényleg vágyom – értek egyet, miközben az Alexis által ismert tini kori érzelmeimet kivetítem a jelenlegiekre. – Figyelj, elárulok neked valamit, de nem mondhatod el senkinek.

Alexis közelebb lép.

– Nem szoktál ilyen felesleges kikötéseket tenni – jegyzi meg, és igaza van.

– De ez most magas szintű titok.

– Mint mikor rajtakaptalak, hogy sportoló létedre három zacskó csipszet benyomtál azon a bizonyos estén?

– Te nem veszel engem komolyan – közlöm vele.

– Persze hogy nem, hisz azt sem tudom, miről van szó. Mégis, hogyan vegyelek komolyan, ha... – magyaráz, de akkor közbevágok.

– Megcsókoltam Sawyert – mondom ki egy szuszra.

Elkerekedik a szeme, és egy rövid ideig csak mered rám, aztán elkiáltja magát.

– Mi van? Megcsókoltad Sawyert? – süvíti, mire melléugrom, és befogom a száját.

– Halkabban! – kérem, ő pedig mormol valamit a tenyerem mögött, de nem értem. Miután bólogatással jelzi, hogy nem fog megint kiabálni, elhúzzom a kezemet.

– Te kis huncut – vigyorog rám. – Mindent el kell mesélned!

És én megteszem. Persze nem egészen úgy, ahogy eredetileg történt, mert azt úgyse hinné el. Próbálom megváltoztatni a részleteket, ahogyan akkor is tettem, mikor Azynek beszámoltam az első csókról. Azon vagyok, hogy megosszam vele a félelmeim legalább egy részét és megértessem vele, mi aggaszt. Mondjuk nem járok túl sok sikerrel.

– Nem értelek. Hiszen konkrétan erre vágysz már évek óta. Sawyerre – bámul rám értetlenül.

– Pont ez az – helyeselek. – De egy kapcsolat, az már más tészta.

– Erősen kétlem. Mibe fogadunk, hogy az egész suliból Sawyerrel a legkönnyebb kapcsolatban élni?

– Hát ezt kikérem magamnak! – háborodik fel játékosan Kipp, aki hozzánk érkezve épp elkapja Alexis utolsó kérdését. Megkönnyebbülök, amiért Sawyer nincs vele.

Ugyanakkor, még ha igaza is van Alexisnek, az nem változtat azon, hogy velem viszont roppant nehéz kapcsolatban élni. Még Sawyernek is. És az rá az egyik legalapvetőbb bizonyosság, hogy még a barátságunkat is alig bírjuk működtetni, nemhogy egy komoly szerelmi kapcsolatot.

– Mia a legjobb barátnőnk. Szerinted nem mesél nekünk rólad? – vonja fel a szemöldökét Alexis.

– Szerintem nem akarom tovább folytatni ezt a beszélgetést – vigyorodik el Kipp. – De azért azt megjegyezném, hogy amíg egyikőtök sem járt Woodsszal, addig ilyen kijelentést aligha tehettek.

– Na tessék! – csapja össze kezét Alexis, kapva az alkalmon. – Itt a remek lehetőség. Rev, kérlek, végezz alapos kutatást, hogy alátámaszthassam az állításomat.

Grimaszolva meredek rá, de ügyesen kivágom magam a szituból.

– Annak semmi értelme nem lenne. Egy jó kutatáshoz mindenkivel járnom kellene a suliból, beleértve Kippet is – pillantok az említettre – ahhoz, hogy kijelenthessem, kivel a legkönnyebb.

– Én nagyon bírlak, Ász – karolja át a vállamat játékosan Kipp –, de sajnos erre nemet kell mondanom.

– Erre nekem is, Csát – értek vele egyet és ennyiben is maradunk.

Alexis végül nemigen ad használható tanácsot, de már annak is örülök, hogy még ha nem is a teljes történetet és a legőszintébb verziót adtam elő, de megoszthattam vele a gondolataim és az érzéseim egy részét, és meghallgatott.

Legközelebb Valentin-napra kerülünk vissza. A sulinkban hagyomány, hogy ezen a napon bárki feladhat üzenetet annak, akinek szeretne, és vannak önkéntesek, akik kiosztják a szív alakú lapokra írt vallomásokat. A legtöbb névtelenül érkezik, hiszen sokak arra használják ezt a lehetőséget, hogy könnyítsenek a szívükön, de nem elég bátrak ahhoz, hogy felfedjék a választottjuk előtt a kilétüket.

Sawyer persze benne van az önkéntes különítményben, így a szünetben valahol máshol osztja a szerelmes lapocskákat, miközben én a padomon heverő darabokat figyelem. A suli szolgáltatja a félbehajtott szív alakú papírt. Kívül a címzett neve szerepel és az igazán bátrak (vagy kapcsolatban élő lazák) neve feladóként. Kihajtogatom az elsőt, és elolvasom.

„Kedves Reverie! Láttalak tegnap edzésen és lenyűgözően gyorsan tudsz futni! Te vagy a példaképem!”

Ez édes, de biztos vagyok benne, hogy egy elsős lány írhatta. Kézbe veszek egy másikat. Ez tömör és lényegre törő.

„Szeretlek.”

Vajon ki írhatta? Valószínűleg a 17 éves Fitzy lehetett, aki szegény ekkoriban egyedül küzdött az érzéseivel.

- Na, hogy halad a kutatásod? – dobja le magát mellém Alexis.
- Milyen kutatás? – nézek fel a rövid vallomásból.
- Tudod, amiről tegnap beszéltünk. Szerintem jó páros lennétek Sawyerrel. És ez csak akkor derül ki, ha tesztek egy próbát.

Ez a tanács a jelenemre is igaz, de nincs időm ezen rágódni, mert bevillan valami.

– Alexis – szólítom meg halkán. – Azt mondtad, hogy a kutatás? A kutatás, amiről tegnap beszéltünk?

– Igen – feleli lassan, kissé értetlenül.

– Emlékszel rá, hogy mit beszéltünk tegnap?

– Hogyne emlékeznék? – rökönyödik meg. – Lehet, hogy nekem nincs fotografikus memóriám, de azért csak fel tudom idézni, ami kevesebb mint 24 órája történt.

Na várjunk csak. Talán rosszul emlékszem, és ez a kutatásos beszélgetés tényleg megtörtént hét éve, esetleg kicsit másképp. Nem. Kizárt. Az eredeti szituban nem húzódoztam attól, hogy kapcsolatba bonyolódjunk, hisz akkoriban másra sem vágytam, csak arra, hogy végre összejöjjünk. Ily módon pedig Alexisnek nem kellett bizonygatnia, hogy Sawyer jól teljesítene egy kapcsolatban, mert tuti egy állásponton lettünk volna.

– Vagy arra célozatsz, hogy most a titkod birtokában *úgy kellene tennem*, mint aki *tényleg nem emlékszik*? – folytatja Alexis a szemöldökét húzogatva.

Uramisten.

Emlékszik.

43. FEJEZET

Idegesen rohanok végig a második emelet folyosóján.

Mielőbb meg kell találnom Sawyert. Gyorsabb vagyok, mint a tavalyi diákolimpián, ami azért nagy szó, mert a csúszós padlólap nem a legideálisabb terep a sprinteléshez.

Az első és a második között, a félemeleten, a két oldalról összetalálkozó lépcsőknél rohanunk egymásba. Mindketten szaporán vesszük a levegőt, arcunk kicsit piros, talán a futástól, talán az izgalomtól. Sawyer pont úgy fest, mint aki épp engem keresett, mert most, hogy megtalált, elégedettnek látszik. Ráadásul az arcára van írva, hogy ugyanazt készülünk mondani.

– Emlékeznek! – kiáltjuk el magunkat egyszerre.

– Veled is ez történt? – folytatjuk szinkronban, majd mivel ez az egyszerre beszélés nem vezet sehova, feltartom a kezemet.

– Oké, oké, kezd te!

– Kipp visszautalt a tegnapi beszélgetésünkre, ami a valóságban nem történt meg!

– Én is így vagyok Alexisszel! – bólogatok.

– Hogy emlékezhettek? – pislog megrettenve Sawyer.

Megértem a reakcióját. Minél inkább belegondolok a dolog jelentőségébe, annál több aggodalmam és kételyem támad nekem is.

– És egyáltalán miért? – mászkálok fel-alá gondterhelten, miközben Sawyer ugyanígy tesz. Aztán a homlokomat masszírozom. – Ez nagyon stresszes!

– Nyugalom, csak gondoljuk át. Egyértelműen megint szintet léptünk – vakarja meg a tarkóját.

– De most mit csináljunk? Ne csináljunk semmit, vagy úgy csináljunk, mint eredetileg? – záporoznak a kérdések, de választ persze nem találunk rá. És akkor eszembe jut valami. Megtorpanok és Sawyerre meredek. – Mi van, ha a jövőnkre... Mármint a jelenünkre is hatással vagyunk?

Egy pillanatig csak bámul vissza rám, aztán boldogan elmosolyodik. Fogalmam sincs, minek örül, de nem is kell találgatnom.

– Már nem akarod megváltoztatni a jelened – mutat rá, és ekkor rádöbbenek, hogy tényleg így érzek.

Az aggaszt, hogy valami olyasmin változtatunk véletlenül, ami aztán rossz irányba formálja a jelenünket. Nem állítom, hogy mostanában már

sosem jut eszembe, hogy jó lenne hazamenni vagy mondjuk másodszorra jobban kezelni mindazt, amin keresztülmentem.

De már nem akarok itt ragadni. Már nem akarom elszántan megváltoztatni a jelenemet a múltam segítségével. Inkább én magam szeretnék változást hozni az életembe, és egyes területeken úgy veszem észre, hogy már tettem egy nagy lépést és jó úton haladok.

Szégyenlősen lesütöm a szemem és úgy fejezem ki egyetértésemet.

– Tényleg nem. De azért most az is nyugtalanít, hogy ha képesek vagyunk változtatni, akkor lényegében bármit előidézhetünk.

– Jó, azért ne szaladjon el velünk a ló. Tegnap volt az első napunk, és ma napközben nem hiszem, hogy észleltünk volna bármi változást.

Noha jó pár ki nem mondott változás történt a napokban közöttünk, de ennek semmi köze az időutazás szabályaihoz. Ez csak ránk tartozott.

– Totál kivagyok – közlöm vele, mire közelebb lép és kinyújtja felém a kezét.

Most jön az, hogy gyengéden a fülem mögé túri az egyik elszabadult tincsemet és megnyugtató szavakat mond, amelyek megteszik a kellő hatást. Ám Sawyer megdermed a mozdulat közepette és végül ökölbe szorítja a kezét, majd visszahúzza jobbját. Olyan érzés, mintha egy rövid időre megvonnák tőlem az oxigént. A mellkasom összeszorul, és keserű érzés kúszik a torkomba.

– Emlékszel még, mit mondtam a párhuzamos univerzumokról? – futtatja ujjait a hajába, és én arra gondolok, hogy azoknak az ujjaknak az én tincsemet kéne a helyére igazítaniuk.

– Aha – felelem kábán. Halványan dereng, de ha most arra kér, hogy mondjam neki vissza, az biztosan nem fog menni. Úgy buknék meg, mint az időutazásunk kezdetén a kémiai kötésekből.

– Amikor időutazunk, párhuzamos világokba kerülünk vissza. Egészen eddig azt gondoltam, mindig másikba jövünk, ezért nem emlékszik senki semmire. De ha tényleg igaz, és tényleg ott van a fejükben, amit tegnap mondtunk nekik, az azt jelenti, hogy ma ugyanabba az univerzumba jöttünk vissza, amibe tegnap is.

– És ez azért jó, mert...? – próbálom követni, de nehezemre esik. Kivételesen nem azért, mert nem értek a fizikához és az időutazáshoz. Egyszerűen csak az van, hogy már vagy két napja nem álltam ennyire közel Sawyerhez.

– Mert ha ez nem a mi univerzumunk, akkor csak ennek a világnak a jövőjére vagyunk hatással, és nem a sajátunkra!

– Jó, de ezt mégis hogy akarod alátámasztani? Én nem nagyon szeretnék úgy kísérletezni, hogy semmit sem tudunk biztosra.

– Valahogy muszáj kiderítenünk. Képtelenség, hogy ugyanúgy csináljunk mindent, mint eredetileg. És ha meg elbújunk a vécében, azzal megint csak más irányt vesznek a dolgok, mintha kiállnánk a harmadikra és az időutazás igéjét hirdetnénk.

– Világos – bólintok kurtán.

– Egyébként szinte kizártnak tartom, hogy ez a mi világunk lenne – jelenti ki magabiztosan. – Egészen eddig sohasem a saját univerzumunkban voltunk, nem változtattunk a jelenünkön, és szerintem ez így is maradt. Csupán szintet léptünk, ahogy eddig is tettük. Most már nincsenek kötelező jelenetek, helyette viszont a múltunk során számít, mit mondunk vagy teszünk.

– És ha nincs igazad? – A kérdésem abszolút jogos, és ezzel mindketten maximálisan tisztában is vagyunk.

– Attól félek, nincs választásunk – néz végre a szemembe Sawyer.

– Az eddig sem volt – értek egyet, de ezúttal tárgyilagos maradok.

Végül abban maradunk, hogy jobb ötlet híján úgy viselkedünk, ahogyan eddig is. Persze ettől még feszengek rendesen. Ha arra gondolok, hogy megváltoztathatjuk a jelent, kiver a víz. Mert hát onnan nem lenne visszaút. Egy fikarcnyi beleszólásunk sincs abba, mikor utazunk, és hová, vagy mikor mi a játékszabály. Egyetlen rossz lépésünk egész lavinát indíthat el.

Olyan nyomott érzésem van, mintha a szomszéd macska, Ginger telepedett volna a mellkasomra. Túl nagy teher nehezedik most a vállamra, amivel egyáltalán nem tudok mit kezdeni. Az más lenne, ha az Időutazás ideállna elém és közölné, hogy oké, mostantól hatással vagyok a jelenemre. De ez a bizonytalanság és tudatlanság tényleg felőröl.

Leülök a székemre, és észreveszem, hogy a padomon még mindig ott hevernek a papírszívek. Kicsit remeg a kezem, és izzad a tenyerem, ahogy felemelem az egyiket és az ujjaim között forgatva arra gondolok, hogy én minden évben küldtem egyet Sawyernek. Nyilván sosem volt bátorságom aláírni vagy olyan személyesre fogalmazni, amiből rájöhetett volna a kilétemre. Ő amúgy is olyan sokat kapott minden évben, hogy szerintem

nem is volt türelme mindet elolvasni. Hátrapillantok és látom, hogy legalább ötven darab hever érintetlenül az asztalán. Kipp szándékosan minden évben írt neki, hogy kénytelen legyen addig keresgélni, míg meg nem találja legjobb barátja kedves szavait.

Vajon a tini énem már megírta az üdvözlőlapot, mielőtt átvettem a testét? Sehogy se tudom felidézni, melyik napszakban írtam Sawyernek... Ha még nem adtam fel a sulis postáján a vallomásomat, és mégis hatással vagyunk a jelenre, akkor ez problémát jelent? Mondjuk ha úgyse olvassa el őket, akkor nem hiszem. Ugyanakkor... nem is lenne rossz kiönteni a szívemet neki. Megosztani vele a jelenlegi érzéseimet és... Te jó ég!

– Saw! – kiáltok fel, mire a teremben tartózkodók összerezzennek.

Sawyer meglepett arca jelenik meg az ajtóban, majd bejön a folyosóról és kíváncsian megáll a padom előtt.

– Ez az! – tolom az arcába a kezemben tartott szívecskét.

Értetlenül pislog.

– Talán valami kedvedre való vallomást kaptál?

– Nem! – vágom rá. – Figyelj, én megőriztem az összes szívet, amit a suliban Valentin-napra kaptam!

Látom, hogy fogalma sincs, hová akarok kilyukadni.

– Elraktam az összeset, és most is megvannak apáéknál a garázsban! Nem válogattam ki őket, nem csak a kedvenceimet dobozoltam el, hanem *mindegyiket!* – hangsúlyozom ki az utolsó szót.

Sawyer arca nyomban megváltozik.

– Tehát ha most közékeverünk egy olyat, ami eredetileg nem volt benne, akkor ha esetleg tényleg változtatunk a jövőn, a jelenben ott lesz ez is – fejezi be a gondolatmenetemet izgatottan.

– Így van! – bólogatok, ő pedig máris egy üres szívért megy.

Idegesen jár a lábam a pad alatt, ujjaim az asztalon dobolnak, és azon agyalok, mi a fenét fogunk csinálni, ha megtaláljuk a mostani szívet a garázsban a többi között. Képtelenség lenne. Sawyernek igaza kell hogy legyen, és ez nem a mi univerzumunk múltja.

Mikor visszatér, látszik, hogy ő is gondolkodott.

– Egyébként miért tartottad meg a szíveket? – érdeklődik, mikor átnyújtja az üres lapot.

Azonnal elvörösödöm. Mégsem árulhatom el neki, hogy végig abban reménykedtem, valamelyik üzenet tőle van, és esetleg megválok tőle úgy, hogy nem is vagyok ennek tudatában. Így hát, mint valami bolond,

megtartottam az összeset. Persze már sok éve nem néztem rájuk, nem olvastam őket és nem ábrándoztam arról, hogy valamelyiket talán ő írhatta.

– Hát csak úgy – bököm ki a létező legbénább indokot. – Mert... mert voltak közöttük szépek! – hebegem. – És hát rosszul éreztem volna magam, hogy valakiét megtartom, másokét meg kidobom.

– Sok üzenetet kaptál?

– Annyit nem, mint te.

– Lehet, hogy sokat kaptam, de nem sok személyes volt közöttük – árulja el, és kicsit csalódottnak látszik.

– Honnan tudod? Olvastad őket?

– Aha, mindegyiket.

– Komolyan? – esik le az állam. – De hát ez rengeteg! Miért tettél ilyet?

Ezúttal rajta a sor, hogy elpiruljon. Elfordítja a fejét, és ahogy mindig, mikor zavarban van, kezével eltakarja az arcát.

– Csak úgy – érkezik ugyanaz az átlátszó füllentés. – Kíváncsi voltam rájuk, és ennyi.

Szívesen faggatnám még, de nem szeretnék a saját hazugságommal lebukni, ezért annyiban hagyom. Inkább az üres szívre irányítom a figyelmemet, ráírnék egy semmitmondó üzenetet, majd két apró ponttal megjelöljük az alján, hogy ez tőlünk származik.

Elfog a kíváncsiság, hogy vajon Saw milyen üzeneteket kaphatott ekkortájt, meg úgy általában, de tudom, hogy ha elolvasnám őket, valószínűleg csak rosszabbul érezném magamat. Eközben Kipp mögöttünk azzal foglalatoskodik, hogy (Mia jóváhagyásával persze) apró cafatokra cincálja azokat a szerelmes leveleket, amiket nem ő küldött a barátnőjének. Kipp ugyan – Miával ellentétben – sosem volt egy romantikus alkat, nem is írt csöpögős vallomásokat a barátnőjének, de a lánynak az is elég volt, hogy minden évben fáradhatatlanul összetépkedte másokét.

Sawyerre pillantok, épp összehajtja a szívet. Gondterhelt arcot vág, ami megrémiszt. Elkeserít, hogy ilyennek látom. Elkeserít, amiért most is itt van közöttünk ez a kimondatlan távolságtartás, amitől olyan, mintha távolabb lennék tőle, mint valaha. Tudom, hogy én okoztam ezt kettőnk között, ugyanakkor a szívekről és a vallomásokról az jut eszembe, hogy ő, velem ellentétben, mennyire nyílt és őszinte ember. És nem hagy nyugodni az az undok gondolat, hogy ha igazán akart volna valamit tőlem, akkor meglépte volna.

A szombatot apánál töltjük. Sawyerrel együtt bogarásszuk át az összes Valentin-napi vallomást, amit valaha kaptam. Továbbra is megvan közöttünk a távolság, és Sawyer sokkal hallgatagabb a szokásosnál. Már-már komornak látszik, mikor épp nem beszél, csak tekintetét előreszegezve vezet, vagy a papírszívekre írt üzeneteket olvasgatja.

Ami a szíveket illeti, sajnos nem voltam annyira előrelátó, hogy évek szerint sorba rendezzem őket, így mind egy nagy dobozban fekszik, de persze koránt sincs annyi, mint Sawyernek lenne. A legtöbb a barátaimtól érkezett, mert hagyomány volt, hogy mindig írtunk egymásnak valami szépet vagy vicceset.

– Nézd, ezt Kipp írta nekem tizenkettedikben – mutatom meg Sawyernek a lapocska tartalmát, mire halványan elmosolyodik. Bár jó látni a mosolyát, határozottan fáradtnak tűnik.

– Mindig azok voltak a kedvenceim, amiket tőle kaptam – csóválja a fejét mosolyogva.

Fitzytől és Sawyertől is találok leveleket, alá vannak írva, és haveri a stílusuk. Hát igen. Eszembe jut, mennyit álmodoztam arról, hogy Sawyer névtelenül szerelmes vallomásokat ír nekem, én rádöbbenek, hogy tőle vannak, vagy ne adj' isten, egyszer felvállalja, hogy ugyanúgy érez, ahogyan én. És ahogyan a könyvekben is, úgy kezdeményez ő valami romantikus gesztussal, én pedig a nyakába borulok. Felkap és megpörget a levegőben, miközben a fülébe suttogom, hogy mennyire szeretem.

Rásiklik a tekintetem. Velem szemben, a doboz mellett guggol és sorban nyitogatja ki a papírszíveket. Némelyik felett elidőzik, és ahogy figyelem őt, összefacsarodik a szívem.

Átnézzük az összes levelet. Az utolsónál bennakad a levegőm, de megnyugodva konstatáljuk, hogy nincs közötte az, amit utólag tettünk bele. Ezek szerint továbbra sem tudunk változtatni a jelenen, és a barátaink ugyanazt a múltat ismerik, amit évekkel ezelőtt közösen megéltünk.

Caroline és apa ragaszkodik hozzá, hogy náluk ebédeljünk. Sawyer nem nagy segítség, azonnal elfogadja a meghívást és máris a konyhában sertepertél, hogy segítsen Caroline-nak megteríteni.

Apa a dolgozószobájába kísér. A parafa táblája tele van fényképekkel, a gyerekkori rajzaimmal és az általam készített üdvözlőlapokkal. A

tekintetem elidőzik azon a képen, amin hárman vagyunk. A Raver hegycsúcs tetején állunk, hajunkat fújja a szél, arcunkon széles mosoly. Senki nem volt rajtunk kívül a hegytetőn, ezért apa azt találta ki, hogy leteszi a gépet egy nagyobb sziklára és időzítőre állítja. Az első próbálkozáskor az elsütés pillanatában a gép valahogy megindult oldalra, így a fotón mindhárman ijedt arccal kapunk az eszköz felé. Az a kedvenc képem és a mai napig bekeretezve áll a nappalimban.

Apa belép mögöttem a szobába és behajtja az ajtót.

– Nagyon boldoggá tette, ha megint járnánk kirándulni – mondja mögöttem állva, és tudom, hogy ő is a rajzszöggel odaerősített képet nézi.

– Úgy érted, hogy te, Caroline meg én? – kérdezem, hiszen tudom, hogy ők ketten most is járnak túrázni.

– Mehetünk kettesben is, ha azt szeretnéd.

Rosszul érzem magam, amiért erre kényszerítem. Felé fordulok, és már épp mondani készülök valamit, de megelőz.

– Elképzelni sem tudom, min mentél keresztül, de azt tudom, hogy én az apádként nem kezeltem jól a dolgokat. Nagyon megviselt a válás, de olykor igenis félre kellett volna tennem a saját fájdalmam és jobban odafigyelnem rád. Az egésznek az lett az eredménye, hogy eltávolodtunk egymástól. – Egy pillanatra elakad, majd végigsimít őszülőben lévő sötétbarna borostáján, mint mindig, mikor nehezebbre esik kimondani valamit. – Jó, ha háromhavonta találkozunk, és mikor felhívlak, akkor se vagy túl közlékeny. Beszélsz hozzám, válaszolsz a kérdéseimre, de igazából nem nyílsz meg nekem. *De te az én kicsi lányom vagy.* Még ha fel is nőttél és másokkal osztod meg a gondjaidat az öreg apád helyett, attól még szeretném, hogy tudd, rám mindig számíthatsz.

A szemem megtelik könnyel. Évek óta nem osztottam meg vele őszintén, hogy mit érzek, mit gondolok, és most mégis megteszem.

– Sajnálom, hogy annyira távolságtartó vagyok. Csak még most is olyan fura nekem ez a helyzet. Volt egy szerető családom, és most lett helyette két másik, amit elég idegennek érzek – szipogom. Apa ölelésbe von, és a karjaiban megint kisgyerekeknek érzem magam. Olyan biztonságot adó ölelés ez, amilyen csak egy apáé lehet.

– Megértem. De szeretném, ha tudnád, hogy két szerető családdod lett. Sosem lesz ugyanaz és sosem lesz ugyanolyan, de ha esélyt adsz nekik, meglátod, hogy talán nem olyan rossz, mint gondolod – habozik, aztán folytatja. – Anyád azt mondja, kedveled a testvéreid.

– Igen.

– Elmesélte, hogy a mostohaöcséd sokat beszél rólad, és te is jól érzed magad vele.

– Jó, de Azy egy gyerek – érvelek, mert tudom, hová vezet ez a beszélgetés. – Nem egy vadidegen felnőtt.

Tudom, hogy gyerekesen hangzik, amit mondok, de mégsem ugyanaz egy új testvér, mint egy új anya. Nyilván képletesen értem, hiszen Caroline alapvetően nem erre a szerepre pályázik.

– Félre ne érts, Revy, én az égvilágon semmit sem szeretnék rád erőltetni. Csak arra próbálok rámutatni, hogy nem kell ennyire félned az újtól. A változás sokszor nem feltétlen rossz, és látod, hogy mikor esélyt adtál valakinek, nem lett belőle égszakadás. Nem apadt ki az óceán, nem égett fel az erdő, nem dőlt össze a város.

– Már az első természeti katasztrófából is megértettem – grimaszolok, apa pedig nevet.

– Az ismeretlen az, amitől félünk. De tudod, ez a félelem akkor tűnik el, ha felülkerekedünk rajta, és megismerve azt, amitől eddig tartottunk, rájövünk, hogy talán alaptalan volt az aggodalmunk.

Elmondom neki, hogy szeretném, ha néha kettesben csinálnánk valami programot, de abban is benne vagyok, hogy máskor meg Caroline-nal hármasban.

Jó apával megint nyíltan beszélgetni. Csak most jövök rá, hogy mennyire hiányzott is ez. Összeszorul a mellkasom, ha arra gondolok, mennyire sajnálom, amiért évek óta megtagadtam magamtól apát, és szántszándékkal elbarikádoztam az érzéseimet előle. Bőven van mit bepótolnunk.

– Látod? – pillant rám Sawyer a volán mögül, mikor az ebéd végeztével hazaindulunk. – Caroline nem is rossz arc.

– Én sosem mondtam, hogy rossz arc, csak nehezemre esik elfogadni, hogy az apám nem az anyámmal él – felelem nagyot sóhajtva. – És ez csak rajtam múlik, úgyhogy mostantól azon leszek, hogy felé is nyissak.

– Nagyon büszke vagyok rád – mondja csendesen, és nyoma sincs a szokásos elégedett vigyorának. Az utat nézi, arckifejezése továbbra is komoly. – Nagyon nagy utat tettél meg idáig.

– Szerintem elég lassan haladtam azon a bizonyos úton – hajtom le a fejemet.

– Szerintem meg olyan ütemben csináltad, amilyenben tudtad! – vitatkozik. – Nem kell örökösen ilyen szigorúnak lenned magadhoz. Csak törődj bele, hogy neked ennyi időre volt szükséged és kész.

Eltűnődöm, hogy tényleg időre volt-e szükségem, vagy csak valakire, aki támogat ezen az úton. Ha nincs mellettem Sawyer, még most is egy helyben toporognék.

– Ne haragudj. – Az ölembe ejtett kezemet bámulom.

Lehúzódik oldalra, és leállítja a motort. Innen lelátni az óceán gyönyörű kék vizére, nyugodt hullámozására. Sawyer érdeklődve fordul felém, de egyelőre nem nézek rá.

– Úgy érzem, egy ideje már folyton rád támaszkodom – vallom be.

– Szélvész – kezdi lágyan, mire felkapom a fejem és közbevágom.

– Kérlek, ne mondd, hogy nincs így! – tartom fel a kezemet. – Mióta csak megkezdődtek az időutazások, te a múltban és a jelenben is mellettem álltál, bármi is történt.

Igen. Nem számít, milyen indíttatásból tette ezt, most csak az a lényeg, hogy mindig ott van, mikor szükségem van rá.

– Ami azt illeti, én is nagyban függök tőled – ismeri el.

– Nem kell ezt mondanod! – sietek a megnyugtatóval, de megrázza a fejét.

– Komolyan gondolom. Az időutazás egy dolog, ott kötelezően egymásra voltunk utalva, de igazából nekem rengeteget jelent, hogy visszakaptalak. Hogy megint az életem része vagy. És nagyon elszántan kapaszkodtam beléd, mert nem szerettem volna, hogy megint megszökj. Hogy megint elveszítslek.

Szeretném megkérdezni tőle, ha ez így van, nem bánja-e, hogy már nem vagyok ugyanaz, aki tini korunkban voltunk. De nincs lehetőségem rá, mert a telefonom csengőhangja betölti az autó terét, és mikor megnézem a kijelzőt, látom, hogy Kipp keres.

– Halló! – veszem fel kissé bizonytalanul.

– Szia, Ász! – köszönt derűsen, és a megszólítása megmelengeti a szívemet. Mikor a múltban így nevez, az valahogy természetes, de a jelenben nagy jelentéssel bír számomra. Mintha csak azt üzenné, hogy a barátaim itt vannak mellettem.

– Szia, Csat! – üdvözlöm. Sawyer szórakozott pillantást vet rám, majd visszasorol az útra.

– Figyelj csak, Woods nincs véletlen veled?

– Ami azt illeti, de – bólintok.
– Akkor jó. Hívtam párszor, de nem vette fel.
– És mégis miből gondoltad, hogy nálam majd sikerrel jársz?
– Mostanában annyira össze vagytok nőve – jelenti ki tárgyilagosan, és biztosra veszem, hogy még a vállát is lazán megvonja. – És látod, igazam is lett. Együtt vagytok.

– Mármost egy autóban – javítom ki, Kipp pedig nevet.
– Talán megzavartam valamit? – kíváncsiskodik. Hangsúlya egyértelművé teszi, hogy nem is akármire gondol, hanem egyenesen valami *olyanra*.

Jó is lenne – akarom mondani, de nem vagyok egyedül.

– Nem éppen – felelem, a hangom azonban úgy cseng, mint aki egyértelműen sajnálja, amiért így alakult. – Épp hazafelé tartunk.

– Ne csináld, Revy! Tudom én, nem vagy olyan szende, hogy azt hidd, a kocsí akadályt jelent. – Hallom a hangján, hogy vigyorog, élvezi, hogy szekálhat, és szinte látom az arcát, ahogyan a szemöldökét húzogatja.

– Tulajdonképpen azért hívtál, hogy megpróbálj zavarba hozni? – érdeklődöm, mert ha igen, akkor nem járt sikerrel.

– Azért hívtalak, hogy megtudjam, Woods veled van-e – emlékeztet jókedvűen.

– És meg is tudtad – hagyom annyiban a dolgot.

– Várj, várj, még ne tedd le! Ráértetek holnap? Találkozhatnánk! – veti fel. Megkérdezem Sawyert, és világossá válik, hogy szabadok vagyunk vasárnap este, így Kipp folytatja. – Dupla randizhatnánk.

Épp kortyoltam egyet az üvegemből, így most fulladozva köhögök, miután félrenyeltem a vizet. Sawyer kedvesen nyújt egy papírzsepit.

– Hiszen mi nem is... – kezdem, de aztán időben eszembe jut, hogy a szóban forgó tevékenység másik résztvevője történetesen itt ül mellettem, és ha nem vigyázok, még fültanúja lesz ennek a kínos beszélgetésnek.

– Jaj, nem kell minden szófordulatomat véresen komolyan venni – szórakozik rajtam Kipp. – Csak úgy értettem, hogy találkozhatnánk négyesben.

Tudom, hogy Alexis valami randit emlegetett az új kollégájával. Ugyan nála a nagy arany szabályok egyike, hogy házinyúlra nem lövünk, de elmondása szerint a szája elárulta, mikor igent mondott a srácnak a randira. Kipp felvilágosít, hogy a többiek nem érnek rá.

– Szóval ha nincs ló, jó a számár is? – értelmezem a hallottakat.

– Ne viccelődj – szól rám játékosan. – Jó lenne négyesben eltölteni egy estét. Jót tenne. Mindannyiunknak.

Nem egészen értem, mire céloz ezzel, de mivel örülök az összejövetelnek, rábólintok. Szívesen eltöltök egy jó estét a barátaimmal, de a gondolataim akaratlanul is elkalandoznak. Behunyom a szememet és elképzelem, milyen lenne Sawyer barátnőjeként megélni ezt az estét. Miával szándékosan látványosan sugdolóznánk a srácokról, amíg ők sorban állnának az italokért, aztán Sawyer visszaülne mellém, ujjainkat összefonnánk. Hozzábújnánk, és mélyen magamba szívnam friss óceánillatát. Aztán mikor táncolni mennénk, a sötétben félrehúzódnánk és egy kis beugróban a falnak dőlve csókolóznánk. Együtt mennénk haza, és az a csodálatos este nem érne véget sem aznap, sem máskor.

De a valóság ennél sokkal szürkébb és csalódásokkal teli.

Talán nem lehet mindig a miénk, akire a leginkább vágyunk.

Talán mi sosem találkozunk össze, hiába haladunk ugyanazon az úton.

44. FEJEZET

– Ha jól értem, azt állítod, hogy mikor benyitottál csuromsárosan a fiúöltözőbe, nem számítottál rá, hogy egy rakat félpucér pasit találsz majd odabent – sandít rám Kipp.

– Nem. Én azt állítom, hogy sár ment a szemembe, és arra nem számítottam, hogy *a fiúöltözőbe nyitok be!* – ingatom a fejem.

A JamTec egyik ablak felőli bokszában üldögélünk. Kipp lazán átveti karját Mia vállán, míg Sawyer és én egymástól legalább félméternyire ülünk.

Leírhatatlanul jó érzés olyan gimis élményeket felidézni, amik *mindannyiunkkal megtörténtek*.

– Szerintem meg csak e mögé a kifogás mögé rejtőzöl, de igazából szeretted volna megnézni magadnak az A osztály férfinőit meztelenül – vitatkozik Kipp, arcán pimasz mosoly ül.

Borzasztóan hiányzott már ez a játékos évdés közte és közöttem, és főleg azt élvezzük, ahogyan a nálunk jóval visszafogottabb barátaink helyettünk is rendesen zavarba jönnek.

– Meg kell hagyni, sok kockás hasat láttam azon a napsütéses forró délutánon – kacsintok rájuk vidáman.

A kerek színpadra kiáll egy idős pár és rázendítenek a *Don't Go Breaking My Heart*-ra. Pajkosan kerülgetik egymást, és egyértelműen az est eddigi legjobb karaoke-előadásának vagyunk szem- és fültanúi.

– Saw, te nem szeretnél énekelni ma este? – érdeklődik Mia.

– Ti tudtátok, hogy karaokeest van, igaz? – ráncolja a szemöldökét édesen a kérdezett.

Mit sem változott. Még mindig nem szeret színpadra állni.

– Persze! – vágja rá Kipp, akinek esze ágában sincs rejtegetni az igazságot.

Saw farkasszemet néz vele, és nem tudom, hogy veszít, vagy csak meggondolja magát, de így szól.

– Oké, kiállok – bólint. – De nem egyedül.

Ahogy kimondja ezeket a szavakat, az asztal körül az összes szempár rám szegeződik, én pedig tátott szájjal meredek rájuk.

– Ne már! Nem is tudok énekelni!

– Hagyjuk a rizsát, Ász! Meg kell tenned az emberiség érdekében – utasít Kipp ellentmondást nem tűrő hangon.

– Egyébként is énekeltek már duettet – mosolyog Mia biztatóan.

Hogyne. Egyáltalán nem felejtettem el. Bár arra a napra nem utaztunk vissza, mikor az egyik osztálykiránduláson Sawyer arra invitált, hogy énekeljünk egy Coldplay-dalt közösen. És ugyebár ahogyan ő, Sawyer nem tud nemet mondani másoknak, én úgy nem tudok neki.

Rápillantok. Nem kérlel, csak mosolyog. Fogalmam sincs, ez valami agyafúrt taktika-e a részéről, mert tudja, hogy nem akarok kiállni, ezért neki sem kell majd. Vagy talán szívesen énekelne megint velem? Nem hagyhatok veszni egy ilyen lehetőséget, hiszen mostanában nagyon távolságtartó, ezért rábólintok. Nem tűnik csalódottnak, így megnyugodva eresztém ki az eddig benntartott levegőt.

– Én választok dalt! – közli, és ezzel a végszóval el is masírozik a bárpulthoz, hogy elkérje a lejátszási listát tartalmazó füzetet.

Nem sokkal később a rockopera-szerűséget előadó srác elhagyja a színpadot, és Sawyer áll ki az egyik mikrofon elé. Felhangzik a zene, és azonnal felismerem Ava Max tavalyelőtti számát, az *Alone*-t.

– *„Fiatalok voltunk, poszterekkel a falon. / Imádkoztunk, hogy ne mi legyünk azok, akiket a tanárok a táblához szólítanak. / Mi csak néztük volna egymást, / mert folyton bajt okoztunk. / És minden menő gyerek saját magával foglalkozott, / én ott voltam és kintről néztem őket. / Igen, ott voltam, de közben mégsem. / És ők sose foglalkoztak azzal, ha hiányoztam.”*

Furcsa rádöbbsen, hogy olyan, mintha csak rólunk és az időutazásról írták volna ezt a dalt, de őszintén szólva már az sem lepne meg, ha tényleg valami ilyesmi állna a háttérben. Lehet, hogy Ava Max és a gimis szerelme szintén időutazó. De mindez nem számít, mert Kipp a kezembe nyomja a másik mikrofont, én pedig a számhoz emelve Sawyerrel közösen belekezek a refrén előtti sorokba.

– *„Mindannyiunknak szüksége van valakire, / aki úgy ismeri őt, mint senki más, / pont, amikor a leginkább szükség van rá. / Mindannyiunknak kell egy lélek, akiben bízhatunk, / egy váll, amin sírhatunk, / egy barát, aki tudja, mikor vagy szomorú és mikor vagy boldog.”* – Minden lépéssel egyre közelebb érek hozzá, tekintetünk összefonódik.

Felérek a színpadra, és egymás felé fordulva zendítünk rá a refrénre.

– *„Nem tudom végigcsinálni egyedül. / Nem tudom végigcsinálni egyedül.”*

És én biztos vagyok benne, hogy tényleg nem tudtam volna végigcsinálni egyedül.

Nem tudtam volna megtenni Sawyer nélkül.

Azt kell mondanom, hogy az, hogy a többiek emlékeznek a megelőző napokra, egyre kevésbé ijesztő. Főleg hogy megnyugtató a tudat: a saját jelenünket illetően ez nem változtat semmin. Ránk nézve csupán annyi a változás, hogy ahányszor a barátaink számára „furcsán” viselkedünk, azt nem felejtik el, hanem rendszeresen felemlégetik. A nagyszünetben meglátogatom a sulipszichológust és a munkájáról faggatom. Elárulom neki, hogy erősen gondolkodom a pályamódosításon, amit persze nem ért, hiszen csak 18 vagyok. Legyintek és átfogalmazom a kijelentésemet. Arra biztat, hogy azt az irányt válasszam, ami érdekkel. Ne azon agyaljak, milyen magas a pontszám, vagy hogy elég jó vagyok-e hozzá. Átfut az agyamon, milyen ironikus, hogy már ennyire fiatalon el kell határoznunk, milyen munkát szeretnénk életünk egész hátralévő részében. Persze az ember rádöbbenhet többévnnyi kemény tanulást követően, hogy mégsem ezt akarja, de lássuk be, akkor nehezebb is a dolga, mint a többieknek.

Mikor beszélek erről Sawyerrel, azt mondja, hogy szerintem nem vagyok lemaradva. Még most is csak 23 éves vagyok, és bőven belefér, hogy újrakezdjem az egyetemi tanulmányaimat, ezúttal valahol máshol. Azt is mondja, nem elég, ha *van* munkám, elengedhetetlen, hogy *szeressem* is azt, amit csinálok, és éltessem a tettvágy meg a hivatástudat, mert életünk egy jó nagy részét a munkahelyünkön töltjük.

Úgy döntök, egyelőre nem rágódom azon, hogyan fogok sulis mellett dolgozni, hogy fedezzem a megélhetésemet. Most arra kell koncentrálnom, hogy jelentkezzem a képzésre, és fel is vegyenek. Mert ez az, amit szeretnék.

45. FEJEZET

Sportéjszaka van.

Imádom a sportéjszakát és nagyon hálás vagyok az Időutazásnak, amiért az utolsó évünkben visszahozott minket ide.

Este tizenegy körül jár, és mind lent ülünk az aulában. Kényelmetlen, kemény székeken kucorogva várjuk, hogy sorra kerüljünk, és megkezdődjön a következő meccsünk. A tanárok ellen fogunk kosarazni, és nem titok, hogy minden diák számára a tanárok elleni meccs a legizgalmasabb. Lam épp a taktikát ismerteti, mi pedig laposakat pislogva hallgatjuk a zónázásról szóló kiselőadását.

Sawyer vállára billen a fejem, és érzem, ő is nekem dől. Önkéntelen mozdulat a részünkről, egy apró közeledés a többnapnyi távolságtartás után. A közös éneklés a Jamben oldotta a közöttünk lévő hallgatást, és azt hiszem, mostanra már mindketten szeretnénk magunk mögött hagyni ezt a merevséget.

Sawyer gyűrött fehér pólót visel, és bár sokat izzadt ma, az illata mégis bódító. Tekintetemmel a karfán pihenő napbarnított kezét figyelem. Imádom a vékony ujjait, a selymes bőrét, és másra sem vágyom, csak az ujjai közé fűzni az enyémeket.

A szívem hevesen kalapál, pedig a vállunk éppen csak összeér. Eszembe jut, hogy talán ő is hallja ezt az őrült dübörgést a mellkasomból, de még ha így is van, akkor sincs hozzá távirányítóm, amivel lehalkíthatnám.

Sosem szerettem még így senkit. Úgy érzem, csordultig tele vagyok az iránta érzett szerelmemmel, és ebben a pillanatban azt gondolom, hogy sohase tudnék mást annyira szeretni, mint őt.

Talbot megérkezik, a kezében a menetrendet lebegteti, és a tornaterembe vezényel minket, mondván, hogy öt perc múlva kezdünk, és ideje bemelegíteni. Sawyer feláll, majd tétován visszanéz rám és a kezét nyújtja. Fogalmam sincs, megérezte-e a sóvárgásomat az érintésére, de nem is érdekel, azonnal tenyerébe csúsztatom a sajátomat. Felhúz a székről, de nem engedi el a kezemet. Nem a tornacsarnokhoz vezet, ahová a többiek mennek, hanem abba a földszinti beugróba, ahol először azt mondta nekem, hogy szerinte időutazunk.

Hatalmas utat tettünk meg azóta. Tekintetemet felvezetem a mellkasán az arcáig, és szelíd pillantása mintha azt üzenné, hogy korábban túlreagáltam,

és igenis képesek vagyunk összetalálkozni az úton. És talán nem is csak összefutunk, hanem együtt haladhatunk tovább.

– Figyelj – szólalunk meg egyszerre, aztán halkan felnevetünk.

– Kezdd te – engedi át.

– Csak az jutott eszembe – köszörülöm meg a torkomat –, hogy jó sok minden történt, mióta legutóbb itt álltunk.

Sawyer mosolyog. A szívem belülről püföli a mellkasomat, mert ez a mosoly gyógyír minden fájdalomra, és vigasz minden nehézségre. Megszűnik körülöttünk a világ, és nem létezik más, csak ő és a mosolya.

14 éves korom óta meg voltam győződve arról, hogy minket egymásnak teremtett az ég. Hogy nekem vele kell lennem, neki pedig velem. Aztán felnőttem, és az egész butaságnak meg gyermeki rajongásnak tűnt. Most pedig megint itt vagyok a gimiben, és 23 évesen az jár a fejemben, hogy mégiscsak igazam volt.

Soha senki nem volt és nem is lesz Sawyerhez fogható.

– Nekem is ez jár a fejemben – ért egyet. Tekintetem az ajkára téved, de egyikőnk sem mozdul.

– Mit csináltok itt? – hallok meg Alexis hangját, ami kizökkent a mámorból. – Mindenki rátok vár a pályán!

Csípőre tett kézzel áll Sawyer mögött. Saw ellép előlem, és Alexis rögtön kiszúrja, hogy mindketten zavarban vagyunk. Nem tudja, mit szakított félbe, bár voltaképpen én sem. Ahogy magunkat ismerem, itt álltunk volna szoborra dermedve még perceként át, pillantásunkat a másikon nyugtatva.

– Na mi van, csak nem összejöttetek? – billenti oldalra a fejét Alexis. – Pont úgy néztek ki, mint akik végre megbeszélték az elfeledett és eltitkolt csókokat.

Darabokra törik az illúzió. Átkozom magam, amiért beavattam a múlt Alexisét a csókjainkba, ugyanakkor szinte költői, hogy ennek így kellett történnie.

Feszülten az ajkamba harapok és rettegve nézek fel Sawyerre.

Nem látszik mérgesnek, csak rettentően zavarodottnak.

És ami még ennél is rosszabb, csalódottnak.

Zaklatottan ébredek. Rögtön kipattanok az ágyból, és nyílegyenesen a kijárat felé indulok, mert tudom, hogy nekem kell elmennem hozzá. Én szúrtam el és én tartozom magyarázattal, ezért úgy, ahogy vagyok, mezítláb, pizsamában kirongyolok a folyosóra és becsöngetek a szomszédos lakásba. Tudom, hogy az előbb ébredt, mint én, és csak remélni tudom, hogy még itt van és ajtót nyit nekem. Torkomban dobogó szívvel, idegesen várok.

Pont olyan arccal áll az ajtóban, ahogyan az álmomban magamra hagyott. A haja kissé kócos, a tekintetétől összeszorul a szívem. Nagyot nyelek, és hirtelen fogalmam sincs, hogyan kezdjek hozzá. Egy helyben toporgok, és annak ellenére, hogy millió gondolat cikázik a fejemben, nem tudok megszólalni.

Ezúttal nem siet a megmentésemre, de nem is érdemelném meg. Úgy határozok, az a legjobb, ha egy őszinte vallomással indítok.

– Igazából nem ébredtem fel, mikor megcsókoltál a kiránduláson.

A tekintete fájdalmasan megvillan.

– Hagyjuk ezt, Revy – mondja, és szerintem most először szólít a keresztnevemen. Keserű érzés árad szét a mellkasomban. – Nem kell megforgatnod bennem a kést.

Újabb őszinte beismerést teszek.

– Megcsókoltalak a sportnapon! – kiáltom, mire összerezzen, és az arca meglepetést tükröz. – Megcsókoltalak, de te tényleg felébredtél és nem emlékeztél rá.

Vívódik. Úgy tűnik, tart a választól, ezért nem akarja feltenni az őt foglalkoztató kérdést. Aztán mégis elszánja magát.

– Miért nem mondtad el? – hajtja le a fejét szomorkásan. Mindkét csókra érti.

Megrettenek. Eddig minden csókunk és nagyobb pillanatunk az időutazás során történt.

– Mert félttem.

– De hát mitől? Azt hittem, már jól megvagyunk, és sikerült összecsiszolódnunk!

– Így is van, de... Szóval attól tartok, hogy te még mindig azt a Szélvészt keresed, aki a gimiben voltam. – Lesütöm a szememet. Annyi hónap után végre kimondtam az egyik legnagyobb félelmemet.

Sawyer nem felel, és mikor felpillantok rá, elhűlve mered rám. Aztán hirtelen felkiált.

– Te jó ég! Te végig azt hitted, hogy én... – Elhallgat és a megfelelő szavak után kutat. – Én vagyok a hibás – mondja végül kétségbeesetten, mint aki most ébred rá mindarra, amit megfogalmaztam. Idegesen a hajába túr és elszántan néz rám.

– Ez nem igaz. Én vagyok a hibás – vágok közbe hevesen. – El kellett volna mondanom! Mindkét csókot, meg azt is, hogy mit érzek. De azt gondoltam... – Ezúttal én keresem a szavakat.

– Tudtam – mondja csendesen, mire tágra nyílik a szemem. – Tudtam, hogy nem ébredtél fel.

– Te... honnan...? – hebegem, mire közelebb lép és mélyen a szemembe néz.

– Már a lélegzetvételedekről is meg tudom állapítani, melyik éneddel van dolgom – mondja. – De azt gondoltam, jó okod van letagadni, és nem akartam erőltetni – szegi le a fejét bánatosan.

– Azért tettem, mert féltem. Nem az érzéseimtől, hanem tőled és attól, hogy nem tudok az lenni, aki szeretnéd, hogy legyek.

– Ne mondd ezt – kéri. – Tévesen azt kommunikáltam feléd, hogy olyannak kellene lenned, amilyen a gimiben voltál! Számontartottam, miben változtál és miben maradtál ugyanolyan, de ezzel egyáltalán nem azt akartam üzeni, hogy így nem vagy jó. Vagy hogy *ne lennél ugyanolyan jó*. A változással nincsen semmi baj. Mind változunk idővel, és ez így van jól – bizonygatja.

Aztán előrenyúl, és tenyerébe fogja a kezemet. A mai éjszakát leszámítva már olyan régen ért hozzám, hogy a szívem örült kalapálásba kezd. Elakadó lélegzettel nézek fel rá.

– De Szélvész, tudnod kell, hogy bármilyen idősíkban és korban is vagyunk, én szeretlek. Tinédzserként a tinédzser Szélvészbe voltam szerelmes, felnőttként pedig a felnőtt Szélvészbe vagyok. Ugyanúgy kedvelem a középiskolás éned, akit először megismertem, ahogyan a jelen Szélvészét. És nincs semmi, ami változtatna ezen.

46. FEJEZET

Sawyer az imént azt mondta, hogy szeret.

Tényleg azt mondta?

Sőt, azt is, hogy szerelmes belém. Meg hogy a gimiben is szerelmes volt belém...

Örülten kutatok kételyek vagy ellenérvek után, de azon kapom magam, hogy nem találok semmit. Sawyer minden aggályomat eloszlatta, mikor az az egy szó elhagyta az ajkát, hogy szeret.

– Sawyer, én... én annyira szeretlek, hogy azt sem tudom, mihez kezdjek most magammal – bukik ki belőlem.

Hátratántorodik, és csak néz vissza rám, mint aki nem hisz nekem. Az arckifejezése arra késztet, hogy bebizonyítsam neki.

– Kilencedikes korunkban, mikor először találkoztunk a gólyatábor előtt a vasútállomáson, megpillantottalak és azonnal tudtam. Nem azt, hogy szeretlek, ahhoz kellett még egy kis idő, de őszintén szólva, nem sok. – Hihetetlen, hogy végre elmondhatom. – De megláttalak és semmit nem tudtam rólad, mégis hevesen kalapált a szívem, a testem pedig megdermedt. Aztán olyan volt, mintha egy láthatatlan kéz folyamatosan feléd húzna. És így érzem magam most, ebben a pillanatban is.

Még mindig engem figyel, mellkasa szaporán emelkedik és süllyed. Végül felemeli a kezét és eltakarja az arcát, de tekintetét egy pillanatra sem veszi le rólam. Hallgat, ezért folytatom.

– Úgy érzem, nem tudok semmi mást, csak azt, hogy annyira nagyon szeretlek, Sawyer, és szeretném, hogy tudd, másra sem vágyom, csak hogy veled legyek!

– Szeretlek – szakad ki belőle a gyötrelmesen őszinte válasza. Csak ennyit mond, semmi többet, és egyszerre mozdulunk egymás felé.

Homlokát az enyémnek dönti és szorosan lehunyja a szemét.

– Szeretlek – válaszolom.

Nem bizonygatni akarom, egyszerűen csak annyira jólesik kimondani.

Érzem minden egyes rezdülését, szapora lélegzetvétélét, óceánparti illatát. Az orrunk összeér, forró lehelete a számat simogatja. Nem tudom, melyikünk hajol közelebb, csak azt tudom, hogy a szánk összeér, és abban a pillanatban megszűnik körülöttünk minden.

Ajkunk először gyengéden érinti egymást, lassan, mintha csak bármelyik pillanatban felébredhetnénk ebből az álomból. De ez a valóság. Sawyer keze a csípőmre csúszik, és szorosan magához húz. Érintése perzseli a bőrömet, tenyere forrón simul az oldalamra. Szétnyílnak az ajkaim, és mély sóhajtás szakad ki belőlem, ő pedig hosszan és édesen csókol. Aztán a csókunk elmélyül, mozdulataink felgyorsulnak és mohón próbálunk még közelebb férkőzni egymáshoz és még többet érinteni egymásból.

A lábaim megadják magukat, de úgy fest, nincs is szükség a szolgálataikra, mivel Sawyer körém fonja a karját és megtart. Aztán könnyedén felkap, kezét a combom alá csúsztatja, combjaim körülkulcsolják vékony derekát. A számba nyög és ez a legvadítóbb hang, amit valaha hallottam.

Remegő kezemet a hajába futtatom, a tincsei selymesen siklanak az ujjaim között. Imádom. És *végre* beletúrhatok. Bal kezemet levezetem az arcára és végigsimítok a borostáján. Most már olyan hevesen csókolom, mintha csak az életem múlna rajta.

Aztán hirtelen ráeszmélek, hogy ma reggel még nem is mostam fogat, és elrántom a számat Sawyer édes ajkaitól. Szeretnék elhúzódni tőle, de hát éppen a karjaiban trónolok. Megilletődve néz rám, tekintete vágytól ködös, az arca kipirult. Legszívesebben tudomást sem vennék a fogmosásról és folytatnám a csókolózást.

– Valami baj van? – ereszt le a földre Sawyer.

– Csak annyi... hogy még nem mostam fogat – emelem kezemet a szám elé és ujjaimmal megérintem az ajkamat. Tisztán érzem a csókjának helyét.

A szám körül kicsit ég a bőröm, mert megkaristolta a borostája, mégis ez az egyik legszexibb dolog, amiben valaha részem volt.

Megkönnyebbülten elneveti magát és ölelésbe zár. Arcomat a mellkasába fúrom és mélyen belélegzem az illatát.

– Akkor ezt mielőbb pótolod. Mert egész nap csókolni akarlak – suttogja a fülembe, majd ajkaival végigsimítja a nyakamat.

Rögtön beleborzongok, és én is azt kívánom, bár tölthetnénk ezzel a mai napot és aztán az egész hátralévő életemet.

Ez azonban nem ilyen egyszerű. Mindkettőnket hív a kötelesség, és *muszáj* elválnunk. Sawyer mosolya és gyengéd csókjai, miközben a folyosón azt súgja a fülembe, hogy este találkozunk, könnyedén eléri, hogy egész nap arra várjak.

Mr. Parsamyan elismerő pillantással figyeli, ahogyan fülíg érő mosollyal belépek a könyvesbolt ajtaján.

– Jó reggelt! – köszönök neki és biztosra veszem, hogy látja rajtam, egyenesen a fellegekben járok.

– Jó reggelt! – köszön vissza mosolyogva. – Évek óta nem láttalak ilyen boldognak – állapítja meg kertelés nélkül.

– Ezt biztosra veszem – lépek a pult mögé, hogy készítsek neki egy teát.

– A szerelem magasba repíti testünket és lelkünket, miközben két lábbal állunk a földön és mosolygunk.

– És ez így van jól – nyújtom át neki kedvenc fehér csészéjét.

Megköszöni és folytatja reggeli rutinját. Az ablak mellett ül, lábait egymáson átvetve teát kortyolgat és olvas. Én közben nekilátok a mai teendőimnek, elrendezem a rendeléseket, feltöltöm a kávégépet a finom kávészemekkel és vizet ereszték a kisállatoknak kitett tálba.

Befut egy üzenet Sawyertől, amit rögtön megnyitok.

Sawyer

Csak rád bírok gondolni.

A szívem örült kalapálásba kezd, miközben újra és újra átfutom ezt az egy sort.

Szélvész

Én is csak rád tudok gondolni.

Sawyer

Szó szerint egy évtizede vártam már erre a pillanatra, és ez egyszer nagyon utálok a munkámat, amiért nem hagyja, hogy kiélvezzem.

Szélvész

Ne a munkád, inkább magunkat okold.
Végül is ezek szerint mi voltunk olyan bénák,
hogy tíz évet vártunk egymásra.

Sawyer

Ezt nem vagyok hajlandó szöveges formában megvitatni. Ma este mindenképpen vacsorázzunk együtt!

Szélvész

Foglaljak asztalt valahová?

Sawyer

Ki van csukva, hogy publikus helyre menjünk. Miután tisztáztuk a dolgokat, csupa olyasmit szeretnék tenni veled, ami nem volna illendő egy étteremben.

Szélesen vigyorgok. Érzem magamon az illatát, és ez vadító. Teljesen egyet tudok érteni a következő soraival.

Sawyer

Meggondoltam magam. A beszélgetés ráér utána.

Fogalmam sincs, hogyan és mikor, de eltelik a nap, és este azon kapom magam, hogy hevesen csókolózunk az előszobában. Csípőjével a falnak szegez, és annyi időre sem függesztjük fel a csókolózást, hogy felkapcsoljuk a villanyt. Kit érdekel a világítás? Életemben nem voltam még ilyen izgatott és ennyire boldog.

Kétoldalt az ingébe markolok, és még közelebb húzom magamhoz, már amennyire ez lehetséges. A szánk összetapad, és miután megunom, hogy vakon bíbelődöm a gombjaival, nemes egyszerűséggel áthúzom a fején az inget. Utoljára a strandon láttam meztelen felsőtestét, és bár félhomály van, már csupán abból, hogy *megérintem*, érzem, hogy *milyen*. A bőre selymes és sima. Ahogyan körmömmel végigszántok a hátán, beleborzong.

Imádom, hogy ilyen hatással vagyok rá.

Ujjaimat a hajába vezetem, tenyeremet a tarkójára simítom. Az egész olyan tökéletes és olyan csodálatos. Egész nap erre vártam!

– Én is – mormolja a számra, és ekkor jövök rá, hogy hangosan gondolkodtam.

Ujjaim borostás arcán kalandoznak, majd mutatóujjamat végighúzom a nyakán és az ádámcsutkáján. Mégis hogy lehet Sawyer ennyire szexi?

Kissé elfordítja a fejét, és szaporán lélegezve figyeljük egymást a beszűrődő kinti fények homályában. Összekócoltam a haját, az inge a földön hever, tekintete lángol.

– Ezt folytassuk odabent – kap az ölébe és máris a hálósobába visz.

Igaza volt. A beszélgetést tényleg jobb későbbre halasztani.

47. FEJEZET

Sok minden kiderül azon az éjszakán.

Egyrészt, ugyan nem meglepő, de Sawyer fantasztikus az ágyban. Bár valószínűleg igazán az dobja meg, hogy *szerelmes vagyok belé*. Még sosem feküdtem le olyan férfival, akit ennyire szerettem, így nem csoda, hogy a szeretkezés semmihez és senkihez nem hasonlíthatóan lehengerlő.

Másrészt a világosszürke lepedőn ülve megtudom, hogy 15 éves kora óta szerelmes belém. Átfut az agyamon, hogy talán megkérhetném, csípjen meg, de annál sokkal vadabb dolgokat művelünk az ágyban, és mégsem ébredek fel, ami arra utal, hogy ez bizony nem álom.

Nem sokat rágódunk azon, hogy ennyi időbe telt egymásra találunk. Persze én azért mondok valami olyasmit, hogy kár a sok elvesztegetett időért, és hogy összehasonlíthatatlanul könnyebben átvészeltém volna mindent, ha végig velem lett volna. De arra kér, ne így álljak hozzá. Azt mondja, ezen már igazán nem érdemes keseregni, és előre kell tekintenünk. Megfogadom a tanácsát és azon vagyok, hogy a gyakorlatban is meg tudjam valósítani.

Harmadszorra pedig megtudjuk (ezzel Sawyer régi álmát teljesítve), milyen az időutazás, ha közben egy ágyban alszunk. Mondjuk ugyanolyan. Leszámítva, hogy most már a múltban is kedvünkre csókolózhatunk, és egy kicsit megtapasztalhatjuk, milyen lett volna, ha már a gimiben is együtt jártunk volna.

A sulinkban hagyomány még az úgynevezett bolondballagás is, amikor a végzősök az igazi ballagás előtt két hónappal beöltözve végigvonulnak az iskolán. Lehet vicces jelmezt húzni, vagy ha úgy tartja kedved, egyenruhában vonulni, de a mi osztályunk arra használja fel ezt az eseményt, hogy még egyszer, csaknem utoljára, együtt, egy csapat lehessünk. Mind a kampány során viselt jelmezünkben feszítünk, és egymás vállába kapaszkodva, felsorakozva várakozunk, hogy meginduljon a menet. Sawyer áll legelöl, a palástjában, fején a koronával, míg én szorosan

mögötte vagyok, és a hátához simulok. Észreveszem, hogy kicsit izzad, ezért ruhám ujjával megtörölöm a tarkóját. Az illata körbeölel, és mikor hátrafordul, hogy rám mosolyogjon, a szívem meglódul.

Felhangzik a zene, és Sawyer elindul. Mögöttem Alexis áll, és egymásra nevetünk, miközben ide-oda dülöngélünk a zenére. Kipp huhog Mia mögül, majd a lépcsőkön megcsináljuk az előre betanult kis táncot. Jobb láb oldalra, aztán egy lépés, majd ugyanez a ballal, utána elengedjük egymást, megpördülünk és tapsolunk, majd újra az egészet.

Átvonulunk az aulán, ki az udvarra, aztán átvágunk a selyemmirtuszok alatt, utána pedig az atlétikai pályán megyünk egy kört. Kipp versenyt követel, hogy megtudja, melyikünk fut gyorsabban, ő a páncéljában vagy én a ruhámban. Szaladunk egy kört (nyerek), aztán kifulladásra elterülünk a földön.

– Ez döntetlen volt – állítja, de nem hagyom annyiban.

– Miről beszélsz? Vagy tíz méterrel lehagytalak! – vigyorgok, mire vállat von.

– A páncél miatt döntetlen – csap a mellkasára.

– Nem is igazi páncélban vagy – nevetek.

– Ha igazi lenne, elrajtolni se bírtam volna – kacsint rám.

Ülő pozícióba tornázom magamat és Sawyert keresem a tekintetemmel.

Tallal és Lamarral beszélget. Koronája félrecsúszott, kesztyűjét levette és most a kezében tartja. Ujjaira siklik a tekintetem, melyek elalvás előtt még a meztelen bőrömet érintették. Feltápáskodom a fűből és mögé sétálok, aztán hátulról átölelem.

– Elnézést, uraim, itt van a királynőm – mosolyog a fiúkra, és felém fordul. Nem engedem el, ő pedig magához ölel.

Visszasétálunk a selyemmirtuszokhoz és megállunk az iskolaépület egyik beugrójában. Már vége a virágzásnak, de nem bánom, mert egyszer már részünk volt az élményben. Sawyer hátát a falnak veti, míg én a lábai között állok. Nem igazítom meg a koronáját, mert tetszik így. Megsimítom az arcát, majd levezetem ujjaimat a karján, és végül egymásra talál a kezünk. Az ajkához emelve lágy csókokkal borítja a kézfejemet, majd könnyedén megfordít. Hátam forró mellkasának szegeződik, lehelete csiklandozza a nyakamat. Karjait átveti a vállamon és a hasamon összefűzzük ujjainkat.

– Figyelj csak – szorítom meg a kezét gyengéden. – Egészen eddig eszembe se jutott, de mit kezd majd ezzel a dologgal ennek az univerzumnak a Sawyere és Szélvésze?

– Szerintem azért most is van itt egy kis turpisság – fejtegeti a véleményét, miközben arca az enyémhez simul. – Oké, hogy mindenki emlékszik az előző napokra, de a mi múltbéli énjeink mégiscsak másképp raktározzák el a történeteket.

– Számukra ezek meg nem történtnek nyilvánulnak majd, és úgy élnek tovább, mint eredetileg?

– Nem, szerintem nem. Mivel a körülöttünk levők emlékeznek, azt hiszem, az ő emlékeikből épülhetnek fel a mi ekkori énünk emlékei. Például mi most megosztjuk a barátainkkal, hogy együtt járunk, így mikor elhagyjuk a testünket – mutat először az én mellkasomra, aztán a magáéra –, Saw és Szélvész együtt lesznek. És érteni is fogják a dolgot.

– Vagy ha nem is, akkor majd megoldják – bólintok és az udvart nézem.

– Hát igen. Még mindig sok minden homályba vész az időutazás kapcsán, de azt hiszem, ez nem is számít már igazán.

– Csak mi számítunk – szorítom meg a kezét ismét és hozzá bújok.

– Csak mi, és mindaz, amit itt kaptunk – ért egyet Sawyer és a hajamba csókol.

Miután mindent tisztázunk, számos mozzanat sokkal észszerűbbé és érthetőbbé válik. A napnál is világosabb, hogy az elmúlt csaknem tíz évben végig bizonytalanok voltunk egymást illetően. Hol azt éreztük, lehet közöttünk valami, hol pedig egyértelműen azt, hogy ez csupán egy baráti viszony és semmi több. Egyikőnk sem mert igazán kezdeményezni, nem mertük átlépni azt a bizonyos határt, mert attól féltünk, ha a másik nem érez ugyanúgy, akkor oda a barátságunk. És ha oda a barátság, akkor oda az a kis fénysugár is, amibe mindaddig kapaszkodhattunk.

Az is igaz, hogy ebben a tíz évben volt idő, mikor más utakon jártunk, de sosem szűntünk meg gondolni egymásra. Mindketten belátjuk, hogy nem igazán sikerült kimutatnunk az érzéseinket, és még ha viszonylag egyértelmű jelzést is tett az egyikünk, a másik félreértelmezte azt. Ezen a ponton a kanapén, az ölelésében megosztom vele azt is, hogy én kifejezetten tartottam attól, hogy csak az időutazás és a megmentési kényszere miatt közeledik hozzám. Ennek hallatán felnevet.

– Azért közeledtem, mert szerelmes vagyok beléd – kuncog. – És mindkettő baromi jó ürügy volt a közeledésre.

– Szóval semmi kényszerítő erő? – mosolygok szégyenlősen, ő pedig komolyra vált.

– Szélvész, nincs ezen a világon semmi, ami miatt jobban akarnalak téged annál, ahogyan szerelemből akarlak.

– Akkor is, ha kicsit szétcsúsztam?

Nem azt mondja, hogy újabban már sokkal jobban vagyok. Azt mondja, hogy akkor is.

– Akkor is, ha dohányzom?

Nem azt mondja, hogy majd leszokom. Azt mondja, hogy akkor is.

– Akkor is, ha tőled bérelem a lakásomat?

– Úgy vélem, sokkal jobb lenne, ha nem bérelnéd, hanem inkább egyenesen hozzám költöznél – mosolyog le rám, én pedig az ajkamba harapok.

– Komolyan gondolod? – feszengek, mert nem vagyok benne biztos, hogy nem csak viccel.

– Hát persze!

– Tudod, elhatároztam, hogy jelentkezni fogok megint az egyetemre. Pszichológiára – bököm ki, mire boldogan magához szorít.

– Tényleg? – ragadja meg a vállamat és kicsit megráz. – Hiszen ez fantasztikus hír!

– Hát igen – mosolygok halványan. – Csak tudod, mellette bizonytalan, hogy mennyi időm lesz dolgozni.

– Szóval azért költöznél össze velem, hogy jobb anyagi helyzetbe kerülj?

– Sajnos elkerüli a figyelmemet a szája sarkában bujkáló mosoly, és komolyan veszem a kérdést.

– Nem! Dehogysis! – vágom rá hevesen.

– Tudod, én azt sem bánám – simít végig a nyakamon, keze becsúszik a pólója alá, amit ezúttal én viselek. Megremegek az érintése nyomán.

– Amíg ilyeneket művelünk együttélés közben, felőlem maximálisan kihasználhatsz – leheli a nyakamba és finoman megharapja a bőrömet.

– Én tényleg nem... – sóhajtom, de nehéz koncentrálnom, mert forró ajkai már a vállamat csókolják.

– Boldogan összeköltözöm veled, Szélvész – súgja, én pedig, miközben hátradönt, biztosítom róla, ugyanígy érzek. Költségektől függetlenül.

48. FEJEZET

– Komolyan mondom, Reverie, ha a bejáratot kívülről növények veszik körül, az vonzza az ügyfeleket és a jó szerencsét – bizonygatja Mrs. Zampa a kávéja felett.

– Vannak növényeink. Látja azt a szép sugáraráliát? – mutatok a sarokba.

A szóban forgó szobanövény, amit a fényes tarka-zöld levélzetének alakja miatt esernyőfának is neveznek, egy kis asztalon helyezkedik el.

– Mr. Parsamyan odaadóan gondoskodik róla, és ő a kedvence, mert nemcsak szép, de a levegőt is tisztítja – magyarázom. Nem tudom, ezt miért teszem hozzá, hiszen bizonyára Mrs. Zampa is pontosan tudja.

– Ez így akkor sem jó. Az ajtó elé kellene. Vagy növények, vagy szőnyeg – folytatja.

– Mr. Parsamyan porallergiás – mondom, és esküszöm, hogy nem kötekedni akarok vele, egyszerűen csak ez az igazság. Mielőtt újabb feng shui mintával hozakodna elő, gyorsan megelőzőm egy kérdéssel.

– Nem kér esetleg egy lamingtont? Ma délelőtt hozták, friss és nagyon finom – mosolygok, majd a ház ajándékaként egy elegáns kis tányérra téve elé helyezem.

– Köszönöm – szúr villájára egy falatot.

Kilépek a pult mögül és megsimogatom a Mrs. Zampa mellett türelmesen ücsörgő Margot fejét, majd a fiókból előhúzó egy jutalomfalatot és megajándékozom vele a kutyust. Mr. Parsamyannek gondja van rá, hogy ha már állatbarát hely vagyunk, mindig legyen friss víz kitéve a kis kedvenceknek, és egy-egy falatka is álljon rendelkezésre.

Mrs. Zampa komótosan elfogyasztja az édességet, felhörpinti a kávéját, megveszi a legújabb női krimi, és elhagyja a kávézót.

Épp a rendeléseket állítom össze, amikor Mr. Parsamyan lejön az emeletről. Leül az egyik asztalhoz, én pedig készítek neki egy teát, majd folytatom a munkát.

– Az arckifejezésed árulkodó, Reverie – szólal meg. – Nem fogsz sokáig nekem dolgozni, jól sejtem?

– Azért mondja, mert újabban sokat mosolygok? – kérdezek vissza, ugyanis észrevettem, hogy mostanában néha akár percekig keresztül is fülíg ér a szám.

– A mosolyod őszinte, a tekinteted pedig elszánt – feleli.

– Úgy határoztam, visszamegyek az egyetemre – teszem le a kezemben tartott könyvet és szembefordulok a főnökömmel. – Azt hiszem, nehéz lesz mellette teljes munkaidőben magánál dolgoznom.

– Ha gondolod, visszaállhatunk a korábbi rendszerre – ajánlja a részmunkaidőt.

– Köszönöm, Mr. Parsamyan – hálálkodom. Fogalmam sincs, hogyan fogom megoldani, de már annak is örülök, hogy felajánlotta. Nem tudom, mit hoz a jövő, de próbálok előrenézni, és aggodalmak helyett a problémamegoldásra koncentrálni.

Még mondani készülök valamit, de akkor Azy ront be a boltba. Arca vörös, és szaporán lélegzik.

– Hé! – indulok meg felé, de ő gyorsabb, felém szalad, és a karomba veti magát. Ahogy ölelem, megérezem, hogy mennyire zaklatott. Megsimítom a haját és szorosabban magamhoz ölelem, úgy csitítom. – Nyugalom.

Mr. Parsamyan csendesen feláll és előzékenyen felmegy az emeletre, míg én kicsit eltolom magamtól Azyt és ujjaimmal megsimítom az arcát.

– Mi történt? – Az órákra pillantok. Valószínűleg a suliból rohant idáig.

– Annyira gonoszak az emberek! – közli tárgyilagosan, legörbülő ajkakkal.

A pulthoz vezetem és leültetem az egyik székre, majd készítek neki egy citromos jeges teát, mert tudom, hogy imádja.

– Mi történt? – ülök mellé és csak remélni tudom, hogy nem érkezik vendég pont most.

– Az osztálytársaim – szorítja össze a száját. Ez az arckifejezés túlon túl ismerős.

Biztatom, hogy mesélje el, mert ismerem, milyen, mikor megmakacsolja magát.

– Azt mondták, anya... – vesz mély levegőt, aztán egy szuszra kimondja.

– Hogy anya azért halt meg, mert szégyellt engem.

– Ez a legnagyobb marhaság, amit valaha hallottam! – Próbálok józan maradni, de elborít a düh. Egy csapatnyi elkényeztetett 13 éves srác bizonyára a világon semmit nem tud az életről, sem a fájdalomról, és igazából annak sincsenek tudatában, mit beszélnek, mégis mérges vagyok.

– Ugye? – pislog fel rám Azy, és megkönnyebbülök, amiért nem vette magára.

– Mit mondtál nekik? Remélem, a fejükig felhúztad az alsógatyájukat – Szikrázó szemmel próbálok kissé megnyugodni, hogy az öcsémnek is

segíteni tudjak.

– Az egyiknek behúztam, a másikat elgáncsoltam, a harmadik pedig elszaladt – mondja.

Egy másodpercig csak nézek rá, az elszánt tekintetére, majd kitör belőlem a nevetés.

– Ez a beszéd! – nyújtom a kezem, ő pedig belecsap. – Persze, az agresszió nem jó válasz az efféle támadásokra – teszem hozzá.

– Nem kell a felelősségteljes nővér duma – forgatja a szemét, én pedig megvizsgálom a kezét. Kicsit piros, de nincs rajta sérülés.

Két vendég érkezik, akiket fürgén kiszolgállok, majd eligazítom őket, hogy megtalálják a boltban, amit keresnek.

– Szóval, hazaküldtek? – érdeklődöm visszalépve Azy mellé, aki épp szívószállal szürcsöli a jeges teáját.

– Három nap felfüggesztés! – néz a szemembe. – Igazságtalanság!

Azy színjeles tanuló, és szerintem életében nem lógott még az iskolából. A jó tanulás számára olyan, mint egy utolsó ígéret az édesanyjának, miszerint rendesen éli majd az életét, hogy büszke lehessen rá.

– Akkor legalább együtt tölthetnénk ezt a három napot – csípem két ujjam közé az arcát és gyengéden meghúzom.

– Te, a szomszédod meg én? – vonja fel a szemöldökét.

– Te, a barátom és én – pontosítok, mire Azynek tágra nyílnak a szemei.

– Összejöttél a perverz zaklatóval? – kiált fel, mire mindkét vendég rám pillant.

– Na! Kértelek már, hogy ne nevezd így – mondom, de nem bírom megállni vigyorgás nélkül.

– Szóval összejöttél vele! – mutat rám, mintha csak rajtakapott volna valamin.

Megszólal az ajtó feletti csengő, és Azy válla fölött kinézve Sawyert pillantom meg. A pulzusom felgyorsul, és az egész testem bizsereg, mint mindig, valahányszor meglátom őt.

– Egymáséi lettünk – bólintok végül, mire az öcsém grimaszol.

– Sziasztok! – ér mellém Sawyer és gyengéd csókot nyom az arcomra.

– Pfuj! – kommentálja Azy.

– Szia, Azy! – nyújtja a kezét Saw mosolyogva, Azy pedig vonakodva ugyan, de elfogadja.

– Azt hittem, csak később jössz – pillantok fel Sawyer arcára.

– Nem bírtam tovább várni – sandít le rám, és az imádott kisfiús mosolya láttán hevesebben kezd verni a szívem.

– Pfuj! – ismétli meg Azy. – Ne nézzetek levegőnek!

– Na nem mintha ez lehetséges volna – irányítom rá a tekintetemet. – Állandóan hangoskodsz.

– Hogyhogy itt vagy? – érdeklődik tőle Sawyer.

Azy nyomban összeszorítja a száját és makacsul hallgatva mered előre.

– Azta! Tisztára olyan arcot vágasz, amelyet a nővéred szokott! – döbben meg Sawyer, mire elvigyorodom.

– Ugye? – vizslatom én is az öcsém konok arckifejezését. – Mintha magamat látnám.

– Döbbenetes – ért egyet Sawyer. – Tőled tanulta?

– Á, nem! Akkor is ilyen fejet vágott, mikor először találkoztunk – mesélem, majd hozzáteszem. – Na persze, én is.

– Ne alkossatok saját kis világot! – pattan fel Azy, majd kihívóan Sawyerre pillant. – Csak mondom, hogy Revy meghívott, úgyhogy most három napig itt maradok.

Nem tudom, fenyegetésnek szánta-e ezt a kijelentését, de biztosan nem ért célba.

– Ennek örülök! – mosolyog le rá szívből Sawyer. – Elmehetnénk megint hajózni! Vagy bringázni. Azt úgyis beígérted nekem – kacsint rám, és biztosra veszem, hogy életemben nem voltam még ennyire boldog.

49. FEJEZET

Péntek reggel fél nyolckor hangtalanul mászom ki az ágyból és Sawyer öleléséből. Mikor talpamat a puha szőnyegre helyezem, megtorpanok és visszanezdek az alvó Sawyerre. Feje az én párnámon pihen, egyenletesen szuszog, állán kiütözik sötétszőke borostája. Mosolyogva hajlok közelebb és finoman megsimítom az arcát, majd csókot nyomok a homlokára. Elfog a kísértés, hogy visszavackoljam magam a karjai közé és folytassam a végtelenül pihentető alvást, amit mellette megtapasztalok. Mégis erőt veszek magamon és elhagyom a hálósobát, mert terveim vannak. Sawyer pólójában nekilátok reggelit készíteni a konyhában, hiszen tudom, hogy fél óra múlva felkel. Céklás mangósalátát készítek, az egyik kedvencét, ráadásul vegemite-os piritóssal. Mikor ez megvan, legjobb tudásom szerint nekilátok elkészíteni a reggeli smoothie-jét. Turmixolás közepette egyszer csak mögöttem terem és átöleli a derekamat, majd belepusztil a nyakamba. Nevetve lekapcsolom a gépet és felé fordulok.

– Készítettem reggelit, együnk – mondom neki, de egyikőnk sem mozdul.

Keze a csípőmön, arca pedig közel kerül az enyémhez.

– Én tényleg nagyon szeretném elfogyasztani a reggelit, amit te készítettél nekem, de közben itt állsz, egy szál pólóban, szeretlek és most igazi patthelyzetbe kerültem.

Nevetve hallgatom.

– Miért? Mi tart vissza attól, hogy megkóstold a reggelit? – incselkedem.

– Hogy téged is szeretnék megkóstolni – hajol közelebb és száját érzéken az enyémre tapasztja.

– Muszáj választanunk – suttogom, majd finoman megharapdálom az állát, hogy előcsalogassam azt a rekedtes nyögést, amit ilyenkor hallat. – Fél óra múlva indulnunk kell.

– Akkor háromra mondjuk ki, melyiket választjuk – tanácsolja Sawyer két csók között, és ajka az enyémet súrolja.

– Szerintem ne pazaroljuk az időt számolásra – felelem, mire az ölébe kap, és a hálósobába visz.

A reggeli végül dobozokban végzi.

A napjaink hasonlóan telnek. Napközben dolgozunk, és aki előbb végez, a másik elé megy, hogy aztán együtt töltsük a délutánt és az estét. Az éjszakákat kivétel nélkül együtt töltjük, hol Sawyernél, hol nálam, és megint a gimiben kalandozunk. Sajnos lemaradunk a szalagavatóról, de a próbákön szorosan összesimulva táncolunk, a tanórákon pedig szerelmes, és olykor igen pimasz levelezéseket folytatunk.

Nem tudjuk pontosan, meddig tart még ez az időutazás, de úgy sejtjük, a ballagással véget ér. Nem állítom, hogy nem készültünk rá, mégis meglep az a reggel, mikor úgy ébredek, hogy aznap *csak* álmodtam. Annyira szokatlan és annyira furcsa, hogy egy ideig csak az alvó Sawyer karjaiba zárva fekszem, arcomat a mellkasára fektetve. Az jár a fejemben, hogy mennyit hibáztattam az időutazást, amiért belesodort ebbe az egészbe, hányszor kívántam azt, bár alhatnék végre egyet nyugodtan, most mégis hiányérzetem van.

Úgy érzem, köszönettel tartozom valakinek, de nem tudom, kinek. Ha nincs az időutazás, ki tudja, hol tartanék most? Sawyer és én vajon rátaláltunk volna egymásra, és lett volna bennem elég mersz, hogy a barátaim elé álljak? Megnyíltam volna apának és őszintén feltártam volna az érzéseimet? Látogatnám-e ilyen gyakran anyáékat, és lenne hetente közös programom Azyvel? Lennének-e igazi célok az életemben, mint az egyetemi beiratkozás vagy a Sawyerrel való összeköltözés? Úgy érezném-e magamat reggelente, ahogyan most, hogy van miért felkelnem és szinte izgatottan várni, mit hoz majd a nap? És vajon visszataláltam volna önmagamhoz?

Nem tudom. Hogy is tudhatnám? Azt viszont fixen tudom, hogy mindez most megadatik nekem, mert az időutazás változásra sarkallt. Ugyan nem voltam képes úgy megváltoztatni a jelenemet, ahogyan eleinte szerettem volna, a múltam ugyanis érintetlen és változatlan maradt, de a jelenem mégis más irányt vett. Mert én magam változni tudtam.

Kimászom az ágyból és a hálóban lévő asztalhoz lépek, amin ott fekszik Sawyer kemény borítású fehér időutazós naplója. Ujjaimmal végigkövetem a címet, amit nemrég adott neki. *Álmomban megtelelek*.

Fellapozom a füzetet és azon gondolkodom, hogyan is kezdődött minden. Elmentem az osztálytalálkozóra, mert magányos voltam, aztán távoztam, mert kívülállónak éreztem magamat. Aznap éjjel pedig visszautaztam a gimnázium elejére, abba az időszakba, mikor a legkevésbé voltam egyedül. És Sawyer ott volt. Azzal utaztam az időben, aki tudat alatt végig a

legfontosabb volt számomra. Aki önkéntelenül is szembesített akkor este azzal, hogy magamra maradtam. Aztán nap mint nap emlékeztetőt kaptam arról, hogy ez nem volt mindig így, és nem is kell így lennie.

A füzetbe feljegyzett kötelező jeleneteket olvasom, melyek először azt mutatták meg, ami igazából végig ott volt a szemem előtt, de nem vettem észre, majd arra hívták fel a figyelmemet, ami fontos volt nekem akkoriban, mégis elfelejtettem az évek alatt.

Sawyernek igaza volt. Minden egyes nap okkal zajlott akkor és úgy, ahogyan. A gimi mint helyszín pont olyan fontos volt, ahogyan mondta, hiszen éjszakánként azt tárta a szemem elé, hogy mennyire sok és fontos dolog van az életemben, amiért érdemes tennem, és amibe érdemes belekapaszkodnom.

Visszamászom az ágyba és ismét Sawyer mellkasára fektetem az arcomat.

Annyit agyaltunk az időutazáson, találgattunk és idegeskedtünk miatta, és végül semmi sem derült ki. Valószínűleg sosem fogjuk megtudni, hogyan is történt.

Sawyer egyenletes és megnyugtató szívverését hallgatva eszembe jut, hogy talán mi voltunk a lelke az időutazásnak. Talán a mi érzéseink és a tudatalattink irányíthatta az egészet. Lehet, hogy ennek semmi értelme, az is lehet, hogy igazából nem így volt, de el szeretném hinni, hogy ez volt az ok. Mert számunkra ezt jelentette.

– *Köszönöm* – suttogom halkán, és bár válasz nem érkezik, mégis *érzem*, hogy lezártam a dolgot. Olyan, mintha megnyugodott volna a testem és a lelkem, és innentől nincs más feladatom, mint hogy éljem az életemet.

EPILÓGUS

5 évvel később

Létezik egy kötelék. Nem látható, nem hallható és nem is tapintható. Csak *érezni* lehet.

Már abban a pillanatban érzed, mikor először megpillantod azt a bizonyos valakit, és bizony onnantól kezdve érezni is fogod.

– Mrs. Reverie Woodrow! – hangzik fel a nevem a hangszórókból, mire megindulok a pódium felé.

Az emberek tapsolnak, valaki füttyöl, de egyelőre a lépcsőkre koncentrálok.

– Gratulálok! – nyújtja jobbját a dékán, majd kezet rázunk.

Átveszem a diplomámat, illetve a bekötöttetett szakdolgozatomat, majd előrelépek és a nézőtér felé annak rendje és módja szerint óvatosan meghajolok. Ahogy kiegyenesedem, a tekintetem azonnal rátalál Sawyerére. Úgy érzem, a világ legzsúfoltabb termében is képes volnék rögtön kiszúrní. A bal oldali lelátón van és állva tapsol nekem, arcán a világ legbüszkébb mosolyával. Ahogy észreveszem őt, az egész testemet átjárja a bizsergés. Olyan, mintha képtelen lennék másfelé fordítani a fejem, a tekintetem rátapad. Most is úgy vonz magához, akár egy mágnes. Nincs beleszólásom, nincs ráhatásom, de egy szemernyi ellenvetésem sincs.

Viszonzom a mosolyt, majd elhagyom az emelvényt.

Világoskék ruhámban, fekete taláromban és kalapomban visszavonulok a helyemre, majd ismét felsandítok Sawyerre. Karcsúsított bézs színű öltönyt visel fehér inggel és éppen visszaereszkedik a helyére, közben pedig apával és Caroline-nal társalog. Mintha megérezné, hogy figyelem, rám pillant, és újfent megajándékoz egy szeretetteljes mosollyal. A térdem elgyengül, a szívem heves zakatolásba kezd. Eltűnődöm, elmúlik-e ez valaha, de van egy olyan érzésem, hogy nem.

Ha ebben a pillanatban megszűnne a pszichológia mint szakma, már csak ezért a mosolyért is megérte lediplomáznom. De persze nem Sawyer

nyomásáról van itt szó, hanem a hivatásom megelégszéről. Nem is tudom, mikor éreztem magamban utoljára ennyi energiát, tettvágyat és lelkesedést. A jelenlegi énem tényleg illik a férjemhez. A szerelmemhez, aki mindig majd kicsattan a lelkesedéstől és pozitivitástól.

– Annyira büszke vagyok rád! – karolja át a derekamat, mikor véget ér a ceremónia, és megtaláljuk egymást a kertben.

A magasba emelve megpörget a levegőben, én pedig nevetve kapaszkodom belé.

Nem mondom, hogy nem kellett volna eljönnie és végigülnie az unalmas rendezvényt, több száz diploma átadását. Nem mondom, hogy túlzásba viszi a büszkélkedést, és nem sajnálkozom, hogy ellenben én nem lehettem ott az ő első diplomaosztóján. Mert nem lehet örökké olyasmin keseregni, ami elmúlt. Nem azt kell néznünk, mi nem sikerült, mi lehetett volna másképp, vagy mi az, amit bánunk. Arra kell koncentrálnunk, hogy mi van előttünk, mit csináltunk jól, és mi az, amit elértünk. Ami pedig megtörtént, abból meg kell próbálnunk kihozni a maximumot. Ezt Sawyer-től tanultam.

A családtagjaim mind eljöttek, hogy osztozzanak velem ezen az örömteli pillanaton, és a diplomaosztó után elmegyünk az Óceán Szíve étterembe. Nem akármilyen hely ez, hanem az egyik legjobb barátom legnagyobb álmának megvalósulása. Odabent fantasztikus hangulat uralkodik. A világoskék és a fehér dominál, a falakon halászhálók és kagylók sorakoznak.

– Azy nem hajlandó sógornak szólítani – panaszozza az asztalnál Sawyer, mire az öcsém felszegi az állát. Már 18, de mit sem változott. Magasabb, férfiasabb és érettebb lett ugyan, de ha magunk között vagyunk, néha még mindig ugyanaz a 13 éves nagyszájú kisrác.

– A hátad mögött még mindig perverz zaklatónak nevez – nevetek, mire Sawyer lebiggyeszi az alsó ajkát.

Megfogom Azy kezét az asztal alatt és megszorítom.

– Köszí, hogy eljöttél.

– Menj már! Semmi dolgom nem volt, még jó, hogy eljöttem – fordítja el a fejét.

– Ne kábíts! Luke elmondta, hogy egy éve megvette a koncertjegyeket, és lemondátok miattam – ingatom a fejemet.

– Hogy árulhattad el neki? – csapja meg a mellette ülő Luke térdét haragosan Azy. Sawyer kuncog a jelenet láttán, közben tenyerét az enyémbe csúsztatja és összefonja az ujjainkat. Lepillantok. A körmeim szépek,

ápoltak, és nagyon büszke vagyok magamra, amiért húsz év után le tudtam szokni a körömrágásról.

– Revy nagyon meggyőző tud lenni – érvel Luke fapofával, de a tekintete pajkosan csillog.

– Meggyőző a seggem! – hurroghat le Azy, fel sem fogva, mit is mondott az imént.

– Nos – köszörüli meg a torkát Luke zavarában –, tény, de hogy jön ez ide?

Azy teljesen elvörösödik, szokás szerint lángolnak a fülei, én pedig kihasználva az alkalmat előrehajolok, és még egyszer megköszönöm nekik, hogy eljöttek.

– Itt akartam lenni. Melletted – néz mélyen a szemembe Azy, én pedig bólintok és azt mondom neki, hogy szeretem.

Este Sawyerrel a rattankanapénkon ülünk az erkélyen, és összebújva figyeljük a városi fényeket és a kikötőt. Ez az utolsó csendes és nyugodt napunk itt, ugyanis holnap kezdődik a lakásfelújítás. Csodás tervet készített arról, hogy nyissuk egybe a két lakást. Gondoltunk arra is, hogy esetleg új helyre költöznénk, de szeretünk itt lakni. Jó a környék, csodás a kilátás, arról nem is beszélve, hogy mennyi emlék köt minket ide. Tudom, hogy Sawyernek sokat jelent, hogy a nagypapája kezeinek lenyomatát hordozzák a lakások, de azzal is tisztában vagyok, hogy kompromisszumkész lenne, ha arról van szó. De nincs szükség rá, mert nekem jó itt. Mi több, csodás. És ha netalán a közeljövőben bővülne a kis családunk, az egybenyitott lakásnak hála kellemesen tágas tér állna rendelkezésére mind a három gyerekünknek. Merthogy ennyit szeretnénk. Egy lányt, egy fiút és még egyet. Sawyer azt állítja, hogy tökéletesen ki lenne békülve három kislánnyal is, de tudom, hogy vágyik egy fiúra.

A kezünkre pillantok. Mindkettőnk gyűrűsujján ott csillog az egyszerű letisztult arany karikagyűrű, melynek belsejébe Sawyer egy-egy apró homokórát gravírozott.

– Néha azért eszembe jut az időutazás – vallom be csendesen a vállára hajtva a fejemet.

– Nekem is – csókol homlokon. – Jó kis ihletet adott, igaz?

Fejével a kisasztalon heverő szakdolgozatomra bök, amiben egy terápiát fejtegetek. Egy terápiát, melynek lényege, hogy tudatosan visszakövetve a

gyermekkort, a fiatalkort és az addig megélt időket, az alany megpróbál rájönni, hogy az adott események és történések milyen irányba mozdították az életét. Ily módon meg tudja találni a fájdalmas pontokat, és azokat, amelyek hatására oda jutott, ahova. Voltaképpen olyan, mintha csak fejben utazna az időben, miközben voltaképpen egy öngyógyító folyamatot indít el, aminek a végén a legjobb formáját próbálja elérni.

– Hát igen. Sok mindent kaptunk abban az időszakban, az már biztos – szorítom meg a kezét. Közelebb evickélek hozzá és elmerülök az illatában és az ölelésében.

Még most is érzem a láthatatlan erőt, ami hozzá húz, de már pontosan tudom, hogy ez bizony nem a sors, nem Isten és még csak nem is az időutazás.

Hanem a szerelem.

És csak mert nem vele volt a legkönnyebb és nem vele volt a leggondtalanabb az egymásra találásunk útja, egyvalamiben biztos vagyok.

Vele vagyok a legboldogabb.

BÓNUSZTARTALOM

Sawyer Woodrow: A legkonokabb lány

Ő a legkonokabb lány
Soha meg nem áll
Csak akkor, ha elesik
De még olyankor is feláll.

Fut a pályán, haja lebeg
Teste könnyű, szinte repked
Az arca pirospozsgás
Tekintete a célra mered.

A pólóját ő mindig feltűri
Ha megelőzik, azt nem tűri
A győzelmet könnyedén bezsebelné,
Ha nem botlana meg épp.

Szeretném felsegíteni,
Szerintem szuper, ezt elmondani neki
De ő mindig előretekint, sose rám
Talán mástól várja a biztatást.

REVVY ÉS SAWYER VALENTIN-NAPI ÜZENETEI EGYMÁSNAK

Revy:

9. osztály

Sawyer:

Revy:

10. osztály

Valaki arra biztatott, hogy
soroljam fel, mit kedvelek
benned, de őszintén szólva
ahhoz elég kicsi ez a
lap.

Sawyer:

Megkérdeztem az egyik ba-
rátomat, hogy mit szokás írni
ide. Azt mondta, csak írjam
le, miért kedvellek. Nevet-
tem, mert azt egy ekkora
lapocskára lehetetlen
lenne.

Revy:

Te vagy az
első szerelmem.

11. osztály

Sawyer:

Megihlettél. Még sosem
voltam szerelmes. Fogalmam
sem volt róla, hogy ez
ilyen erőteljes
érzés.

Revy:

Szeretlek.

12. osztály

Sawyer:

2012. JANUÁR 23., HÉTFŐ

A vasútállomás tömve van.

Átverekedem magam egy kisebb turistacsoporton, tekintetemmel az oszlopon lévő órát keresem, mert az osztályfőnökünk azt kérte, az alatt találkozzunk. Tíz méterrel magam előtt megpillantok egy diákcsoportot, akik abba az irányba tartanak, amerre nekem is mennem kéne. Megrántom a válltászkám pántját és épp azon vagyok, hogy kövessem őket, amikor látom, hogy egy kislány megbotlik az egyik kiálló kőlapban. Megindulok felé, de akkor egy szőke fiú válik ki abból a csoportból, akiket követni terveztem.

Táskáját a földre teszi és a kislány mellé guggol. Csak oldalról látom az arcát. Abban a pillanatban, hogy bátorítóan a lányra mosolyog, megdermedek, és a szívem örült kalapálásba kezd. Megbabonázva figyelem a szőke fiút, ahogyan felsegíti a kislányt, majd felveszi a plüssnyusziját a földről és a pólója aljával letisztogatja, majd visszaadja a lánynak. Megérkezik az anyuka, kézen fogja a kislányt, megköszöni a segítséget a fiúnak, majd felém indulnak. A fiú követi őket a tekintetével, és mikor a kislány visszafordul és integet neki, mosolyogva viszonozza a mozdulatot.

Ez a legszebb mosoly, amit valaha láttam. A szívem most már olyan erőteljesen ver, hogy azt hiszem, menten átszakítja a bordáimat. Találkozik a tekintetünk. A fiú kíváncsian néz vissza rám, bizonyára nem érti, miért bámulom őt. El akarom fordítani a fejemet, de képtelen vagyok rá. Izzad a tenyerem, a szívem a torkomban dobog, és olyan, mintha elveszíteném az irányítást a testem felett.

Hátulról megtaszítanak. Térdre esem, pont, ahogy az előbb a kislány. Biztosra veszem, hogy felhorzsolódott a tenyerem, de még a fiú által okozott transzon sem léptem túl.

És akkor megérzem őt. Nem látok mást, csak egy pár vászoncipőbe bújtatott lábat, de *tudom*, hogy ő az.

– Jól vagy? – guggol elé, arca a látóterembe kerül, és nem tudom, hogyan képes előidézni, hogy a szívem még jobban meglóduljon. A kezét nyújtja és türelmesen vár. Tekintetünk összekapcsolódik, és én rögtön érzem, hogy elvesztem.

Lassan a tenyerébe csúsztatom a kezem, és megköszönöm, amiért a segítségemre sietett. Megint megajándékoz azzal a gyönyörű mosolyával, és olyan, mintha csak megtaláltam volna valamit, amiről nem is tudtam, hogy keresem.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Aliz. Te meg én együtt éltük át az egész gimit. Négy éven keresztül ott ültünk legelől, csak mert én elkéstem az első nap, így nem maradt nekünk máshol hely. De megszerettük. Köszönöm, hogy azóta mellettem vagy, hogy a gólyakiránduláson egymás mellé kerültünk a villamoson. Ez a könyv közel se lenne olyan színes, ha Te nem vagy!

Máté. A jelek szerint nem tudok úgy férfi szereplőt alkotni, hogy ne írjam bele egy részed, valószínűleg azért, mert számomra Te jelented az ideális társat. Köszönöm azt a rengeteg kutyasétáltatást, amelyek közben megvitattuk a cselekményt és a szereplők jellemét. Mára már képtelen lennék úgy írni, hogy nem oszthatom meg veled az új ötleteimet. Tudom, hogy tudod, de köszönöm. Szeretlek.

Anya, Apa. Ti szokás szerint a masszív támogató szerepét hoztátok a regény készülésének időszakában, és ezért nagyon hálás vagyok Nektek!

Márkó. Fantasztikus dolog egy testvér. Revynek ugyan nem adatott meg ez a szerencse gyerekkorában, és kénytelen volt egyedül játszani az *Elvitte* a víz jeleneteit a medencében, de Te és én mindig együtt toltuk.

Tündi, Miki, Viktor. Köszönöm, hogy a regény készülésének időszakában rendszeresen vendégül láttatok, étkeztettetek és gondoskodtatok rólam, és emlékeztettetek arra, milyen jó is egy teljes létszámú családi ebéd.

Köszönöm a *Veres Pálné Gimnázium*nak, a középiskolának, ahova jártam, hogy a tudtán kívül ihletet adott a regényemhez. Jó volt írás közben picit nekem is újraélni azokat az éveket.

Köszönetet szeretnék mondani *Bobály Icunak* a szerkesztésért, *Balázs Pirosnak* a korrektúráért, a *KFBook Design Stúdió*nak a tördelésért, továbbá az *Agave Könyvek Kiadó* összes közreműködő munkatársának!

Köszönöm a *Coverist Stúdió*nak, *Bakos Fanninak* és *Faniszló Ádámnak* a csodálatos borítót! Lassan már megszokottá válik, hogy könnyedén megalkotjátok mindazt, ami a fejemben van, hogy aztán elkápráztassatok a szuper borítóval.

Hatalmas köszönetet szeretnék mondani minden olvasómnak, azaz *Nektek*, amiért türelmesen vártátok az új könyv megjelenését. A sok kedves

és inspiráló visszajelzés, amit Tőletek kapok, egy nehéz napon is mosolyt tud csinálni az arcomra és ezért nagyon hálás vagyok!

A SZERZŐRŐL

1998-ban született Budapesten, szociológiából szerzett diplomát. 2015-ben indította el blogját, melyen fiataloknak szóló romantikus történeteket tesz közzé mind a mai napig. Első regénye, *A vonzás törvénye* elnyerte a Dugonics András Irodalmi Díjat.

Honlapja: kollarbetti.hu

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MŰVEI A MAGNÓLIA GONDOZÁSÁBAN

[A vonzás törvénye](#)

[A vonzás szépsége](#)

[A Magnólia megvásárolható e-könyveit megtalálja a DiBookon.](#)

JEGYZETEK

* Angolul: mondani.

** Angolul: a látni múlt idejű megfelelője.

Table of Contents

IMPRESSZUM

ELŐSZÓ

ELSŐ IDŐKÖZ

1. FEJEZET

2. FEJEZET

3. FEJEZET

4. FEJEZET

5. FEJEZET

6. FEJEZET

7. FEJEZET

8. FEJEZET

9. FEJEZET

10. FEJEZET

11. FEJEZET

12. FEJEZET

13. FEJEZET

14. FEJEZET

15. FEJEZET

16. FEJEZET

17. FEJEZET

18. FEJEZET

19. FEJEZET

MÁSODIK IDŐKÖZ

20. FEJEZET

21. FEJEZET

22. FEJEZET

23. FEJEZET

24. FEJEZET

25. FEJEZET

26. FEJEZET

27. FEJEZET

28. FEJEZET

29. FEJEZET

30. FEJEZET

31. FEJEZET
HARMADIK IDŐKÖZ

32. FEJEZET

33. FEJEZET

34. FEJEZET

35. FEJEZET

36. FEJEZET

37. FEJEZET

38. FEJEZET

39. FEJEZET

40. FEJEZET

41. FEJEZET

NEGYEDIK IDŐKÖZ

42. FEJEZET

43. FEJEZET

44. FEJEZET

45. FEJEZET

46. FEJEZET

47. FEJEZET

48. FEJEZET

49. FEJEZET

EPILÓGUS

BÓNUSZTARTALOM

REVVY ÉS SAWYER VALENTIN-NAPI ÜZENETEI
EGYMÁSNAK

2012. JANUÁR 23., HÉTFŐ

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A SZERZŐRŐL

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MŰVEI A MAGNÓLIA
GONDOZÁSÁBAN

JEGYZETEK